

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEXTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXC

2700.
1701

E I K O N E Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἢ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργῶ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἑναγχος ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ τοῦ μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος.

ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφύες τι τὸ θέαμα φῆς, καὶ θεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μεираκίων καὶ πάνυ ραδίως αὐτὸ

1 EIKONES) Vid. Schol. 1 ΥΠ. EIK.

I M A G I N E S.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

Lyc. NUMQUID ergo tale quid usu veniebat his, quæ Gorgonem vidissent, quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione dirigerim.

Pol. Insolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum,

Lucian. Vol. VI.

A

πάσχεις ὥστε θᾶπτον ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχρηνότα, καὶ ἐπιδεκρύνοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὐτῇ Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὥς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, Φθονήσεις ἡμῖν τῆς θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρή σε, ὥς καὶ ἐκ περιωπῆς μόνον ἀπιδῆς ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδρῶντων ἀκινήτερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἦττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ κείνη προσβλέψῃ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστήναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδυσσάμεν ἔνθα αὐτὴ ἐβέβη, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

ἢ Σίπυλον) Ὅρος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρνην, ἐν ᾗ ἡ Νεῖβη ἐκ λίθου πιπιόινται. V.

sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducatur a pulchris, quo minus adstes illis hians, & saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantalii filia. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidetis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo obrigescere.

Lyc. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, & magis, quam statuae sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipse si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te, quorsum voluerit, abducet, quod magnes facit in ferro.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκίνε, τεράστιόν τι κάλλος ἀνα- 2
πλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστίν;

ΛΥΚ. Οἶμι γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὅς δέ-
δια μή σοι ἰδόντι ἀσθενῆς τις ἐπαινέσαι δοξῶ, παρὰ
τοσούτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μὲν, οὐκ ἂν
εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐ-
τὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ
ἄβραι πάνυ πολλαί, καὶ ἄλλως μείζον γέ, ἢ κατὰ ἰδιω-
τικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τοῦνομα ἐκύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τῶν
θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε,
τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυ-
μαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν
καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος
καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύετο ἐπ' αὐτῇ.

Pol. Define, Lycine, portentofam pulchritudinem effin-
gere; sed dic mihi, quae fit mulier?

Lyc. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui me-
tuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar:
tanto illa apparebit praestantior. Verum quae fit, non ha-
beo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam
apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancil-
lae sane multae, atque in universum maior, quam pro for-
tuna privata, res videbatur esse.

Pol. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur?

Lyc. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Specta-
torum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Ta-
les quidem*, inquit, *sunt formae Smyrneses*; nec mirum, si pul-
cherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit. Vi-
debatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse, qui dice-
bat; adeo illa gloriabatur.

3. ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκείνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι.

ΛΥΚ. Ὅρας ἤλικον τοῦτο ἤτησας, οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστα γὰρ τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὔτω θάυμασιαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἑδόξαν, ἡ εἰ τις Φειδίας, ἡ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενεία τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποῖά τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλές τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσῃ μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινὰς ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.

7 Ἀπελλῆς) Ζωγράφου ὀνόματα παλαιῶν καὶ σιμῶν. G.

Pol. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quatenam esset: certe formam illius, quantum eius fieri potest, sermone ostende. Forte enim sic eam agnovero.

Lyc. Vides, quantum sit, quod petiisti: non est facultatis dicendi, meae praefertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apri videantur, aut si quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrumpero exemplum artis imbecillitate.

Pol. Tamen, Lycine, qualis erat specie? Neque enim periculofus ille conatus, si viro amico ostendas imaginem, quomocunque lineae se habeant.

Lyc. Quin tutius mihi facturus videor, si veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant.

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο Φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκαινό σοι πρὸ
τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΛΥΚ. Ῥαδίως, ἥνπερ σὺ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνεσθαι
τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Παλύστρατε, τῇ Κνιδίῳ; 4

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν;

ΠΟΛ. Νῆ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὰ
κάλλιστον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας,
οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἔρασθείη τις τοῦ ἀγάλμα-
τος, καὶ λαβὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένεϊτο, ὡς δυ-
νατὸν, ἀγάλματι τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορεῖσθω. σὺ
δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπό-

Pol. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant ti-
bi tot ante annos mortui?

Lyc. Facile, si quidem tu non graveris aliquid mihi re-
spondere.

Pol. Interroga modo.

Lyc. Peregrinatusne aliquando es, Polystrate, in urbe
Cnidiorum?

Pol. Sane.

Lyc. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti?

Pol. Ego vero, ita me Iuppiter, operum Praxitelis
pulcherrimum.

Lyc. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea ci-
ves, amore aliquem captum statuae, clam cum relictus es-
set in templo, couisse, quoad eius fieri potuerit, cum sta-
tua. Atque illud quidem alias tibi referatur: iam vero,
(hanc enim, ut ais, vidisti) age, mihi illud quoque respon-

πρῖναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνῃσι, τὴν Ἀλκαμένους
ἐώρακας.

ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ραθυμότα-
τος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων
παρεῖδον.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερέσο-
μαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν
Καλάμυδος Σωσάνδραν τεθέασαι.

ΠΟΛ. Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τῶν δὲ Φειδίου
ἔργων τί μάλιστα ἐπήνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι
τοῦνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα,
τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

5 ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἐταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων
τεχνιτῶν δεῆσθ. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἶόν

de, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis Ve-
nerem vidisti?

Pol. Equidem omnium, Lycine, sum negligentissimus,
si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem.

Lyc. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum
saepe escenderis in arcem, Calamidis Sofandram contem-
platus fueris?

Pol. Vidi & illam saepius.

Lyc. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod ma-
xime laudasti?

Pol. Quod vero aliud, quam Lemniam [*Minervam*], cui
etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazo-
nem, per Iovem, innixam hastae.

Lyc. Pulcherrima, sodalis. Itaque aliis artificibus opus
non habebis. Age iam ex omnibus hisce, ut potest, coag-

τε συναρρέουσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἐκάστης ἔχουσιν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτ' ἔγνοιτο;

ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῶ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἀρμόζειν, ὥς ἂν εὐρυθέμοτατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκείνο, καὶ πεμῖλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἶδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεῖς, οὐκ ἀπάδουσιν ἀπεργάζεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν 6 εἰκόνα, ὥδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἠκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβῶν· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυναικὸς ὄντος, δεῖσεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὁ Φρύων τε τὸ εὐγραμμον, ἑάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν

mentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem.

Pol. Et quomodo illud fieri potest?

Lyc. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodissime possit, servata simul commiscendi proportione & varietate.

Pol. Recte. Sumat sane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

Lyc. Atque iam tibi videndam praebet, dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput sumens; reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & supercilia quasi ad amissum facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam

ἄμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δέ, καὶ ὅσα τῆς ὀψέως ἀντωπᾶ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήφεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφήν, καὶ παρείων τὸ ἀπαλόν, καὶ ῥίνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἀρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβῶν. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μεῖδιωμα λεπτὸν καὶ λεληθός, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλές δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλὴν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλικὸν αὖν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστ'· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσε-

oculorum mobilem hilaremque gratiam, prout Praxiteli visum est, fervabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec, inquam, & ipsa ab Hortensii. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtram ab Amazone. Sofandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sofandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quatenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi,

σθαι ἡ εἰκῶν; καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβεστά-
των ἀποτελεσθῆ;

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναιοτάτε, καταλέλοιπάς τι 7
κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ
συμπεφορηκώς;

ΛΥΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μὴ σοι δοῖε
ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροᾶ, καὶ τὸ ἐκάστω
πρέπον ὥς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλανα,
λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθῆν
καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσ-
δεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἢ παρακαλέ-
σαι μιν δηλαδὴ τοὺς γραφῆας, καὶ μάλιστα ὅποσοι αὐ-
τῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὖ-
καιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακε-
κλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀ-
πελλῆς, καὶ Αἰτίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν
Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἶαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν

*Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime,
si accuratissima ratione perficiatur?*

*Pol. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudi-
nis aliquid extra imaginem, qui sic omnia in illam contulisti?*

*Lyc. Atqui hoc minimum est, amice, nisi videntur pau-
ca tibi ad formae decus conferre color, & cuiusque rei con-
decentia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra, alba au-
tem, quae oportet esse talia, & ruborem ubi decet efflore-
scere. Et quantum ad haec talia, forte illud, quod maximum
est, nobis adhuc deest. Unde igitur & haec parabimus? an
advocemus scilicet pictores, & maxime, quotquot illorum
optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempesteve alli-
nendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille,
& Apelles, & Aëtion. At hi divisis operis, Euphranor co-
mae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus ve-*

ὁ Πολύγνωτος δὲ ὁ Φρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές, οἷαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένην, ὥς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρή, διηνεμαῶσθαι δὲ τὰ πολλὰ. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δεῖξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκόν, ἀλλὰ ἑναιμον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὃ 8 Ἀετίων ποιησάτω. Μᾶλλον δὲ τὸν ἀριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκείνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα πεφοινγμένῳ, τοιόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὃ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήφεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὡς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθαι· καὶ Φιλομειδῇ δὲ Ὅμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ 7 Ῥωξάνης) Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. G.

ro superciliorum decorem, & ruborem suffusum genis, qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint, quae debent, fluvent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente & Apelle, assumimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, ebori ea comparans leniter *purpurascens*, tale sit universum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conspicuam: adiuvabit illi opus etiam Thebanus poeta, qui supercilium elaboret. Etiam *risus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roseis digitis*, & aureae Veneri similem faciet iustius multo, quam Brisei filiam. Atque ista qui-

Βρισεως. Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ 9
ποιητῶν παῖδες ἐργάζονται. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθῆι τούτοις,
ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ὅποσαι χαριτες,
καὶ ὅποσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμησασθαι
δύναιτο;

ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, Φῆς, καὶ
διήπετες ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ
πράσσουσιν εἶδες αὐτήν;

ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημέ-
νον· καὶ ἐώκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεσθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ
ἤδη ἀνεγνώκηναι. μετὰξὺ δὲ προῖοῦσα, διελέγετο τῶν
παρομαρτούντων τινι, οὐκ οἶδ' ὅ, τί οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον
ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὁδόν-
τας ἐξέφηνε· πῶς ἂν ἐποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅ-
πως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμέ-
νους; εἶπου κάλλιστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπνοτάτων,
καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχου ἐπεφύ-

dem statuariorum, & pictorum, poetarumque filii efficient.
Quod autem in hisce omnibus floribus instar enitet, Gratia,
quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, & quotquot sunt
Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit?

Pol. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Iove revera
demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur coe-
linus. Sed quid facientem vidisti?

Lyc. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, vi-
debaturque alteram quidem partem illius legere, alteram ve-
ro iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo co-
mitantium nescio quid: neque enim ita, ut exaudiri posset,
loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat,
quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, & sibi
invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vi-
disti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad se-

κεσαν' ἐκασμοῦντο δὲ μάλιστα τῶ τῶν χειλέων ἐρυθρή-
ματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτὸ δὴ τῶ τοῦ Ὀμήρου ἐλέ-
φαντι τῶ πριστῶ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν,
οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείοταις, ἀλ-
λά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος
ἐν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα
καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερ-
πεπαικός.

- 10 . ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνήμῃ γὰρ ἤδη σαφῶς ἦν τινα
καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γινώρισας,
καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δὲ τινὰς ἐπεσθαι αὐτῇ
ἐφης, νῆ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συν-
οὔσαν, ᾧ μακάριε, τὴν αἰοίδιμον ταύτην λέγεις.

ΛΥΚ. Τί δὲ ἐστὶν αὐτῇ τούνομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρὸν, ᾧ Λυκινῆ, καὶ
ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκεί-

riem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labio-
rum. Inter illa enim nitebant, *scilicet* apud Homerum *ebori*
similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes,
aut distantes, quales plerisque; sed quaedam omnium
aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aequae iun-
cti: in universum autem magnum quoddam miraculum spe-
ctaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

Pol. Quiesce. Iam enim apertissime intelligo, quam mu-
lierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti au-
tem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam
quosdam milites: illam Imperatoris coniugem, celebratissi-
mam illam, dicis.

Lyc. Quod vero est illi nomen?

Pol. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabi-
le. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. No-

νῇ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφώντος ἐπαι-
νοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΛΥΚ. Νῇ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω δια-
τίθεμαι, ὅποτε κατ' ἐκεῖνό πού ἀναγιγνώσκων γένω-
μαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ πε-
ποίηται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἦν
παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστρα- 11
πὴν παραδραμοῦσαν ἀπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ εἰκας τὰ
πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν,
ἐπαινέειν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀβέατος εἶ, οὐδὲ οἶ-
σθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστίν αὐτῆς μακρῶ τινι ἁμει-
νον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ
εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνῆς ὢν. καὶ
γάρ, ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμέρον καὶ Φιλάνθρωπον,
καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν,
πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦ-

sti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam
quandam & pulchram mulierem.

Lyc. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus
sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum
non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armave-
rit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

Pol. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar il-
lam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in
promptu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum
aurem animae eius nihil vidisti; nec nosti, quam longe sit
ista illius pulchritudo corporis pulchritudine praestantior ac
divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea,
popularis quippe, locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti,
mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, &
temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo:

τα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ
εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐν-
τελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὅπότεν ἐς τὸ αὐτὸ
συνδράμη ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει
πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας, τὰ δ'
ἄλλα αἰσχυνοῦσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον Φεγγα-
μένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχό-
μενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾶ
τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὁμοιαί μοι δο-
κοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· καὶ κεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ
νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέ-
σιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηριθμένος· ἔν-
δον δὲ ἦν ζητῆς τὸν Θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἰβίς, ἢ τρά-
γος, ἢ αἴλουρος. τιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. οὐ τῷ-
νυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις
κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὄρμοις,

digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irra-
tionale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae
corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa
est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus &
forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum
forma quidem bene habet, ceterum vero turpitudine for-
mam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, &
marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignita-
tem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur
mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque
ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibus-
que pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. In-
tus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut
hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non
ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit iustis ornamen-
tis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed il-

ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ Φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποιοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου 12
ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, Φασίν, ἢ καὶ λῶϊον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάτ-
τεις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ
τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν
καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐ-
δὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς
ἐκείνων κανόνας ἀπευθῆναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ
τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. Καὶ δὴ πε- 13
ποιήσθω. αὐδήσσω μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ
γλυκίαν μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλ-

ς Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασί) Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ προθυμίᾳ. ἔστι, δι' παροιμιῶδες. V.

lis, quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & hu-
manitate, & reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

Lyc. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa,
ipsa mensura, aiunt, vel melius etiam, potes enim; & quan-
dam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia mo-
do parte illam admirer.

Pol. Non parvam, sodalis, materiem certaminis iniungis.
Neque enim simile est id laudare, quod in omnium ocu-
los incurrit, & ea, quae videri non possunt, sermone de-
clarare. Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus habere
ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus,
sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum,
& ostendere antiqua illud arte perfectum. Quin iam fiat!
Eloquens primum & arguta: atque illud, *Dulcior a lingua*

λον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἂν εἴ-
 ρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ Φθέγματος, οἷος ἀπαλάττος,
 οὔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λε-
 πτός, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ'
 οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἡβᾶσκοντι, ἡδὺς, καὶ προση-
 νής, καὶ πρῶως παραδιδόμενος ἐς τὴν ἀκοήν, ὡς καὶ
 παυσαμένης ἐναυλον εἶναι τὴν βοήν, καὶ τι λείψανον ἐν-
 διατρίβειν καὶ περιβομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνουσιν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἵχνη τῶν λόγων μελι-
 χρὰ ἅττα, καὶ πειθούς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμ-
 πάνουσιν. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ᾄδῃ, καὶ μά-
 λιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν
 ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουςα
 γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης,
 ἰδιῶτις καὶ κείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυχρᾶ τὴν Φω-
 14 νὴν ἀφήσιν. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγω-

14 Καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης) Τὴν κτην λέγει ἢ φιλομήλαν· εἴτεται ἀ-
 Πρίκην, ἥτοι τὴν ἀλύδα. V. Πρό- ὄδα καὶ χελιδόνα. V.

fanis, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis, ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omni-
 no, qui & nimis muliebris fit, & omnino fractus; sed qua-
 lis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, &
 placide in aurem se penetrans, adeo ut, etiam cum desit,
 resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant,
 circumfonetque aures velut echo quaedam, producens au-
 ditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque per-
 suasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-
 chrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim ve-
 ro tacere propter ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos:
 imperita enim cantus, ad illam si comparentur, istaec omnia.
 Et si Pandionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, & rudis,
 etiam multipliciter sonoram vocem emittat. Orpheus autem

γύτατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ αἴψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεισαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἀρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ρυθμοῦ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θεοσε διαμεμετρησθαι τὸ ἄσμα, καὶ συνῶδον εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλῶττι τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαίρῳνα μεταξὺ βοιωκολοῦντι, καὶ κιθαρίζον μελετῶντι; ὥστε ἦν ποτε, ὡ Λυκῖνε, καὶ ἀδούσης αὐτῆς ἀκούσης, οὐκέτι τὸ τῶν Γοργόνων μόνον εἶση πεπονθῶς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶση, ὅποιόν τι ἦν. παρεστήξῃ γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκληλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαβόμενος· καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ

9 Τῷ Θρακί) Τῷ Ὀρφί. V.
10 Τὴν Κιθαίρῳνα) Ἀμφίωνα λί-

γυι, ὅς τας Θίβας ἐκτισε τὰς Βοιωτίας, ὑπὸ αὐτῷ καὶ κιθάρα. V.

& Amphion, qui vel maximè demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi *alieri* per Cithaerone inter boum curam meditantì citharam? Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non iam illud solum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut lapis fias ex homine; sed etiam, quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obtura-

κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι
 Τερψιχόρης τινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς
 παιδεύμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ
 ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συνελών, Φαίην ἂν, τοιαύτης μοι τῆς
 ὥδης ἀκούειν νόμιζε, οἷαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χει-
 λῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιοῦσαν.

15 αὐτὸς, ἦν Φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε. Τὸ μὲν γὰρ
 ἀκριβὲς τοῦτο τῆς Φωῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι
 ὁμιλῆσαι στωμύλῃ, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων
 ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ
 προγονικόν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσιν τῶν Ἀθη-
 ναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνο θαυμά-
 σαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσει χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ
 ὁμιλεῖ, τοῦ Ὀμήρου πολίτις οὔσα. μία μὲν δὴ σοι, ὦ
 Λυκῖνε, καλλιφονίας αὐτῇ, καὶ ὥδης εἰκὼν, ὥς ἂν τις
 ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσει. σκόπει δὲ ὅῃ καὶ τὰς ἄλλας·

veris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus: ta-
 lis auditio est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpomenes,
 aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis
 complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim,
 eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit,
 qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti au-
 tem ipse, quam dico: itaque puta, te etiam audisse. Accu-
 ratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in
 consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum
 habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit,
 & ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter eam oportebat,
 quae ipso coloniae iure, Atticae civitatis sit particeps. Ne-
 que vero illud admiratus fuerim, si poësi etiam gaudet, &
 multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum
 haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus
 imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed

οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι
 διέγνωκα, ἦπτον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν,
 κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν
 αὐτὸ αὐτῶ ἀναμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυ-
 χῆς ἀρεταί, καθ' ἑκάστην εἰκῶν μία γεγράφεται, πρὸς
 τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.

ΛΥΚ. Ἐορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λαΐον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν
 μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο
 ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιοί μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ- 16
 σθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅποσα μελετήτα,
 Φέρε καὶ ταύτην ἥδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ
 πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς
 πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ

vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam propria pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum *lamea* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa.

Lyc. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est, in quo maiorem a me gratiam inire possis.

Pol. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem esse eruditionem necesse est, earum praesertim, quae meditatione constant; age, hanc quoque iam constituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pingatur ergo

τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειῶ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τι ἐκάστη ἐπισταμένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξηγνόχασιν, ἡ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἡ φιλόσοφοι παρηγέκασιν, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιῶις τισι Φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαθεῖσθαι καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτοπον ἐπιδείξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γὰρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας πέρι μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἰ γε δοκεῖ, ἀνακείσθω καὶ αὕτη· οὐ μεμπτή γὰρ, ὥς ἐμοὶ φαίνεται.

ΛΥΚ. Καλλιότῃ μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

2 "Εν τι ἐκάστη) Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλη ἄλλης φασὶν ἴφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειῶ μὲν ἱστορίας, ἥς καὶ εὐρετὴν εἶναι φασί, Θεαίαν κωμῳδίας,

Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, Τερψιχόρην φαλτικίου, Ἑρατώ κυμβάλων, Πολυμνίαν ἀρχαῖων, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

ita, ut universim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque sciens, sed quae sunt omnium; & insuper Mercurii, atque Apollinis munera. Quaecunque enim vel poetae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago esto, non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, si videretur, ponatur haec etiam imago. Neque enim, puto, est reprehendenda.

Lyc. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως 17
 εἰκὼν γραπτέα δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν πα-
 ραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐ-
 τοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεὶς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχί-
 κης Σωκράτους ἐταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλό-
 τατοι τεχνιτῶν πάντων, ὅσω καὶ μετ' ἐρωτος ἐγραψον.
 τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἥ καὶ ὁ Ὀ-
 λύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, οὐ Φαῦλον
 συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, ὅπως ἐμπειρίας
 πραγμάτων, καὶ ἐξύτης ἐς τὰ πολιτικά, καὶ ἀγχι-
 νοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν
 ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ στάβμῃ. πλὴν
 ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγγράπτο, αὕτη δὲ
 κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκίε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημί τὰς

Pol. Post haec vero sapientiae & prudentiae pingenda
 imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus,
 antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico: pictores au-
 tom & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse So-
 crates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quan-
 tum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto
 Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quo-
 que dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exem-
 plum proponamus, & quantum in illa rerum peritiae, &
 acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando,
 & acrimoniae fuit, illud omne in nostram imaginem accu-
 rata regula transferamus: nisi quatenus illa quidem in par-
 va quasi tabella picta erat, haec autem Colossaea magni-
 tudine est.

Lyc. Quorsum illud dicis?

Pol. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine esse ima-

- εἰκόνας, ὁμοίας οὔσας· οὐ γὰρ ἴση οὐδὲ ἑγγύς Ἀθηναίων ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὐτὴ, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγε-
 18 γραμμένη. Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανώ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν ἡ Σαπφώ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμα δὲ, οὐχ ἂν Σωκράτης ἐπὶ ἔνευσεν αὐτὴν, εἰκαῖνα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσιν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ καὶ αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.
- 19 ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὔσα. σὺ δὲ ἄλλας γράφει, τὰς τῆς χρηστότητος, ὧ ἑταῖρε, καὶ Φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἡμέρον ἐμφανεῖ τοῦ τρόπου, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηγές.

8 Ἡ Σαπφὸ δὲ) Ὅσον εἰς σῶμα εἰδεχθιστάτη Σαπφὸ μικρὰ τε ἄλλο ἢ ἀνδρῶν, ἀμέροισι τοῖς πτόλοισι ἐπὶ μικρῇ τῇ σάματι περιειλημένη. καὶ μέλανα ὀρωμίνυ. καὶ τί γὰρ V.

gines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesentis Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad similitudinem, eadem sit, tamen magnitudine haec praestantior, tanquam in tabula latiore depicta. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poetria, & super illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum conferat ad picturam; Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

Lyc. Admirabilis profecto. Tu vero alias iam pingere, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declararet, & propitium adversus indigentes animum.

ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἡ τῆς 20 σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν σῶφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) ἡ καὶ, νῆ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτην, ὦ Πολύστρατε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίωνων περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πι-

Pol. Similis ergo ipsa quoque reddatur cum Theano illi Antenor's uxori, tum Aretae & eius filiae Nauficaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benevolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis fit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae; (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini huius, Abradatae coniugi, cuius paulo ante mentionem fecimus.

Lyc. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate. Et prope iam finem tibi habent imagines: totum enim animum persecutus es, per partes illam laudando.

Pol. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram ef-

στεύσασαν τῇ τύχῃ· Φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἱσοπέδου ἑαυ-
τὴν, μὴδὲν ἀπειρόκαλον ἢ Φορτικὸν Φρονοῦσαν, καὶ τοῖς
προσιούσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρε-
σθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ ΦιλοΦροσύνας ΦιλοΦρονεῖσθαι,
τοσούτῳ ἥδιους τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσω καὶ παρὰ μεί-
ζονος ὁμῶς γενόμεναι οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὥς
ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ
καὶ πρὸς εὐποιίαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα
τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μό-
νοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίΦθονον διαφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ
ἂν Φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐ-
τυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἄτην
ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδέεστε-
ρον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν
ἀπειροκαλία τῆς τύχης· ἐπειδὴν αὐτοὺς ἡ τύχη μὴδὲν
τοιούτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι,

6 Οὐδὲν τραγικὸν) Οὐ προσ- τοι, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθείας
ποιεῖν ἢ μὲθ' ὑποκρίσεως γνώμης- γνώμης κατορθοῦμεν. V.

fertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet,
nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque
aequaliter tractat, & in prensationibus salutationibusque
praestat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui
cum illa versantur, iucundiora, quo maior est, a qua pro-
ficiscuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo
qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad be-
neficientiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna da-
tis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque
enim *temere* quisquam eminenti invideat, si moderate illum
uti videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius Ates
per capita hominum ingredi, & conculcare, quidquid est
imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperi-
tia quadam fortunæ, usu venit. Cum fortuna illos, nihil

καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τῇ ἀναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιρρέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπέπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχορήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερά, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅπερ καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερά, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιρρεῖν τὰ γαβὰ.

ΛΥΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία 22

talē sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urgent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factas; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas soli praebeant: hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona affluere.

Lyc. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae

γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὔσα, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅπως ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦναι γυναικα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἴποι, χρυσεὴ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις παραβληθεῖν αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ Φυήν, φησὶν Ὀμηρος, οὐτ' ἄρ' Φρένας, οὔτε τι ἔργα.

- 23 ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῆς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἣν τε σὺ ἔπλασας, τὴν τοῦ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἀπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν

non corpore modo, ut Helena ista, pulchra sit, sed pulchriorem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & iuncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione aliquis Homericum illud dicat, *cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae*. Mulierum enim in universum nulla ei compareretur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut instar, non mentem, aut denique facta*.

Pol. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permixtis iam imaginibus, tum ea, quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, hunc ipsum libellum proponamus, admirandamque exhibea-

ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρω
 ἰσομένοις. μονιματέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρ-
 ρασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη
 παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσω μὴ ξύλου,
 καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποιήται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ
 Μουσῶν ἐπινοίαις εἰκασται, ἥπερ ἀκριβεστάτῃ εἰκῶν
 γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα
 ἐμφανίζουσα.

mus tum his, qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum.
 Durabilior enim Apellis, & Parrhasii, & Polygnoti *tabulis*
 fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum ha-
 beat, quatenus non e ligno, aut cera, & pigmentis facta
 est, sed *adspirato* a Musis commento efficta, quae quidem
 accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul declaret.

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ἰ ΠΟΛ. ΕΓΩ' σοι, ὦ Λυκῖνε, Φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερέπῃνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῆς, τοῖόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαινοῖς μάλιστα, ὅταν τις ἐπαινῇ με, Φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπι-

ἰ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ) Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὴν Σμυρναίαν, γυναῖκα δι' Οὐίρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαινῶ ἐστίν, δι' καὶ εἰκένες ἐπιγράψ. V. (In Cod. M. additur: ἔς καὶ Μάρκος ὁ Καίσαρ ἐν τοῖς εἰς αὐτὴν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Vossiano* in fol. ad

eadem verba ita commentatur Schol. Καλλοὺς γυναικὸς ἀπαρμιλλοῦ πλάσις. πρὸς τοὺς θαινῶν ἀντισυγκρίνας τύπους, ἡκιστα κακὸς ὡς ἀπαδὸν συγκρίνας. Ἀντιλεγὶ πρὸς ταῦτα κομφοῖς τοῖς λόγοις, δεῖκνυς συγθεοῦς τηλικαύτας συγκρίσεις.

P R O I M A G I N I B U S.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Pol. **M**AGNAM equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto, & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens

φράττομαι τὰ ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεῖν μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ εἰκέναι μοι δοκεῖ. Μέχρι γὰρ τοῦδε εἰ ἐπαινοὶ 2 ἀνεκτοὶ εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαυούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἰ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περιβίη. αἰῶνται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαινῶν ἀλλαγῆσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφάς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσων αὐτῆς, ὥσπερ ὁ Πελίας ὤετο. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει 3 πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἐπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὁμοίῳ μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμορφὸν ἐπιβίῃ τις Φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ παῦτα περιαιρετῷ

vera, erubescō, & tantum non obturo aures: eaque res irrisiōni potius, quam laudi, similis mihi videtur. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit, qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, iam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adiungat: verbi causa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut iuvenescant demuo, velut sperabat Pelias. At hoc non ira se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam illius percipere ex tali excessu liceret. Iam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa

ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος ὢν ὑφ' οἷά κέκρυπτο ἢ καὶ, νῆ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενος κοβόρῳ, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πῆχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ 4 τοιούτου τινός. ἘΦη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιΦανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δέ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινέισθαι πρὸς τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρω δ' αὐτῆς εἰκάζεν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρβιον· τὴν μὲν δὴ γάνυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν τὸν ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ἄδειν, ὀρῶντα ὡς ἦδοιτο ἐπαινομένη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὰ οὓς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστήναι

superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Iuppiter, si quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat cum hisce, qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti meminerat. Dicebat, mulierem quandam nobilem, pulchram de cetero & decentem, sed parvam eandem, & multum a iusta statura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter cetera, tum etiam quod pulchra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, & manum movere: poëtam vero saepe idem canere, videntem nimirum, quantum laudibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine,*

ποιήσης τὴν γυναῖκα. Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τού- 5
του γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυ-
ναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ
ταλάντου, ὥςτις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην.
καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὔσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας
τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη
τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦ-
το ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας
τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐλοὺς τινὰς πλοκά-
μους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνους τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας
εἰκαζόντων. Ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν 6
παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι
μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια
πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπαταῖσθαι θέλουσι.
χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάλιστα, οἱ

5 Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας) Εἴλη-
πται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συγτά-
ξιως τῆς πλεῖστον ὅσον, ἀλλὰ καὶ
κατὰ τὸ ἀντιστροφὸν τῆς συνθέσεως,
τὸ γὰρ ἀναφορικὸν προὔταξεν, καὶ
κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῷ ποσῷ, τὸ

μὲν γὰρ πλεῖστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ
ὅσας, ὀλίγας. V.

9 Τινὰς πλοκάμους) Σημαίνει ὅτι
βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκα-
μοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσημίας ἀνὴρ
θεῖται. V.

quaeso, ne facias, ut surgat etiam mulier. Simile huic, & mul-
to magis hoc ridiculum quid Stratonicen fecisse uxorem Se-
leuci. Poëtis enim certamen proposuisse de talento, quis
melius laudaret illius comam, licet calva esset, ac ne pau-
cissimos quidem suos capillos haberet. Et tamen cum sic
affectum caput haberet, scirentque omnes, a longo hoc illi
morbo accidisse; audiebat execrabiles poëtas, cum hya-
cinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam infle-
cterent cincinnorum, & apius eos, qui neque essent omni-
no, compararent. Hos itaque deridebat omnes, qui prae-
berent se adulatoribus: adiungebatque, non in laudibus so-
lum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos
decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis

αὐτὸς πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν εἶναι δέ τινας,
 οἱ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς ρι-
 νός, ἢ μελάντερά γραψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι αὐτῷ
 ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λαμβάνειν αὐ-
 τοὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς
 7 εἰσικύβας. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλ-
 λα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγραμματος, ἐν δὲ τούτῳ οὐ φέ-
 ρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἦρα καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας.
 ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, Φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρω-
 πίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἡξίουں,
 ταῖς ἡρώϊαις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ,
 καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γὰρ αὐ-
 καὶ τόδε πάντῃ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως
 καὶ φοβοδεδῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιέ-
 πειαν εἶναι δόξω, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καί-
 τοι Νηρείσιν ἐκεῖνη ἀντεξετάζετο, Ἦραν δὲ καὶ Ἀφρο-

11 Παραθεωρεῖν με) Ἀπὸ τοῦ
 παραβάλλειν, συγκρίνειν. V.

14 Τὴν Κασσιόπειαν) Τὴν Κη-
 φίας λίγῃ γαμπτῇ. V.

maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse au-
 tem, qui iniungant etiam artificibus, aut auferre quid a
 naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse
 sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, &
 nihil sibi similia. Haec vero ac talia dicebat mulier, reli-
 qua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod
 Deabus illam Iunoni & Veneri comparasti. Supra me enim,
 inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia.
 Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me con-
 tenderes, Penelope, & Arete, & Theano, nedum ut cum
 Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino di-
 xit, Religiose admodum & meticolose adversum Deos ani-
 mo affecta sum. Metuo igitur, ne Cassiopeiae fatum simile
 sustinere videar, laudem eiusmodi si admisero. Et tamen
 solis illa se conferebat Nereidibus: Iunonem autem & Ve-

δίτην ἔσεβεν. Ὡστε, ὦ Λυκίне, μεταγράψαι σε τὰ 8
 τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς,
 αἷς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἶδέναι ὅτι ἀνιάσει
 αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διά-
 κειται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς.
 ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δό-
 ξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέ-
 γεσθαι. καὶ σὲ ὑπερίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βι-
 βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης
 αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλ-
 λά πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
 ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ
 θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. Ἡξίου δὲ σε μηδὲ ἀξυνετωτέ- 9
 ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃς τοῦ ἀρχιτέκτο-
 νος ὑπισχυμένου τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ

14 Ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου) σημαίνει τὸ ἀκόμψστοι καὶ συνιστῶν
 καὶ ἰχίφρον Ἀλεξάνδρου. V.

nerem colebat. Talia itaque, Lycine, rescribere te & im-
 putare iussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam
 voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse li-
 bellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque
 pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat au-
 tem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cni-
 diae, aut illi, quae in hortis colitur, Veneri similem se dici
 patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipsa
 a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti,
 quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed
 volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec
 ipsa dicta, supra coelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis
 etiam Deabus eam dicas similem. Petebat porro, ne Alexan-
 dro imprudentiorem se putares, qui, pollicente architecto,
 se, toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum

μορφώσκειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέ-
σθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖς χερσίν,
οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ
αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον,
οὐ πιθανῶς Κολοσσούς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω
κατὰ χώραν ἑᾶν ἐκέλευσε, μὴδὲ κατασμικρύνειν ὄρος
οὕτω μέγα πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῆναι δὲ
τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μεί-
ζω τούτου τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν
αἰεὶ μεμνησομένων διανοαῖς· οὐ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώ-
10 μης ὑπεριδεῖν αὐτῷ παραδόξου τιμῆς. Καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ
μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων,
μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλι-
κούτων ἀξίαν, μὴδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖ-
κά γε οὖσαν ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ
προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ

ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis,
duas manibus urbes tenens; non admisit portentofum pro-
missum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quie-
scere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingen-
tem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec mon-
tem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenua-
ret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eam-
que maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in co-
rum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. Neque
enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo hono-
rem despicere. Se quoque ipsam igitur commentum illud
tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem au-
tem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemo-
dum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit
mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque pri-
migenia illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius vir-

ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτήν, μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα
 ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίῃ μέ, Φησιν, ἐμ-
 περιπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ κείνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.
 Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ 11
 ἄνδρες ὅτε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μεί-
 ζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ'
 ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδικας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερ-
 βάληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων
 ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως.
 ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ
 μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδικαὶ τὴν εἰ-
 κόνα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκί- 12
 νε, ὅπως μετακοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ
 τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ
 γε αὐτὰ ἰδὺς χέραυε, καὶ ὑπέφριπτε μεταξὺ ἀναγινω-
 σκομένου, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἰλεως εἶναι αὐτῇ,
 καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρῆ

1 Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα) Παροι- τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὁ ποιεῖν
 μία ἐκ τῶν ὑπερτίειν ἀξιούτων φιλοῦσι οἱ ἀρχαῖοι. V.

tutes lauda, neque pede maior sit calceus, ne supplantet
 me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi
 praecepit. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum
 sit, vos viri nostis) neque Olympiae licere victoribus ma-
 iores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodi-
 cis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum exa-
 men infixui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo
 vide, inquit, ne accusetur mendacii circa mensuram, ac
 nostram deinde imaginem Hellanodicae deiiciant. Haec illa.
 Tu vero vide, Lycine, ut retrahes librum, & talia aufe-
 ras, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea
 tulerit, & cohorrerit, dum legerentur, & Deas, ut pro-
 pitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si
 quid muliebri ei accidisset. Ac profecto, si verum faren-

τάληθες εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν περὶ αὐτῶν· καὶ παρὰ πλῆσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὀρωμένων πάσχομεν. ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἦν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἰδῶμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα. Τὸ δὲ ἄνθρωπον οὔσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάζουσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστὶν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιοῦτοις οὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μείζον γίγνεται τῇ παραβάσει, ὥς τὸ μείζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπῶμένον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζουσιν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαιζήλος, εἴτα δεήσειεν ἀπιστῶσαι αὐτοὺς, ὥς μὴ ὑπερέχειν πατέρου τὸν

dum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. Atque simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate discernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex iustae proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent. Nimirum homo quae sit, eam Veneri & Iunoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam aperte detrahere Deabus? In talibus enim non tam quod parvum est, maius fit illa compositione, quam minuitur maius, dum ad humiliter deprimitur. Velut, si qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare

ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπερανατεινόμενου τοῦτο γέ-
νοιτ' ἂν, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὶ ἐπεγεῖρη ἑαυτὸν.
ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεί-
νος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύ-
τως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἀνθρω-
πος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς
τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδόν ἐπικλώ-
μενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγεῖων, ἐπὶ τὰ οὐ-
ράνια ἐκτείνοιτο τις τὸν λόγον, ἥττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰ-
τίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων
κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἑρᾷ εἰκάσαι αὐτὴν
ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον. Ὡστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπί- 14
φθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκίνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου
τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥάδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ
πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀβρόαν
πεποίησαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαφιλευόμενος, καὶ ἐκ
τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφθῃ-

illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, maior ille inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam [*in tali comparatione*] minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad coelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Iunoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promptus esse soleas, sed nunc, nescio quomodo, subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pu-

νας. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο αἰσχυρῆς, εἰ μεταρρυθμίζῃς τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν Φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὅποτε ἐξειργάσατο τοῖς Ἡλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὅποτε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιάτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὐθις τὸν Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ρυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἠγέτο μικρὰν εἶναι συμβουλὴν δήμου τοσούτου, ἀλλ' αἰεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιττώτερον ὁρᾶν τοῦ ἐὸς, καὶ Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἐταῖρός τε, καὶ εὖνους ὢν.

15 ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷός ἂν ρήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξένηνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μὴδὲ ἐλπίδα μοι

deat, si retractes librum iam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Iovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *mediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat, parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa affero, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

Lyc. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defen-

ἀπολογίας ἔτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ
δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην κατα-
δαιτήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγό-
ρου. ῥᾶστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν,
Μόνον θεόντα κρατεῖν ὥστε οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ
ἡμεῖς ἰάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπο-
λογίας ἀποδοβείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώ-
τατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ'
οὖν ἐβέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω,
ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινωδίαν τινὰ συγ-
γράῳ; ἢ δώσετε μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νῆ Δί', ἥνπερ ἔχης τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ
ἀντιδίκους, ὥς σὺ Φῆς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπο-
λογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαι σοι ἔτοιμος ἐπὶ
τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀνιάρων, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ 16

10 (Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὴν Στποῖχρον λέγει. G.

fionis ulla relicta sit. Verum enimvero hoc non pro for-
ma & consuetudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
indicta causa iudicium dedisti contra libellum, non praesentem
ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex
proverbio, vincere, cum solus curras. Itaque nihil mirum,
si & nos causa cecidimus, neque aqua nobis infusa, ne-
que concessa causae dicendae facultate. Potius autem, quod
quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem
fuitis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis ve-
stris quiescam, an Himerensis poetae exemplo palinodian
scribam; an vero provocandi mihi copiam dabitis?

Pol. Per Iovem, siquidem habueris, quod de iure dicas.
Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos cau-
sam dices. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

Lyc. At illud molestum, Polystrate, quod non illa prae-

ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῶν γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτήν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον.

ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ Καῦλὸν με ὑπεκριτὴν ἔξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχείων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δέ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμῶμαι τὴν ἀπολογίαν καὶ παρ' ἐμοῦ τοῖον τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτήν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ περ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύ-

sente habebō orationem: longe enim sic esset melius. Iam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, iacere aleam audebo.

Pol. Bono animo, quantum ad hoc, esto, Lycine: nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar.

Lyc. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Verumtamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia.

Pol. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habē orationem: tum ego apud illam te imitabor.

Lyc. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa iam

στρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προεῖρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, σὺ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβεράτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὀρᾷς, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχί καὶ ὀρᾶν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄξομαι δ' ὅμως· σὺ γὰρ οἶόν τε ἀναδύναι, ἤδη παρούσης.

ΠΟΛ. Καὶ, ἡ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· Φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὀρᾷς, καὶ προσηνής· ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς 17
Φῆς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὀρῶ ὅτι τηλικούτον ἐπῆνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξεῆνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τοῦτο μείζον, ὣν εἶρηκα

adeſt, & prior dixit nimirum, quaecunque tu ab ipſa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero iam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, neſcio qua ratione hoc negotium reddidiſti: atque, ut vides, ſudo iam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipſam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res obiecit. Verumtamen incipiam: nam ſubducere me, ipſa iam praefente, non eſt integrum.

Pol. Ac multam, ita me Iuppiter, benevolentiam ipſo vultu prae ſe fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia eſt. Itaque ſidenter orationem habe.

Lyc. Ego te, mulierum praefantiſſima, cum vehementer, ut aiſ, & ultra modum laudaverim, non video, qua in re laudaverim tantum, quantum ipſa de te praeconium illud protuliſti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim

περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέ-
 γραψατὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαβοῦσαν. οὐ γὰρ
 ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτη γε οὐχ
 ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ κα-
 ταδέεστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν,
 ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν
 τρόπου, χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ
 ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἀρι-
 στοὶ ἂν εἴεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμήσαι δεοὶ τὸν λό-
 γον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν
 οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσῃ δὲ καὶ τοῦτο,
 ὡς τινα κεφαλὴν τοῦ παντός ἔργου, καὶ κορυφὴν. ἐπ'
 ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλὴν σοι εἶδέναι τὴν χάριν
 ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρό-
 που, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετές, μηδὲ τύφου μεστόν ἐνε-
 ποιήσῃ σοι ὁ παρῶν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοι-

illis, quae de te dixi, omnibus illud maius est: & venia mihi
 debetur, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae
 propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante il-
 lam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non exce-
 sisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo te-
 nuus, quam pro dignitate, dixerim. Considera igitur, quan-
 tum hoc sit, quod praetermisi, quam immensum ad boni mo-
 ris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicumque
 divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus
 homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare oratio-
 nem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de
 illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque
 verticem adiecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, &
 magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui
 moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum,
 nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu ta-

αὐτὰ αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστώσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσω περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινέσθαι αὐτὸ οὕτω διακαιμένη τυγχάνεις, τοσούτω ἀξιωτέραν ὑπερεπαίνεσθαι ἀποφαίνεις σεαυτήν. καὶ σχεδὸν εἰς τὸν τοῦ Διογέους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὅς ἐρομένου τινός, ὅπως ἂν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δοξῆς, εἴη, καταφρονήσει· φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτός, εἰ τις ἔροίτο με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἀξιοί; ὅποσοι ἐπαινέσθαι μὴ θέλουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξα- 18 γώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὐ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἐκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. περὶ

les ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & maiora, quam quae tibi convenient, dicere, *id ipsum vero moderati & civilis animi specimen est*. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac paene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui, interrogante quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & quae in Hortis colitur, & Iunoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum mihi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam.

αὐτῶν δὴ τούτων ἔρω. καίτοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνεύθυνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινῶντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέρειντο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τούτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως υπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. οὐ μὲν ταύτην ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν. Ἐκεῖνο δέ σε φημί, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρή τὸν ἐπαινῶντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκασαί· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἦν τις τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἦν πρὸς τὸ ὑποδέεστερον ποιῆται τὴν παραθεσιν, ἀλλ' ἦν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὡς οἶόν τε, προσβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἶον, ἦν τις κύνα ἐπαι-

Quamquam antiquum illud dictum est, ad causam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, et si humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum, qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* consilii inopia hoc facere tibi etiam videar. At illud dico, tales *esse* nobis laudandi locos & formas, ut is, qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis paribus aliquid compareret, neque si ad vilius quid collationem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum eius fieri potest, illud, quod laudatur, admoveat. Velut si quis

κῶν εἶποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἄρά σοι ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ Φαίῃ ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπῆνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἦν ὁ κύων τῷ λέοντι εἰκέναι λέγεται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκὴν. ὥς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἐπαινος. καὶ πάλιν εἰ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἑκάστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν εἴη γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνῳ εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἐπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῆνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκης βίαν Φήσας ἀνατεινᾶσθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; αὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος; ὅρας ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν

in laude canis dicat, illum vulpe maiorem esse, aut fele; numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id, quod proprium est laudis, efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poeta *leonum domitorem* vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem Crotoniatem, aut Glaucum ex Carysto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortio-riorem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno illum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poeta? *Neque Pollucis vim, dicens, protensuram adversarias illi manus, neque ferrum Alcmenae natum.* Vides, qualibus illum Dīs com-

ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβούντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμου ἀμφοῖν, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητῆς, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. μὴ δὲ θαυμάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινούντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου. Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι διακρίναι, καὶ ὀρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινούντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κολακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιοῦμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἴεται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' αὐτοῦ τὰ

paraverit, vel potiore etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praefidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam ultri sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore, ratione hoc ipsa subiiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi iam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum lau-

πλείω, ὥς μὴ ἂν ὀκνήσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα φάναι τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διόμισατο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἥνπερ μόνον κερδᾶναι τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ ταῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθεῖη τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, καὶ μὴ πάνυ μεγάλα ἢ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικόν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἦν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἶποι ἂν

4 Ὁξυηκοώτερον) Ὅτι ὁ Μελάμπος ὀξύηκος. V.

dando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur, & Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime iuvenem fuisse: iuraverit autem etiam, Croesi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At alter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is est, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adfunt; sed quae natura illi bona insunt, etiamsi non nimis magna fuerint, ea sumit, auget, & facit maiora. Et ausit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus, animalia, & ad cursum aptum,

Per summas curvae, nec eas confringat aristas:

& rursus non dubitet dicere procellipedum cursum equorum: &, si domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶ περὶ τῆς συβώτου καλύ-
βης εἶποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπί-
σειεν· ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κό-
λαξ, ἀπάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τὴν κολακειάν κατανα-
λωμένων, ἐπήνει ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον,
21 ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπετο. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐκατέρου
αὐτῶν γνώρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν,
καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμέ-
νοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶ-
σθαι· ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ σμικρῶ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ
μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερ-
βολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σω-
φρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ
πολλῶν ὀλίγα κολακειᾶς καὶ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγμα-
τα, ὡς μὴ πάντας ὑποπτεύης τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ
διακρίνης, καὶ παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἐκάτερον.

Talis nimirum Iovis intus Olympii aula est.

At adulator hunc verum etiam de subulci tugurio dicat,
si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaethus
Poliorcetæ Demetrii adulator, omnibus adulandi rationi-
bus consumtis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium,
quod modulate screaret. Non solum autem hic utriusque ge-
neris character est, quod adulatores non dubitant mentiri
etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem
extollere student, quæ adfunt: verum etiam illa re non
parva distant, quod adulatores, quantum possunt, utuntur
hyperbolis; laudatores autem in his ipsi quoque sobrii sunt,
& intra terminos se continent. Haec tibi pauca de multis
sunt adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omni-
no laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrum-

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς 22
 κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ
 εἰκάσιν. ἐγὼ γάρ εἰ μὲν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφη τῷ
 ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίου
 κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχου-
 σαν, οἶαν πάντες ἴσασιν, οὐ πᾶν ἐκ πολλοῦ διαστήμα-
 τος ἦν τὸ τόλμημα. Τάχα οὖν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰ- 23
 ρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπί-
 σθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ
 θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἥδη γάρ με
 προάξεται τάληθες εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἰ-
 κασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ
 χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγενημένα, οὐκ ἀσεβές, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν·
 ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηναῖαν ὑπείληφας, τὸ
 ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφρο-

que mensura meriaris. Age igitur, si videtur, admove his;
 quae dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas, huic-
 ne an illi convenient. Etenim si deformem quandam sta-
 tuae Cnidiae similem dicam, impossor sane, & Cynaetho
 ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem
 omnes norunt, non sane magni ille ausus intervalli fuerit.
 At forte iam dixeris, quin iam dixisti, laudare quidem pul-
 chritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non
 obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Dea-
 bus dicere hominem. Verum ego, iam enim ipsum me ve-
 rum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o prae-
 stantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum
 operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae au-
 tem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere,
 non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas,
 quod est effectum a Phidia, aut illud Coelestem Venerem,

δίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν
 ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν Θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀν-
 24 θρωπίνη μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω. Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι
 μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἔμὸν τοῦτο,
 οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολ-
 λοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς
 Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάζομαι συναγορεύοντά μοι·
 ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι.
 ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ
 γὰρ διαμνημονεύεις, εὖ ποιῶσα, τὰ χαριέστατα τῶν
 ἐρραψωδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο ἐρεῖ, ὅποτεν περὶ
 τῆς αἰχμαλώτου λέγει τῆς Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφρο-
 δίτῃ ἱκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν,
 ὡς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ εἰκυῖα ἔσται·

Εἶπε δ' ἄρα (Φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα Θεῇσιν.

quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos:
 Sed vide, ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum
 veras imagines supra humanam imitationem esse positas,
 equidem arbitror. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* si-
 milem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque primus
 ego istam viam secuerim; sed multi ac boni poëtae, &
 maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advo-
 catum mihi excitabo, aut fieri non potest, quin ipse me-
 cum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te
 pro illo, (meministi enim, in quo bene facis, venustissima
 quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de
 captiva dicit Briseide, illam aureae Veneri similem luxisse
 mortem Patrocli: tum paulo post, quasi non satis foret,
 si soli similis Veneri sit,

Sic satur, inquit, lacrimans par sanctis femina Divis.

ἐπὶ τὰν οὖν τοιαῦτα λέγει, μισεῖς καὶ κτείνων, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίζαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἴτα ἐκεῖνῳ μὲν ἐφειθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, εὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα Φαιδρᾶν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν. Ἐπὶ μὲν τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσῃ αὐτὸς 25 Φειδῶ ἐποίησατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὅμματα μὲν, Φησι, καὶ κεφαλὴν ἵκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεῖ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ

4 Οὐδ' ὁ μαστίζαι) Ὁμρομά- σας καὶ ἀθετήσας πολλὰ τῶν Ὁμή-
στις ὁ Ζηνόδοτος ἐπικλήθη, ὀβελί- ρου ἐπ' αὐτῷ. V.

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, & abiicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etsi tu non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est, qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem, aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportionem quadam dispensarit, qui oculis quidem & capite similem eum dicat Iovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno, in sua hominem membra dividens pro toti-

μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βρο-
τολογῶ Ἀρεῖ, Φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλω,
θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, θεοείκελον πολ-
λάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ἐπὶ τὰ γυ-
ναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐ-
τοῦ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ,

Οἷη δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὔρεος.

- 26 Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει,
ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκα-
σε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά
ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ
μὴ ταῖς θεαῖς εἰκόσι διακεκόσμηται· ὥστε ἢ κακῆϊνα
ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾷν ἐφείσθω. αὐ-
τῷ δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν
ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὠκνησεν
ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας

dem Deorum imaginibus. Ac rursus homicidae Marti simi-
lem ait esse, & alium alii: Dei specie Phrygem Priami, Dei
similem saepe natum Pelei. Sed redeo rursus ad exempla mu-
liebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &

Qualis Diana in montibus errat.

Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed
Euphorbi etiam comam *Gratius similem* dixit, eamque infe-
ctam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc gene-
re, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exor-
netur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque
audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum
& similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus
Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Iunonis

ὀφθαλμούς, τοῖς τῶν βοῶν εἵκασεν. ἕτερος δέ τις λοβλέ-
 Φαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη· τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις
 ἀγνοεῖ, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρου παῖσσι ὠμι-
 ληκότων; Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἰ 27
 τις θεῶν εἰκέναι λέγεται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς
 πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφα-
 στίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδάωνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι
 προσαγορευόμενοι; Λητὴ δέ, γυνὴ τις ἐγένετο Εὐαγόρου
 τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ
 θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργά-
 σασθαι. εἰ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, ὅπερ καὶ δεισιδαί-
 μονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς
 κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ
 οὐρανοῦ ἐστίν. Ὡστε οὐ πρόαγε σοῦ τὸ τοιοῦτον, ψοφο- 28
 δεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον· εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγ-
 γράμματι πεπλημμέληται ἐς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνενθύ-

enim oculos comparavit bubulis: alius autem aliquis super-
 cilii violaceis Venerem dixit: roseis enim digitis insignem quis
 eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poematibus
 versati sunt? Quamquam, quae ad formam pertinent, ad-
 huc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur:
 verum ipsas appellationes Deorum quot iam imitati sunt,
 Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii, &
 Hermæi cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit
 Evagoræ Cypriorum regis: & tamen non indignata est
 Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omit-
 to enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitio-
 sissimi, tamen divinis nominibus ad fatietatem abutentes.
 Fere enim pleraque apud illos de coelo sunt. Itaque num
 non est, meticolose adeo affectam esse ad laudes. Si quid
 enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem

νος αὐτοῦ, ἐκτός ἐι μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνωνται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἀριστον τῶν φιλοσόφων ἡμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἐτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

- 29 ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τοῦτο δυνατόν ἐτι, ὦ Λυκίνε· μακρὰ γὰρ εἴρηται σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχνύμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὀρᾷς, ἤδη ἀποσαβῶ παρ' αὐτὴν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὅσα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἰτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἀριστα ὑποκρίνη· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ ἅπαξ σοι τὸ δῶμα παραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπότεν δὲ

4 * Ἀριστοι τῶν φιλοσόφων) Τὸν Πλάτωνα θεωροῦσι. G.

rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poetas ulți fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulți sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati huius causa definam, ut meminisse possit dictorum.

Pol. Nescio, si adhuc possim hoc, Lycine. Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, &, ut vides, iam ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exhibiler a spectatoribus.

Lyc. Ipse tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero, quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc sta-

τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὁψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

tim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum; tum iam ipse quoque adero, visurus, quis certaminis exitus futurus sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Ι ΜΝΗΣ. **Τ**Ι Φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὴν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἀνδρας ἀγαθοὺς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐορταῖς καὶ πανηγύρεσσι τιμῶμεν αὐτούς.

ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε εὖσιν.

ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμε-

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

Mnes. **Α**ΙΝ' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos creditis?

Tox. Sacra facimus, Mnesippe, sacra facimus: verum non quo Deos arbitremur esse, sed viros bonos.

Mnes. Lex autem apud vos viris etiam bonis post mortem sacrificare tanquam Diis?

Tox. Non hoc modo, sed diebus festis etiam celebritatibusque illos honoramus.

Mnes. Quid inde venantes? Neque enim sane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis.

Tox. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint no-

νεῖς εἶεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἴο-
μεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες
ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς
ὁμοίους αὐτοῖς ἐβελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὅρε- 2
στην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες
ισοθέους ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπὶ ἡλύδας ὑμῖν ὄντας,
ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἷγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία
περιπεσόντας οἱ τότε Σκύβαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὥς
τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοζύλα-
ξι, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα
κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν
Ἀστεριν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥχοντο ἀποπλέοντες,
καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν νόμου. ὥστε εἰ
διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-
λοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοῦντεῦθεν αὐ-

15 Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ἑμῖα
παρακλέσσετε. V.

bis propitii. Verumtamen etiam viventium ratione melius
nos arbitramur facturos, si memoriam virorum praestan-
tissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequen-
tes: putamus enim, sic futurum, ut plures nobis illorum
similes velint fieri.

Mnes. Recte ista statuitis. Sed quo inprimis nomine ad-
mirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequastis, idque,
apud vos advenae cum essent, &, quod maximum, hostes?
qui quidem, cum illos naufragio eiectos, qui tum erant
Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dia-
nae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio,
& regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa
derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege,
evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri
non potest, quin multos illis reddatis similes. Atque hinc

τοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῶν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἀν' οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄλαιοι γενέσθαι, τῶν περιλοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἦκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι θύσετε
 3 ὡς θεοῖς. Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἶπερ τι ἄλλο, ὧ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' οὗτου πάλαί οὐ θεοὺς εἶναι δικαιοῦσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἀν' ταῦτα δέξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὦ Μνησίππε, γυνναῖα τῶν

ipſi iam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impij ipſi & ſine Diis futuri, ſi reliqui Dii eodem modo e veſtra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum cauſa venerint, conſecrabitis, & ſacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis ſacra facietis. Quod ſi enim non harum rerum cauſa Oreſten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praefſtitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, iam contra ea ſacrificando Deos iudicaveritis, atque his, qui parum aberat, quin ipſi fierent tum viſtimae, viſtimas nunc offeritis? Ridicula enim iſtaec videri poſſunt, & rebus olim geſtis contraria.

Tox. Etiam iſta quidem, Mneſippe, generoſa illorum vi-

ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέοντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἶα, οἶμαι, ἀγρίων ἔθνων περιοικούντων· καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρῆσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπήσαι εἰ διαφεύξονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστά, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὅποσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο 4

rorum *facta*, quae enarraſti. Quod enim, duo cum eſſent, magnum adeo facinus auſi, longam adeo a ſua patria navigationem ingreſſi, expeditionem in Pontum ſuſcepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *veſti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorreſcentes *portentoſas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod, capti cum eſſent, viriliter adeo in ea re ſe geſſerunt, nec ſatis habuere, ſi incolumes ipſi evaderent, verum, vindicata regis iniuria, & ablata Diana, inde ſolverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non iſta nos in Oreſte & Pylade ſpectantes pro Heroibus illos tractamus.

Μνῆς. Dic ergo iam, quid praeclarum & divinum aliud

ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῶ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἂν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ οὗτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὥς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὅψε τοῦ μετοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν. οὓς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

5 ΤΟΞ. Ἀκουε δὴ, ὦ Φαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἀργεῖ μὲν καὶ Μυκῆναις, οὐδὲ τάφον ἐνδοξόν ἐστὶν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεῶς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐταίροις γε οὗσι καὶ θυσῖαι προσάγον-

perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectiōnemque, multos ego tibi diviniōres illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero autumnī domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & falsamentarii sint eorum forte plerique.

Tox. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris, quam vos, iudicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis; apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat fodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos habetur. Ne-

παί, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ξέ-
 νοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύβαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ
 ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ φθοροῦ-
 μεν, εἰ μὴ Φίλοι ὄντες ἀγαθὰ ἐργάσαντο· ἐπαινοῦντες
 δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιοῦμεθα.
 ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων
 ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν Φίλοι οὗτοι δὴ
 ἄριστοι ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέ-
 ται καταστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς Φίλοις ἀπάσης τύχης κοι-
 νωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.
 Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀνα- 6
 γράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέ-
 θεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον
 τοῦτο μᾶθημα καὶ παιδεύμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις
 εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα
 διαμνημονεύσαι. θᾶττον γοῦν τοῦνομα ἑκαστος αὐτῶν

que quidquam obstar, quod peregrini, non Scythae fue-
 runt, quo minus boni viri iudicati sint. Neque enim in-
 quirimus, cuiates honesti bonique viri sint, neque invidе-
 mus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum
 vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res
 gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis
 laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi
 omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quo-
 modo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis
 venire, & sic ab optimis quibusque Scytharum coli. Et,
 quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in li-
 teras maiores nostri in aerea columna dedicarunt in Ore-
 steo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris
 nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt,
 uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris no-

ἐπιλάβοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου
πραξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῶ
τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἢ στήλῃ δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν πα-
λαιῶν εἰκασμένα δέικνται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ
Φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς
νεῆς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν Θυσίαν παρεσκευασ-
μένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἥδη κατάρχεται αὐτῶν· καταν-
τικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τοίχου, ἥδη ἐκδεδυκώς τὰ δεσμὰ
γέγραπται, καὶ Φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλ-
λους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν
Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν Θεόν. οἱ Σκύβαι δὲ, ἄλλως ἐπι-
λαμβάνονται τοῦ σκάφους ἥδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύ-
μενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἴτ'
οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει
τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα
ἴδοι τις ἂν ὅπόσῃν ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο ἐν
τῇ πρὸς τοὺς Σκύβας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γρα-

men unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque
Pyladis facta ignoret. Sed in conspecto etiam templi eadem,
quae columna indicat, picturis expressa ab antiquis, osten-
duntur; navigans Orestes simul cum amico; deinde inter
rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium
paratus; & Iphigenia iam illos immolat; e regione vero
in altero muro, iam exutus vinculis depictus est, Thoan-
tem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut
solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem fru-
stra manus iniiciunt navi iam eunti, suspensi e gubernacu-
lis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, par-
tim iam vulnerati, partim eius rei metu, terram natari
repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis, quantam sibi
invicem benevolentiam in conspectu cum Scythis exhibue-
rint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos

Φεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τῶν καθ' αὐτὸν πολε-
 μίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θάτερον, καὶ πρὸ
 ἐκείνου ἀπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ'
 οὐδὲν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν Φίλον, καὶ
 τὴν ἐπ' ἐκείνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ
 σώματι. Τὴν δὴ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς 7
 δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ
 ἀληθές, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ
 ἀνθρώπινα ταῦτα ᾤηθημεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης
 βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ
 μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανα-
 κτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ
 μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύ-
 νοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ὅπως εἰδῆς, οὐδὲν
 Σκύθαι Φιλίας μεῖζον οἶονται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτω
 ἂν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονή-
 σαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν ὥσπερ οὐδὲν
 7 Φιλιταῖρον) Φιλίτερος καὶ φιλεταῖρος. G.

sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, &
 pro illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si
 ipse moriatur, modo fervet amicum, & intentatam illi pla-
 gam suo corpore *velut* praecripiat. Hanc nempe tantam il-
 lorum benevolentiam, & malorum communionem, & fi-
 dem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris
 mutui, haec, inquam, non humana esse putavimus, sed
 praestantioris cuiusdam animi, quam est in plerisque his ho-
 minibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur ami-
 cis, si non in aequam iucundorum partem veniant: si ve-
 ro vel paulum quiddam illis reflaverit, *illicet* abeunt, solos
 periculis relinquentes. Etenim, ut hoc etiam scias, nihil Scy-
 thae amicitia maius esse existimant; nec est, in quo Scy-
 thae magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi
 contingat, & ipso societatem aduersorum illius venire: quem-

ἄναιδος μείζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην Φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν Φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τούνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τούτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, Φίλιοι δαίμονες.

- 8 ΜΝΗΣ. Ω Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύβαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἥδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾤηθην ἂν οὕτω ποτὲ περισπού-

admodum maius nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus: id autem est nostra lingua, ut si quis praefides amicitiae genios dicat.

Mnes. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, iam & ipsi recte facere vide-mini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem excipere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita stu-

δαστον εἶναι Φιλίαν ἐν Σκύβαις· ἅτε γὰρ ἀξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μὲν αἰεὶ συνέιναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, Φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τὰλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δι- 9
καιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὀσιώτεροι ἐσμέν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι Φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ Φίλοι Σκύβαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων Φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥάδιον ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς Θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθῆδονα μου ἀκούσης, ἣν εἶπω τι ὧν κατανεόηκα, πολὺν ἥδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ Φιλίας λόγους ἄμενον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν λό-

diſe coli inter Scythas amicitiam: quippe ut inhospitales & agrestes, in inimiciis semper versari illos arbitrabar, & ira, & exandescencia; amicitiam vero neque inter coniunctissimos suscipi; colligens ista tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

Tox. Utrum in reliquis etiam nos & iustiores adversum parentes Graecis, & religiosiores simus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & maiorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne molestus me audias, si quid eorum dixerō, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque

γων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅποτε ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινέετε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχουσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἦν του Φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ οὐείρατα, οἷχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγωδαί, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις εἰκότας ὑμᾶς ἀπολιποῦσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχρηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον Φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λόγοις, τοσούτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς.

10 πλεονεκτοῦμεν. Εἴγ' οὖν δεκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς Φίλους ἀτρεμεῖν ἑάσωμεν, εἴ τινας, ἣ ἡ-

exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus ea est, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores forte sumus, tantum rebus ipsis praestamus. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quie-

μεις, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατὰ γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἱταίρειαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις ῥαψωδοῦντας. ὀλίγους δὲ τινὰς προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγητάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικὰ· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς Φίλους, αὐτός τε νενικηκώς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὥς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χεῖρων ἄλλου κατὰ Φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνας, Σκύθης αὐτὸς ᾶν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξари, οὐ Φαῦλον τὸ ἔργον 11

scere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo annumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Thesei atque Pirithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis versibus & numeris canant: sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca: & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praecentio patriam ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae gentis poena est, quam deterior alio in amicitia iudicari, idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

Mnes. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile,

ἀνδρὶ οἷώ σοι, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχους καὶ τεβηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὴν ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδοῦς ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιον ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἱ τε μῦθαι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, αἱ μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγώδησας· Ἑλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἀλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δεξιάν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν. πότερον δὲ ὠρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν Φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσω ἂν τις πλείους ἔχη λέγειν, τοσούτῳ εὐπορώτερος δοῖται ἂν πρὸς τὴν νίκην;

ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὠρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεραι φαίνονται αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώ-

cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Verumtamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paulo ante praeclare, velut in tragica scena enarraisti: Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta causa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, iustum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior?

Tox. Nequaquam. Sed definitum hoc esto, ne in multitudine earum infit robur, sed in eo, quae sint praestantiores: & si penetrabiliiores tuae narrationes tanquam tela teneas, ac-

τερα δηλονότι ἐργάσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶτον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγὰς.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὠρίσθωσαν ὅπως αἱ ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ.

ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἔρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὁμύσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

ΜΝΗΣ. Ὅμουμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος;

ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὁμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἑμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰστῶ τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὅποσα 12
ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὅπσον οἶόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυθανόμενος, ἔρεῖν, μηδὲν παρ' ἑμαυτοῦ ἐπιτραγωδῶν. καὶ πρῶτην γέ σοι τὴν Ἀ-

qualés licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.

Mnes. Recte dicis: & finiantur, quot fatis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur sufficere.

Tox. Et mihi videtur. Dic prior, sed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem negare irreligiosum fuerit.

Mnes. Iuremus, si quid opus esse iurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius?

Tox. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione iurabo iusiurandum.

Mnes. Audiat igitur Iuppiter Philius, me, quaecunque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis, quanta fieri potuit cura, exquisiverim, neque quidquam tragicæ fabulositatis additurum. Ac primum Agatho-

γαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγῆσομαι, αἰοίδιμον ἐν τοῖς Ἰωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρό πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἐδείξε, τᾶλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς τὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίανος Ἐφεσίου, Φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδόντας. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάντε χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ Φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομνήσκων αἰεὶ τῶν προγόνων, καὶ Φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτη-

clis & Diniæ amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostendit, praestantissimus, ceterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniæ autem, Lysionis filio, Ephesio, amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, &, quod facile credas de homine divitias nuper demum nactus, multos quoque alios circa se habebat, ad comptotandum quidem idoneos, & voluptatem suo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo maiore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, & importunus visus, qui maiorum illum admoneret suorum, & servare iu-

σάμενος κατέλιπεν ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώ-
 μους ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώ-
 μαζε, λαμβάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δὴ 13
 ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς
 ἐρώῃ αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπι-
 Φανούς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά καὶ γραμ-
 ματεῖά τε εἰσεφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῶ, καὶ στέ-
 Φανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλ' αὖτις ἀποδοδηγμένα, καὶ
 ἄλλα ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται,
 κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνῶμεναι τοὺς ἐρώτας, καὶ
 ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγω-
 γότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι
 οἰομένοις, ἄχρ' ἂν λάβωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες.
 ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἐταιρικὸν δὲ
 ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος αἰεὶ, καὶ εἰ πάντ' ἐπ'
 ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐδὺς ἐπέ-

beret, quae multo labore parta pater ipsi reliquisset. Itaque
 propter ista neque ad comissiones amplius illum adhibuit,
 sed solus cum istis potavit, subducereque se Agathocli stu-
 duit. Iamque ab adulatoribus illis persuaderi aliquando sibi
 miser patitur, amore ipsius accensam Charicleam Demona-
 ctis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum pri-
 mi. Iamque ventitant illi a muliere codicilli, & coronae fe-
 mimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia, quae ma-
 chinantur contra adolescentulos lenae, dum paulatim suis
 artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se
 putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos
 praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in
 retia incidunt. Erat autem Chariclea muliercula haud ille-
 pida, sed supra modum meretrix, quae eius semper esset,
 in quem forte incideret, etiam si parvo admodum *amare* quis
 vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec un-

νευε, καὶ δέος οὐδὲν ἦν, μή ποί ἀντίποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τάλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βούλει τῶν ἐταίρων ἐπισπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτείνειν, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκεκρότητο ἀπανταχοθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἐραστῶν.

- 14 Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μεираκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῶδουν, συνωβούντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρίκλειας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκρινάμενη, καὶ οἴκους πολυτάλάντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβούσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοῖκόν καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περι-

12 Ἐτραχηλίσασα) Τὸ ἐν τῇ συνωβούσῃ παίζεσθαι. V.

16 Ἐκ τῶν ὀνύχων) Ὡς ἐπὶ ἄλλοις ἰεράκων ἡ ἀετὶς μετέλθε τὸν λόγον. V.

quam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc effert, subiugandi totum, & qui iam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paulo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac tota undique ad haec composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas. Hanc ergo tum adsciscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos iam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nata intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum iuvenem, non dimisit ex un-

ἔχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντά-
 πασιν ἐκράτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ
 τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμ-
 μάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἄβραν, ὡς ἐδάκρυ-
 σε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἢ
 ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπέισθη κα-
 λὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ
 πού συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθεῖς. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη 15
 ῥᾶον, ὡς τὸ εἶκος, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς
 καλῆς, καὶ πρὸς ἠδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ
 ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἐλεεινῶς
 ὑποστενάζειν, καὶ ἀπρόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελ-
 θόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλι-
 στα ἀρέσειε, καὶ πού καὶ ἄσαι, καὶ κιθαρίσαι οἷς ἅπα-
 σι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἦσθετο πονήρως

guibus, sed complexa undique & configens, cum iam ex
 omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, &
 misero Diniae mille malorum causa fuit. Nam primo statim
 illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam sub-
 inde ancillam, ut lacrimetur, & vigilet, tandem ut suspen-
 sura se sit prae amore misera; donec persuasum est beatu-
 lo, pulchrum esse, & Ephesiorum uxoribus expetitur. Ac
 tandem multis precibus exoratus *cum ea* congregitur. Et
 hinc iam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra
 muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos ser-
 mones, & plorare opportune, & *inter* sermones miserabi-
 liter ingemiscere, & abeuntem iam complecti, & ingredien-
 ti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime pla-
 ceret, & interdum canere etiam, ac citharam pullare, qui-
 bus illa omnibus adversus Diniam usa est. Et cum senti-

ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενέει, καὶ τὸν ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκῆπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἑραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τάνδρῳ λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα· ὁ δ' οὐκέβ' οἴός τε ἦν Φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτήν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τοῦνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπεποίητο δὲ λίθου λευκοῦ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοῦδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύττα ἦν ἀκριβῆς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαινοι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὅποσον ἐβελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ ὁ Λυσίωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντητο ἤδη, καὶ
 16 ἐξεκεκένωτο. Εἶτα ὡς ἤδη αὖτος ἦν, ἀπολιπούσα αὐτὸν,

ret iam illum laborare, & maceratum ab amore molli-
 tumque esse, aliud insuper excogitat, quo perderet miserum,
 nempe uterum se etiam ex illo gerere: valet autem hoc
 etiam ad stolidum amatorem magis accendendum: nec am-
 plius ad illum ventitat, custodiri se a viro dicens, qui au-
 dierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati posse,
 quod non videret illam, sed lacrimari, & intro mittere adu-
 latores, & nomen Charicleae inclamare, eiusque statuam
 (de candido marmore facta erat) amplectens eiulare. Tan-
 dem humi se abiiciens volvitur, resque in confectum furo-
 rem exit. Dona enim non pro portione malorum & co-
 rollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & ser-
 vae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid
 multa? Brevi tempore Lyfionis domus, nobilissima per Io-
 niam quae fuerat, exhausta iam & vacuefacta erat. Dein-

ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐβήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, καὶ κεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελούμενος δ' οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ κεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεσαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγείτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερσφίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσέτετο μόνον αὐτὸν τῶν Φίλων, ἀλλὰ τοὺς κολάκας αὐτοῦ προετίμα, τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἤκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεὶν αὐτῇ γε-

de cum iam ficcus ille & aridus effret, eo relicto, alium quendam Cretensem iuvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum iam amabat, & ille *amari se* credebatur. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus, nam hi quoque iam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adulatores, tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias iam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodam-

γενημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι
 17 ὄντα τὸν Δεινίαν. Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαρίκλειας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τὴν τε αὐλὴν ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν οὐ κακῶν ἦν, μοχλὸν τινα πλησίον κείμενον ἀρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημώνακτα, πατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐσθήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγ-

modo factus denuo: & rursus ancilla, & codicilli, & reprehensio, quod diu non venisset: adulatōres etiam concurrere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Diniam talem, quem comederent. Cum autem, venturum se ad illam, condixisset, & venisset circa primam quietem, & intrus esset; Demonax, Charicleae maritus, sive temere illud senserit, sive re cum uxore composita, utrumque enim dicitur, confurgens velut ex insidiis claudi iubet ianuam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, strictoque velut in adulterum gladio. At ille, videns quantis in malis esset, correpro vestī quodam prope iacente, tum ipsum Demonactem percussio tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vestī saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re percussi, iam comprehendere

ματος ἐκπεπληγμένοι, εἴτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τοῦ Ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφυγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικούτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὃ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἑώθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παῖσαν, (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἕξαρνον ὄντα μὴ οὐχὶ πεφορευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἀρμυστήν, ὃς ἤρμοξε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῃ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺ κατεπέμψθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον ἡῶσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ Φεύγειν εἰς αἰὲν τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς 18 καὶ τᾶλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνευσιῶλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν Φίλων, καὶ πρὸς οὐδέν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφυγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἐταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

12 Γύαρον) *Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum, Si vis esse aliquid.* Iuvenal. G. *ibid.* Φεύγειν) *Exfulare.* G.

illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias, patrato facinore, clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adfunt magistratus, (re iam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, abducunt. At ille mittit ad Imperatorem: nec ira multo post deportatur Dinias in Gyrum insulam, unam Cycladum, exfulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum iam exfularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui velui ipse se damnans, in

ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρειν, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐβέραπευσε, καὶ ἀποθανόντος οὐκ ἔτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠβέλυσεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυρόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολυπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἑλλήνος, οὐ πρὸ πολλοῦ γεγόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε.

ΤΟΞ. Καὶ εἶπε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ἂν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω Σκυθικόν τινα φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγῆσθαι πλὴν δέδια μὴ τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἶπης αὐτῷ.

19 ΜΝΗΣ. Ἀκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγέιτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυ-

3 Τοῖς πορφυρεῦσι) Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνάγουσιν, ὅν τὸ πορφυρεῖν αἶμας. G.

Gyaro moratus, exfularet cum illo, &c, cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta, aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim necio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles.

Tox. Utinam iniuratus, Mnesippe, ista narraffes, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum quendam amicum, Agathoclem istum narraffi. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Mnes. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem; narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus

λος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐ-
 τὸς ἐωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας
 Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πληιάδος, συλλογιμαίους· τινὰς
 ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ
 μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἐταῖρον
 αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον
 καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὑπώχρον καὶ ἀσθενικόν,
 ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι
 μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεύσαι ἔφη ὁ Σίμυλος
 σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἦδη
 τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς.
 καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς,
 καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶ-
 νος κακά; ἐπεὶ δὲ ἦδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι
 ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔτι καὶ σπείρας τινὰς
 ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ρόβιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὀρμῆς, περὶ
 μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν

Megarenfis, iurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum
 se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occa-
 sum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem
 fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem,
 hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, ceterum Euthy-
 dicum valentem ac robustum, Damonem vero subpalli-
 dum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo
 convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navi-
 gasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso
 iam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid
 attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines,
 & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero iam
 prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna, & spi-
 ras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, me-
 dia circiter nocte, pauseantem, ut in tanta agitatione, Da-

- Δάμωνα, ἐμείν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεῶς βιαίτερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν ἄβλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νεῖν· εὐθύς οὖν βοᾷν πνιγόμενον, καὶ μόγῃς ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.
- 20 Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ρίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἥδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπαρνήχεσθαι, καὶ συγκουσίξειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε ποιῆσαι, Φελλοὺς τε γὰρ πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινὰς, ὡς ἐπὶ τούτων ἀπονήξαιτο, εἴ τινα αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὔσαν. ἐνόησον τοίνυν πρὸς

monem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem, in quam incubuerat, inclinata, & fluctu simul depellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natare posset facilius. Statim igitur clamasse iam suffocandum, & vix supra fluctus se tenentem. Euthydicum vero, cum audisset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abiecisse se in mare, & comprehenso Damoni, iam victo ac despondenti animum, (videri potuisse autem pleraque fulgente luna) adnataste, eumque sublevasse. Illos autem cupiisse quidem opem ferre, & miseratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis frustra multa illis proiecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis

θεῶν, ἣν τινα ἂν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπιδείξατο εὐνοίας
 βεβαιότεραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς
 πέλαγος οὕτως ἡγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου;
 καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυ-
 μάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν
 περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἴτα ἀπο-
 πνιγόμενον ἐκείνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς
 χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα εὐθύς,
 καὶ συννέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δά-
 μων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῇ σοι καὶ τοῦτον
 φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, 21
 ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε
 οὐ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ
 νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σί-

4 Καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν) Διατύπασις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. V.

aliud specimen ostendat firmitus benevolentiae adversus ami-
 cum, delapsum noctu in mare adeo efferatum, quam si in
 mortis ipsius societatem veniat? Et intueri mihi animo flu-
 ctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem
 spumam, noctem, desperationem: deinde illum iam suffo-
 candum, & vix capite eminentem, tendentemque manus
 amico: hunc vero desilientem statim, & natantem una, ac
 metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas, mi-
 nime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Eu-
 thydicum.

Tox. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an
 aliqua illis ex insperato salus contigit? nam haud mediocri-
 ter equidem illis metuo.

Mnes. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc
 adhuc sunt Athenis, ambo philosophi, Simylus enim haec

μυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτός· τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθαρᾷ ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἄμφω τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ δηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, Φελλοῖς τισι περιπεσόντας, ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἑαυτούς, καὶ ἀπονήχασθαι πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἑω, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ. Μετὰ δὲ τούτους οὐ Φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' αὖ εἵπομι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορίνθιῳ καὶ Χαριξείῳ τῷ Σικωνίῳ φίλοις ἐκέχρητο εὐπόροις οὖσι, πεινέστατος αὐτὸς ὢν· ἐπεὶ δὲ ἀπέβνησκε, διαθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦτα δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένῳ. ἐγγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου

sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frustra incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse; postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque consensu, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi iam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaео Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens autem testamentum reliquit, aliis forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo*

τρέφειν, καὶ γηρωκομεῖν, Χαριζείνω δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μετὰ προικὸς, ὅποσῃν ἂν πλείστην ἐπιδοῦναι παρ' αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτης, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἤδη γάμου) ἦν δὲ τι ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, Θεσίν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεῖσων τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δὲ, ἢ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαριζείνος οἱ εὐδαίμονες κληρον διαδέχονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. Οἱ κλη- 23
ρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὥς ἤκουσαν, ἦκαν εὐθύς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαριζείνος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβιούς, ἀπέθανε· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα
3 Ἐν τοσούτῳ) Ἀπὸ τοῦ, ἐν τῷ μεταξὺ. V.

Aretaeo alendam matrem meam, curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit. Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis iam matura. Si vero alterutri illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat. His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. Quantam, inquiebant, Aretaeus & Charixenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum! At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, &

τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδω-
κεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυ-
γατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ φίλου ἐπιδούς, καὶ τὸν γάμον γε
αὐτῶν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας ἤξιώσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ,
ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἄρα Φαῦλον παράδειγμα
Φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ
προδῶς τὰς διαθήκας τοῦ φίλου; ἢ τίβημεν καὶ τοῦτον ἐν
ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα
πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσου, ὁ εἶχε περὶ τοὺς
φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἀνὰ τὰ ὅμοια ἔπραξεν
ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο,
ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἀνὰ ἄγραφος κληρονόμος τῶν
τοιούτων.

- 24 ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγῆσομαι, Ζη-
νόθεμιν τὸν Χαρμόλειω, Μασσαλίθην· ἐδείχθη δέ μοι ἐν
Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ

filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis
duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tri-
buens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid
tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum
amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito
amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis
calculis, ut de quinque unus sit?

Tox. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo ma-
gis admiratus sum fiducia causa, quam de amicis habuit.
Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum,
etiam si non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec
scriptum talium heredem venturum fuisse.

Mnes. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothe-
min Charmolei filium, Massiliensem. Ostensus autem est mi-
hi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir hone-

μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει παρεκάθητο δὲ αὐτῷ
 γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς,
 καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκε-
 κομμένη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον.
 εἴτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς οὗτος καὶ ὠραίος ὢν ἀνέ-
 χεται παροχυμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δειξας
 μοι αὐτὸν, διηγείτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς
 εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτης γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης Φί-
 λος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος
 ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῆρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ κατα-
 δίκης, ὅτεπερ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἐξακοσίων, ὡς
 ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. αὐτῷ δὲ οἱ Μασσα-
 λιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυ-
 πείτο οὖν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ

6 Παροχυμένη) Ἡ παρὰ τὴν πλεσιότητα. G. Corrupte. Forfan,
 ἡ παρ' αὐτὸν πλεσιώτατα.

stus, & magnus, & dives, ut videbatur. Affidebat autem
 illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias defor-
 mis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excusso oculo
 foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terri culamentum. Deinde cum admirarer,
 quod pulcher iste & formosus sustineret vehi secum talem
 mulierem, ille, qui virum mihi ostenderat, qui accurate
 nosset omnia, Massiliensis & ipse, necessitatem illarum nu-
 ptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri de-
 formis istius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, ho-
 norato, eiusdem ipse quoque fastigii. Procedente vero tem-
 pore Menecrates iudicio facultatibus suis privatus est, quo
 tempore etiam honos illi a sexcentis senatoribus ademptus,
 ut qui sententiam contra leges tulisset: ira autem, inquit,
 Massilienses punimus, si quis contra leges aliquid promul-
 get. Tristis ergo Menecrates tum propter damnationem,

ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδοξοῦ ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὕτη, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ὀκτωκαιδέκεις οὔσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἡξίωσεν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ραδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακωδαιμόνα οὔσαν τὴν οὔσιν. ἐλέγετο δὲ
 25 καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην. Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνοθέμιν ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενεκράτες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιάς, ἤγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν οὔσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστία τοὺς Φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δὴ τινα τῶν ἐταίρων πεπεικῶς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὲ μεστὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν,

tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset, maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habuerat, voluisset aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad lunae incrementa. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *Bono, inquit, animo esto, Menecrates, nec enim necessaria tibi deerunt, & filia tua dignum suo genere sponsum inveniet*: ac cum his dictis dextra illius prehensa domum secum suam illum deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari iussa amicos excipit convivio, ipsumque Menecratem, velut amicorum aliqui cui persuasisset puellae nuptias. Cum vero coenati essent, & Dis libassent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe,*

ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ Φιλοτησίαν ἄξομαι
 γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὴν
 προῖκα ὅτε πάλας εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι.
 τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνοθέμι, μὴ οὕτω
 μανείην, ὡς περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη αἰσχρᾷ
 καὶ λελωβημένῃ συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξ-
 ῥόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆει ἐς τὸν θάλαμον·
 καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ'
 ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντα ὡς ὁρᾷς περι-
 αγόμενος αὐτήν. Καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται τῇ γά- 26
 μῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς
 καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ
 πλούτου, καὶ δόξης, ἀφ' ὧν δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Με-
 νεκράτην· οὐδὲ οἶεται χεῖρῳ πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψῆφου
 τῶν ἐξακοσίων γεγονέναι. πλην ἤδη γὰρ τούτων οὕτως αὐ-
 τὸν ἡμέψατο καὶ ἡ τύχῃ παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς

inquit, a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam
 filiam Cydimachen: dotem accepi olim, talenta quinque & vigin-
 ti. Illo vero dicente, *Apaga, noli hoc facere, Zenothemi*: nec
 ita ego insaniam, ut videre te possim, iuvenem & pulchrum, puel-
 lae turpi & male affectae iunctum. At ille, haec dicente patre,
 ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paulo post
 virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum il-
 la vivit, vehementer illam amans, & ubique, uti vides, il-
 lam secum circumducens. Et tantum abest, ut huius eum
 matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur simi-
 lis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corpor-
 is, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Me-
 necratem, quem non putet deteriore ad amicitiam suf-
 fragiis sexcentorum factum. Verumtamen pro his hoc iam
 ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus

αἰσχρίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλευνότερον Φανείῃ ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ συνεκρότει τῷ χεῖρει ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ Φίλου, ὡς ὅρας, οὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἀν' Σκυθῶν γινόμενα· οἷγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς
 27 τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἔρεῖν, Δημητρίου τοῦ Σουνιεύς ἐπιλαβόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἕς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφύβῳ, συνῆν καὶ συνεπαίδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἀσκήσιν ἀσκούμενος ὑπὸ

ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivæ* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, attisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem eo *spectaculo* Senatus, dampnationem remisit Menecrati; & iam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non parva, ut vides, neque a Scythis multis exspectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere. Superest nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Suniensi Demetrio praetermissio. Cum navigasset enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienfi, suo a pueris inde sodali & æquali, *ibi* una vivebat atque instituebatur, Cynicas ipse

τῷ Ροδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴ-
 γυπτον ἀποδημῶν κατὰ θεῶν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ
 Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὖσας, μὴ παρ-
 ἔχουσαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλον-
 τα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θεῶς μὲν
 τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπε-
 πλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, ἔκτον ἤδη μῆνα, ἀκνήσαντα
 πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλασσαν, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.
 Ὁ δὲ ἐν τούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίῳ 28
 τινὸς φίλου δεομένη. οἰκέτης γὰρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τοῦ-
 νομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συν-
 εισηλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαν-
 τες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυ-
 σοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα
 τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἐμπέ-

fectatus exercitationes, sub Sophista illo Rhodio: Antiphi-
 lus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius
 peregrinatur per Aegyptum Pyramidas visurus & Memno-
 nem. Audierat enim, illas, quantumvis altas, umbram non
 praeberē; Memnonem autem ad orientem solem exclama-
 re. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum,
 ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo sextum iam mensem
 navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aestus deter-
 ruerant. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxi-
 me generoso amico indigeret. Servus enim illius Syrus no-
 mine & patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita,
 ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi, spoliato Deo,
 phialas ex auro duas, & sceptrum aureum ipsum quoque,
 & canino capite figilla Dei argentea, aliaque id genus, de-
 ponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula*,

σόντες (εάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐ-
 θὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι
 ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ Φώρια ἐξέ-
 φερων ὑπὸ κλίνῃ τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὃ, τε οὖν Σύρος
 ἐδέδετο εὐθύς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· οὗτος
 μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου ἀνασπα-
 σθεῖς· ἐβοήθει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἐταῖροι, ἀπε-
 στρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβειδίον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα
 αὐτῶν ἠγούντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἢ συνειστιάβησαν
 αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα
 29 ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ὥχοντο Φεύγοντες. Ἐδέ-
 δετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἀπάν-
 ται, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, μιαιώτα-
 τος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισι-
 δαίμων ἄνθρωπος, ὥτεο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ
 θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστῶς. εἰ δ' ἀπολογοῖτό

(deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim,
 rota cum torquerentur, faſſi ſunt, ductique in hoſpiti-
 um Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectu-
 lo quodam in obſcuro iacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim
 eſt, & heruſ illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum
 audit, abſtractus, auxiliante nemine, ſodalibus, qui adhuc
 fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem ſacrilegio violaſ-
 ſet, averſantibus, impiatoſque ſe putantibus, ſi quando
 cum ipſo computationem aut coenam obiiſſent. Ceteri au-
 tem ſervi duo, conſaſti, quae in domo erant, omni-
 bus, auſugere. Vinctus igitur miſer Antiphilus iam ſatis
 diu, & pro impuriſſimo omnium, quotquot malefici in car-
 cere erant, habitus fuerat: & commentarienſis Aegyptius,
 ſuperſtitioſus homo, putabat gratum facere ſe Deo, & il-
 lius ulciſci iniurias, ſi gravis inſtaret Antiphilo. Si vero

ποτε λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος
 ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοι-
 γαρὺν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύ-
 δοντα, καὶ τῆς νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμε-
 νον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας
 ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν
 νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδέσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήμα-
 τος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδε-
 μένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων,
 καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάν-
 τα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει,
 καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν διαίταν. Ἀπα- 30
 γορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον αἰρεῖσθαι θέλον-
 τος, ἀφικνεῖται ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν
 ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ
 τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη,

quando causam diceret, se nihil tale fecisse, impudens vi-
 debatur, maiorique eam ipsam ob causam erat in odio. Iam
 igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut proba-
 bile erat, qui iaceret humi, & ne noctu quidem extenden-
 dorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe ner-
 vo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera com-
 pedita; noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam
 foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vin-
 ctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stri-
 dor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque in-
 tolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo
 victum non exercitato. Iam despondebat animum, iam nec
 cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius,
 nihil eorum sciens, quae contigissent. Ubi vero rescivit ut
 erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non

ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικώς
 τὴν θύραν ἐκάβευθε, Φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευ-
 σάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἰκτεύσας· καὶ
 παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐζητεῖ τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ
 τῶν κακῶν γεγεννημένον, καὶ περιῶν ἀνεσκοπεῖτο καθ'
 ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους
 νεκροὺς, ἥδη ἐώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατά-
 ξεσι. καὶ εἰ γε μὴ τοῦνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινο-
 μένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον ἤλ-
 λακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν Φωνὴν αἰσθόμενος ἀνε-
 βόησε, καὶ προσιόντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπ-
 αγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημέ-
 νην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἅμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν
 ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ τῇ. χρόνῳ δὲ ἀνα-
 λαβὼν αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ
 σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θάρ-

admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu
 ianua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane au-
 tem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus er-
 go diu requirit Antiphilum, qui iam prae malis nosci vix
 poterat, & circumiens singulos vinctorum inspicit, ut so-
 lent, qui suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie.
 Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis filium,
 diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat: adeo malis il-
 lis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret,
 & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam
 squalidam conciliatamque, se, quis esset, ostenderet; ambo
 quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo cor-
 reпти, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pa-
 riter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, distinde singu-
 la, uti se haberent, ab eo cum sciscitando comperisset, bono

ρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἡμῖσι αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμε- 31 νος αὐτοῦ καὶ θεραπεύων. παραδοὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἔωθεν εἰς μέσσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέ- ρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τι- θασσὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοι- πὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ Φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμε- νος· ἐπεὶ δὲ νῦξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμοτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω διήγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾶον δὲ Φέ- ρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος. Ὑστερον δὲ ἀποθανόν- 32

illum animo esse iubet, & diviso palliolo dimidia ipse par- te amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis. Atque ab eo inde tempore, quo- cunque modo poterat, cum illo erat, curam illi & mini- sterium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus mercedem referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad ami- cum curandum sufficebat. Ac interdum erat cum Antiphilo eius solandi causa; nocte autem ingruente non procul a ianua carceris, in lectulo, quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixe- re, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem. Postea, cum latro aliquis in

τος ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ληστοῦ τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς
 ἐδόκει, Φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρήει
 τις ἐς τὸ οἶκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀποράν καὶ
 ἀνιῶμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρῆναι τῷ ἐταίρῳ, προσ-
 αγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἶη κε-
 κοινωνηκὼς τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦ-
 το εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμοτήριον, καὶ ἀχθεὶς
 παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύ-
 σας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλη-
 σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδῆσθαι)
 εἴθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὐνείαν, ἣν εἶχε πρὸς
 αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνό-
 σησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκῶνος μάλι-
 στα καὶ καθευδήσει, καὶ ἥττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾶρον
 33 ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. Χρόνῳ δὲ καὶ
 τοιούτῳ τι προσπεσὼν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυ-
 χοῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐ-

carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia
 accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carce-
 rem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia con-
 ditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens
 ipse se desert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae
 focius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carce-
 rem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum
 supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Anti-
 philum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel ma-
 xime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur:
 qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans,
 curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affli-
 geretur. Itaque paulo lenius ferebant mala communia. Ali-
 quamdiu post vero eiusmodi quiddam incidens, ulteriori il-
 lorum infelicitati finem imposuit. Vincitorum enim unus li-

πορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσ-
 λαβὼν, ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέδεκτο ἐξῆς, τῶν
 κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ
 δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς Φύλακας,
 ἐκπηδῶσιν ἄβροοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα
 ἐδύνατο ἕκαστος, διασπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν
 οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν
 ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπρόντος. ἐπεὶ δὲ
 ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος
 τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξο-
 μένους, μεταστείλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον,
 ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρα-
 σαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνσί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφείμενοι·
 ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς
 οὐ σμικρὰ, εἰ δόξουσιν κακοῦργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαινῶ
 τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφείσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν

mae copiam nescio unde nactus, assumtis in coniurationem
 compeditorum pluribus, diffecat catenam, qua deinceps vin-
 cti erant, infertis in illam numellis, & solvit omnes. At illi,
 interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt.
 Atque isti in praefens dispersi, quo quisque poterat, pleri-
 que postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque An-
 tiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehende-
 rant iam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus
 Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos
 mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis
 liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi
 non satis habebant, se ita dimitti: sed proclamat Demetrius,
 & gravi oratione ostendit, iniuriam sibi fieri non parvam,
 si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi,
 vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt

δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικούντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀΐησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυριάς τὸν Ἀντίφιλον, δις τεσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

- 34 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχετο ἀπὼν εἰς τὴν Ἰνδικήν, παρὰ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσούτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστὶ, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν Φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγεννημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξари, οἱ Ἕλληνες Φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιβεβληκείς ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονούντας, καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄν-

8 Τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκείνῳ κ.) Γραι. δραχμάς. G.

denique iudicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; conso-
lanſque de poena, quam iniuste vincti subierant, & muneribus e sua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cuius iam res in facili essent. Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos

τας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δέ,
 καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἐαυ-
 τὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφο-
 τέρους ἀφίησιν αὐτούς. Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους 35
 ἀπὸ πλείονων, οὓς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγη-
 σάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοι-
 πὸν ἤδη καταβάς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παρα-
 δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ
 πολλῶ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ
 τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὥς μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. ἀλ-
 - λά χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἀν' πάθοις,
 Ὅρεστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέ-
 σας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ῥήτωρ Φαινόμενος.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
 πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ σὺ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμη-
 θεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξο-

Demetrius habuit in iudicio, pro se ille quidem causae ni-
 hil dicens, verum pro Antiphilo, lacrimans insuper & sup-
 plicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Sy-
 rus ambos absolvit. Ego quidem igitur paucos hosce de
 multis, quos primos subiecit memoria, tibi enarravi bo-
 nos firmosque amicos. Quod superest iam decedens, agendi
 partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, sed
 multum his meliores, tibi ipsi curae erit, si quidem dex-
 tram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum for-
 tem esse: alioquin ridiculus fueris, qui, Oreste & Pylade
 plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua
 malus orator videare.

Tox. Bene facis, Mnesippe, quod etiam incitas me ad
 orationem, quasi non vehementer labores, ne praecidatur
 tibi lingua, si victus oratione fueris. Verum iam statim in-

μαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα ὑπερφβέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγνημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένη θυγατρὶ Φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, ἢ Δί', εἴ τις παρέσχευεν ἑαυτὸν δεδυσμένον, ἐπὶ προδῆλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελεῖ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἐνὶ
 36 οὐδέν. Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι Φόνους πολλούς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἵν' εἰδῆς ὡς παιδὶα τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε· οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάβοις, εἰ ἀγαθός

cipiam, nihil studens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae magis, quam verba, loquuntur. Exspectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti, cum latidares, si quis indoratum deformemque uxorem duxit, aut si quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per lovem, si quis vincendum se praebuit, cum manifestum esset, paulo post solutum iri. Valde enim ista vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineft. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *susceptas*, ut scias, ludum esse vestra, cum Scythicis si comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, sed conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus; ut nec per serenum discas, bonumne sit gubernator;

ὁ κυβερνήτης ἐστὶ χειμῶνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν διάγνωσιν· παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπὶ λαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἐνθα μάλιστα διὲ Φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαϊότατα συντιθέμεθα τὰς Φιλίας, μόνον τούτο ὄπλον ἅμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες. Πρότερον δὲ σοι εἰπεῖν βού- 37
λομαι, ὃν τρόπον ποιοῦμεθα τοὺς Φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πύτων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἰδῶμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλη ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τούτῳ ἡμεῖς ἐπὶ τῶν Φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς Φιλίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δοξῶμεν εἶναι· καὶ περὶ δὲν προκριθεῖς τις ἤδη Φίλος ἦ, συνῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὄρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ

tempestate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus, qui nos aggrediuntur, aut subita concussione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc relum invictum & vix superabile esse rati. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comissionibus, uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, &, quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium censemus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec reiiculi esse videamur. Et si quis praelatus *aliis*, & iam amicus sit, foedus deinde & iusiurandum

ἀποθανεῖσθαι, ἣν δέη, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἀπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνσταλάσωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφοτέροι ἐπισχόμενοι πῖωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ τοῦτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ εὐεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσ-
 38 εῖναι ὡς ὅστις ἂν πολὺφίλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα οὐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολ-
 λὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν. Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδά-
 μιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμης ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ Φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμοῦ-
 μαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμο-
 λογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν Φί-
 λων τῶν Σκυθικῶν.

maximum, victurum simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero. Et sic facimus. A quo enim tempore incisis semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus; nihil est, quod post ea nos dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale foedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aequae firmam illius amicitiam esse, per multas benevolentias divisam. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contingere. Dandamis nimirum in proelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo.—Quin prius iurabo tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit: Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis.

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σου ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπαμύσω.

ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; σὺ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μείζον οὐδέν ἐστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπότεν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύομεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ἄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷός ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οἰστὸν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κῶνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδοὺς.

ΤΟΞ. Ὅρας, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικόν, ὑποκρούων μεταξὺ καὶ διαφθεύρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγον, σοῦ λέγοντος.

ΜΝΗΣ. Ἄλλ' οὐκ αὐθίς γε, ὦ Τόξари, παιήσω τοῦ

Mnes. Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando. Interim bene est, quod per Deum nullum iurasti.

Tox. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus & Acinacem, eatenus iuramus, quatenus vitae causa Ventus [aër] est, Acinaces vero mortem efficit.

Mnes. Verum si propter ista, etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est: infinitas praebet, quae ducant ad se, vias.

Tox. Vides, quam contentiose illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego, dum tu dicebas, quietus eram.

Mnes. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omni-

το, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε Θαρρῶν, τό γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μὴδὲ παρόντος ἑμαῦ τοῖς λόγοις, εὐτὼ σιωπήσομαί σοι.

- 39 ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦσαν δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρεῖς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπιπιδόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθῃ διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δοῖαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθύς οὖν ἢ τε λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμαλώτῃα συνείχετο, καὶ τὰς σκηναῖς διήρπαζον, καὶ τὰς

no enim recte me increpuisti. Itaque audacter, quae sequuntur, dicito: quasi nec interfum tuo sermoni, ita silentium tibi praestabo.

Τοx. Quartus dies processerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra nos venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes huius invasionis opprimerent, vertunt in fugam omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in aleram ripam fluminis transfuaret, ubi nobis dimidiis exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praedia abduci, captiva corpora comprehendi,

αἱμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας
αἰλισκομένας· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς
παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ
πράγματι. Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλάκει γὰρ, 40
ἐβόα τὸν Φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπερί-
μνησκε τῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὦν ἀκούσας ὁ Δάν-
δαμης, οὐδὲν ἐτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώτων, διανήχε-
ται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρ-
μένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακентή-
σοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἶπη, οὐκέτι
Φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἦκον-
τα. καὶ δὴ ἀναχθεῖς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῆτει τὸν
Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ με-
γάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμης δὲ, ἃ μὲν εἶχον,
Φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι
χυμῶς ἀποτελέσαι, ἕτοιμος ὑποσπῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσ-
ταττε ἃ, τι ἂν θελήσῃ· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου

diripi tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inlclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublati impetum in illum faciunt, ut confosuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero si quis dicat, non iam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa aduenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: & impera, quidquid volueris. Si*

λαβῶν, κατὰχρησαι πρὸς ὃ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, Οὐδεν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καταβαλὼν, ἄγου τὸν Φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὃ, τι καὶ βούλεται λαβεῖν; ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπτειν αὐτοὺς· καὶ περὶ δὴ ἐξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπανήει, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διαιηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς. Τοῦτο γεγόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἠττάσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς Φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἷους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκῆται τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἀμά-

*vero volueris, pro hoc me tibi habe, & quomodocunque tibi col-
libuerit, abutere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino te
retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu, parte eorum, quae habes,
data, amicum abducis licet. Rogat Dandamis, quid tandem vel-
let accipere? Hic oculos petit. At ille statim effodiendos prae-
bet: cumque effossi essent, & iam pretium haberent Sau-
romatae, assumpto Amizoce redit illo innixus; & simul
transnatantes salvī ad nos veniunt. Hoc factum Scythas
omnes erexit, neque iam se victos putarunt, cum viderent
maximum honorum non ablatum esse ab hostibus, manen-
te apud nos honesto animo, & erga amicos fide. Verum
etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterrituit,
cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi
essent, etsi imprudentes tum superaverant. Itaque proxima
nocte, relictis plerisque pecudum, incensisque plaustris.*

ξας ἐμπρήσαντες, ὥχοντο Φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώ-
 κης οὐκέτι ἡνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δαν-
 δάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέρω
 καθήνται ὑπὸ τοῦ κοινού τῶν Σκυθῶν δημοσία μετὰ πά-
 σης τιμῆς τρεφόμενοι. Τί τοιούτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς 42
 ἔχετε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς
 πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὥς καὶ
 πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ
 ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιούτον ἔλεγες, εὖ οἶ-
 δα, ὅποσα ἂν κομιψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκέ-
 τευεν ὁ Δάνδαμης, καὶ ὥς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ
 ὥς ἐπανῆκε, καὶ ὥς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ
 Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότημον, Βε- 43
 λίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπα-
 σθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν Φί-
 λον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περι-

fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, vide-
 re se, caeco Dandamide; sed ipse quoque se excaecat,
 iamque sedent ambo, atque ex publico a communi Scy-
 tharum cum multo honore aluntur. Quid tale, Mnesippe,
 vos dicere possitis, & si quis alios tibi decem supra illos
 quinque enumerare permittat, & iniuriatus, si lubet, ut etiam
 mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam ex-
 posui. Si vero tu talem quendam diceres, bene novi, quan-
 tas venustates admixturus esses narrationi, quibus verbis
 supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, &
 quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum
 Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus
 soletis. Audi iam & alium aequo honore dignum, Belit-
 tam, Amizocae huius consobrinum: qui cum equo detra-
 ctum a leone Basthen amicum videret, (una autem erant

πλακείς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν
 ἐσπάρασσε, καταπνέσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατ-
 ὅπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων,
 καὶ μετάγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς
 δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν
 πειρώμενος τοῦ δῆγματος. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς ἐκεῖνον
 ἡμιβηῆτα ἤδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμ-
 πλακείς ἀπέκτεινε καὶ κείνον· ὁ δὲ ἀποβησσκων τὸ γούν
 τοσοῦτον ἔφθη πατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ
 στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψα-
 μεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἓνα μὲν
 44 τῶν Φίλων, ἓνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. Τρίτην δέ σοι
 διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου Φιλίαν, καὶ
 Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος
 ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος
 ἐν Βοσπόρῳ, ὅποτε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν αἱ

in venatu) & iam leo complexus hominem fauces illius
 invasisset, & laceraret eum unguibus: defiliens ipse quo-
 que a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum
 irritat & traducit, inferens intra dentes illius suos digitos,
 & Basthen, quantum fieri poterat, eripere morsui tentans:
 donec leo, relicto illo iam semianimi, versus in Belitan,
 eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille
 iam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore per-
 cussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus
 illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno ami-
 corum, altero autem exadverso leonis. Tertiam tibi enar-
 rabo, Mnesippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Ar-
 facomae. Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazaeae
 Leucanoris filiae, Bosporanorum reguli, cum legatus ad
 eum esset tributi causa, quod semper nobis solventes alio-

Βοσπορανοὶ αὖτις φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερ-
 ἡμεροὶ ἐγεγέννητο. ἐν τῷ δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν,
 μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἥρα, καὶ πονηρῶς εἶχε.
 τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρη-
 μάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἥδη αὐτὸν ἀπο-
 πέμπων. ἔθος δέ ἐστι ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ
 τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἳ τινες ὄντες
 ἀξιούσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε
 ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστήρες παρόντες, βασι-
 λεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λα-
 ζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυΐνης ἄρχων,
 καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσ-
 αγγέιλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἦκει, δειπνεῖν
 ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ
 παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα Φιάλην ἐπισπείσαι
 κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολ-

1 Ὑπερήμεροι) Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης παραπροθισμίας λέγεται. V.

quin Bosporani, tertium iam mensem ultra diem dictum
 debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam, magnam
 & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger
 esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum iam erat:
 iam responderat illi rex, iam discessus causa convivio il-
 lum excipiebat. Moris autem est in Bosporo, ut proci in
 coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in af-
 finitatem postulent. Iam forte accidit, ut plures in ea coe-
 na proci adefsent, reges & regum filii, & Tigrapates in his
 erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae prin-
 cept, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque,
 cum se indicavit, nimirum nuptiarum se causa venisse, coe-
 nare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis
 poculum poscere, libare in mensam, & procum se puellae
 profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam

45 λὰ ἐπαινούντα ἑαυτὸν, ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ
 δυνάμεως ἔχει. Πολλῶν οὖν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπει-
 σάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους
 καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας
 τὴν Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν
 οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν θεόν.) πῶν δὲ
 ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου
 Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδειότερῳ τούτων ὄν-
 τι, ὅποσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ
 Λευκανόρος θαυμάσαντος (ἡπίστατο γὰρ πένητα τὸν
 Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου,
 Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρ-
 σακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· Ἄλλ' οὐχ ἀμά-
 ξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι
 καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν
 ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώλθη, καὶ μεθύειν ἔδο-
 ξεν. ἔωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν

dives, quam potens fit. Multi igitur pro illo more cum li-
 bassent, & petissent *puellam*, & regna sua atque divitias
 enumerassent, ultimus poculo petito Arfacomas, non ille
 quidem libavit, (neque enim solemus effundere vinum,
 quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hau-
 stu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Μαζαεαν*,
ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divi-
 tias & possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret,
 pauperem esse Arfacoman & de vulgo Scytharum, atque
 interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes*,
Arfacoma? haec enim vestrae divitiae: *At ego*, inquit, *neque*
plaustra habeo, *neque greges*: sed sunt mihi amici duo honesti bo-
 nique viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus
 propter ista est, & contemptus, & pro ebrio habitus. Alte-
 ro autem mane praelatus ceteris est Adyrmachus, abdu-

ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μά-
 χλυας. Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οὐκ ἄδῃ, μηνύει 46
 τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γε-
 λασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι,
 ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὅποσος ἐστὶ
 μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐ-
 νοίαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιότεραν τῆς
 Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡ-
 μᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ
 Μάχλῳ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς
 γε Φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρα-
 κλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς.
 οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα
 πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περιέργα, καὶ ἀμάξας βα-
 ρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφοτέρα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ
 ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ
 μετρίως μου καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἡδிகῇ-

Eturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes. Domum vero
 reversus Arfacomas indicat amicis, quam contemptim habi-
 tus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pau-
 per visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas divi-
 sias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & bene-
 volentiam vestram, praestantiorē longe & firmiorem Bosporano-
 rum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui &
 contemptui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tra-
 didit sponsam, quod aureas se phialas habere decem diceret, &
 plaustra quaternorum leflorum octoginta, & oves bovesque mul-
 tas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula va-
 nae pretiositatis, & plaustra gravia. At ego, amici, duplici de
 causa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot homi-
 num conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit.
 Nec minori autem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim con-

σθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετὴν ἐκάστω ὑμῶν τῆς ἀτιμίας,
 εἶγε οὕτω βισῶμεν, ὥς ἀφ' οὗ συνεληλύθαμεν, εἰς ἄν-
 θρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαί-
 ροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἑκα-
 47 στος ἡμῶν ὅλος ὑβρίσται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. Πῶς
 οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώ-
 μεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισ-
 χνοῦμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομῆειν τὴν Λευκά-
 νορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γι-
 νέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς
 γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο δεήσειν)
 ἡμᾶς αὐτοῦ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὀ-
 πλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὥς πλείστην.
 ῥᾶστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγεις, αὐτός τε ἀγαθὸς
 ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων μάλιστα δὲ εἰ
 καβέζοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν
 ἐχώρει, ὥς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης·

*tumeliae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vi-
 vimus, ut, a quo tempore coimus, unus simus, doceamus iis-
 dem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subiungit Loncha-
 tes, verum unusquisque nostrum totus iniuria affectus est, cum ista
 tibi evenerunt. Quomodo igitur, Macentes inquit, in praesens
 consulimus? Dividamus, ait Lonchates, opus. Et ego quidem
 pollicor Arsfacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem
 oportet sponsam illi adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, per-
 git, Arsfacoma, interea, cum credibile sit exercitui post haec &
 bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos &
 reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi
 conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos ha-
 beamus familiares: maxime vero si bubulam pellem infederis. Pla-
 cuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat, in Bosporum per-*

ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαβέζετο. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ 48 τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεὶς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἰδὼν καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὦν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἤψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοῦπίσω παραγαγὼν τῷ χεῖρ, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοῦς, προσιόντες αἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβάς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχρεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀπλίτας ἢ πεζοὺς, ὁ πόσους ἀνὴρ δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πινέστα-

git Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsfacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pellem infidet. Ceterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis iniuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat, se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratum humi pellem infidet, manibus post tergum reiectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carniū bovis, accedentes familiares, & ceterorum quisquis vult, parte unusquisque sumpta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille, neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites, quotcunque possit; alius, pauperrimus

τος. ἀβροίζεται γοῦν ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε,
 καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαϊότατόν τε ἐστὶ συμμει-
 ναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἑνορκον ὄν.
 τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὄρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρ-
 σακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἡθροίσθησαν αὐτῷ ἰππεῖς μὲν
 ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὀπλίται δέ, καὶ πεζοί,
 49 συναμφοτέροι δισμύριοι. Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος
 παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοι-
 κουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ Φησὶν ἤκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοι-
 νοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κο-
 μίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύβαι, Φη-
 σὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιούσι, μὴ
 ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέ-
 χρι τοῦ τράχωνος νέμειν τοὺς δὲ ληστὰς, οὓς αἰτιάσθαι
 ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὗ Θασιν ἀπὸ κοι-
 νῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ
 κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον

nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna inter-
 dum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad
 una manendi constantiam, tum invictus hostibus, iuratus
 quippe; cum pellem incendere sacramentum sit. In his er-
 go occupatus erat Arfacomas, collectis ad ipsum equitibus
 ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in sum-
 ma viginti millibus. Cum Lonchates ignotus in Bosporum
 delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, &, veni-
 re se a communi Scytharum, ait, privatim autem res illi
 magnas ferre. Dicere autem iussus, *Scythae*, inquit, *com-*
munia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suas cam-
pos transgrediantur, sed intra Trachonem mancant: latrones au-
tem illos, a quibus percursari vestram regionem querimini, negant
publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa
latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse il-

εἶναι κολάζειν ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν. Ἐγὼ 50
 δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ'
 Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρῶτην παρὰ
 σέ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε
 παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμην ἡμέ-
 ραν ἤδη κάθηται, καὶ συνήκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐ-
 τῷ. Ἦκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζε-
 σθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται,
 καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἠγνόουν. Ἀλλ' ἐπὶ
 σέ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευὴ ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ
 Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ
 ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν,
 οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι ἤξω,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ὑπισχνούμαι, ἔφη ὁ βα-
 σιλεὺς, μάλα περιδὲξ γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν
 τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλ-

lum punire. Haec quidem illi nuntiare me iusserunt. At ego in-
dico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arfacoma
Mariantae filio, qui legatione non ita pridem apud vos functus
est, & indigne fert, puto, quod expetitum sibi a te filiam tuam
non impetravit, & iam septimum diem pellem infidet, collectum-
que habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor,
ipse quoque, colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Ar-
facoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Loncha-
tes ait, apparatus ille. Meus vero Arfacomas inimicus est, & in-
dignatur, me sibi praeferrī ab honoratioribus, & omnibus rebus ha-
beri praestantiorē. Si vero mihi promiseris alteram filiam tuam
Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita
multo post veniam caput tibi illius afferens. Promisto, ait rex,
valde perterritus, qui causam irarum Arfacomae, de nu-

λως ὑπέπτησεν αἰε τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὀμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤβelen ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπὶδῇται τῶν ὀρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκωμοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἄρεος τουτὶ εἰσελθόντες, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδεὶς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἄρσακόμας, δέδια μὴ προθύσῃται με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσὶώμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πόρρωτά τῳ μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃ, παίει παρὰ τὸν μαστόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἔξῃ, μεταξύ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτῷ, καὶ διὰ ταχέων ἤξειν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου.

ptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero, iura, inquit, servaturum te passa, neque negaturum. Hic, dum ista iam fierent, & ille extensa in coelum manu iam iuraturus esset, Ne hic, inquit, ne quis forte videndum suspicetur, qua de re iuremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arfacomas, metuo, ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam iam circa se habeat. Intremus, rex ait: vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero. Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites; stricto acinace, altera manu os, ne clamaret, occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum regens chlamyde exit, inter exeundum velut loquens cum illo, &, statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum lo-

καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον καταλειοίπει τὸν ἵππον, ἀναβας, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. διώξεις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ ἀγνοησάντων τὸ γεγονός τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων. Ταῦτα μὲν ὁ Λογ- 51
χάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμα παραδούς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γεόμενα, ἦκεν ἐς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλαμβάνε τὴν ἀρχήν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἐπέσθω· ῥᾶον γὰρ οὕτω προσάζεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδί ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὔσαν τὴν Μάστειραν ἡγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἤκω παρὰ τῶν

cum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quiquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporanis: tum, ubi rescissent, factiose de regno decertantibus. Atque ista quidem Lonchates fecit, implevitque promissum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes, &, annuntiata primum morte regis, Civitas, inquit, te, Adymache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praesens auxilium: puella vero post te in plaustris sequatur. Facilius enim sic Bosporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram duxit Leucanor. Et iam a Mastirae tibi fratri-

Μαστεΐρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανία, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιιδεῖν εἰς Εὐβίστον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ φίλος ἐστίν· Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκειος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὧν κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἴκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὅπου σον εἰκὸς ἦν ἐλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστεΐρας καὶ Μα-
 52 ζαΐας συγγενὴς εἶναι. Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἔτοιμος ἄμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἣν ἐβέλης, μένειν τε εἰ θεοὶ, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐβελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαΐαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἄμα ἡμῖν ἡς ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι

bus venio, qui sunt in Alanis, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis: communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytharum comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse. Et iam, inquit, Adymache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim, ait Adymachus, te, consanguineus qui sis, puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equate uno plures fuerimus: si vero uxorem

τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδούς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὔσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέλαβεν, ἀναβήμενος ἐπὶ τὸν ἵππον, (ἐτεβηραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἵππέα ἔπεισθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ἐπιστάς ἀποβήσκει. Ὁ δὲ Μακέντης, 53 ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ Θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντας, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοῖον

mihī adducas, multorum instar mihī fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plauistro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita, (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluisset, non iam iuxta Maeotin pergit; sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregīt. Atque equus illi, cum finito cursu paulum stetisset, moritur. Macentes vero, in manum tradens Mazaeam Arfacomae, Habe tibi, inquit, a me etiam promissum. Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, Desine, inquit Macentes, alium me a te facere. Quod enim gratias mihī eorum nomine, quae feci, agis,

δὲ ἔστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδέη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθείσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ ΦιλοΦρόνωνς ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιούμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἓνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστόν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὃν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι.

54 Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν, (ἤδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατίαν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ἀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεῖ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδεις

id eiusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, si olim permixti, & quoad eius fieri poterat, in unum coacti, adhuc magnum esse putamus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. Pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arfacoma. Adyrmachus vero, auditis insidiis, in Bosporum non iam perrexit: iam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam, ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem sui imperii Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cuiusque generis viciis millenos. Coniunctis autem copiis Eubiotus atque

ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδούς ἐν τῇ βύρῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῶ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναβροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαθέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρέρρηγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ Φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἡμῖν, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περισχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόως ἀφίεντες τῶν οἰστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐποιοῦντο ἡμῶν οἱ περισχημένοι, καὶ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα. Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης 55

Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant, quorum tertia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arfacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emissio duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, iam cedere nostri, iam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum iaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui ita conclusi tenerentur, iamque multi arma proicere. Forte for-

καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προ-
κινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχατής,
ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῶ εἰς
τὸν ὦμον ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῶν τοῖς
ἄλλοις ὦν, δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ ἅπτεσι καταλιπὼν
τοὺς Φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμ-
βοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος,
ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴδὲ ὑποστήναι τὸ ρόδιον τοῦ θυ-
μοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ
ἀνακτησάμενος τοὺς Φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας
παρακαλίσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πα-
τάξας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέ-
τεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυικὸν ἅπαν,
καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ
ταῦτοις ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξ-
ῆλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφεί-
λετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιούσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων

tuna in his erant Lonchates atque Macentes, iamque vul-
nerati, cum primi se periculis obtulissent, ambusto *salari-*
ca femore Lonchates, Macentes autem *percusso* securi capi-
te, & hasta humero. Quod sentiens Arfacomas, qui inter
nos reliquos versaretur, indignumque ratus, si relictis ami-
cis abiret, admotis equo calcaribus, & sublato clamore,
per hostes infensa copide equitat, ut neque animosum il-
lius impetum sustinerent Machlyes, sed transeundi faculta-
tem illi darent. At ille, recuperatis amicis, hortatus omnes
irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem co-
pide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid
erat Machlyum, neque ita multo post Alani quoque dif-
fugiunt, & post hos etiam Graeci. Sic de novo nos supe-
riores, persecuturi illos amplius & caesuri eramus, nisi nox
opus interceptisset. Postridie supplices ab hostibus veniunt,

ἤκοντες ἐδέοντο Φιλίαν παιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑπο-
τελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυνες
δὲ ὀμήρους δάσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου
ἐκείνης, Σινδιανοὺς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ
πολλοῦ διεστώτας. ἐπὶ τούτοις ἐπείσθημεν, δόξαν πο-
λὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχατῇ καὶ ἐγένετο εἰ-
ρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. Τοιαῦτα, ὦ Μνη-
σιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύβαι ὑπὲρ τῶν Φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, 56
καὶ ἰλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὓς ὥμο-
σας εἰ γοῦν τις ἀπιστοίῃ αὐτοῖς, αὐτὸν πάνυ μεμπτὸς εἶ-
ναι δόξειεν ἄν.

ΤΟΞ. Ἄλλ' ὄρα, ὦ γενναῖε, μὴ Φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπι-
στία ἢ πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψῃς ἀπιστῶν καὶ ἄλλα
τοιαῦτα εἰπεῖν, ἀ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα.

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ οὕτως

amicitiam secum fieri petentes, Bosporani duplum pende-
re tributum polliciti, Machlyes dare obfides parati; Alani
vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a
nobis diffidentes, in potestatem nostram se redacturos re-
cipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passus sumus,
cum primo omnium ita visum esset Arfacomae & Loncha-
ti, &, ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est.
Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

Mnes. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque
ignoscat mihi Acinaces ac Ventus, per quos iurasti. Si quis
enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus.

Tox. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra cre-
dendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda
fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a
Scythis novi.

Mnes. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutus

ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαβέων, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπῶν, εἴτ' ἐπανῶν, πάνυ μου κατεχρήσω τῇ σιωπῇ.

57 ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοστῶν. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἡμοὶ αὐτῷ οἷα Φίλος, Σισίννης τούνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆεν οἰκοθεὶν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν ἐν προσβολῇ δέ ἐστι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου εἰς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἡγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀνασπάσαντες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρχέοντα

usus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrrens, & abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es.

Τοξ. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori; ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo proficisceretur Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem obiecta est e Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diverso ad portum quaesito, farcinulisque de navi in illud transitis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret.

καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἰκαδὲ, καὶ τὸ γεγονὸς
μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὔσιν, ἢ
τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δό-
ξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις
Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τά-
πιδας τινὰς, καὶ τᾶλλα ὅποσα εἶχομεν. Ἐσκοπούμεθα 58
δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι πράξομεν, ἄποροι παντάπα-
σιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καί μοι μὲν ἐδόκει, ὡς εἶ-
χον, αὐτοῦ παραβύσαντα ἐς τὴν πλευράν τὸν ἀκινάκην
ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγενές τι ὑποστῆναι, λιμῶ ἢ
δίψει πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμβεῖτο, καὶ ἰκέ-
τευε μηδὲν τοιοῦτον ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσῃεν ἔλεγεν,
ὅθεν ἔχομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ
λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἤκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπι-
σιτιστάμενος. ἔωθεν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν
τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μο-

Domum ergo reversis, audito, quid factum esset, in ius vo-
care vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non pla-
cuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si dice-
remus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, &
vestem multam, & stragula quaedam, & quae habuera-
mus reliqua. Deliberabamus autem de praesenti conditione
nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione
peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e
vestigio adactō in latus acinace de vita abire prius, quam
humile quidquam, fame aut siti subigente, admitterem. At
Sisimnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem:
se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum
ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de
portu baiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Al-
tero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut di-
cebat, fortium & honestorum iuvenum. Hi autem pecu-

νομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, ἐς τρίτην
 ἡμέραν διαγωνιῖσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν
 ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τό-
 ξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν
 59 πλούσιόν σε ἀποφανῶ. Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρας τὰ
 μεταξὺ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θεάς, ἐθεώμεθα
 καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γὰρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ
 παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον.
 καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακον-
 τιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους
 δεδεμένους ἀΦιέμενα, κακούργους τινάς, ὡς εἰκάζομεν.
 ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινα παραγαγὼν ὁ
 κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐβέλη τούτῳ
 μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος
 μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σι-
 σίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ

niam auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant.
 Iamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad
 me, & *Ne amplius, inquit, pauperem te, Toxari, dicito. Tertio
 enim abhinc die divitem te reddam.* Haec dixit. Atque aegre in-
 teriecto tempore vitam tolerantes, instante iam spectaculo,
 spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumptum velut
 ad iucundum quoddam novumque spectaculum Graecum,
 ducit in theatrum. Iamque spectamus affidentes, primo be-
 stias iaculis confici, & exagitari canibus, & in victos
 quosdam homines, maleficos, ut coniciebamus, immitti.
 Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam iu-
 venem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare
 vellet, progredieretur in medium, pugnae pretium acce-
 pturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum
 defiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & merce-

ὅπλα ἤτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ
 φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι,
 εἶπεν, ἅμα ἅπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκούντα· ἦν δὲ πέσω,
 θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ
 ταύτοις ἐκόκκουν. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα 60
 περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυ-
 μνῆς τῆς κεφαλῆς καταστὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον τιτρώσκεται αὐτός, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς
 τὴν ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔρρει πολὺ· ἐγὼ δὲ προστεθνήκειν
 ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀν-
 τίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτί-
 κα ἐπεπτώκει πρὸ τοῖν ποδῶν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάσβιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μι-
 κροῦ δέειν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχὴ· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν
 ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφείτο ἤδη νενι-
 κηκώς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπι-
 πολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν

dem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in
 manus mihi tradit: ac, *Si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, si-*
mul abimus, habituri quod satis est: sed vero cecidero, me sepul-
to ad Scythas revertere. Ad haec plorabam equidem. Verum
 ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non impo-
 suit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo qui-
 dem vulneratur ipse, curvato ense succisus poplitem, san-
 guis ut copiosus proflueret; & ego prae metu paene ante
 mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius
 adversarium, percussus illius pectus transadigit, ut statim
 ante pedes illius concideret: ille autem, fessus & ipse vul-
 nere, insidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quo-
 que anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem
 & consolatus sum, & cum iam pro victore dimitteretur,
 sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit il-

Σκύβαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅ-
 μως ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν
 Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανία ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶ-
 ναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρι-
 61 νοι. Πέμπτον ἐτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος,
 παύσομαι. ἤκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθε-
 νιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα,
 καὶ παιδιὰ δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον
 κόρη ἐπitéτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἐταῖρος αὐτοῦ Γυν-
 δάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέ-
 τρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι·
 διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν,
 ὥστε οὐδὲ ἰστάναι εὐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθε-
 ευδόντων (ἐτυχον γὰρ ἐν ὑπεράῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρ-
 καὶὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο,

le quidem, & est nunc adhuc in Scythis, ducta sorore mea,
 claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Ma-
 chlyes neque in Alania factum est, ut testibus careat, &
 fides illi queat negari; sed multi adsunt Amastrianorum,
 qui meminerunt pugnae Sifinnis. Quintum tibi adhuc Abau-
 chae facinus cum narravero, definam. Venit quondam hic
 Abauchas in Borythenitarum urbem, habens secum uxo-
 rem, quam maxime amaret, & liberos duo: alter laetens
 adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. So-
 cius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem ae-
 ger etiam a vulnere, quo percussus erat in via a latroni-
 bus, impetum in ipsos facientibus: dum enim contra hos
 repugnat, feritur illi femur, ut neque insistere prae dolore
 posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim
 in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur

καὶ περιεῖχεν ἡ Φλόξ ἀπανταχόθεν τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὲ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σῶζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἀράμενος τὸν ἐταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔΦθη διεκπαΐσας, καθὼς μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ Φέρουσα τὸ βρέφος εἶπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίΦλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα καὶ κείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνη ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔΦη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι ῥάδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· Φίλον δὲ οὐκ ἂν εὖ-
ροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πείραν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένος. Εἰ- 62

2 Διατηγόμενος) Ἀπὸ τοῦ Διατηγόμενος. G.

magnum: clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excicatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere iussisset, sublato in humeros amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens secuta est, sequi se iussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transfiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea obiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, bonine hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit. Dixi, Mnesip-

ρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχει-
ρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἶη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν
ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμῆσθαι δεόι. τίς οὖν
ὁ δικάσων ἐστίν;

ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἰς· οὐ γὰρ ἐκαθίσταμέν τινα δικαστὴν
τῷ λόγῳ· ἀλλ' οἷσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα
τετοξεύκαμεν, αὐτῷ ἐλόμενοι δαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκεί-
νῳ εἴπωμεν Φίλους, εἴτα ὅς ἂν ἦττων γένηται, ἀποτε-
τμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ
τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδο-
ξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου
κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι
πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεῖ
ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα
ἄλλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δε-
ξιᾶς, δύο ἐκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γέ, καὶ

pe, de magno numero quinque istis depromptis. Iam tem-
pus fuerit iudicari, utri nostrum lingua vel dextra ampu-
tanda sit. Quis igitur iudicabit?

Mnes. Nemo. Neque enim arbitrum quemquam disputa-
tionis constituimus. Sed scin', quid faciamus? Quandoqui-
dem nunc temere nec ad scopum iaculati sumus, rursus
electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui
victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra.
An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu
amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac pos-
fessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni po-
tius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e ve-
stigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores am-
bo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una
dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos qua-

ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιοῦτόν τι γάρ ἐστι συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὅποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν.

63

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μῆτε αἵματος, ὧ Τόξαρι, μῆτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν Φιλίαν ἡμῶν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ἐρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπὶ τὰ γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ.

ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὤμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δὲ σοι, εἴ ποτε εἰς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο.

tuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

Tox. Bene sane dicis: & sic agamus.

Mnes. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad fanciendam amicitiam nostram. Praesens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo, quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & sanctitate, sed proposito, indigere mihi videntur.

Tox. Laudo ista equidem: & iam sumus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris.

Lucian. Vol. VI.

I

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτε
 πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις Φίλοις ἐντεύξε-
 σθαι, οἷος σὺ, ᾧ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν
 λόγων.

Mnes. At noris, me non pigraturum longius etiam iter
 ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxa-
 ri, de sermonibus tuis cognitum habemus.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ.

ΑΠΗΕΙΝ ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον ἵππος δέ με κατήγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ Θεράπων ἠκολούθει εἰς. ἐπορευόμην οὖν τὴν προκειμένην ὁδὸν καὶ πῶς ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιοντες ἐς Ὑπατα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκείθεν ὄντες καὶ ἁλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, καὶ γὰρ ἤρομην τοὺς Θετταλοὺς, εἴπερ ἐπίστανται ἄνδρα οἰκοῦντα ἐς τὰ Ὑπατα, Ἱππαρχον τοῦνομα, γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἰκοῦν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἱππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅπῃ τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν Θεράπαιναν τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόναν.

3 Συμβόλαιον) Γραμματεῖον. V.

LUCIUS SIVE ASINUS.

IN Theſſaliam aliquando eram profeſtus: erat mihi vero quoddam ibi paternum negotium cum eius regionis homine. Equus unus me & ſarcinulas vehebat, ſervorum ſequēbatur unus. Sic via propoſita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Theſſaliae urbem, quorum conviſtu utebar. Sicque ſuperata illa via difficili, prope iam urbem eramus. Hic ego interrogo Theſſalos, noſſentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epiſtolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diverſarer. Illi notum ſibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipſum habere multum, & tamen unam modo ancillam alere, ſuamque uxorem. Eſſe

ἔστι γὰρ Φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον
 2 ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἴππαρχος ᾤκει. Οἱ μὲν οὖν ἀσπασά-
 μενοί με ᾤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν,
 καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἴ-
 τα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἡρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἴππαρ-
 χος; Ἐνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ;
 γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ
 Πατρίως σοφιστοῦ. Μεινόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν
 θύραν συγκλείσασα ᾤχετο εἰσω πάλιν· καί ποτε ἐξελ-
 θούσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἰσω
 ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε
 δὲ ἐν ἀρχῇ δείπνου ᾶν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στε-
 νοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μη-
 δὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέ-
 τυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν φίλτατος ἐμοί, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλ-
 λήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θάρρῶν πέμ-

enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem
 essemus, hortus intra eam erat, & domuncula tolerabilis,
 ubi habitabat Hipparchus. Atque illi vale dicto abeunt:
 ego vero accedens pulso ianuam. Ac vix quidem & tarde,
 sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Ro-
 go, intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; tu vero, inquit,
 quis es? aut qua de causa quaeris? Literas, inquam, illi affero
 a Decriano Patrensi Sophista. Exspecta, inquit, me hic; clau-
 saque ianua intro rursus abit. Et tandem reversa introire
 me iubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas.
 Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens le-
 ctulo: mulier prope ibidem affidebat, apposita erat mensa
 vacua. Ipse, inspectis literis, *Enimvero*, inquit, *carissimus mi-*
hi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum se

πει παρ' ἡμῖν τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ
 ἡμῶν ὄρας, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνω-
 μον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκῆν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην
 οἰκίαν, ἀνξικακῶς οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην,
 ὦ Παλαιόστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θές λαβοῦ-
 σα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλα-
 νεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν. Ταῦτα εἰπόντος, 3
 τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαιόστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι
 κάλλιστον οἰκηρεάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης
 τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιρποδῶν αὐτοῦ
 παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπού-
 σης ἡμεῖς ἀπῆμιν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριβιδίῳ
 τιμὴν εἰς τὸν ἔκπῳ· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἶσα,
 καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἶ-
 σω εὐδὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἰππαρχὸς με δεξιωσάμε-
 νος, ἐκέλευε συνανακλίεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον
 οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδύς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ

17 Λιτὸν) Εὐτελής. V.

dentur suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam,
Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diver-
sorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patien-
terque diverferis. Et vocata ancilla, Palaestra, inquit, ostende
meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcu-
nulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.
Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pul-
cherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc
in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, im-
positum etiam cervicali. Ita cum dixisset, nos lotum abimus,
dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus al-
lata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus.
Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere:
coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum.

ἔδεδειπνήκειμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνοσ
 ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ποτῶ δόντες ἐκοιμή-
 θημεν. τῇ δ' ὕστεραία ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν
 ἔσται ἡ νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ
 προσμενῶ. Ἀπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, ἔοικα δὲ
 4 ἐνταῦθα διατρίβειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. Ἀλλὰ τοῦτο
 μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξ-
 ευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ
 θεάσασθαι τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ
 λιβύμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεᾶς ταύτης δοὺς ἑμαυτὸν,
 περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος,
 ὅμως δὲ περιήειν. καὶν τούτῳ γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιοῦ-
 σαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβα-
 λεῖν, ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χου-
 σίον περιττόν. ὥς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγο-
 ρεῦε με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ Φη-
 7 γ σκῆψις) Προφασίς. V.

Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospi-
 tali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi,
 cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quor-
 sum porro irem, &, an toto tempore ibi mansurus es-
 sem? *Abco*, inquam, *Larissum*; puto autem hic me mansurum
tres aut quinque dies. Verum illa quidem simulatio erat: ve-
 hementer autem optabam illic manens invenire aliquam
 mulierum magicæ artis peritarum, & videre miraculum
 quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem muta-
 tum. Huius me spectaculi amor cum dedissem, circum-
 eo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans:
 circumeo tamen. Inter hæc mulierem video accedere, iu-
 venem adhuc, beatam, quantum ex illo *per urbem incessu*
licebat colligere. Vestes enim illi floridæ, pueri crebri,
 aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutat
 me mulier, ego illam vicissim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroas*

σιν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρός Φίλῳ ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ οὗς ἔτεκον αὐτῇ· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδέν· ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα Φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτῃ, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δέ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἰππάρχῳ. Τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη. Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μήτερ, τοῦτο εἶπες· λαμπρὸς γάρ καὶ πολυτελής· γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μεδιάσασα, καὶ μετῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει πορρωτέρω καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλῃον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλός,

11 Ἄγχι ἀπαιτήσῃ) Γραι. πορρωτέρω. G.

sum, si quam matris tuae amicum sic vocari audis: & vos ex illa natos non manus amo, quam quos ipsa peperit. Quid igitur non apud me diversaris, fili? Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil habeam, quod accussem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror. Ubi vero, inquit, diversaris? Apud Hipparchum. Avarum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumptuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, & manu me prehensum seducens, cave mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Magna enim est pessima, & lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum aduiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adolescens es, fili, & pulcher,

ὥστε εὐθὺς ἀρέσαι γυναῖκί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκα-
 5 ταφρόνητον. Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ κάλαι μοι ζη-
 τούμενον οἶκος παρ' ἐμοὶ κἀθήται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν
 ἔτι. ὡς δὲ ποτε ἀφείθην, ἀπῆειν οἶκαδε, λαλῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύ-
 τῃς τῆς παραδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην
 εὕρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐράς, καὶ ἐπὶ τὴν
 θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἤδη ἀποδύου· τῆς γάρ γυ-
 ναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πόρρω ἴστασο· κατὰ ταύτης
 κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκό-
 μενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥαδίως γνώσῃ. δοῦλοι γὰρ τὰ δεσπο-
 τῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων
 πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆειν οἶκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἴππαρχον οὐ
 κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ
 Παλαίστρα τῇ ἰστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῶν εὐτρεπί-
 6 ζουσα. Καὶ γὰρ εὐθὺς ἔνθεν ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως,
 ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ

*ut statim placiturus sis mulieri; & hospes, res, quam nemo cures
 magno opere. At ego, audito, domi mihi federe, quod olim
 quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem
 domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age sane tu,
 qui cupidum te esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi
 excita, & sapiens quoddam inventum comminiscere, quo
 ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam
 Palaestram iam accingere, (ab uxore enim hospitis & amici
 longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens,
 huius in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi
 enim domanorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum
 agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio,
 neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versaba-
 tur, parans nobis coenam. Atque ego statim inde initium
 sermonis faciens, Quam concipias, inquam, pulchra Palae-*

συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφύς ἡμῶν ὑγρῶς ἐπικνεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφάδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον, Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἶγε νῦν ἔχῃς, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἦν γὰρ αὐτοῦ μόνον ἄψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτοῦ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρός, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνῃ ἐγὼ, καὶ τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος αἰὲ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενος τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην Φεύξῃ. τί γελαῖς; ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνον ταῦτα Φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἐγώ γε καὶ σφάττειν, καὶ δρεῖν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχχνων αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἄπτομα. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μὴδὲ ἐγγύς

3 Ἰταμὸν) Ἀνακίδης, σκληρὸν, ὁμῶν, παρὰ τὸ ἴσθαι, ὃ ἴσται ὁρᾶν. τοιοῦτοι γὰρ καὶ ἀναιδείς. V.

stra, cum ollula ista nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit. At illa, ut erat dicacula & venusta puella, Quin tu ista fugis, inquit, adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adiuffero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione persusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & iugulare, & glubere, & concidere: lubensissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis. Nam me

ὄντα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλω ἔμπρησμά
 ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ
 Φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τὰμὰ ρίψασα,
 Φρύγεις, καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς θεῶν,
 ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτῇ, ταῖς πικραῖς καὶ
 ἡδέαις θεραπαίαις· καὶ με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦ-
 σα δεῖρε, ὅπως αὖ αὐτῇ ἐβέλης. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡδιστον ἐκ
 τούτου ἀνακαυχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκει-
 πο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατακοιμήσῃ τοὺς δεσπότας,
 7 ἔλθῃ εἰςω παρ' ἐμέ, καὶ καθευδῇ. Κάπειδ' ἂν Φικετό
 ποτε ὁ Ἱππάρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς
 ἦν συγχρὸς ἡμῶν ὀμιλούντων. εἴτα ὕπνου καταψευδάμε-
 νος ἀνίσταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἐνθα ἄκου. πάντα δὲ
 τὰ ἐνδον εὖ παρσκευάστο. τῷ μὲν παιδί ἔξω ὑπέστρωτο·
 τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ
 οἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν,
 καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη τῆς Παλαίστρας παρα-

*quidem e longinquo, qui ne quidem prope accefferim, non aduf-
 fisti per Iovem, sed in totum coniecisti incendium: & per oculos
 meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera
 coniecto, me torres, idque cum nulla te iniuria affecerim. Itaque,
 per Deos, sana me amaris illis, quas modo dicebas ipsa, & sua
 vibus curationibus; neque iam iugulatum cape, & glube, ut vo-
 lueris. Illa vero in magnum suavissimumque cachinnum ef-
 fusa, de cetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum
 cubitum redditis heris ministrasset, intus ad me veniret, &
 mecum cubaret. Venit tandem Hipparchus, loti coenamur,
 crebrescunt inter sermones pocula: deinde somnum fingens
 furgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata
 erant; puero stratum extra ianuam erat, mensula cum po-
 culo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, & aqua pa-
 rata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaestrae appa-*

σκευή. τῶν δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν οὕτω γυμνά καθ' αὐτά, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρὼν ἔτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην. Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε 8 τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὥς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργός, καὶ παλαιίσματα πολλὰ ἑμαβές ποτε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδεις, ἔφη, Φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων· ὥστε ἀποδύσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὐτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὐρούσας ἐρῶ. σὺ δὲ ἔτοιμάς γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελεύ-

II Γοργός) Φοβρός. V.

ratus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se sunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic compotationem invenissem, compotorem iam meum expectabam. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armassetus, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum ubi iam est, fuerisne acer inter ephebos, & luttuae genera multa didiceris. Tu vero, inquam, non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam luttemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praesidis, nomina numerorum, quos volo, inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obē-*

μενον. Ἄλλ' ἐπιτάττει, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχ-
 9 ρῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαισματα, καὶ εὐτόνως ἔσται. Ἡ
 δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ στάσα ὅλη γυμνὴ ἐν-
 θεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὡς μεираκιον, ἐκδυσαι, καὶ ἀλει-
 ψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνι-
 στῇ, δύο μηρῶν σπᾶσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος
 ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, αἰώρει, καὶ τῆ-
 νε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, κολλῶ αὐ-
 τῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσει ἥδη παν-
 ταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω, εἴτα ἐξελ-
 κύσας κατὰ πλάτους διὰ βουβῶνος, δῆξον, καὶ πάλιν
 συνάβει εἰς τὸν τοῖχον, εἴτα τύπτει ἐπειδὴν δὲ χάλασμα
 ἰδῆς, τότε ἥδη ἐπιβας, ἄμμα κατ' ἰζύος δῆσας, σύν-
 10 εχε, καὶ περὶ μὴ σπεύδεις, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερή-
 σας, σύντρεχε, ἥδη ἀπολέλυσαι. Καὶ γὰρ ἐπειδὴ ραδίως
 πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῶν ἔληξε τὰ παλαι-
 σματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαιστράν, ἅμα ἐπιγυ-

diendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam,
 & vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.
 Ipsa ergo, exutis vestimentis, nuda tota adstans imperare
 hinc incepit, Adolescentule, exue te, & ubi de isto te unguento
 unxeris, adversarium complere. Femur stringens utrumque supē-
 nam reclina: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque
 distineas, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque infō-
 stens, illi inhaere; ac subiens, feri, iamque vulneratum fode iam
 undique, donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extractum
 solum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad
 parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris,
 tunc iam inscendens, & circa lumbos constringans, contine, &
 tenta non festinare; sed paulum ubi te continueris, tum concurre.
 Iam dimissus es. Atque ego cum facile in omnibus obsecu-
 tus essem, & denique finiti nobis essent numeri, ipse quo-

λάσας, ὦ διδάσκαλε, ὅρᾳς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐκόως πεπάλαισταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαιόματα ὑποβάλλης, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάτεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πληξασά με, ὦς Φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητὴν σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαιῶν. καὶ ταῦτ' εἰπούσα, ἐπανίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαιστής, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσούσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξείαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὅρᾳς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς ἄμμα σφίγγε, εἴτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. εἰ δὲ χαλαῖται, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάβης, καὶ κρούσας κρύψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπᾶσης θᾶττον, ἢ κελευσθεῖς, ἀλλὰ δὴ

4 Ἐπὶ κόρῃς) Παρίας. V.

13 Ἄμμα) Δόγμα. V.

que ridens dico Palaestrae, *Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sis. Vide vero, ne praeter decus numeros subiicias: alia enim post alia iniungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo, ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lusteris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, Iam, inquit, ostendes, utrum iuvenis sis, & nervosus lustrator, lustrariae scias, & geniculatum opus edere: atque in lecto concidens in genu, Age sane, ait, lustrator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque iacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur, celerius instans transfer alius, & impulsus occulta: & cave, ne celerius imperato re-*

κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὐδὺς τὴν παρεμβολήν, συνέχε, καὶ κίνου, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπτωκε γὰρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἥδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐβέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαισμάτα ὀλίγ' ἅττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, καὶ κάβησον, εἶτα δοῦσα κατὰ χεῖρὸς, πάραιψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καταμάττου, καί με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους.

II περιλαβοῦσα ἥδη κοίμισον. Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινούς ἀγῶνας ἔοτε Φανούμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφὴ ὥστε τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιλελήσμεν. καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἤθλουν, καὶ Φημὶ πρὸς αὐτὴν, ὦ Φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύουσαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θεᾶς ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἰ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε Φανῆναί μοι

γ Πάραλαι) Γραι. παρακύψαι. G.

trahas : sed multum incurvans illum, subtrahe ; ac infra rursus irruptionem subiiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius. Ego vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare : tu vero obedi, surge, & asside, deinde manu praebens, tracta ceterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, iam sopi. Eiusmodi libidinibus, & ludicris colluctationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem : tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Larissam omnino obliviscerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa veneram. Et dico ad illam, Ostende mihi, carissima, praestigias facientem aut transformantem se heram tuam : olim enim cupidus sum admirabilis spectaculi. Potius, si quid tu nossti, ipsa fac

ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆς-
 δε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἐτέρου μαθὼν, ἀλ-
 λὰ παρὰ τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν
 πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδε-
 μίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτεί-
 ναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις,
 ἐρωτικῶ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαιόστρα,
 Παύσαι, Φησὶ, προσπαῖζων. τίς γὰρ ὥσθι δύναται μα-
 γεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δέ, ὦ
 Φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν
 σὴν, καὶ τήνδε τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμμα-
 τα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς
 τὴν αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσο-
 μαι παρασχεῖν σοι εἰδεῖν μεταμορφουμένην τὴν κεκτη-
 μένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. Ἡμέραις 12
 δὲ ὑστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαι-
 στρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλει ὄρνις γενομένη πέτε-

*praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim, te
 nec imperitam huius artis eſſe: idque non ab alio auditum, ſed
 a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum il-
 lum quondam, uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam
 mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa ar-
 te tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipſa
 devinctum. At Palaestra, Deſine, inquit, iocari. Quod enim car-
 men conciliare amorem poſſit, artis ipſius dominum? Ego vero,
 dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, & ſe-
 licem hunc noſtrum leſtulum: neque enim literas didici, & invida
 hera eſt, quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit,
 ſtudebo, an praebere tibi poſſim videndam, dum transformatur, do-
 minam. Ac tum quidem in hiſce acquievimus. Diebus vero
 non multis poſt deſert ad me Palaestra, velle dominam ſuam,*

σθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφην, ὁ καιρὸς, ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἣ νῦν ἔχεις τὸν σαυτῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη· καὶ περὶ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· καὶ κελεύει με προσάγειν ὅπῃ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ σὺν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχου ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλὰ τοῦ λύχου κατελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἄδρῶν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἐνθεν ἀναιρεῖται καὶ προσφέρει μίαν· ἣ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ οἴψεως αὐτῆς ἐνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω, καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ῥὴν κερατὶς καὶ

11 Ἀδρὼν) Πολὺ, μίγα, δαφνίς, πλούσιον. V.

sumta avis specie, volare ad amasium. Et ego, *Tempus iam est*, inquam, *Palæstra*, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; & cum vespera esset, prehensum ducit me ad ianuam cubiculi, ubi illi quiescebant, iubetque applicare oculos rimæ in ianua tenui, & quæ fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernæ imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quæ pyxides plurimas haberet, aufert inde promittque unam, quæ haberet infusum aliquid: quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennæ illi enascuntur, & nâsus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quæ-

γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα καὶ
 σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτε-
 ρινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινόν,
 καὶ οἷον ἐκείνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ὥχετο πετομένη
 ἔξω διὰ τῆς θυρίδος. Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκείνο οἰόμενος ὄραν, 13
 τοῖς δακτύλοις τῶν ἑμαυτοῦ βλεφάρων ἡπτόμην, οὐ πι-
 στεύων τοῖς ἑμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐθ' ὅτι βλέπουσιν,
 οὐθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὥς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπείσθη
 ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαιστρας πτερῶ-
 σαι καὶ με, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ Φαρμάκου ἑα-
 σαι πέτεσθαι με. ἐβουλόμην γὰρ πείρα μαθεῖν, εἰ με-
 ταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἴτα καὶ τὴν ψυχὴν ὀρ-
 νις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τῇ
 πυξίδι· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἑ-
 μαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλὰ μοι
 οὐρὰ ὅπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὥχοντο,
 οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον,

cunque avium propria & signa sunt, habet omnia, neque
 quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem
 pennatam se videret, terribile quiddam crocicans, & sicut
 illi corvi, tollens se per fenestram evolat. Ego vero, qui
 somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas
 contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel
 videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde
 mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram,
 ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento un-
 ctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere,
 utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad
 animam avis futurus essem. Atque illa, aperto clam cubi-
 culo, affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus torum
 me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi
 de postico exit, & digiti omnes, nescio quo, abeunt, un-

καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὀπλὰς, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπου, ἑαυτὸν εἰδὼν ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάττω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἡτιῶ-
 14 μην αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὅνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος. Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπέυσασα γὰρ ἡμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ Φίλτατε· ῥάων γὰρ ἡ τούτου Θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ Φάγοις, ἀποδώσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ ἐραστὴν μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, Φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμενιν ἐν τῷ ὄνῳ ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἶσω σοι ῥόδα, καὶ Φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶ-

gues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes iumentum pedes fiunt, & aures longae, & facies magna; ac circumcirca me adspiciens, asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu deiecto, illam accusabam, quod asinus pro volucris factus essem. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum: prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam, quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime: facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio iumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi, carissime, unicam modo hanc noctem perdura in asino: summo mane curriculo tibi rosas offeram, quibus come-*

πε καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.
 Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ Φρένας καὶ τὸν 15
 νοῦν ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς Φωνῆς. πολ-
 λὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μέμψαμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ
 τῇ ἀμαρτίᾳ, δακνὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπιστάμεν
 ἐστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ
 Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἶσω παρίοντα, δέσαν-
 τες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινῶνός ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα
 κατακλίναντες, ἔτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γα-
 στρί· καὶ γὰρ συνεῖς, παρρωτέρω ποι τῆς Φάτνης ὑποχω-
 ρήσας, ἐστὼς ἐγέλων, ὃ δὲ μοι γέλως ὀγκηβμὸς ἦν. ταῦ-
 τα γὰρ ἐνεόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρου ταύτης πε-
 ριεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον;
 κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαρῆναι.
 ταῦτα ἐνοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. Ἐπεὶ 16
 γὰρ ἦν ἡδὴ νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνος ὁ

1 Καταψήσασα) Καταπραῦνουσα. Γραι. καταψιλαψήσασα. V.

sis sanabere. Haec dum dicit, aures mihi & reliquam cutem demulcet. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes, ne de foeno illorum partem ablaturus advenissem, demissis auribus parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quo ego animadverso, longius a praesepe recedens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempestivam curiositatem! Quid vero si lupus huc intraret, aut alia bestia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix instans malum. Cum enim nox profunda iam esset, & multum silentium, & dulcis

γλυκὺς, ψοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὁπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέ-
 ξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρήει,
 καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες
 εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις
 τὸν Ἰππαρχον, καὶ τὴν Παλαιστραν, καὶ τὸν ἑμὸν οἰκέ-
 την, ἀδελῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τὰ τε χρήματα, καὶ
 τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλ-
 λο κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ
 τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικατ-
 ἐδήσαν ἡμῖν καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύ-
 λωις παμόντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτω ὁδῷ φεύ-
 γειν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν
 ὅ, τι ἔπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιῶν, πέ-
 τραις ὀξείαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλ-
 λύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν κα-

somnus, strepitum dat extra murus, velut perfoderetur,
 & perfodiebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae ca-
 pere hominem posset: statimque homo ea intrat, & alius
 similiter. Iam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum
 victis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaestra, & meo
 servo, sine metu iam domum totam depraedantur, pecu-
 niaque, & vestes, & supellestilem exportant. Cum vero
 nihil aliud reliquum esset, ducentes me, & alterum asinum,
 & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, im-
 posita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus,
 fustibus tunfos agunt, qui in montem via minus trita fu-
 gere tentarent. Quid reliquis iumentis factum sit, non ha-
 beo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens,
 per acutas rupes ingrediens, tot gerens farcinas, peribam.
 Et saepe offendebar, ac ne licebat quidem cadere, cum

ταπεινῶν, καὶ εἰς ἄλλος ὅπισθε κατὰ τῶν μηρῶν
 ἔπαιε αἰεὶ ξύλῳ, ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῇ-
 σαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὰ μὲν ὦ
 μέγιστον καὶ μεγαλοφρονότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙ-
 ΣΑΡ οὐκ ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο
 ἐτυπτόμην, ὡς προδιδούς αὐτοὺς τῇ ὀγκηθῆναι, μαθῶν
 οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν
 τὸ μὴ παῖσθαι. Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἥδῃ, καὶ ἡμεῖς 17.
 ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῶν
 ἐπέιχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν εἰς τὸ ἄριστον
 ἀναλίσκοιμεν, ὥστε ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ
 ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαυ-
 λιν συτήθων ἐκεῖνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων
 σκοπεῖν. καὶ γὰρ Φιλήμασιν ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ
 καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ ἑπαύλει, καὶ παρ-
 ἔθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριβί-
 12 Ἐπαυλιν συτήθων ἐκεῖνοις ἀν- ἐν ἡ τὴν αὐλὴν ποιοῦνται· αὐλὴς δὲ
 θρώπων ὅσον ἦν) Ἐπαυλὶς ἡ οἰκία ἡ κοίτη. V.

statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cum-
 que saepe, ο *Caesar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam
 rudebam, cum O quidem maximum & vocalissimum exi-
 ret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque
 nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo,
 me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, &
 compendifacere plagas. Inter haec iam dies erat, & nos
 montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro
 erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in
 prandio: itaque perrexī tunc, & mansi asinus. Medio ipso
 die devertimus in stabulum quoddam familiare illis ho-
 minum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Ete-
 nim osculo se invicem salutabant, & devertere in stabulo
 illos iuebant; apponunt etiam prandium, nobis autem iu-

δια. καὶ οἱ μὲν ἥριστων, ἐγὼ δὲ ἐπεινῶν μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ πώποτε κριθὰς ὠμὰς ἥριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καταφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαβὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθισόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἴτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄναι τοῦτο παντὶ, καὶ ἔπρω. **18** σὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσελθὼν

mentis obiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero misere efurio: & cum nunquam hordea cruda pransus essem, circumspicio, quod comederem. Video autem hortum ibi post aulam, qui olera multa haberet & bona, rosae etiam super ista videbantur. Hic ego nemini animadversus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati essent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim rosarum causa. Putabam quippe, me, comesis floribus, hominem iterum futurum. Tum ingressus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum rosae illae verae rosae non erant: sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lauream vocant homines: malum hoc prandium asino unicuique & equo: aiunt enim, de eo qui comederit, statim mori. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hor-

εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτῃ λαβὼν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν Φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὠτὰ μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔΦευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνω ὅτι δὴ διασπάσονται με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινε τούτῳ ὅη τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπῆεν, καὶ εἵσειμι αὐθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιΦερομένους εἶδξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀδῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι. Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύντα 19

tum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non aliter, quam severus aliquis dynasta, captum furem fuisse concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque reiectis supinum prosterneo in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret, me cursu abire, clamavit, ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum urfis pugnare idonei. Video igitur, illos me, si capiant, discerpturos esse: paulum itaque circumiens decrevi, quod est in proverbio, retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus, qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem. Verum itineris ingrediendi tempus cum

τα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· καὶ
 κείμενος τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευεν ἡδὴ,
 παύσιμος τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς
 ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένους, ἐγγὼν αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ
 μηδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναί
 ποτε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσσεσθαι ἐκ τοῦ
 βουλευματος· αἰσθὲν γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ μὲν
 ἐμὰ σκευὴ διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ τῷ ἡμιόνῳ, ἐμὰ
 δὲ αὐτοῦ ἱάσουσι κείσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων
 βάσκανος, συνεὶς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τοῦναντίον
 περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας
 πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παίοντες
 ἀναστῆναι τὸν ἀβλίον ἐκέλευον. ὥς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς
 πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, αἱ μὲν τῶν ὠτων, αἱ δὲ τῆς
 οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὥς δ' οὐδὲν ἤνυσεν, ἔκειτο δὲ
 ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκῶς, λογισάμενοι ἐν ἀλ-
 λήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς Φυγῆς

esset, gravissimas qualque rerum furtivarum & plurimas mi-
 hi imposuere; tumque inde sic proficiscimur. Cum vero iam
 despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis in-
 super a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere; hoc sperans,
 magnam ad me utilitatem redituram ex eo consilio. Putabam
 enim, ipsos plane victos *mea pervicacia*, sarcinas meas divi-
 suos inter equum & mulum, me autem ibi iacentem relictu-
 ros praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea con-
 silia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim asinus,
 eadem forte, quae ego, cogitans, decumbit in via. Illi primo
 fustium ictibus surgere iubent miserum: nihil obedientem
 plagis, prehensum alii auribus, cauda alii, excitare student.
 Cum nihil proficerent, iaceretque lapidis instar in via, fes-
 sus & sine spe, subductis rationibus, nequidquam se labora-

ἀναλίσκουσιν, ὧν νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκομίζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἱππῷ τὸν δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ἕϊφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἐτι ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. Ἐγὼ 20 δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεισθῆσθαι εἰς τὰ ρόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθῆσθαι· καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἐτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπὸν, ἐνθα καταμένουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα ὁρῶν ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεία. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἰς ὧ κατέβηκαν. εἴτα ἤροντο τὴν γραῦν διὰ τί οὕτω κατέβη, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἀρι-
ς σπαίροντα) Ἐκπίοντα τὴν ψυχὴν. V.

re, & fugae tempus perdere asino mortuo affidentes, sarcinas, quas ille gestarat, omnes inter me & equum dividunt, miserum vero captivitatis pariter & gestandorum onerum consortem prehendentes, succisis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem saltans descendit. Ego vero animadvertens in socio itineris consilio-
 rum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praesentia, & strenue incedere, qui spem haberem, futurum, ut omnino aliquando in rosas inciderem, ac inde me salutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum superesse viae, & eo die soluturos iumenta, ubi maneant. Itaque omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum pervenimus. Mulier anus intus defederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant animum, quid ita sedes, & non paras coenam?

στον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῇ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοί, οἶνου παλαοῦ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαίνεσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντας, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, καὶ κα-

- 21 ταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη πλείστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ οὗτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον δαψιλές, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιώς, οἷα εἰκός, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιούσαν, τῶν ἔνδον ἄρτων ἥσθιον. τῇ δὲ ὕστεραία καταλιπόντες τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἓνα, οἱ λοιποὶ

Illa, quin parata vobis sunt, inquit, omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo. Illi, collaudata anu, exuris vestibus, ad ignem se ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hausta inde aqua perfusi, extemporalis isto utuntur balneo. Deinde paulo post iuvenes veniunt multi, suppellectilem afferentes plurimam auream, argenteam, vestimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum mulrum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depositis, lavant ipsi quoque. Ceterum post haec coena fuit copiosa, & sermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille festinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compransorem. At ego, quoties videbam exisse anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Postridie, relicta anu & uno iuvene, ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae custo-

πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπῆσαν. ἐγὼ δὲ ἔστενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ Φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς καταΦρονῆσαι ἦν μοι, καὶ Φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ Φοβερόν ἔβλεπε καὶ τὸ ξίφος αἰεῖ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν αἰεῖ ἐπῆγε. Τρισὶ δὲ ὕστε- 22 ρον ἡμέραις, μεσούτης σχεδὸν τῆς νυκτός, ἀναστρέφουσιν οἱ λησταί, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὠραίαν, σφόδρα καλὴν, κλάουσαν, καὶ κατεσπαργμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην καὶ καταβέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στιβάδων, θάρρεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γράυν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμΦαγεῖν τι ἠθέλεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαι, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐστὼς παρὰ τῇ Φάτῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λησταί ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνου. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς

10 Στοιβᾶδον) Χαμαικοιτίαν. V.

diae ingemifcebam: nam vetulam quidem poteram contemnere, & illius fugere ex oculis: at iuvenis magnus erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium gestabat semper, & adducebat semper ianuam. Tribus post diebus, circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam afferentes, sed solam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse iubent, & intus manere anum, puellae custodiendae causa. Sed puella nec cibum capere volebat, nec bibere, sed plorabat ad omnia, & suam ipsa comam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adstans ad praesepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum

Φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύ-
 τη παρίεναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ
 οὕτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ μὲ καὶ
 τὸν ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ἐπι-
 στάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνη-
 ρῶς προΐειν, ἐνθεν ἐπασιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπείγομένων αὐ-
 τῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδόν, ἔνθα ὁ ξένος παρελά-
 σαι ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λησταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐ-
 τόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα
 ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοὶ ἐπέθηκαν· τὰ
 δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρύψαν. ἔπειτα
 ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, καὶ γὰρ ἐπείγομενος, καὶ τῷ
 ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὀπλὴν παρὰ πέτραν ὀξεῖαν,
 καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγυνόν· καὶ
 χλωεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς
 ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῶν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦ-
 του, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρη-

aliquis, cui vias explorare sorté obvenerat, venit nuntiāns,
 peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum
 ferret divitias. Hi, ut erant, eonfurgere, armare se, me au-
 tem & equum ornare clitellis, & secum ducere. Hic infe-
 lix ego, qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctan-
 ter progredior, itaque fusti, festinantibus illis, pulsabar. Cum
 autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus,
 irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos in-
 terficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi im-
 ponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde
 sic retro nos agunt, & ego, cum urgerer & vapularem fu-
 sti, acuto saxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga
 vulnus dolorificum, ut claudicans, quod reliquum erat viae,
 incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur, inquit, nu-
 trire asinum istum, ubique concidentem? Praecipiemus illum,*

μυθῶ οἰωνὸν οὐκ ἐγαθόν· ναί Φασι, ρίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὃ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος ἀναίσθητον τῆς ὁδύνης ἔθηκεν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰςω, ἔνθα 23 κατελύομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπесόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπήεσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνασῶσαι· τὸν δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπαγομεν ἄχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπήεσαν, τὸν ἵππον ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπον, Ἀθλίε, τί ἐτι μένεις ἐνταῦθα; γύπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπτεσεῖν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἰχόνται ἀπίοντες, φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων.

male ominatam bestiam. Ita sane, inquit alius, deiciamus illum ridicularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coibant: verum ego, auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente. Cum vero intrassemus in diversorium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta, ad reliquas sarcinas servandas abeunt. Miserum vero asinum, infit illorum unus, quid adducimus, ex ungula inutilem? sarcinarum alias nos portabimus, alias equus. Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Miselle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. Non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis.

ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενί, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμάς παρεκρέματο, τοῦτό με καὶ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν Φυγὴν· καὶ δρόμῳ ἐξῶν, ἀπῆεν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἔτοιμον, λαμβάνεταιί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς, καὶ εἵχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν· εἶναι τὸ ὑπὸ γραΐας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἐνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον· ἡ καὶ προσελθούσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενομημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἠύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, εἶφ, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου ἀφῆσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ'

Haec apud me cogitans video, me neque alligatum esse usquam, sed iuxta pendere, quo trahebar alias, lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreffus abibam. At anus, cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens, videntisque anum caudae instar ex asino aptam, generosum facinus audet & dignum desperato iuvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga fervarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero*

ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς Φονεῖς τοὺς ἑμαυτοῦ Φευξόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἑμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τοῦ τραύματος ἀμελήσας. Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο δι- 24 πλῆ οἶδος, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθύς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονται μου, καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ καγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἁωρία ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκειοῖς ἀποδώσομεν, Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· καὶ μὲ ἀποστρέψαντες, εἰλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλωκας; ἀλλ' ὅτε Φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγίαινων, ἵππου ὠκύτερος,

11 Σαρδόνιοι γελῶντες) Σαρδὼ νῆτος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σιλι- τοῖς, ὧν οἱ γενομένοι σπασμῷ κατ- εχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ οὕ- τω τελευτῶσι. Τιμαῖος δὲ φησὶν, ἔχει ὡς τοὺς ὑπὲρ ἱτῆ γεγονότας γονεῖς αὐτῶν δύνουσι τῷ Κρίνῃ, γε-

λῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταθούντας, ὅθεν Σαρδόνιος γίλας ἐκλήθη. Ἄλ- λοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκείνοι οἱ θνησκον- τες γέροντες γελῶσι ἀκουσίως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορώντες ἀπ- ἀνθρώπων τελευτῇ, ὅθεν ἡ παροι- μία. V.

medimnus erit tibi in singulos dies prandium. Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adiumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulne- ris. Cum autem eo veniremus, ubi findebatur via in bivium,prehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, pre- hendunt me, dicuntque, Quorsum, honesta & bona virgo, in- tempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus, cum Sardonio risu dicebant: meque conversum trahebant retro. Atque ego pedis & vul- neris recordatus claudicabam. Illi vero, Nunc, aiunt, clau- dus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit;

καὶ πτηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἶπε-
το, καὶ ἡδὴ ἔλκος τῷ μηρῷ εἶχον νοθετούμενος. ἐπεὶ δὲ
εἶσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὐρομεν ἐκ τῆς
πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δέισασα γὰρ, οἷον εἰ-
κὸς, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου Φυγῇ, κρεμᾶ
ἑαυτὴν, σφίγγασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν
θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες
ἐς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν
δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἴτα ἐδείπνουν, καὶ πότας
25 ἦν μακρός. Καὶ τούτῳ ἡδὴ περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, εἴη τις αὐτῶν, τὴν δραπετίν;
τί δέ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῖ ταύτῃ κάτω ἐπιρ-
ρίψωμεν αὐτὴν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολ-
λὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργα-
στήριον; εὐ ἴστε γὰρ, ὦ Φίλοι, ὅτι αὕτη εἰ τῶν οἰκοὶ ἐδρά-
ξατο, οὐδὲ εἰς ἀν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἀν

4 Καλωδίῳ) Σχοιρίφ. V.

15 Ἐδράξατο) Ἐπιλάβιτο. V.

*sanus, ocior equo, & volucris eras? Haec verba excipiebat
fustis: iamque ulcus in femore habebam ab istis admoni-
tionibus. Domum iterum reversi anum invenimus, quae
resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut veri-
simile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici la-
queo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu
admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem
autem intus vinciunt, postea coenant, & computatione
longa uruntur. Atque interea de puella inter se disputant.
Quid facimus, ait illorum unus, fugitiva? Quid vero aliud,
inquit alius, quam vetulae illam superiniiciamus, quae multas
nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque
nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici; eam si do-
mesticos suos affecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostram
nemo relinqueretur: capti enim essemus omnes, ex praeparato ir-*

ἐάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῶν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ραδίως ἀποθησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεί. εἴτα ἐξήτουν θάνατον. καί τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινεσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον δὲ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χυλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴ καὶ τῆς Φυγῆς τῆς παρθένου γενόμενον ὑπηρέτην καὶ διάκονον. τοῦτον οὖν ἔωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμνωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἐγκατα πάλκα ἐξω βάλωμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν ἐξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὥς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὥς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρράψαντες ῥίψωμεν ἐξω ἅμφω ταῦτα τοῖς γυψί, καὶνῶς τοῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τῆς βασάνου τὸ δεινόν· πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἴτα τὸ,

ruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mortem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam tempori & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quae-rebant eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi, vos laudaturos esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, iam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adiutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, eiectisque intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consuerimus, extra utrumque vulturibus proiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbiter: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde astra-
Lucian. Vol. VI. L

θέρους ὥρα θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεψείσθαι,
 καὶ λιμῷ αἰεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μὴδ' αὐτὴν
 ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, ση-
 πομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὁσμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρ-
 μένῃ, ἐῷ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες διὰ τοῦ ὄνου παρεισ-
 ιόντες εἰσω, καὶ ταύτην, ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν
 26 ἔτι διασπάρσονται. Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ
 μεγάλῳ τῷ τερατῷδε τούτῳ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστε-
 νον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μὴδὲ νεκρὸς εὐ-
 τυχὴς κεισόμενος, ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ἐπιδεξόμενος,
 καὶ θῆκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι,
 καὶ ἑξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς
 μαρούς τούτους ἀφίγμενον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσ-
 μουν, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ
 καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθὼν· αὐ-
 τὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν ληστῶν μηνύσας.

11 Θίκη) Τάφος. V. 16 Καταγώγιον) Οἰκίαν. V.

*is tempore fervidissimo in ipso iumento coqui, & enecante semper
 fame mori, neque necis consciscendae facultatem habere. Reliqua
 enim, quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens ver-
 mibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per as-
 num, ipsam, ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt. Cla-
 moribus excipiunt omnes, ut ingens quoddam bonum, por-
 tentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemisce-
 bam, tanquam iugulandus, & qui neque post mortem ia-
 cendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem sus-
 cepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus.
 Iam illucescebat, cum instat subito militum manus, impu-
 ris hisce immissa, qui in vincula statim omnes coniecerunt,
 ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem
 cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui
 receptaculum hoc latronum indicaverat. Assumptam ergo*

παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, οὕτως ἤγεν οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἐτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχούντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐροῦν προσκησαμένῳ, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴπω. Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δι- 27
καίον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκείνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταβεῖσαν. ἐώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τοῦπτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὑστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύ-

12 Δοχιῶν) Μαχιριῶν. V. *ibid.* Λαφύσσοντας) Διαπαματρύοντας. V.

virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnoverunt, ruditu me. meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram exsecrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigerasset. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponforum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & iustam mihi vicem velle persolvere, iussit pater liberum me dimitti sub divo, &

θερον ἀφίεναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπ-
 ποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν
 ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτά-
 τη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικα-
 στῇ. καλέσας οὖν τῶν ἵπποφορβῶν τινα, τούτῳ με πα-
 ραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ
 δὲ ἤκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμι-
 28 ξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομῶν. Ἐχρῆν δὲ ἄρα
 κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ καί μοι γενέσθαι. ὁ γὰρ
 ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἐν-
 δον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύγνεν, ὥστε
 ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυροὺς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπι-
 στάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν
 ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὸν
 μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἀθλιὸν τράχηλον·
 καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοῦμὸν ἄριστον φρύγουσα, καί μοι

cum gregalibus equabus pascere. Sic enim, inquit, & tan-
 quam liber iucunde vivet, & equas inscendet. Et haec iustissima
 tum gratiae relatio videbatur, si res asino iudice acta ef-
 fet. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gau-
 dente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero
 rus venissemus, equabus me admiscuit pastor, & nos, gre-
 gem, pastum egit. Fatale autem erat, eadem mihi, quae Can-
 dauli, usu venire. Magister enim equariae, suae uxori Me-
 gapolae domi me reliquit. Haec vero molae me iunxit, ut
 omne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud me-
 diocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis
 magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros,
 erant autem saepe quam multi, farinas mercedis loco po-
 scens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum
 prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, fa-

ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλλύμην. αἰεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἵππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἔνδον εὐφραίνόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος. Καὶ μὲν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ 29 ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἴτα καὶ ἀνυπόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπον ὀηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἐκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαίε με καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλα

15 Καὶ τῷ Παραδόξῳ. V. *ibid.* 'Εκάστοτε' Ἀσί. V.

Etasque inde phoentas totas devoravit. Mihi vero fures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicari equarum, suarum uxorum, persequabantur, utraque in me calces iactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi zelotypiae. Emaciatius ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetaret ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis. Verum etiam frequenter sursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons ascendendus erat, ardua vehementer via, insuper non calceatus *eram* in monte scrupulo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me, valde

ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ αἰεὶ
 ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέωκτό μοι κατ'
 ἐκείνο ὁ μηρὸς τῇ ράβδῳ, ὁ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἴ-
 τά μοι ἐπετίθει Φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέ-
 Φαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἢ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ
 καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὸ Φορτίον,
 καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ
 τῷ κουφότερῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο
 μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ
 ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
 Φορτίου προσετίθει· καὶ κατῆειν ἄβηλος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ
 καὶ λίθους ἀχρεῖους περιφέρων. καὶ ποταμὸς ἦν αἰένναος
 ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν
 30 ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν. Εἰ δέ ποτε
 οἶα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δει-
 νὸν ἀφόρητον ἦν, οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χεῖρά μοι ἐπι-

licet currentem, non simplici fuste, sed crebris acutisque
 nodis inaequali, eandemque semper femoris partem per-
 cutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur:
 at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat
 mihi onus elephantum etiam portatu difficile. Eratque descen-
 sus de summo arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quando
 labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare,
 cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adice-
 re, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit, sed lapides
 magnos de monte sublatos in leviolem & sursum nutantem
 oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis
 lapides simul inutiles circumferens. Erat porro rivus in
 via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna
 mihi infidens rivum traieciat. Si quando vero prae lassitu-
 tudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat
 malum. Cuius enim erat, ut descendens manum mihi ini-

δοῦναι, καὶ μὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε καὶ δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατήλθεν, οὔτε χεῖρας ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠτων ἀρξάμενος, συνέκοπτε με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξύτατων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγγας, ἀπεκρέμα ὅπισθεν ἐκ τῆς οὐρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπρίοντος τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὅπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν τιτρωσκόντων αἰεὶ μοι ἐπομένων, καὶ μοῦ ἡρημένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προΐοιμι φυλαττόμενος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δεινὸν ὅπισθεν ὀξύ προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀποκτενεῖν με. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, 31

ceret, meque de terra excitaret, & onere, sicubi opus esset, levaret; ille neque descendebat, neque manum praebebat unquam, sed initio a capite & auribus factu fusti me concidebat, dum suscitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissimarum fascem, & vinculo confectum, a tergo & cauda mihi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque assiduo punctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me ullo modo poteram, instantibus mihi semper, quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensum progredere, appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum iam malum illud a tergo acutissimum ingruerat. Et omnino id operam dabat agasus meus, me ut interficeret. Cum autem semel aliquando mala per-

οὐκ ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λαῖ ἐκίνησα, εἶχεν αἰεὶ τοῦτο
 τὸ λαῖ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύεται στυππεῖον ἐξ ἐτέ-
 ρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας οὖν με,
 καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ'
 ἐμέ, καὶ δεσμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ
 Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προΐεναι λοι-
 πὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἐστίας κλέψας δαλὸν ἔτι Θερμὸν, ἐπει-
 δὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς
 τὸ στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνά-
 πτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔΦερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἀπλετοκ.
 μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι
 βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρό-
 τατον· εἴτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ διῶν καὶ
 στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ Θερμὸν ἐκεῖ-
 νο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνό-

2 Στυππεῖον) Στύπην. V.
 6 Τυρεύων) Κατασκοπεύων. V.
 10 Ἀπλετοκ) Μίγα, ἄπειρον,
 ἀχώρητον. V.

11 Τέλματι) Τίλματα τὰ πη-
 λώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος, ὃ
 βάθρα· Ἰσάιος δὲ εἰπὶ τὰ γεωργη-
 σιμα χωρία. V.

peffus multa, prae impatientia calcem contra illum movif-
 sem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac iussus ali-
 quando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit
 me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, vali-
 doque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re
 machinatus maximam. Cum vero iam pergendum esset, de
 foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula
 recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero,
 qui enim posset aliter? subito ignem concipit: illicet, nihil
 fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me
 in via affandum, observata forte lacuna palustri, in liqui-
 dissimam illius me partem abiicio: volvensque ibi stuppam,
 meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo
 ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae

τερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνά-
ψαι με τῷ παιδί δυνατόν ἦν τοῦ στυππείου πηλῷ ὑγρῷ
πεφυρμένου. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν
ἐμοῦ κατεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριῶν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐν-
σεῖσαι με τῇ ἐστίᾳ· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππείου μηδὲ
ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον. Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦ- 32
ρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γὰρ με εἰς τὸ ὄρος,
καί μοι Φορτίον ὄστρον ἐπέθηκε ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν
πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ
ἄξυλον κομίσας οἰκάδ', καταψεύθεταί μου πρὸς τὸν αὐ-
τὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον
οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἄργον ὄντα καὶ βραδύν.
ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐτὴν γυναῖ-
κα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἰδῆ, ἢ παιῖδα, ἀπολα-
κτίσας ἔπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτοὺς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἀνδρω-
πος ἄρρην, ἐπὶ ἐρωμένη γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνυει

1 Ὑπόλοιπον) Ἐπίλοιπον. G. ἐκβρίχω, πλύνω, συγχέω, παρέ-
3 Πιφυρμένῳ) Φύρω, μολύνω, σω, μιγνύω. V.

minori cum periculo absolvo. Nec enim poterat iam puer
iterum accendere stuppam liquido luto subactam. At hoc
certe audax puer, cum delatus esset, quo tendebat, me ca-
lumniatus est, me praetereuntem ultro infricuisse me foco.
Interea tum e stuppa praeter spem evaseram. Sed aliud im-
purus ille puer contra me longe peius excogitat. In mon-
tem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque
ligna rustico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine
lignis domum deductum apud communem dominum nefandi
facinoris per calumniam reum facit. *Istum, bere, inquit, asi-
num, nescio cur alamus, supra modum piger qui sit ac tardus. Ve-
rum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut
virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; iactatis calci-
bus cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo
in amata sibi muliere commovetur: & osculi in morem morficat, &*

ἐν Φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐπεὶ
 δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων
 ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύ-
 λα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιούσαν ἰδὼν, τὰ μὲν
 ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ
 γυναῖκα ἐς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμῶν ἐβούλετο, ἕως
 ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἡμύναμεν τῇ γυναικὶ, ἐς
 33 τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ. Ὁ
 δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέ-
 λει, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἐρωτᾷ ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ἐπὶ
 γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάζατε αὐ-
 τόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ ὁότε, καὶ τὰ κρέα
 τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέ-
 θανε, λύκου τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρ-
 τος παῖς, ὀηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα ἤβλεν
 ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γὰρ τις παρὼν τότε γειτόνων
 γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δει-
 νὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφά-

vi in complexum ruis. Ex ea autem re lites tibi & negotia facesset,
 cum insulset omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna gestans,
 conspecta muliere rus eunte, humi disperfit excussa ligna omnia, cum
 muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurren-
 tes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc ama-
 tore laceraretur. Ille vero, his auditis, Si vero, inquit, neque in-
 cedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mu-
 lieres puerosque insaniens, illum iugulate, atque intestina proiicite
 canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste
 perierit? a lupo factum mentimini. Impurus ergo puer, meus
 mulio, gaudere, ac statim me velle iugulare. Sed forte for-
 tuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me
 morte eripuit: dirum tamen contra me consilium subiecit.

ξῆς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέ-
 γα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἰστῶν
 Φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου
 ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεῖς, ἡμέρός τε εὐθὺς καὶ πίων
 ἔσται, καὶ οἷσει φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ
 αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξιμα δέυ-
 ρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τούτον σω-
 φρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον
 ἅπαντες ἐπῆνουν τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ λεγοί, ἐγὼ δὲ
 ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα,
 καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐδέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνούχος. ὥστε
 καὶ ὅλως ἀποσιτηῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ρίψαι ἑμαυ-
 τὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὀλό-
 κληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι. Ἐπεὶ δὲ ἦν 34
 νύξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κόμης ἦλθεν εἰς τὸν
 ἀγρόν, καὶ τὴν ἑπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον

14 Ἀκέραιος) Ἐκ παραλλήλου. V.

*Nequaquam, inquit, interfeceris asinum, & molere valentem &
 gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore
 atque oestro fertur, comprehensum exfecit. Etenim venereo isto im-
 petu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine
 labore onus gestabit. Si vero ipse huius curationis imperitus es,
 intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula
 mitoriorem illa sessione praestabo. Itaque familiares omnes lau-
 dare consiliarium, bene illum dicere asseverantes. Ego vero
 iam plorare, qui mox perditurus essem latentem in asino
 virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem :
 adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut
 de monte me praecipitare, unde delapsus miserrima equi-
 dem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cada-
 ver, morerer. Intempesta iam nocte, nuntius de vico ali-
 quis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens*

κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης
 τυμφίον, περὶ δέιλῃν ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰ-
 γιᾶλῳ περιπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θά-
 λασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐ-
 τοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ,
 εἶα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μη-
 ἐτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ
 ἔνδον, Φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ μὲ πα-
 ραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, ἐπι-
 κατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἡχθόμην μὲν, Φέ-
 ρων Φορτίον ὄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὸ ἐμπό-
 διον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην
 ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν
 ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέ-
 35 ροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν
 οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ιδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶ-

nuptam, illam, quae in latronum potestate fuerat, ipsius-
 que sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulan-
 tes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius
 comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis acci-
 disse. Hic illi, velut orbata iunioribus heris domo, decer-
 nunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae
 intus erant, omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem
 pastor, & me assumpto, & convasatis quae poterat omni-
 bus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem
 ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud
 meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem dif-
 ficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum
 superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean,
 magnam ac celebrem. Ibi statuunt, qui nos egerant, & ipsi
 se collocare, & nos. Tum igitur nostrum, iumentorum

σις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωνος ἐν ἀγορᾷ
 μέσῃ ἱστάς, ἐκήρυττεν οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ
 στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῦ-
 σιν ἐκάστῳ ἐβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ᾤκησαντο ἄλλος ἄλ-
 λον, ἐμὰ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν
 αὐτὸς ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ
 εὐρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινουμένη καὶ με-
 ταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καί μοι τὸν δεσπότην, οἶον
 οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἰς
 τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κόμας καὶ τοὺς ἀγροὺς
 περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τού-
 τῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
 μῶν καὶ στένων ἤδη, τῷ δεσπότη ἐιπόμεν ἄγοντι. Ἐπεὶ 36
 δὲ ἤκομεν ὅθι ᾤκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ
 ᾤκησάμενός με) μέγα εὐδὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκρα-
 γον, ὦ καράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρόν,

nempe, instituta auclio : & vocalis praeco, in medio stans
 foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere nos
 volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus unius-
 cuiusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt.
 Me autem relictum ultimum iubet domum rursus reduci
 praeco, *Vides*, inquit, *hic solus dominum non reperit*. Ve-
 rum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta,
 & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quo-
 que, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim &
 senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vi-
 cos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam co-
 gunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta.
 Iamque ingemiscens ducentem sequor dominum. Cum au-
 tem venissemus in diverforium Philebi, (hoc enim nomen
 habebat, qui me emerat) magna statim ante ianuam voce
 exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compa-*

καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναιδῶν συνεργῶν τοῦ Φιλήβου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοήν ἀνεκρότησαν. ὦντο γὰρ ἀληθῶς ἀνθρώπον εἶναι τὸν ἐωνημένον ὥς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τὸν Φιλήβον ἔσκωπτον, Τοῦτον οὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σουτῇ πόθεν ἄγεις λαβοῦσα; ὄναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους 37 τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. Τῇ δὲ ὑστεραία συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἴτα τῆς πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἰσταίμην, ὁ δὲ αὐλητὴς ὄμιλος ἐφύσα ἐνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῶσθαι μαλακοῦ αἵ-

13 Ὀμιλος) Πλῆθος, ὄχλος, ἀθροισμα. V.

Etum, & gente Cappadocem. At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent, asinum esse illum servum, iam ista in Philebum cavillantur, Hunc non servum, o nostra, sed sponsum tibi, unde quaeso acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant. Postridie ad opus, ut ipsi dicebant, suum se accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egressi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum accesseramus, ego Deae gerulus infistebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demisso cervices intorquentes, lacertos sibi vulnerant, & exsertam ultra dentes linguam quisque & ipsam incidunt: adeo ut brevissimo temporis spatio molli sanguis-

ματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐστῶς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατακόψειαν οὕτως ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν περιστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, καὶ τυρὸν, καὶ οἶνου κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον. Καί ποτε 38 εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἰς ὥ, ἔνθα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ Φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγῆσας ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν Φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ Φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλε-

me plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Ubi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caseum, & vini cadum dedit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum iuvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Iuppiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdide-

κότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα (ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βήσαντος, παρέρχονται εἰσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόν-
τες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι
τοὺς κιναιίδους, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ
τῶν ἐπείσελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· καὶ ἐκδραμόν-
τες, ὅλη τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλ-
γειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς
ἐπιούσης νυκτὸς εὐθύς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγέ-
νοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο
ἐμοὶ τῷ μνηύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν
ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ
μετὰ τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου,
καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάν-
τα περισπᾶσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ με-
γάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παί-
οντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοι-
ποῦ ἄφωτον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴ καὶ ἀποσφάζαι

rant, requirentes amissum, audito me validum clamante,
intro ingrediuntur, nemine praeemonito, tanquam ego illo-
rum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patran-
tes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant,
oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus dif-
ferunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer pude-
ret, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim in-
de discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt,
& irascuntur mihi, qui mysteria illorum enuntiassem. At-
que illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum
audire; sed quae sequebantur, non iam tolerabilia: Dea
enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus
meis stragulis, nudum iam magnae arbori alligant: tum
illo de talis flagello caesum parum abest, quin interficiant,
iubentes ut murus in posterum essem Deae gerulus. Quin

μετὰ τὰς μαστίγας ἐβουλεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτοὺς
 βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κώμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκ-
 βαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς
 ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα
 ὅπως ὀδεύοι. Ἐντεῦθεν σὺν μετὰ τὰς μαστίγας λαβὼν 39
 τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη κατα-
 λύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἐν-
 δον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο,
 καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθαδὲ οἶδα μέγαν κίν-
 δυνον αὐτὸς ὑποστάς· τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν
 ἀγρῶν ἐπεμίψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μά-
 γειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμία ἀπώλεσε, κυνῶν
 πολλῶν λαβραῖως εἰσὼ παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς
 πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω
 κρεμᾶσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου,
 κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ
 φίλτατε, μήτε ἀδυμία τοιαύτη δῶς σεαυτὸν· πειθόμε-

de iugulando me etiam post verbera deliberabant, qui tan-
 ta illos affecissem contumelia, & antequam meruissent ali-
 quid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae
 verecundia movebantur, iacentis humi, nec habentis quo-
 modo iter faceret. Hinc ergo post flagella, recepta domi-
 na, pergo. Versus vesperam devertimus in praedio ho-
 minis divitis. Domi hic erat commodum, lubensque Deam
 domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic memini
 magnum me subire periculum. Miserat domino praedii do-
 num amicorum aliquis, femur silvestris asini. Hoc coquus
 dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam
 ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob
 perditum femur, suspendere se decernit. Verum uxor illius,
 inauspicatum mihi malum, Tu vero carissime, inquit, mori
 noli, nec desperationi tali te tradideris. Mihi enim obsecutus bene
 Lucian. Vol. VI. M

νος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναιδῶν τὸν ὄνον
 λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κάπειτα σφάξας αὐτὸν,
 τὸ μέρος μὲν ἐκείνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμὼν, κόμιζε δέυρο,
 καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότη ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ
 ὄνου κάτω που ἐς τὸν κρημνὸν ἄφες. δοῖει γὰρ ἀποδράς
 οἷχεσθαι ποί, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρ-
 κος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγει-
 ρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἀριστα,
 ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ
 τὰς μαστίγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπρά-
 ξεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὐμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλη-
 40 σίον ἑστῶς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο. Ἐγὼ δὲ
 τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν
 ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ρήξας τὸν ἱμάντα, ὦ διηγό-
 μην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἰσω, ἔνθα ἐδεί-
 πνουν οἱ κιναιδοὶ σὺν τῷ δεσπότη τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα
 εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι, καὶ λυχ-
 νίαν, καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην κομψόν τι τοῦτο

omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abscissum huc affer, curatumque redde domino: reliqua asini per praeceps aliquorsum abiice. Videbitur enim aufugisse, & sic discessisse ex oculis. Vides autem, quam sit carnosus, & agresti illo omnibus modis melior. Coquus, laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista, uxor: & hoc solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc iam statim perfectum dabitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adstans, cum uxore deliberabat. At ego quid futurum esset prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto, quo ducebar, loro, & exsultans, curriculo irrumpo, ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens evertō insultu meo omnia, candelabrum & mensas. Ac videbar mihi equidem scitum quiddam ad salutem meam

πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀ-
 γρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλει-
 σθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τοῦτο τὸ
 κομψόν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δοξάν-
 τές με, ξίφῃ πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπᾶσαν-
 το, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον οὕτως, ὥστε ἀποκτενεῖν
 με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρ-
 ἔρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότες κοιμηθήσεσθαι ἔμελ-
 λον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ
 μάλα ἔξωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν 41
 αὐδὴς ἀπήνει· ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς
 κάμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον, ἐν ἣ καὶ
 καινότερόν τι ἑτερατεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀν-
 θρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης
 ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἀσ-
 μένοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ

2 Ἀγέρωχον) Ἀνδρείον, ἵπταμον, ὑπερήφανον. V. 11 Ἀγύρταις)
 Ἀλαξίοις, ἀπατίωσι. V. 13 ἑτερατεύσαντο) Ἐφειύδοντο. V.

invenisse, ac iussurum ruris dominum statim me tanquam
 elatum ferocia asinum includi, diligenterque affervari. Sed
 illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Ra-
 biosum me rati, multos iam gladios in me hastasque strin-
 xerant, & longos fustes, atque ut statim interfecturi me se
 comparaverant. Ego autem, perspecta periculi magnitudine,
 cursu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant
 mei domini. Quo illi animadverso, probe ianuas extra oc-
 cludunt. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyr-
 tis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & ce-
 lebrem, in quo novo praestigiarum genere persuadent ho-
 minibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in
 templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur,
 diversari velle. Illi, ac lubentes quidem, peregrinam Deam
 recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deducam: no-

συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πένη-
των. ἐνταῦθα συχρὰς ἡμέρας οἱ δεσπότες διατρίψαντες,
ἀπιέται ἤβελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπ-
ήτουν τοὺς ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελ-
θόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἑμοί, ἤλαινον
ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκείνο παρελ-
θόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσὴν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ
θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ καμῆται, αἰσθόμενοι τούτο, εὐθύς
ἐδίωκον, εἴτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ
τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ
ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπήτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα·
καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὔρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεοῦ.
θήσαντες σὺν τοὺς γυναικίας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν
εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἑμοί κο-
μιζομένην ἀράμενοι, ναῶ ἄλλω ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον
42 τῇ πολιτίδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. Τῇ δὲ ὑστεραία, τὰ
τε σκεύη καὶ μετὰ πικράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με

14 Εἰρητὴν) Φυλακίαν. V.

bis vero domum pauperculorum hominum assignant. Hic
dies aliquam multos commorati domini mei, abire in vici-
nam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, at-
que ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihi que
impositam educunt. Verum impii, in sacrum illud ingressi,
donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae
vestibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim perse-
quuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis
illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sub-
larum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus
in sinu Deae inveniunt. Vincetos ergo effeminatos hosce
reducunt, atque alios coniiciunt in vincula; Deam meo
gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civi-
tatis Deae reddunt. Postridie cum suppellectili illorum me
quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo

ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχον-
τι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν με-
δίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἐαυ-
τὸν ἡλαυνεν ὁδὸν ἀργὴν ἡλέαν, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς
τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτη-
νῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέ-
φοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε
μέν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρυτάτον ἀρά-
μενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέαν ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἔν-
δον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ἐθόνην τοῖς ὀμμασιν ἐπιπε-
τάσαντες ὑποζυγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἴτα ἡ-
λαυνον. ἐγὼ δὲ ἡπιστάμην ὅπως χρή αἰεῖν, πολλάκις
μαθὼν προσεπιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἡλπι-
σα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιέ-
stantαί με, καὶ μὴ προσδοκῆσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα,
παίουσιν ἀβρόα τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥσ-

2 Ἄρτους πέττειν) Ἄρτοποιεῖν.
V.

10 Ὀθίνην . .) Γραι. ὀθίνη τῇ
ὀμματά μου σκοπῶντες. G.

vico hominì, cuius ars erat panes coquere. Hic me assum-
tum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, do-
mum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus,
deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus con-
servorum iumentorum multitudinem, & molae ibi mul-
tae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis
omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique gra-
ve onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requie-
scere intus passi sunt. At postridie eius diei, praetensio ocu-
lis meis velo, temoni me molae iungunt, tum agitant. Ac
bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe
didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum fru-
stra aliquid speraveram. Correptis enim baculis domestico-
rum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui ni-
hil viderem, conferta manu pulsan, adeo ut a plagis tro-

περ στρόμβον ἑξαπίνης στρέφεται. καὶ πείρα ἔμαθον,
 ὡς χρὴ τὸν δούλον, ἐς τὰ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν
 43 τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου. Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ
 ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆ-
 σαι, καὶ ἀποδίδεται με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην·
 οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἴ-
 χομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἔωθεν ἐπίβεις μοι τὰ λάχα-
 να, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ παραδούς τοῖς ταῦτα
 πιπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἴτα ἐκεῖνος
 μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς
 ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἰστήκειν ἀργός. ἦν δὲ μοι δει-
 νῶς ἀλγεῖνός ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη
 ἦν, καὶ ἐκεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στρώμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅ-
 πως ἐμοί καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκλη-
 ρὸν, καὶ ὅξυν ἐπάντουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφο-
 44 τέροις ἦν, θριδάκας πικράς, καὶ σκληράς. Καὶ ποτε ἐξι-
 όντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος,

chi instar subito circumagerer. Itaque experimento tum didi-
 ci, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum
 expectare heri. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fie-
 rem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori,
 qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus nego-
 tii. Dominus nimirum mane imposta mihi olera deportabat
 in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in
 hortum agebat. Tum illo fodiente, & plantante, aquamque
 plantis inducente, vacuus ego adstabam. Erat autem vehe-
 menter molesta, quam tum vitam agebam. Primo quidem
 quod hiems iam esset, & ille neque, unde stragula sibi eme-
 ret, haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lutum mo-
 do humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem:
 cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac durae.
 Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus,

στρατιώτου στολήν ἡμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λα-
 λει πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν Φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπου-
 ρὸν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς
 ἀνόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερ-
 ορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρὸν καὶ κείνος συμ-
 πλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπᾶσας, εἰς τὴν
 ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ
 ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ
 ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀνασταίῃ, ἀποκτενεῖν τῇ
 μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ
 ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ῥιπτεῖ
 πόρρω, εἴτα αὖθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη
 ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ
 δείσας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπο-
 λείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βαστάσας ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς
 τὴν πόλιν. Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῶ 45
 τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν· αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς

veste militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur,
 interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, lin-
 guae, puto, ignarus, nihil respondet. Ille vero iratus, velut
 qui contemptui habitus esset, flagello pulsat olitorem. Hic
 complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque
 ita iacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo
 repugnat, & si surrexisset, gladio se hunc interfectorum,
 minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tu-
 tissimum, abstractum ei gladium longe abiecit, tum denuo
 iacentem ferit. Ille, intolerabile iam malum videns, plagis
 se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat
 iacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in ur-
 bem pergit. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam
 suo socio colendum dat: ipse vero, metu *imminentis* in via

ὁδοῦ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἑμοῖ, πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄστει
 συνήθων. τῇ δ' ὑστεραία, ὄξαν αὐτοῖς οὕτω ποιῶσι· τὸν
 μὲν ἑμὸν διαπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἑμὲ δὲ ἀράμενοι
 ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα
 ὑπερῶν, καὶ κεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης,
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβα-
 ρῶν ταῖς πληγαῖς, ἤκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώ-
 ταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχῶν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κη-
 πουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μαυνθάνουσιν ἔνθα
 ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πό-
 λέως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπου-
 σι, καὶ τοὺς ἔνδον ἅπαντας προελθεῖν ἕξω κελεύουσιν·
 ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἑφαίνεται. οἱ μὲν οὖν
 στρατιῶται ἔνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρόν, καί με τὸν
 ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελειφθαι ἔλεγον, οὔτε
 ἄνθρωπον, οὔτε ὄνον. θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ
 πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάν-
 ς (Υπερῶν) Ἀτάγων. V. 8 Ἀπόται) Ὑβριν. V.

periculū, se mecum apud quendam in urbe familiarium oc-
 cultat. Postero die, consilio habito, ita faciunt. Meum do-
 minum arca abscondunt, me autem pedibus suspensum per
 scalas sursum portant in supernum quoddam cubiculum,
 ibique supra includunt. At miles, aegre de via cum sur-
 rexisset, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in ur-
 bem venit, & commilitonibus suis collocutus, narrat oli-
 toris audaciam. Illi, coitione cum eo facta, ubi occultati
 essemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi lieto-
 rum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent,
 omnes iubent: his prodeuntibus, nusquam comparet oli-
 tor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, meque ipsius
 asinum. Illi nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
 minem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, cla-
 moreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium

τα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶν-
 τες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δὲ ρα
 ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλώμεσαν ψευδῇ λέγον-
 τες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἰσὼ παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνε-
 ρευνῶντες, εὐρίσκουσιν τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγ-
 κείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωντήριον πέμ-
 πουσιν, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφ' ἑξόντα· ἐμε δὲ κά-
 τω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ
 ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὑπερώων,
 καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κᾶκτοτε ἐξ ἐμοῦ πρῶ-
 του ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ οὐο παρα-
 κύψεως. Τῇ δ' ὑστεραία, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ 46
 ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν μοι
 ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ
 δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου,
 πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης·
 οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δεσπότῃ ἐσκεύα-

curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper
 ad inferiora per fenestellam despicio. At isti, me conspecto,
 statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi
 magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum
 iacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut
 causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt
 militibus. Ceterum risus compesci non potuit super illo de-
 testis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde
 tempore a me primum in hominum ora venit proverbium,
 De prospectu asini. Postridie olitore meo domino quid fa-
 ctum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, vendit-
 que quinque & viginti drachmis Atticis. Qui me emerat fa-
 mulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima,
 Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria para-
 bat domino; habebatque conservum fratrem, panes co-

ζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα κιρνᾶν ἐπιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοί, σύσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυνον ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκευὴ τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ ἐῖς ἴστασαν ἔνθα κατέλυνον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἰς ἐκόμεζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες, ἀπήεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἑμαυτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμιζόμεν ἄνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἰς ὡ, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἡσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καὶ μοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοϊαν, τὰς καλλίστας

1 Μελίπηκτα.) Εἶδος πλακοῦντος. V.

quere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eodem utebantur, diversabantur in eodem, & permixta sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnum alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde, me cum his intus incluso, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo post intervallo humano me cibo probe faburro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudine eorum, quae erant apposita, & quod adhuc cum metu & parsimonia quadam furarer prandium. Cum vero iam omnino, damnata illorum amentia, pul-

τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤσθοντο ἥδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἅμϜω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἐβλεπον, καὶ κλέπτῃν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἅμϜω, καὶ τῶν μερίδων ἀρίθμὸς ἐγίνετο. Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, 47 καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστειλβεν. οἱ δὲ γενναϊότατοι, μέγαν τέ με καὶ πύονα ὀρῶντες, καὶ τὰ κρητὶδία μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ προσελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπίόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὅπῃ τινι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τάνδρον. καὶ γὰρ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδώς, ἡρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὀρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἴτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θύαν, καὶ γέλως

cherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipsique damnum iam sentirent; principio de se invicem fuspitari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac sollicitam uterque de cetero curam, ac dinumerationem partium adhibere. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam, ut corpus meum de consueto cibo speciosum rursus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi, tanquam in balneum abirent, occlusa deinde ianua, & oculis rimae cuidam ianuae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium: deinde conservos ad

πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετά τινα ἐφ' ᾧ τσαῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἴσω, ὁρᾷ με σὺς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἴσω. καὶ γὰρ σφόδρα ἠχθόμεν ἐπὶ τοῦ δεσπότης, κλέπτῃς ἅμα καὶ λίχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα καλεῖ με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκεῖνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραβεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλω ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, ταῦτο μὲν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, ταῦτο δὲ νάπυϊ ἐπικεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλὸν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἡρίστων τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὰ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καὶ τις εἶπε, καὶ

13 Νάπυϊ) Σινάπυϊ. V.

spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita, surgit de convivio, & inspiciebat me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & liguritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me cocnationem iubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecunque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns iam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum salutis futurum, licet iam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis,

πίσται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἣν τις αὐτῷ ἐγκρασάμενος ἐπι-
 δῶ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προσερχθῆν ἐπι-
 νον. Ὁ δὲ, οἶον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν 48
 τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν τῷ
 ἐμὲ ὠησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσούτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν
 ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατη-
 χεῖν, ὅσα παιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην.
 τῷ δὲ γε ράδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαν-
 τα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαι με ἐπὶ
 κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα
 καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ
 τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθόν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνα-
 νεύειν πρὸς τὰς Φωνάς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν,
 καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιῆν. καὶ τὸ πρᾶγμα περι-
 βόητον ἦν, ὅνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαιῶν, ὀρ-
 χούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς Φωνάς ἀνένευον

6 Κατηχῆν) Κατηχῶ, προτρέτομαι, παλαιῶ αἰτιατικῇ· κατηχῶ δὲ
 ἀπὸ τοῦ ἁχῶ τῇ γενικῇ. V.

Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.
 Iubet dominus, & ego oblatum bibo. Ille, ut facile est
 ad credendum, cum singulare & insolitum me animal vi-
 deret, pretium meum solvere iubet procuratorum aliquem
 ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto
 cuidam suo adolescenti tradit, & docere iubet, quibus fa-
 ciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia.
 Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum ac-
 cumbere in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit.
 Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos
 pedes erectum stare, & annuere & renuere ad voces, &
 quaecunque potuisssem etiam sine disciplina facere. Cele-
 bratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, lucta-
 tor, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annue-

ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πιεῖν δέ, ὅποτε θελήσαι-
 μι, ἤτουν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἶνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν
 ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄν-
 θρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιοῦμένην τὴν
 ἐκείνων ἄγνοϊαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ
 κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον
 ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκευὴ
 μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρεὰ ἐπιβάλλο-
 μαι· καὶ χαλινούς εἰσεδεχόμεν ἄργύρῳ καὶ χρυσῷ πε-
 ποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσι-
 49 κώτατον ἐκφωνοῦντες. Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν,
 ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ'
 αἰτία τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θεῶν παρέξειν ἀν-
 δρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μενομαχεῖν εἰδότεων. καὶ οἱ
 μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἥδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀδι-
 κτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἔωθεν· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην
 ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχή-
 16 ἡ πορεία· Ὁ κειρὸς τῆς πορείας. V.

bam oppórtune, & renuebam: & si quando bibere vel-
 lem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi qui-
 dem rem mirabantur, ut plane inusitatam, cum nescirent
 hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas ute-
 bar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam,
 & tergo portare dominum, & cursum currere minime mo-
 lestum, & quem vix sentiret eques. Etiam paratus mihi erat
 sumtuosus, & stragula mihi purpurea iniiciebantur, & fre-
 na recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabu-
 la mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.
 Venerat autem Meneclēs noster herus, ut dixi, Thessalo-
 nice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriæ gladia-
 torum spectaculum: & viri quidem iam ad pugnam exer-
 cebantur; iam instabat profectio. Mane igitur eximus, &
 ego dominum porto, sicubi regio esset in via aspera, & ad

μασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὥς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προελήλυθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει. Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσδον εὔρεν ἐξ 50 ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γὰρ με ἔνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἡνοίγεν. οἱ δ' εἰσεκόμεζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδόμενων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἥσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἥδη ἐγεγόνοιεν. καί ποτε γυνὴ ξένη, οὐ μετρία κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανή,

vehendum curru difficilis. Cum vero Theffalonicem venissemus, non erat quisquam, qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena. Meus vero magister redditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat ianuam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime, quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis iam evaseram. Aliquando peregrina mu-

παρελθούσα εἶσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστᾶντα, εἰς ἔρωτά μου
 θερμὸν ἐμπίπτει· τούτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου·
 τούτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπι-
 θυμίαν συνουσίας προελθούσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο,
 εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσε-
 σθαι, καὶ κείνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκεί-
 51 νη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν. Καίπει-
 ὃν ἰσπέρα τε ἦθ' ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς
 ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν
 γυναῖκα εὗρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνὴν.
 ἐκεκόμεστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώ-
 ματα εἶσω κατέθεντο, καὶ χαμεῦνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν.
 εἴτα οἱ μὲν τῆς γυναίκος θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον
 πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάβευδον, ἡ δὲ λύχρον ἔνδον ἔκαιε μέ-
 γαν, τῷ πυρὶ λαμπρόμενον· ἔπειτα ἀποδυσάμενη, παρ-

13 Χαμεῦνιον) Ταπεινὴ καὶ μικρὰ εὐνὴ. V.

lier, non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa,
 ut me prandentem videret, in amorem mei incidit servi-
 dum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis arti-
 bus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo
 meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollice-
 tur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecis-
 set. Ille, parum sollicitus, sive illa aliquid a me impetraret,
 sive minus, mercedem capit. Vespera iam erat, de convivio
 nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redi-
 mus; & mulierem invenimus, quae diu iam meum ad cu-
 bile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia,
 & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis
 decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam
 cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam,
 igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda

ἔστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβά-
στρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, καὶ με δε μυρίζει,
ἐνθεν μάλιστα τὴν ῥινά μου μύρων ἐνέπλησεν, εἰτά με
κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρω-
πον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς Φορβαίας ἐπιλαβομένη
ἐπὶ τὸ χαμεύνιον εἴλκε· καὶ γὰρ οὐδὲν τρίτου παρακαλέ-
σοντος εἰς τοῦτο δέόμενος, καὶ οἶνω δὲ παλαιῷ πολλῷ
ὑποβεβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰστρημένος,
καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ
σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. καὶ
γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις
συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμετος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην
ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ
οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθεῖη, καὶ γὰρ, ὥσπερ ἄν-
θρωπίνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δε-
διώς. ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι, καὶ τούτοις
ἔρωτικοῖς, προσκαλουμένη, ὥς εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥσ-

integra, fusoque de alabaistro unguento se ungit, & me quoque; inprimis vero nares mihi unguentis implet. Deinde osculis me invadit, & tanquam cum amasio suo, & homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in stratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore stimulus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem in-scenderem: Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non medio-crem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur, & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignora-bam scilicet, me sine causa metuere. At mulier multis os-culis, iisque amatorijs, me alliciens, cum videret me non

περ ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεται με καὶ ἄρασα εἴ-
 σω ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκεν ἔτι,
 καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἑμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὁσφύος
 τῆς ἐμῆς εἶχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ
 Φεύγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν
 πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοι-
 πὸν ὑπέρητον, ἐννοούμενος, ὥς οὐδὲν εἶην κακίων τοῦ τῆς
 Πασίφαις μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνή, οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀ-
 Φροδίσια ἐτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς ἀκό-
 52 ρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἑδαπάνησεν. Ἀμα δὲ
 τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆει, συνθεμένη πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἶσιν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν
 αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν
 ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότη καίνότερον ἐν ἐμοὶ ἐπι-
 δεῖξόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατεχρή-
 σατό μοι δεινῶς. καὶ ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγ-
 γέλλει τῷ δεσπότη τὸ ἔργον, ὥς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ

iam continere, tanquam ad virum se applicans me ample-
 ctitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulo-
 sus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lum-
 bis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa,
 quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis ac-
 curate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad volup-
 tatem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat
 subserviebam, cogitans, non deteriores me esse Pasiphaes
 adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo
 infatigabilis eius, quae ex coitu petitur, voluptatis, ut totam
 in me noctem contriverit. Cum luce autem surgens disces-
 sit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis
 pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus
 in me novum quiddam domino, cum muliere me conclu-
 dit, quae graviter me abusa est. Aliquando magister do-

ἐμοῦ μὴ εἰδότες ἄγει αὐτὸν εἰς πέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαβεύδο-
 μεν, καὶ διὰ τινὸς ὀπῆς τῆς θύρας δέικνυσί με, ἔνδον τῇ
 μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θεᾷ, καὶ δημοσίᾳ
 με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς
 μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς
 παραγάγωμεν τοῦτον εἰς τὸ θέατρον σὺν τινι τῶν κατα-
 δεδικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τῇ
 γυναῖκα ἀναβήσεται. καὶ τίνα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατ-
 ἐκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ
 προσίεναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ. Εἴτα τὸ τελευ- 53
 ταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς Φιλοτιμίας
 ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέα-
 τρον· καὶ εἰσῆειν οὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης
 Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με
 ἀνακλίνουσι, καὶ κεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν.
 εἴτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τινος μηχανήματος, καὶ

mino rem denunziat, quasi ipse docuisset, ac me infcio de-
 ducit illum iam vesperi in eum locum, ubi concumbeba-
 mus, & per rimam ianuae ostendit me intus cum puel-
 la coeuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me
 ostendere facientem ista cupiebat. Iubet igitur nemini hoc
 enuntiari, ut, inquit, ipso spectaculi die producamus hunc in
 theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium
 oculis, mulierem inscendet. Iamque mulierum aliquam, quae
 damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere
 ad me iubent, & me mulcere. Denique instante iam die,
 qua munus honoris petendi causa edirurus erat meus do-
 minus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi
 hoc modo: Lectus erat magnus, de testudine Indica factus,
 clavis aureis distinctus: in hoc me deponunt, & iuxta me
 mulierem iubent accumbere. Tum, ut eramus, nos in ma-
 chinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, de-

εἰσω εἰς τὸ θεάτρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ πρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δεῖπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακονούμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστάτης ἐστὼς ὅπισθεν, ἐκέλευέ με ἀριστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδούμεν ἑν τῷ θεάτρῳ κατακειμένος, ἅμα δὲ ἐδεοίειν μή που ἄρκτος ἢ λέων
 §4 ἀναπηδήσῃται. Ἐν τούτῳ δὲ τινος ἀνδρὶ Φέροντος παροδύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἀνδρῶσιν ὀρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὥοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἐν ἐξ ἐνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθίζόμενος ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμάζοντων ἐπ' ἐμοί, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλας

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines solent. Pueri nobis adstabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans prandere me iubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita iacens: partim metuebam, ne aliunde ursus aut leo exsili-
 ret. Inter haec praetereunte quodam, qui flores ferret, alios inter flores video etiam rosarum recentium folia: & nihil cunctatus exsiliens de lecto me proripio. Atque illi putant, me consurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero percurrrens *naribus* florem, captas inde rosas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit a me illa iumentii species & perit, dispareretque ex oculis asinus ille antiquus:

ὄνος, ὃ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθεῖση θεά πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεβορύβησαν, καὶ τὸ θεάτρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ Φάρμακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακὸν τι πολύμορφον, ἡξίου ἐνθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἴθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρῶν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, κρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσσει. καὶ ἰκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν Φρουρᾷ, ἐστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς οὐ καταψεύδομαι οὕτω γεγρονώς. Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ, Πα-

adstatque mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc insperatoque spectaculo perculsi omnes, tumultum dedere horribilem, scissumque in duas sententias est theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & versipelle portentum, postulabant statim hic intus igne me mori; alteri exspectandam dicebant meam orationem, & prius cognoscendum, deinde sic de his ferendam sententiam. Ego vero accurrens ad Praesidem provinciae, qui forte spectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, asinum fecerit: & supplico, ut in suam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, me de illo facto non mentiri. Et Praeses, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum, & parentum tuorum, & cognatorum, si quos habere te ais genere tibi coniunctos, & urbem*. Et ego, *Pater*, inquam,

τῆρ μὲν, ἔφην, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ
 Γαίος. ἅμω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν·
 καὶ γὰρ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ
 ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πατὴρ δὲ
 ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαιίας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦ-
 τα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφην, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ
 καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμη-
 σάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων
 ὢν. καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ
 πολλὰ ἐφίλει, καὶ με καὶ οἴκαδ' ἤγεν ὡς ἐαυτόν. ἐν τού-
 τῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλ-
 λα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ
 πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατ-
 ταν ναῦν ἐσκειψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.
 56 Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνω ἔλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖ-
 κα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεί-
 σθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὢν. ἡ δὲ μ' ἀσμένῃ τε εἰς-

*mihī est Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reli-
 qua nomina communia habemus. Ego historiarum, & aliorum li-
 brorum scriptor sum; ille elegorum poeta, & vates bonus: patria
 nobis Patrae, urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, Carissimo-
 rum longe mihī hominum, inquit, filius es atque hospitum, qui
 & domo me exceperunt, & honorarunt donis: & nihil te quidquam
 mentiri novi, horum qui sis filius: exsiliensque de sella ample-
 ctitur me, & multum osculatur, domumque ad se me de-
 duxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecu-
 niam mihī & alia multa afferens. Interim etiam Praeses me
 publice, audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare de-
 scendentes navim circumspicimus, sarcinasque in eam im-
 ponimus. Ceterum consultum putabam accedere ad mulie-
 rem, quae meo asini amore correpta fuerat, cogitans pul-
 chriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem,*

εἰδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτερ-
πομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἰκέτευε,
καὶ γὰρ ἐπειράμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι ναμίζων τὸν ὄνον
ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρυφᾶν, καὶ
τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ; καὶ ἐκ
τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ Φιλτάτῳ
καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ
βαθεῖα, ἥδη καὶ καθεύδειν ἔδει, καὶ γὰρ δ' ἐπανίσταμαι,
καὶ ὥσπερὲ μέγα τι ποιῶν ἀγαθόν, ἀποδύομαι, καὶ
ἵσταμαι γυμνός, ὥς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσω ἐκ τῆς
πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδε με πάντα ἀν-
θρώπων ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ ἀπ'
ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακράν ποι ἀπ-
ελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτη-
ταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ,
ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὲ
σοὶ, συνεκάθευδον, καὶ ὥμην σε καὶ νῦν καὶ ἐκεῖνό γε

vifum iri. Illa lubens me excepit, miraculo rei delectata, ar-
bitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Ob-
sequor ego, indignum ratus, si is, qui in asino amatus es-
set, nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam
despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor, & co-
ronam fumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum iam
profunda nox esset, & somni tempus, furgo, & uti ma-
gnum quiddam bonum facturus, exuo me, ac nudus adsto,
magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At
illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me,
*Non, inquit, in malam rem a me meaque domo faceffis, & lon-
ge hinc quocunque abiens dormis? Me vero interrogante, Quod
enim tantum peccatum commifi? At ego, inquit, non tui, sed
asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: puta-
bamque, te nunc etiam illud certe solum magnum asini infigne ser-*

μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σῦ-
 ρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησί-
 μου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη εὐ-
 θύς τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νώτων μετέωρον
 κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωσθῆς πρὸ τοῦ δω-
 ματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἐπτεφανωμένος, καὶ με-
 μυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκαθ-
 ευδόν. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθειον ἐπὶ ναῦν,
 καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἑμαυτοῦ ἐν γέλωτι
 συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέ-
 μου, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς
 τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ
 ἀναθήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦ-
 το δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ
 πάνυ, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἶκαδ' ἀνασθωθείς.

*vatum adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis ex pulchro illo &
 uili animali mutatus in spinturnicium. Et advocatis iam sta-
 tim servis imperat, ut me tergis sublimem domo expor-
 tent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher,
 coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac
 dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ri-
 densque fratri, quid mihi accidisset, narro. Deinde vento de
 urbe secundo flante, inde solvimus: paucisque diebus in
 meam venimus patriam. Hic servatoribus Dis sacrificavi,
 & posui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod
 aiunt, verum asini, per longos inanisque labores, & vix
 tamen ita, salvus tandem redissem.*

ZEVS ELAΓXOMENOS.

KYNISKOS KAI ZEVS.

KYN. ἘΓΩ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω 1
σε, πλοῦτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐ-
κταϊότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πάνυ ῥάδια παρα-
σχεῖν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούνοντα εὐχομένων
αὐτῶν. ἐν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾶστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ
μοι γενέσθαι.

ZEVS. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· οὐ γὰρ ἀτυχί-
σεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔφης, θεόμενος.

KYN. Απόκριναι δὴ μοι πρὸς τίνα οὐ χαλεπὴν ἐρώ-
τησιν.

ZEVS. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ εὐχή, καὶ πρόχει-
ρος· ὥστε ἐρώτα ὅποσα ἀν' ἐθέλης.

10 Μετρίων) Ταπεινός, ἱππιικός. V.

IUPPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET IUPPITER.

Cyn. **E**GO vero tibi, Iuppiter, propter ista non ero mo-
lestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo, quae vulgo
maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non
omnino facilia. Video enim, saepe te preces illorum quasi
non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a
te mihi velim contingere.

Iup. Quid illud est, Cynisce? nec enim repulsam feres,
praeferim, si mediocria, ut dicebas, petieris.

Cyn. Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem
non difficilem.

Iup. Parvum revera votum & expeditum. Igitur inter-
roga, quantumcunque volueris.

ΚΥΝ. Ἴδου ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότε καὶ σὺ τὰ Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπέ οὖν μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστίν, ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἔρραψωδῆκασιν, ἄφυστα εἶναι, ὅποσα ἂν αὐταὶ ἐπινησώσι γυνομένῳ ἑκάστῳ.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθὴ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ὅ, τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γίγνεται, ὑπὸ τῷ τούτων ἀτράκτῳ στρεφόμενα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἑκάστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2 ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὅποταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ,

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι,
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ αὐτῷ γένοιτ' ἂν ἕξω τοῦ

15 Οὐδὲν γὰρ οὕτω Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. V. (Vid. seq. Schol.)
ibid. Ἐξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. G.

ἢ θεός. ἐνδ. Ζ.

θεός. οὐδ. Ζ.

Cyn. En ista rogabo, Iuppiter. Legisti nimirum ipse quæque Homeri & Hesiodi poemata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quæ de Fato & Parcis illi cecinerunt, evitari non posse, quaecunque illæ nascenti unicuique neverint.

Iup. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecunque fiunt, illarum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

Cyn. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, tories nempe delirare illum dicemus?

Iup. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat præter Parcarum

νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὀπί-
 σα μὲν ἀνὰ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ
 ταῦτά ἐστιν. ὁπότεν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ'
 αὐτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναν-
 τία ταῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἀνθρώ-
 ποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τὰ ληθῆς, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως
 παρὸν, ἔρραψῶδε δι' αὐτῶν.

ΚΤΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω Φήσομεν. ἔτι δὲ καὶ κεί-
 νό μοι ἀποκρίναι. οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθῶ, Λά-
 χεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΤΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυβρύλ- 3
 λητοι γὰρ καὶ αὗται) τίνες εἰσιν, ἥ τί δύναται αὐτῶν
 ἑκατέρᾳ; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἥ τί ὑπὲρ ἐκεί-

ς διεξέρχονται) Διεξίστι. G. μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς
 11 Πάνυ μὲν οὖν) Τοῦτο καθ' μεγάλης οὐκείας τῆς ἀπορίας, ἐπαι-
 Ἑλλάνων ἀπέρχον. εἴτ' ἄλλο τι δύ- σε τὸν Δία . . . περὶ αὐτῶν ἀπορη-
 νάται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς θῆναι δυνάμετον. V.

legem, neque praeter illud filum. Nempe quae Musarum
 afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a
 Deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, &
 contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscen-
 dum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, dis-
 cedente illo, quod, quamdiu praefens erat, per ipsos fun-
 debat carmina.

Cyn. Hoc ergo sic dicemus. Iam vero illud quoque mihi
 responde. Nonne tres sunt Parcae, Clotho, Lachesis, pu-
 to, & Atropos?

Iup. Recte.

Cyn. Fatum ergo, & Fortuna, (multum trita enim ista
 quoque nomina) quae sunt, aut quid possunt singulae? utrum
 aequalem Parcis potestatem habent, an aliquid supra il-

νας; ἀκούω γοῦν ἀπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατώτερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίς δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

4 ΚΥΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, καὶ κεῖνο εἶπης, εἰ καὶ ὑμῶν αὐταὶ ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἡρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίσας;

ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποίησαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Θεῶν δημηγορῶν, ὅποτε ἠπέλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σειρὰν καθῆσθαι ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς Θεοὺς δὲ ἅπαντας, εἰ βούλοντο ἐκκρεμαννυμένους κατασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὴν κατασπάσειν γε, σὺ δὲ, ὅποτε ἐβελήσης, ραδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

8 Τί δ' οὖν ἔμ.) Τοῦ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ Θεοὶ τοῦ νήματος ἡρτήμεθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυ-

νίσκος ἐγύλασε. V.

13 Καθῆσθαι) Κρεμάται. V.

las valent? Audio enim dicere universos, nihil esse Fortuna & Fato potentius.

Iup. Fas haud est, Cynisce, scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa interrogasti de Parcisi?

Cyn. Si prius illud mihi dixeris, Iuppiter, vobisne etiam illae imperent, cogaminique vos ab illarum filo pendere?

Iup. Cogimur, Cynisce. Quid vero risisti?

Cyn. Recordabar illorum Homeri versuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia suspensurum. Dicebas enim, illam te catenam coelo demissurum, Deos vero omnes, si velint ab illa suspensi vi te detrahare, non detrahturos: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.

τότε μὲν οὖν θαυμάσιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπὲρ-
 Φριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη
 ὀρᾷ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νή-
 ματος, ὡς Φῆς, κρεμάμενον. δεκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον
 ἂν ἡ Κλωθὴ μεγαλαυχῆσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνά-
 σπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς
 ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἔρω- 5
 τήματα.

ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ
 τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσης
 μου τάληθ' μετὰ παρρησίας λεγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει
 ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν
 ὑπ' οὐδενὸς ἐτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς,
 τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας
 προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ

1 Τὴν βίαν) Τὴν δύναμιν. V.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare
 praeditus, perhorrescebamque, versus istos cum audirem.
 Modo vero ipsum te iam video una cum catena illa & mi-
 nis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi
 iustius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque,
 pendulum de colō sua libret, ut piscatores de arundine pi-
 sciculos.

Iup. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint.

Cyn. Illud, Iuppiter; & per ego te Parcas, & Fatum ob-
 scuro, ne aspere, neque iracunde audias me, quae vera sunt,
 cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia
 in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae
 semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cu-
 iusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatom-
 bas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bo-

ἀγαθά; οὐχ ἱρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν Φαύλων ἀποτροπᾶς εὐρέσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος Θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

- 6 ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομιψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἱ μὴδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν' ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὐδ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαίρησούσι γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.

ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωβοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προῖων εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιπτὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὐτίς δ' εἰ δοκεῖ,

16 Τὰς θυσίας φησὶ) Διανοέτε ὁ λόγος. V.

na? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiōnes invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

Iur. Novi, unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam, providere nos hominibus, negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehorrantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auserte* eiusmodi disputationes.

Cyn. Non profecto, per illum Clothūs fufum, Iuppiter, non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere, quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si

διὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ἐκνήσης ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ.

ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΤΝ. Πάντα Φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι;

ΖΕΥΣ. Φημι γάρ.

ΚΤΝ. Ὑμῶν δὲ δυνατόν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλῶθαι;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΤΝ. Βούλεις γοῦν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;

ΖΕΥΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δὲ γε θύοντες οὐ τῆς χρείας ἐνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον.

ΚΤΝ. Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ Φῆς ἐπὶ μηδενὶ

1 Μὴ ἐκνήσης) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ἐκνήσης, ἢ ἢ καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ, μὴ ἐκνήσης. V.

12 Ἀντίδοσιν) Ἀνθ' οὗ λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας παρ' ἡμῶν. V.

videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & fac ut respondeas firmitus.

Iup. Roga, si satis tibi otii est ad sic delirandum.

Cyn. Omnia ais a Parcis fieri?

Iup. Nempe.

Cyn. In vestra autem potestate est mutare ista, & retrahere?

Iup. Nequaquam.

Cyn. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixerō?

Iup. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi eementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorē naturam afficiunt.

Cyn. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius uti-

χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἂν σε καθ' ὅ, τι βελτίους Φῆς τοὺς θεοὺς, καὶ ταῦτα ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταττομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὥς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χειρόν ἐστιν, εἴ γε τοὺς μὲν, εἰ μὴδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδῖος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

- 8 ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδῖον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιούμεν.

ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώριστα καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλή ταραχὴ ἐνεστί· σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνα-

litatis causa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorē naturam afficientium. Quamquam si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interrogarēt, quamnam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subiecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

Iup. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus.

Cyn. Non omnes, Iuppiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali

σπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθ-
εῖς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χυλός ἐστι, βάνανσός τις καὶ πυ-
ρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη πο-
τέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν
τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἔρᾶν δέ φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώ-
σκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδον-
τι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι

1 Ἰμονίαν καθεῖς) Ἰμονία λέγε-
ται τὸ σχοινίον εἰς ὃ δισμεῖται ὁ
κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεά-
των ἀνέλκουσιν. ἰμονία λέγεται καὶ
ἡ διὰ κάδου ἢ τινος ἀλλοῦ διὰ σχοι-
νίου γούν ἀπτήσις. διότι καὶ ἡμᾶς
λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λᾶρος, κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σχοινίον. V.

2 Πυρίτης) Πᾶς ὁ διάπυρος τε-
χνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχνας
ἐργαζόμενος. V.

3 Ὁ Προμηθεὺς) Λέγουσιν ὅτι ὁ
Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρυπτεν, καὶ οὐκ ἠεί-
χετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώ-
ποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ
τούτοις δίδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς εἰσεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ
ἔρει, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐσθίειν τὸ
ἥπαρ αὐτοῦ. V.

4 Τὸν γὰρ πατέρα σου) Πατὴρ τοῦ
Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγνα-
κὸς ὡς εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ γενομένην
τῆς βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐποι-
δᾶν ἔσχηεν υἱόν, κατήσθιεν αὐτόν.
τούτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἀδμῇ
καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ὅτι δι' ἐγινήθη ὁ
Ζεὺς, ἡ Ῥία, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δι-
δωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ

δὲ Κρόνος καταπίων, καὶ τοὺς προ-
τέρους παῖδας ἐξημέσεν. αὐθιγῆς
οὖν ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τῆς
βασιλείας ἰδίαρε, καὶ δεσμοὺς βα-
λὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθε-
το. V.

7 Τὸν σὸν ἀδελφόν) Ὁ Ποσειδῶν,
ἀδελφὸς ἂν τοῦ Διός, μὴ φέρον βα-
σιλείαν τοῦ Διός, διὰ τὸ βαρύνει ἀρ-
χεῖν αὐτόν, ἐβουλεύσατο μετὰ καὶ
ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτόν. γινού-
σι τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους
ἐτίμαρξαστο. τὴν δὲ Ποσειδῶνα ἰ-
πεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι
τῷ Λαομέδοντι. V.

8 Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ) Ὁ Ἀσκλη-
πίδης υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗτος
τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἱατρικῇ χρώμενος,
ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀποθή-
σκοντας ἡγύειν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἐκείρανεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ
λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλω-
πας, τοὺς εἰσθότας κατασκηιάζειν
τοὺς κεραινοὺς, κατετόξευε. καὶ
θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλ-
λωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεύσαι. ὁ δὲ
Ἀδμητὸς ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας.
V.

quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex,
& fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam.
De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc
in tartaro? Aiunt autem, vos amare etiam, & vulnerari, &
servire interdum hominibus, ut nempe fratrem tuum Lao-
medonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde

οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκόασιν ὑμῶν οἱ μὲν
τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὖμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐγὼ
γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περι-
συλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων
πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ
κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ ὄντες, οἷς τοῦτο
εἴμαρτο δηλαδὴ.

9 ΖΕΥΣ. Ὅρᾳς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε,
Φῆς· καὶ σοὶ τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν.

ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπελῶν, εἰδὼς οὐδέν με
πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ
οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους,
ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἴμαρ-
το, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναι-
ρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

5 Ἐν ἀκαρεῖ) Ἐν βραχυτάτῳ. μεταφορᾷ τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ κα-
λέγεται δι' ἀκαρεῖς τὸ βραχὺ ἀπὸ ρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένων. V.

mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum
fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto di-
cere, quod etiam in latrones inciditis, sicut nos, & spolia-
mini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis mo-
mento fitis. Multi vero iam conflati sunt, aurei cum essent
vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

Iup. Vides, Cynisce, ista iam contumeliosa sunt, quae di-
cis: atque erit forte, cum te illorum poenituerit.

Cyn. Parce minis, Iuppiter, cum scias, nihil mihi even-
turum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quando-
quidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos, sed pleri-
que vos effugiunt; nec enim puto, capi illos in fatis est.

Iup. Nonne praedixi, illorum te de grege esse, qui tollunt
disputando providentiam?

ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, θέδιδας αὐτοὺς, οὐκ οἶδ' ὅτου
 ἕνεκα. πάντα γοῦν ὅπσα ἂν εἴπω, οἶε ἐκείνων παιδεύ-
 ματα εἶναι. Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τάληθες, ἢ 10
 παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἠδέως δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε,
 τίς ἢ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τις, ἢ καὶ ὑπὲρ
 ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη;

ΖΕΥΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι
 πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἐν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς Φήσας,
 οὐ παύῃ τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι
 σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξαι οὐδενὸς ἡ-
 μᾶς προνοούντας τῶν ἀνθρωπίνων.

ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν
 ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, ἐκ-
 τὸς εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐ-
 τῆς τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας,
 παρωσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.

5 Μοῖρά τις, ἢ) Πάνυ γυναικί μὴν καὶ τύχη παρὰ τὰς μοῖρας. V.
 καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἡπύρη- 14 Κατατίθεσαι) Τουτέστιν μι-
 σπ. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἢ εἰμαρ- τατίθεσθαι. V..

Cyn. Vehementer illos, Iuppiter, metuis, nescio qua de
 causa. Quaecunque enim ego dico, illorum putas e disci-
 plina esse. Ego vero a quonam alio verum, quam a te, di-
 scam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quae-
 nam illa vobis sit Providentia, Parcarumne una, an etiam
 maior illis Dea, & illis quasi imperans?

Iup. Iam ante tibi dixi equidem, non fas esse, scire te
 omnia. At tu, qui principio unum quiddam te interrogatu-
 rum dixeras, non desinis minutas mihi nugae cuiusmodi ob-
 blaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut
 ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere.

Cyn. Non meum hoc est; sed tu paulo ante dicebas;
 Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te
 illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de
 cura rerum, & Fatum ab ea repellentibus.

11 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ.

ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπάρχει καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι Φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκείναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις;

ΚΥΝ. Ὡσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, οὐδ' ἡ ναῦς ἔργον τοῦ σκεπάρνου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ· οὕτως ἀνάλογον, ἢ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν Μοιρῶν· καὶ, ὡς εἴκειν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμαρμένη θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰγαθὰ· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐ-

8 Σκέπαρνον) Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἔριον, παρὰ τὸ σκίπτειν τὰ ἄρτα. V.

Iur. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat.

Cyn. Percipio, ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Verumtamen sic quoque illae fuerint, quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis.

Iur. Quid ais?

Cyn. Puto, quemadmodum securis fabro & terebra confecerunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines, cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt.

δὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς θεόν αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοῖραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἐκάστου. ἡ γοῦν Ἀτροπος οὐκ ἀνάσχοιτο ἂν, εἴ τις εἰς τὸναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοῖρας τιμᾶ- 12
σθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοῖρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοῖμεθα ἂν.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ Φυλάξασθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς ὁ προμαθὼν, ὡς ὑπ'

14 Εἰ μὴ παρὰ ταῦτο φῆς) Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο. V.

ibid. Ὑπ' αἰχμῆς) Κροῖστος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτρυς αἰχμὴν σιδηρὰν τετυγμέναι. Φοβηθεὶς οὖν οὐ συνεχάρει τῇ παιδίᾳ οὔτε κατὰ πολέμιον ἀπολθεῖν, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ

ἐκρέματο σιδηρὸς. σὺς δὲ κατὰ τὴν χάραν φανίτος, πεισθεὶς ἔπεισεν εἰς Θῆραν τὸν παῖδα, καὶ ἐν τῷ Θηραεὶν Ἀδραστος εἰς τῶν Θηρευόντων, ῥίψας κατὰ τοῦ σὺς, αὐτοῦ μὲν ἤμαρτον, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν. V.

Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est mutare, & aliorum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patitur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fufum, & Clothonis opus resolvere.

Iup. Tu iam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censēs, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata sunt apud Parcā, singula praedicimus.

Cyn. In universum quidem inutile est, Iuppiter, praescire futura illis, quibus negatum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit, a mucrone fer-

αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται, δύνασθ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον καθείρξας ἑαυτὸν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξαγεί γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἀδραστος ἐπὶ τὸν σὺν Ἀφείδης τὴν λόγχην, ἐκείνου μὲν ἀμαρτήσεται, Φανεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν ἀπὸ ἰσχυροῦ προστάγματος τῶν Μοιρῶν Φερομένου τοῦ
 13 ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Τὸ μὲν γὰρ Λαΐου καὶ γελοῖον, τό

Μὴ σπείρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βία,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖς· ὁ Φῦς, περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ πάντως αὐτῷ γενησόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φῦς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου
 14 ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. Ἐγὼ γὰρ λέγειν ὡς λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθα-

2 Καθεῖρξας) Ἐγκλισσάμενος. V. ταῖκα. V.
 9 Ἄλοκα) Τὴν αἰλακα, ὅ ἐστιν 12 Τοι γάρ τοι) Τοῦ ἔτικας. V.
 ἀνιερυθεῖσαν γυν, λέγει δὲ τὴν γυν Τούτου ἔτικας, τούτου χάριν. C.

ri se moriturum, effugere mortem includendo se possit. Sed fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adrastus, emissā in aprum hasta, ab illo aberrabit, interficiet atrem Croesi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta in iuvenem. Illud de Laio etiam ridiculum:

Ne sparge fulcum liberum, velant Dii:

Nam si creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura sunt. Igitur post oraculum & feminavit, & qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video, quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis. Mitto dicere, quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo so-

τε, οὐ πάνυ ἀποσαφῶντες, εἰ ὁ τὸν Ἄλυν διαβάς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἅμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός.

ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κατὰ τοῦ Κροΐσου, διότι ἐπειράτο ἐκείνος αὐτοῦ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ εἶπων.

ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπ' ἄλλω, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ ματικὴ ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί 15
ἔσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγμα-
τα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀλη-
θῶς, ἢ σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρο-

1 Ἀποσαφῶντες) Φανερῶντες.

5 Ἀρνεῖα κρέα) Ὁ Κροῖσος δί-
λυν πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ ματεύ-
ται ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἄρνεα κρέα
καὶ ἀπὸ χελώνης, ἠφει αὐτά· καὶ

ἰποῖσεν ἀπελθεῖν τινας πρὸς αὐτὸν,
καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιῇ; ὁ δὲ
ἀπεκρίνατο· Ὅδμή μ' ἐς φρίνας ἤλ-
θε κραταιρίοιο χελώνης Ἐφομίνης
ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέσσιν. V.
6 Χελόνεια) Χελώνης. G.

leatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit;
an Cyri imperium everfurus sit. Utumque enim significat
oraculum.

Iup. Erat quaedam, Cynisce, Apollini irae causa contra
Croesum, quod illum tentaverat, coquendis una agnibus
& testudinis carnibus.

Cyn. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem.
Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut de-
ciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide fu-
tura intelligeret. Itaque vestra etiam illa divinatio istius
pars est.

Iup. Nobis autem nihil relinquis, sed frustra Dii sumus,
neque providentiam adhibemus rebus, neque digni sumus
victimis, ut terebrae nimirum aut secures? Et merito vi-

νεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, διηκυκλημένος ἀνέχομαί σου τοσαῦτα καὶ ἡμῶν διεξιόντος.

ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἴμαρται, καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθῶ τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσιν· οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἰτίον μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σέ καὶ τὴν Εἰμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀποκρίναι· ἀνέμνη-
 16 σας γάρ με ἀπειλήσας. Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ ληστὰς ἀφέντες, καὶ τοσοῦτους ὕβριστας, καὶ βιαίους, καὶ ἐπιόρκους, δρῶν τινα παλλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεῶς ἰστὸν, οὐδὲν ἀδικούσης; ἐνίστε δὲ χρηστόν τινα καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἶδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἡκεις μοι συμπεφορηκώς.

ἰ Διηκυκλημένος) Ἐν ἰστοίῳ Διηκυκλόμενος) Ἀττὶ τοῦ ἐν μα-
 ἔχαν. V. σχάλη κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. V.

deris me contemnere, quod fulmine iam ad iactum parato adstans, fero te ista contra nos disputantem.

Cyn. Feri, Iuppiter, si mihi fatale est fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accusabo, sed vulnerantem per te Clotho: scilicet neque ipsum fulmen causam mihi vulneris fuisse dicam. Verum illud quidem vos rogaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; admonuisti enim me minis tuis. Qui tandem, omiſſis sacrilegis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & per iuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quandam & sanctum viatorem? Quid taces, Iuppiter? numquid hoc etiam me scire nefas est?

Iup. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omnibus nescio unde corrasis huc mihi venis.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μηδὲ ἐκείνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δήποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστός, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεράκια, ὑπερεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστής, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναϊδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῶ ἀπεκτονὼς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἐνδεκα, Μέλιτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλυς ὢν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ καὶ γαυροὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἤρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις;

4 Καλλίας δι) Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβανίδης τὸν ὄμιον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης Σφηξί. γήμας δὲ τὴν Ἰπποκίκου θυγατέρα, Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπιστῶν ἑταίρας, τὸν δὲ Καλλίαν ἐπειρᾶτο διὰ τὰ χρήματα ἀπειλῶν, καὶ συνθέμενος τιπὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κίναιδον τῇ Ἰπποκίκα ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζων εἰς τοὺς τῶν ἑραστῶν ἀγρούς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἴθυσεν μετὰ τῶν ἑραστῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὗτος δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ἥτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν, ἢ

ὅτι ἀπὸ Ἀκατίου χαρίου ἦν. V.

8 Παρεδόθη τοῖς ἐνδεκα) Οἱ ἐνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίους, τῶν ἐν τῷ δεσποτικῷ ἐπιμελούμενοι. καὶ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λαποδύτας, ἂν μὲν ἐμελογῶσι, θανάτῳ ζημιούσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητήσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι, καὶ ὁ δὲ ἂν κρίβῃ περὶ αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἴ τις ἄλλος κατακρίβῃ θανάτου, οἱ ἐνδεκα τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

10 Ἀνεσκολοπίζοντο) Γύγνης ἀντὶ ἡμέτερος ἀνεσκολοπίσθη πρὸς αὐτοῦ. V.

Cyn. Igitur neque illud vos interrogaverim, teque, & Providentiam, & Fatum, qui tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris capitalibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? & Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit; Persarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praefens rerum status illis displiceret? Ne vobis praesentia

17 Ἴνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιὼν, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ Φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους.

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονία διατρίβουσιν;

ΚΥΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἶσομαι τὸ σάφες ἐπειδὴν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὀποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἑκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ἀποθανόντων, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἥλυσίῳ λειμῶνι κατακείμενος.

8 Τιτυοὺς) Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν Λητὴν γυναικὰ οὐρανίου τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται ἐν τῷ Ἄδῃ, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῇ εἰδῇ φει ἐξηπλωμένου, παρκαθήμενος οἱ γύπεις τὸ ἦπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι, V.

ταὶ ἐν τῷ Ἄδῃ, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῇ εἰδῇ φει ἐξηπλωμένου, παρκαθήμενος οἱ γύπεις τὸ ἦπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι, V.

dicam, percurrens singula, malos homines atque avaros, eosdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis, & malis sexcentis oppressos.

Iup. Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni?

Cyn. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem fitne tale quidquam, dilucide sciam, cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, ea lege, hoc quantumcunque est temporis feliciter transigere, ut mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim ea conditione Tantali instar hic fitire, ut in beatorum infulis, in Elyσιο prato accumbens cum Heroibus bibam.

ΖΕΥΣ. Τί Φῆς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ 18
τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἐκά-
στου βίος;

ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ
τοιαῦτα· καὶ μοι ἀποκριναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ
υἱὸς εἶναι λέγεται.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε;

ΚΥΝ. Τινὰς κολάζει μάλιστα;

ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ
ἐροσύλους.

ΚΥΝ. Τινὰς δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπτει;

ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθοὺς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ὀρετὴν
βεβιωκότας.

ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ;

ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι.

ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσασαιτο, κολά-
ζεσθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ;

γ Τί δὲ κἀκείνον ἐρωτᾷς) Ἀπὸ τοῦ δι' ἐκείνον. V.

Iup. Quid ais? non credis esse poenas quasdam, & prae-
mia, & iudicium, ubi vita uniuscuiusque examinetur?

Cyn. Audio, a Minoë quodam Cretenfi iudicari talia apud
inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo: tuus enim
filius esse dicitur.

Iup. Quid vero de illo interrogas, Cynisce?

Cyn. Quos punit maxime?

Iup. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos.

Cyn. Quos autem dimittit ad Heroas?

Iup. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt.

Cyn. Cur hoc, Iuppiter?

Iup. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt.

Cyn. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri-
ne hunc etiam aequum putat?

ZETΣ. Οὐδαμῶς.

KYN. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν;

ZETΣ. Οὐ γὰρ οὖν.

KYN. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ZETΣ. Πῶς οὐδένα;

KYN. Ὅτι οὐδεν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκείνᾳ ἐστὶ τὰ ἔμπροσθεν ὡμολογημένα, ὥς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἣν Φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ Φονεύσασα, καὶ ἣν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένον αὐτῷ δρᾶν. ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκείνοι ἠδίκησαν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

Iur. Nequaquam.

Cyn. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur?

Iur. Nempe.

Cyn. Itaque nullum, Iuppiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit.

Iur. Quomodo neminem?

Cyn. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cuiusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causam omnium: & si quis caedem faciat, illa est, quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, & Parcam pro Tantalō: quid enim iniuste fecerunt illi, obsecuti imperiis?

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι σοι ἄξιον τοιαῦ- 19
τα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καὶ σε ἄπ-
ειμι ἤδη καταλιπών.

ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ
Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐΦικνούνται τῇ ἐπιμελείᾳ
τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὔσαι;
ἐπίτονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν
τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν,
οὐ πᾶν οὐδὲ αὐταὶ ὑπὸ χρηστῇ Εἰμαρμένῃ ἐγεννήθησαν.
ἐγὼ γοῦν, εἰ μοι αἴρεσις δοθῇ, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην
πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι πενέ-
στερος διαβιῶναι, ἢ περ καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον
τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ
μὴ ῥᾶδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ
τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπελθίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμΦα-
5 ἔΦικνούνται) Ἐφάπτονται, 15 Ἀγαπήσομεν) Ἀρκιόθροό-
καταλαμβάνουσιν. V. μεθα. V.

Iup. Nec responsione iam porro dignus es, qui talia in-
terroges: audax enim es, & Sophista. Itaque iam, relicto
te, discedo.

Cyn. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
versentur Parcae, & quomodo pares esse curationi tot ran-
tarumque rerum ad minutias usque possint; idque cum tres
modo sint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam
mihi vitam videntur agere, quae tot sustineant negotia;
&, ut videtur, Fato ipsae non valde propitio natae sunt.
Equidem, si detur mihi oprio, non permutaverim meam
cum illis vitam, sed vel pauperior etiam vivere praeopta-
verim, quam sedere fufum torquens, tot rerum plenum,
& intentus omnibus. Si vero tibi facile non est, Iuppiter,
respondere ad haec, etiam illis, quae respondisti, contenti
simus, ut quae sufficiunt ad explicandam illam de Fato &

222 LUCIANI IUPPITER CONFUTATUS.

γίσται τὸν περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ
λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκούσαί μοι.

2 In fine huius libelli Collectanea G. versus sequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθίνουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθίνουσιν, οὐδὲν ἔστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθίνουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθίνουσιν, μᾶλλον ἔστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parci ac Fortuna recte facit Iovem nihil respondere,
magna existente quaestione haesitationeque. G.

Providentia disputationem: reliqua audire fortasse fatale mi-
hi non fuit.

Ζ Ε Υ Σ Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ο Σ.

ΕΡΜ. ³Ω Ζεῦ, τί σύννοους καταμόνας σαυτῷ λαλεῖς, ἰ
 Ὠχρὸς, περιπατῶν, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
 Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
 Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου Φλυαρίας.
 ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἥδη,
 Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν;
 Ἥ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρός τέ σε εἶλε παρειάς;
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,

ἢ ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔ.) Ἡ τραγ-
 αῖδια πεπληρωται συμφορῶν. ἐπὶ
 οὖν ἐν συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεὺς ἵσται,
 εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγαῶν ὑποτιθε-

ται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἰάμενον
 τραγικῶς διαλεγόμενοι αὐτῷ Ἡρα
 καὶ Ἀθῆνη καὶ αὐτὸς δι' ἰάμε-
 νον πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. V.

IUPPITER TRAGOEDUS.

MERCURIUS, MINERVA, IUPPITER, IUNO, NEPTUNUS,
 VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES,
 HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

Merc. **Q**UID ita cogitabundus, Iuppiter, & solus tecum
 ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem ha-
 bens? mecum communica, me cape laborum tuorum con-
 siliarium: noli nugas servuli contemnere.

Min. Eia, pater noster, Saturnie, maxime regum,
 Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
 Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,
 Quod tibi consilium rodas praecordia, mentemque:
 Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

Iup. Non est malū quidquam, brevi versu canam,

Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγωδική,

Ἦς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλων, οἷος Φροίμοις ἄρχη λόγων.

ΖΕΥΣ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σύτ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκεῖων ἔρεῖς.

ΖΕΥΣ. ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπαῆς ροίζημα, τί
(μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὄργαν, εἰ μὴ κωμῶδεῖν ὥσπερ οὗ-
τοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπώκα-
μεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν.

2 ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης,
ἥτις ἐστί σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεῖτοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

7 ὦ μεγαλοσμαράγου) Ἀδία-
νότος ὅλος ὁ στίχος, ὡς τοῦ Διὸς
καὶ τὸ τραγωδεῖν ἀγνοοῦντος. V.

11 Ὑποδραματουργεῖν) Τὸ δρα-
ματουργεῖν τοῦ ὑποδραματουργεῖν
ταύτη διαφέρειται. δραματουργεῖν μὲν
γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τῆς ὑποθέσεως
ὅλης, καὶ τῶν ἰσθῶν, ὡς Εὐριπίδης,

Εὐπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἰ τις
τοιούτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ
ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρη-
μενα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ
τούς οἰκείους αὐτὰ πάθειν ἐναρμότι-
των, ὥς τοῖς ἡδὴ πεπραγμένοις
ἀφομοιοῦμενα. V. (γράφεται, ὑπο-
τραγωδεῖν. C.)

Nec aegritudo, nec facinus Tragœdicum,

Cuius Deûm natura onus non sentiat.

Min. Apollo! quanta ordire iam proœmia?

Iup. O pessimi, terrena gens Sophistica,

Tuque, o Prometheus, quod dedisti mi malum?

Min. Quid ergo? quin dicis choro domestico?

Iup. Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praeestas?

*Min. Compesce impetum, si non comoedias agere sicut
isti possumus, nec Euripidem totum devoravimus, ut sub-
servire fabulae tuae queamus.*

Iun. Ignorare nos putas causam tui doloris?

Iup. Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὦν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικὸν ἐστίν, οὐ μὴν κακίῳ γε, ὑπὸ ἔθους ἢ πολλὰς ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοι Δανάην τινά, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὐρόντα σε ἀνιάσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἴτα βουλευέσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ρῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου τοῦ, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρατι καὶ ταῖς τοιαύταις παιδιαῖς οἶε τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιά σε, Δία ὄντα;

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, 3 καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἐστῆκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἡμέλησθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδεὶν εἶναι δοκεῖν.

14 Ἐπὶ ξυροῦ ἵστηκεν) Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτῳ ὄντων καὶ δύνη λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. V.

Iup. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe iam talibus in rebus contumelia me laeferis. Credibile nimirum est, Danaënam quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, raurusne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in sinum amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei, quam amoris sunt.

Iup. Inepta, quae in amore & eiusmodi lusibus res nostras versari existimes.

Iup. Verum quid aliud, quam hoc, te angit, qui sis Iuppiter?

Iup. In ultimis, Iuno, periculis versamur res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteatne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri.

Lucian. Vol. VI.

P

ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἰρονται τὰ ὄπλα;

ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρβεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς.

ΗΡΑ. Τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γάρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφνηας.

4 ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἥρα, ὁ Σταϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθές, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένοι τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συγχῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων ὅπερ μάλιστα καὶ ἡνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὐτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὐδ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειράτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν εἰ-

4 Τὰ νέρβει) Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καταχθονίων. ἰκέει γάρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἰδοῦντο. V.

6 Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Οὗτοι τραγωδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ οὖν ὁ Ζεὺς τραγικούς ἰαμβοὺς ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἰφάνη-ἢ Ἀριστό-

δημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο οὖν ἐν ταῖς τραγωδίαις καὶ κομωδίαις καὶ θεοῖς. καὶ τοῦτο γὰρ Ἥρα γυναικεία κρατουμένη ὀλιγοῖα, καὶ ὅτι ὅλως πάντες ὑπεκρίχοντο πρὸς πάντα ὑπεκκριζομένη περιπαθῶς τῷ Διὶ ὑποτίθεται. V.

Iun. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes, ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt?

Iup. Quiesce: nil metus Dīs ab inferis.

Iun. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Iove prodieris.

Iup. Timocles, Iuno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri, nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea, quae fiunt, inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam

τα ὄχλου πολλοῦ ἐπιρρύνεντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαυθὶς ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁράτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν στενῷ παντάπασιν τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωραῖσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμαῖσθαι ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέσχη λέγων.

ΗΡΑ. Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, 5
ἐπέτραγώδεις αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ὦου, Δανάης τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶ-
ναί μοι λόγον ἐν ταραχῇ τοσούτῃ. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῇ,
καὶ Ἡρα, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττοιμεν ἄν; συνευρίσκετε γὰρ
καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος.

3 Καὶ νῦν μετέωροι) Πρὸς ἀκρόασιν. V. (Aut deerrat in eius Codice, aut Scholii pars reliqua periit. *Solan.*)

nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et iam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

Iun. Gravissima sane, Iuppiter, sunt, quae narras; nec frustra in illis agebas tragoedias.

Iup. Tu vero putabas, Danae cuiusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo, Mercuri, & Iuno, & Minerva, facimus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid.

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν Φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα.

ΗΡΑ. Καί μοι ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τούτῳ.

ΑΘΗΝ. Ἄλλ' ἐμοὶ τάναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανόν, μηδὲ δῆλον εἶναι σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς ἅπεισιν ἐκ τῆς συνουσίας.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεταί ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν Φανερῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς Φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

6 ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

ΕΡΜ. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί, μὴ

9 Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται) Τὸ ἰδίαν τι πράττειν καὶ μὴ τοῖς ἀρχοῖς αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. V.

Merc. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem huius rei referendam, convocata concione.

Iup. Etiam mihi eadem, quae huic, probantur.

Min. Sed alia omnia mihi videntur, pater: non perturbari coelum, *censeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat.

Merc. Verum neque ignorabuntur ista, Iuppiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

Iup. Ergo iam praeconium fac, & adfunto omnes.

Merc. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite

μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἤκετε, περὶ μεγάλων ἐκ-
κλησιάσομεν.

ΖΕΥΣ. Οὐτῷ φιλὰ, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἀπλοῖκὰ καὶ πε-
ζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γάρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς;

ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; ἀποσεμνύναι Φημί δεῖν τὸ κή-
ρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς
μᾶλλον συνέλθαιεν.

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ραψῳδῶν τὰ
τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ
τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως
ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν
καὶ τὸν Ἀπόλλω γελῶμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν,
καίτοι ἐπικρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσα-

3 Ἀπλοῖκᾱ) Ἀπλούστατα, εὐτελεῖ. V. 12 Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ) Γραι. ἐπὶ
τῇ ἀμουσίᾳ. V. *ibid.* Τῶν ἐπῶν) Τῶν μέτρων. G.

Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis
rebus concionem habebimus.

Iup. Ita nudē, Mercuri, & simpliciter, & pedestri ora-
tione praeconium facis, idque cum de maximis rebus Deos
convoces?

Merc. Quomodo igitur iubes, Iuppiter?

Iup. Quomodo iubeam? Gravitationem conciliandam aio
praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poetica,
ut magis conveniant.

Merc. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad vir-
gam canentium: at ego minime aptus sum ad poeticam:
itaque corrumpero praeconium, vel excedentes mensuram
versus, vel deficientes confarcinans: & risus orietur ab il-
lis propter imperitiam carminum. Video enim, ipsum quo-
que Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quatenusquam

Φείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετά-
ζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἐγκα-
ταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς
συνεκάλει, μεμνησθαι δέ σε εἰκός.

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως,
πειράσομαι δέ ὅμως.

Μῆτε τις οὖν θήλεια θεός, τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὀκεανοῖο,
Μηδέ τε νυμφάων, ἄλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας
Ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ

το Ἄλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες)
Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μάλ-
λον δὲ μαρία τῇ περὶ τοὺς λογομί-
νους θιόες, καὶ Πρίαπὸν τινα θιόν
εἶναι Ἕλλητες μυθολογῆκασιν, ὅτι
οἱ μὲν αὐτῶν τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι
τῇ Διούσῃ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τού-
του δῆθεν Πρίαπου καλεσμένου, ἄλ-
λοι δὲ Διούσου μὲν υἱόν, μητέρης δὲ
ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διάνης. Μυσίας δὲ
ὁ Παταρὸς ἱμαφροδίτην τὴν Πρία-
πον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν

καὶ ἔριδεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας,
ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδίων αἰδοῦ
ἐχομένη. εἶχε γὰρ φασιν γλῶσσαν
μεγάλαν καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι σημαίνει
τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστέρος καὶ μίξεως,
ἀμιμπτειν ἔχει τὸν βίον, V.

12 Πάγχυ νάνυμοι) Ἄνευ ὕ-
μνων. V. In altero Vossiano sic:
Νάνυμοι) Γράφεται νάνυμοι. τού-
τοι ἄνευ ὕμνων.

multa hic tegat vaticiniū obscuritas, ut, qui audiunt, non
multum habeant otii ad versus examinandos.

Iup. Ergo, Mercuri, de Homeri carminibus multa admi-
sce praeconio, ut ille nos convocabat: meminisse autem te
credibile est.

Merc. Non equidem omnino plane & expedite. Pericu-
lum tamen faciam.

— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,
Neu quis de fluviiis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum: verum ad Iovis omnis adesto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas;
Qui medi, qui postremi, qui nomine nulla,*

Νώνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε.

ΖΕΥΣ. Εὐγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκταί σοι, καὶ 7
 συνθέουσι γὰρ ἤδη ὥστε παραλαμβάνων κάβριζε αὐτούς,
 κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ ἐν
 προεδρία μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀργυ-
 ροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὅποσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς,
 ἢ τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
 Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων
 τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ
 ἄτεργοι πόρρω που συνωσθέντες καθεδοῦνται σιωπῇ,
 ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς προσήκει.
 ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἰδέναι, ἦν τις αὐτῶν χρυσοῦς
 μὲν καὶ πολυτάλαντος ἢ τὴν ὁλκὴν, οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν
 ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ

3 Συνίαισι) Γράφεται συνθίου-
 σι. V.

7 (Οἱ Φειδίου μὲν) Οὗτοι ἀγαλ-
 ματοποιοῖ ἥσαν ἄριστοι. V.

Ora supinati nidore feditis ad aras.

Iup. Euge, Mercuri. Optime functus es praeconio. Ete-
 nim iam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro di-
 gnitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent,
 vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum
 post illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt eburnei,
 tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt,
 aut Alcamenis, aut Myronio, aut Euphranoris, aut simi-
 lium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnia
 expertes, porro in angulum aliquem contrusi silentio, con-
 cionis modo explendae causa, affideant.

Merc. Fient ista: sedebunt, ut convenit. Verum illud non
 expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit,
 & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose
 elaboratus, sed plebeius omnino, & parum commensu sibi

τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λίθινων καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην;

ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν αὐτως, ἀλλ' ὁ χρυσοῦς ὁμῶς προτιμητέος.

ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤκετε οὖν εἰς
8 τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ἑῶς ὅποιοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίβινοι δέ, ἢ χαλκοὶ ὁμῶς ἅπαντες, ἢ οἷγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόζυλοι, καὶ οὗτοι μυῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέπον-

2 Προτιμητέαν) Γράφεται προ- ἀπὸ τοῦ πλουσίως. V.
τιμητέαν. V.

6 Πλουτίνδην) Ἀριστίνδην, ἀπὸ 14 Ἐπικεχρῶσθαι) Ἠλύχη ἢ
τοῦ κατ' ἐκλογὴν. Πλουτίνδην δὲ σκοτία. V.

respondens, hicne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis affidebit? an putandum, praeferendam esse artem?

Iup. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum.

Merc. Audio. Nempe ex divitiis atque censu iubes, non ex nobilitate & praestantia, illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei. Videntur proinde, Iuppiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi rempublicam habentes, regunt. At illa Ben-

τις. ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκείνοσιν, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ὅλοι ὀλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ. Καὶ ποῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, δίκαιον, τὸν κυνο- 9
πρόσωπον ταῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ
ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος;

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ
Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κο-
ρινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός
ἐστίν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρειωσμένον, καὶ μὴ ἀγα-
νακτεῖν εἰ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῇν ἔχων προτιμήσε-
ταί σου.

τ' Ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ Ἡ μὲν Βεν-
δὶς Θρακίᾳ θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις
Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι καὶ κυνο-
πρόσωποι φασί. Ὁ Μίθρην Περσι-
κός. Ὁ Μὲν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μι-
θρὸν, ὃ αὐτὸς οὗτος τῷ Ἡφαίστῳ,
ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασί. Ἐπεὶ οὖν
οἱ βάρβαροι πλούτῳ ἐκόμωι, ἐκί-
τως καὶ πολυτελῶς τοὺς αὐτῶν
θεοὺς κατισκαύαζον. Τὸν Ἄττιν δὲ
Φρύγες σέβονται, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ
Διόνυσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Ξηλυ-
δρίαν ὑπὲρ Ῥίας τῆς τῶν θεῶν ἀποκα-
πνίγα μιντρεὶς ἐφ' ᾧ τὶ ἐρώμενοι αὐτῆς

ὑπάρχει. Ἐνιοὶ δὲ καὶ γένοντι οὖν
αὐτῆς ὄντα δὲ ἔκλειν παθεῖν αὐτὸν
φασί. τοῦτα ἱερατικῶς λειτουργοῦν-
τες ἐκτεμνόμενοι πρότερον τὰ γεννη-
τικὰ ἄρῃρα ἀνατίθηνται οὕτως. διὰ
ταῦτα καὶ νῦν παίζεται τοῦτο κατὰ
πάντων εὐνοῦχων, ὥς τῷ Ἄττιδι
ἐπιτηδεύειν ἀνακτεῖσθαι, ἀρμεδύκτη-
ροι δὲ, εἰ χιναῖδευοῖντο, καθ' ὅτι καὶ
αὐτὸς Ἄττις τριούτος ἐπαμφοτέρῳ
τῷ μῶσι ἐξεταζόμενος. V.

2 (Ὁ Μίθρης) Ὁ Μίθρης ἐστὶ
παρὰ Πέρσας ὁ ἡλίας. V.

4 Κυνοπρόσωποι) Ἄνουβιν. V.

dis, & Anubis iste, & iuxta illum Artis & Mithres, ex
auro solido toti, & graves, & multi revera pretii.

Nep. Et ubi hoc iustum est, Mercuri, hunc canino vul-
tu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego
Nep: unus sim?

Merc. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Ly-
sippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore au-
rum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre ita-
que oportet, te submoveri, nec indignari, si quis tantum
ex auro rostrum habens tibi praefereatur.

10 ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῇ, καί με λαβὼν, ἐν τοῖς προσ-
δρίοις που κάθιζε· χρυσὴ γάρ εἰμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καί με ὄραν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἴτα δοξάν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὴν ἀξιώπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ῥαψωδιῶν χρυσὴν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὅφει καί κεῖνον ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρας περισεσ-

2 Χρυσὴ γάρ εἰμι) Χρυσὴν ἔλα-
γεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀπὸ
τοῦ καλὴν. αὕτη δὲ ἔλθει προκαθί-
σαι, ὅσον ἐκ τοῦ οἴματος. V.

4 Πάνυ λημῶ) Λημὴ δὲ ἵστιν ὁ
ἐν τοῖς ὁμίαισι ῥυτίς. V.

ibid. Πεντέληθεν) Ἀπὸ Πεντέλης.
Πεντέλη δὲ ἵστιν λίθος παρ' Ἀθη-
ναίοις εἰς ἀγάλματα ποικιζόμενος.

V.

5 Πραξιτέλει) Οὗτος ἀγαλμα-
τοποιοὺς ἀρίστους, ὅστις κατεσχέσατο
τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλ-
μα. V.

13 Τοὺς κόλλοπας) Οὗς κολλά-
βους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι,
οἷς ἀποτείνονται αἱ νευραὶ. V. (ἐπι-
τείνονται αἱ χορδαί. C.)

Ven. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subfelliis:
etenim aurea sum.

Merc. Non, quantum ego quoque videre, Venus, pos-
sum. Sed, si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico
arbitror, excisa, deinde, cum ita Praxiteli videretur, Ve-
nus facta, & tradita es Cnidiis.

Ven. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam,
qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse
dicit.

Merc. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri di-
cit ac divitem. Sed iam videbis illum quoque sedentem in-
ter iugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis ly-

λημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν, ἡλίω τε ὄν- 11
τι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾶ,
μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαι με ἤξιω-
σαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἐκκαίδεκα χρυσοὺς θεοὺς
ἐπεποίητο ἄν' ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομι-
ζοίμην, καὶ πρόσεστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ
ἀκριβές ἐν μεγέθει τοσούτῳ.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρή ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ
γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομι,
χαλκοὺς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων
κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, καὶ τὴν
ἰππάδα ἂν εἴη.

1 Ἐν τῷ θητικῷ) Θῆτες ἰκα-
λοῦντο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάν-
των πεισάται, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὃ
ἔστι μισθὸν δουλεύειν, τρεφόμενοι. ἐν
τῷ θητικῷ οὖν ἐκκλησιάζειν λίγαι
ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τάγματι. V.

6 Ἰσου τελέσματος) Δαπανήμα-
τος. V.

13 Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμ-
νους) Εἰς τέσσαρα διήρητο τάγματα
πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεν-
τακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ
πλούσιοι. εἰς ἰππίδας, ἄττον πλου-
σίους. εἰς ζευγίτας, ἴσῃ ἄττονας. εἰς
θῆτας, τοὺς πίνοντας. εἰπὼν οὖν
ἀνατίρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πειχρὰν

rae a facrilegis spoliatum: itaque contenta esto, quod non
omnino in capite census fers suffragium.

Col. Mecum vero certare quis aufit, qui & Sol sim, &
tanta magnitudine? Nisi enim portentose magnum & men-
suram omnem supergressum exstruere me voluissent Rhodii,
de aequali impensa sexdecim aureos facere Deos poterant:
hac itaque proportionis regula maioris ego pretii iudicer.
Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium.

Merc. Quid agendum, Iuppiter? difficile enim mihi iu-
dicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, ae-
neus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra
primum pariter censum & equestrem fuerit.

ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρῆναι καὶ τοῦτον ἐλέγχοντα
 τὴν τῶν ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ;
 πλὴν ἀλλ', ὦ Ροδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προ-
 τιμητέος εἴ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ
 δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὥς μόνος καθέζεοιο, τὴν Πνύκα
 ὅλην θάτερα τῶν πυγῶν ἐπιλαβών; ὥστ' ἄμεινον πενή-
 σεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφῶς τῷ συνεδρίῳ.

- 12 ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἄλλα δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκῶ
 μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἑστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυ-
 σίππου ἐκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ
 ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος οὐτοσί,
 καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλο-
 νεκοῦσι γὰρ, ὡς ὁρᾷς.

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλας δέον ἐκκλη-

εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πενταχο-
 σιομιδμένους εἴπει τοῦτον ὡς πλού-
 σιον. V. "Εν τινι ὑπὲρ πενταχο-
 σιομιδμένους τὴν ἵππυσιν ἂν εἴη)
 "Ἦτοι τὰν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ
 εἶμμα. εἰς πάντα γὰρ τῆς πόλεως
 τῶν Ἀθηναίων συστήματα διηρημέ-

νης, τὸ πρῶτον ἴσας οἱ πενταχοσιο-
 μίδμενοι. G.

5 Τὴν πνύκα) Πνὺξ λέγεται ἡ
 ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὴν
 πεπυκνωθῆαι τοὺς συνερχομένους ἐν
 αὐτῇ. V.

Iup. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui re-
 liquorum arguat parvitatem, & confessum turbet? Verum
 heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus
 es aureis, quomodo tandem sedem primam occupabis, nisi
 debeant surgere omnes, uti solus affideas, qui totam Pny-
 cen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si ere-
 ctus stes in concione, capite versus confessum inclinato.

Merc. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim
 sunt ambo, & artificii eiusdem, Lysippi opus uterque, &
 quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Io-
 vis, hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem
 sedem occupabit? contendunt enim, ut vides.

Iup. Tempus, Mercuri, terminus, cum olim oportuerit

στιάξιν' ὥστε νῦν μὲν ἀναμῖξ καβιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκα-
στος ἐθέλῃ, εἰσαυθὶς δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλη-
σία· καὶ γὰρ εἴσομαι τότε, ἢν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν
τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ERM. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ 13
τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομὰς, ποῦ τὸ νέ-
κταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; κοι-
νὰς τὰς θυσίας.

ZETΣ. Κατασιώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθω-
σιν ὅτου ἐνέκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες.

ERM. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνιᾶ-
σιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολὺ γλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις,
καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύτ-
τειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ πα-
ρακελεύεσθαι σιωπᾶν.

ZETΣ. Οὕτω ποίει.

5 Ἀλλ' Ἡράκλεις) Εἰάθισαν οἱ
ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖ-
σθαι τὸν Ἡρακλῆα ὡς ἀλιεῖ κακόν.
ἐν μέρει οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία
ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρα-

κλῆα, κατὰ τῶν θιῶν ἐτεχλούμε-
νον. V.

11 ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνιᾶ-
σιν) Ἀπὸ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσ-
σαν. V.

concionem habere. Itaque nunc promiscue fedant, ubi
quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: at-
que ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

Merc. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, commu-
nia ista & quotidiana clamantes, viscerationes, ubi nectar &
ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!

Iup. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cuius
rei causa huc collecti sint, nugis hisce omiffis.

Merc. Non omnes, Iuppiter, Graece intelligunt. Ego autem
non ita multarum peritus linguarum sum, ut concionari pos-
sim, quae etiam Scythae, Persae, Thraces, & Cetae intel-
ligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu silentium poscere.

Iup. Sic facito.

14 EPM. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηται σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστ' ὥρα δημηγορεῖν ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σέ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῇ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σέ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἷσθα ὅπως θαρράλεός αἶε, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν;

EPM. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος· καὶ μάλιστα ὅπταν ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σερᾶν ἐκείνην τὴν χρυσὴν καθεῖς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλα νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφροστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) διατετάραγμαί τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἀπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἀπάντων τῶν λόγων, ὃ

Merc. Euge, magis muti tibi facti sunt, quam Sophistae. Itaque iam concionis habendae tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid dicturus sis, expectantes.

Iup. Sed quid mihi usu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Nosti, quam audax semper, & magniloquus fuerim in concionibus.

Merc. Novī, & metuebam, si quando audirem te concionantem: praesertim cum minareris, te de fundamentis suis extracturum terram & mare cum Diis, demissa illa catena aurea.

Iup. Ast iam, fili, nescio, utrum a magnitudine instantium malorum, an a multitudine praesentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio est) perturbatus sum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium est absurdissimum, oblitus sum

παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γέ-
νοιτο πρὸς αὐτούς.

ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύ-
ουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεται
προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις.

ΖΕΥΣ. Βούλει γοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο
προοίμιον ἀναρρᾶν ὡδήσω πρὸς αὐτούς;

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΖΕΥΣ. Κέκλυτέ μου πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρώδηταί
σοι τὰ πρῶτα, πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν Φορτικὸν τῶν μέ-
τρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κα-
τὰ Φιλίππου ἢν τινα ἀν' ἐβέλαις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλ-
λάττων. αὐτῷ γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.

ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥα-

1 Εὐπροσωποτάτη) Εὐπρεπής. V.	10 Πεπαρώνηται) Ὑβριστικῶς
4 Προῦσισθαι) Ἀντὶ τοῦ προῖσι-	πίπραχται. V.
σθαι. V.	13 Σύνειρε) Σύναπτε, σύμπλε-
5 Διαμέλλεις) Βραδύνεις. V.	κει. G.

prooemii totius orationis, quod paraveram, ut speciosissi-
mo apud illos principio uterer.

Merc. Corruptisti, Iuppiter, omnia. At illi suspectum ha-
bent silentium, & aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris.

Iup. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium
apud illos rursus cantem?

Merc. Quod igitur?

Iup. Huc omnes patri auscultate Diique Deaeque!

Merc. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantasti. Ve-
rum, si videtur, carminum illam molestiam omite; sed il-
larum Demosthenis contra Philippum concionum quam-
cunque volueris, paucis immutatis, confarcina. Ita enim
plerique iam oratores faciunt.

Iup. Bene me mones de compendiarie quadam dicendi ar-

15 διουργίαν ταύτην εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις. Ἀρξομαι δ' οὖν ποτε Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὧ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ Φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δῆποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαι μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὧ θεοὶ, μονοουχὶ λέγει Φωνῇ ἀΦιεῖς, ὅτι τῶν παρόντων ἐρρωμένως ἀντιληπτέον ἡμῖν ἐστίν· ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγάρως ἔχειν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεῖς, συτήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθές γὰρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σατήρια ἐπὶ τῇ νηὶ ἀλίγου δεῖν ἀπολουμένη περὶ τὸν Καφη-

2 Ἀντὶ πολλῶν) Initium sumtum ex I Oratione Demosthenis. G.

8 Ὀλιγάρως) Καταφροντικῶς. V.

13 Περὶ τὸν Καφηρίαν) Ἀκροτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ Εὐβοία ἐν τῇ ἑξῇ θαλάσσῃ Καφηρία, Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς ἀγίαλοις τραχύς, καὶ τριπαχῆς, σκοπέλοις διηλημμένος, καὶ ἑρμαῖς καὶ χοῖράσι, καὶ τὰ εἰς ἀπέβασιν ἀπορώτατος, ἅτε

χρηματοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἢ τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἵτι καὶ διηκίσει τοῖς ἀνέμοις καταπνεύμενος, ὡς ὁ παρ' Ὀμήρῳ προβλῆς σκόπελος, τὸν οὐποτε κύματα λίσσει πατοῖων ἀνέμων Καφηρεὺς ὡν καὶ αὐτός. καὶ ἴσως εἰρηται Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καταπνεύσθαι ἀνενότῳ, κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἐφ' οὗ καὶ Ὀμῆρος Αἶαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγει κικαφνῖτα νίκη, οἷονεὶ πνευστιῶτα, ἥτοι τῷ τοῦ πολιμειχοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγρωχίᾳ τῆς νίκης,

te, & commento laborantibus opportuno. Sed tandem aliquando incipiam. *Prae multis vos, viri Dii, opibus praeoptatu-ros puto, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud sit, propter quod iam congregati estis. Quae cum ita sint, convenit propenso animo me audire dicentem. Praesens igitur tempus, Dii, latium non emissa voce dicit, praesentibus fortiter admovendam esse manum: at nos negligenter admodum affecti ad ea videmur. Volo autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa*

ρέα, εἰστιάμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὅπόσους ἡμῶν ὁ Μνησί-
θεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μετὰ τὰς σπονδὰς,
ὕμεῖς μὲν ἄλλος ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἐκάστῳ ἔδοξεν.
ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ,
ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἄ-
μα τοῦ Μνησίθεου τὴν μικρολογίαν· ὅς ἐκκαίδεκα θεοὺς
ἐστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέδυσε, γέροντα καὶ κείνην
ἦδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας,
εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ
ἀνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ρινὶ ὁσφραίνεσθαι τοῦ κα-
πνοῦ παρασχόντος· καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑπο-
σχόμενος, ὅποτε ἡ ναῦς ἦδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,

τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστι-
κοὺς πύρους κατεσυνάσας, καὶ πῖρα
τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα
καταπειγούσης, παρ' ὃ καὶ τινες
ἔλαβον τελείας ἐκπνευστικότητας, μὴ
συνήθεις τοσούτου τοῦ ἐκπνευθέντος
σπᾶσθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε
τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πλε-
ρᾶσαι. ἢ ὅτι συνεπύρεται τῇ εὐού-
τητι τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ λε-
χικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τινὸς παρα-
λόγως ἐκπυκνῶντος στόματος ἀμεί-

κτως ἐκχεόμενος. V.

5 Ἐν Κεραμεικῷ) Δύο ὄσαν Κε-
ραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίους, ὁ μὲν ἐν
τῇ πόλει, ὁ δὲ ἐξω τῆς πόλεως, ἐν-
ταῦθα οὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει τό-
πον. V.

6 Τὴν μικρολογίαν) Τὴν σκοπι-
μίαν. V.

8 Ἡδὲ καὶ κορυζῶντα) Ὑπὸ τοῦ
γῆρας μύξας ἐκχίοντα, κορυζαὶ γὰρ
αἱ μύξαι. V.

9 Εὐρωτιῶντας) Σαπίντας. G.

Capharea perierat, epulabamur in Piraeo, quotquot no-
strum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post li-
bationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est,
discessistis. Ego vero (neque enim valde serum erat) in ur-
bem ascendi, inambulaturus vespere in Ceramico, Mnesi-
thei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim
Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque
vetulum, & pituita iam laborantem; tum turis grana qua-
tuor, bene fane mucida, ut statim exstinguerentur in car-
bonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas fe-
rire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas
promississet, quo tempore navis iam ferebatur ad scopu-

16 καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλῃν, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάμπολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδον ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ διατεινόμενους ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, Φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλήθην ἐπιστάς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὃ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλῃν τῶν παχειῶν περιβεβλημένους, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς τὸν ἐκεῖνων τρόπον· καὶ τὸν πῶγωνα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν Φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνοοῦμενος ὅστις εἴμην. εὐρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάντῃ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἴδρου, καὶ τὴν

1 Τῶν ἐρμάτων) Ὑφαλῶν πετρῶν. V.

2 Ποικίλῃν) Ποικίλῃν στοᾷ ἢ παρ' Ἀθηναίους, ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Καὶ διατεινόμενους) Ἀμφισβητοῦντας. V.

9 Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας, χαλάσας. V.

12 Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν) Ἐπι-

κούρειοι καὶ Στοῖκοι δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἀνευ προνοίας ἤλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοῖκοι ὑπὸ προνοίας. V.

ibid. Τὸν ἐπίτριπτον) Τὸτ' ἄξιον τοῦ ἐπιτριβῆναι, τουτίστι πληγῆναι. V. Πάγκαλον. C.

13 Ἐκθύμως) Προθύμως. G.

lum, & intra vada erat. Inter has cogitationes cum ad Poecilē venio, video ibi maximam unā stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contententes, qui in fedilibus affidebant. Coniiciens ergo, quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, fatis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoicum, virum optimum, serio valde contententes. Nam sudabat Ti-

Φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δέ, τὸ
 Σαρδάνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμο-
 κλέα. Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν 17
 γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν
 ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς,
 οὔδεν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπ' ἡνιόχον
 αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ
 ὑπερεμάχει, καὶ ἡγανᾷκει, καὶ πάντα τρόπον συνηγω-
 νίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιῶν, ὥς ἐν
 κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ
 διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινὰς καὶ αὐτὸς τοὺς
 ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως
 ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνέις
 δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνεύομενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυ-
 θείσαν διαλῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν

2 Σαρδάνιον ἐπιγελῶν) Σαρδάνιος γέλωτος λέγεται, ὁ ἐν ὑποκρίσει γι-
 γνόμενος. V.

mocles, vocemque clamore iam obtuderat. Damis autem
 Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem. Erat au-
 tem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille
 Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere
 adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam
 nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat dis-
 putatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui
 a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indigna-
 batur, & omni modo pro causa nostra decertabat, cum
 nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto or-
 natu, quam ordine convenienti regamus omnia atque in-
 stituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam lau-
 datores; verum... fessus enim iam erat, & male clamabat,
 & multitudo respiciebat ad Damin. Intellecto periculo, no-
 stem ego iussi circumfusam solvere disputationem. Discel-

υστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέρμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπιόντων οἰκαδὲ παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἥδη παρὰ πολὺ αἰρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκατεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, 18 ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὐρίον ἐρεῖ. Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, οὐ μικρὰ, ὦ θεοί, εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσδος, οἱ ἀνθρώποι εἰσιν. εἰδ' οὗτοι πεισθεῖεν ἢ μηδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄβυτα καὶ ἀγέραστα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῶ ἐχόμενοι, ἐορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὡς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων Φημί δεῖν ἅπαντας ἐπινόεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' οὗτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τι-

2 Παρομαρτῶν) Συγκαλουθῶν. V.

ferunt igitur, pacti, postridie se ad finem diducturos quaestionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum, dum domum eunt, sermones, probantium partes Damidis, & multo iam maiori numero ad illas se adiungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed expectare, si quid Timocles diceret postridie. Haec sunt, propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut, si sint, ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipimus, & frustra desiderabimus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiiliis, & pompis carentes. Tanquam igitur de rebus tanti momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cuius ope superior discedat

μοκλῆς, καὶ δοξεὶ ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάντῳ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτὸν, ἢ μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένῃται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλευόιεσθαι.

ΕΡΜ. Ἀκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελεῶν θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἡγελμένων ἐκπεπληγμένοις.

ΜΩΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παρρησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάντῃ θαρρῶν. δῆλος γὰρ εἴ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος.

5 Τὸ κήρυγμα) Τοῦτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφ' ἡγεῖται νόμος, ὅς ἱκανὸς γνάμνῃ εἰσφέρειν ἀνιστάσθαι ἱρῶν ὅτι καὶ ἔχει.

V.

8 Τῶν τελείων θεῶν) Νόμος ἐκίλευε παρ' Ἀθηναίοις, πρῶτους λέγειν

τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιποὺς. Οὐκ ἔφη δὲ δημηγορῆσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξείοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἵστομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, οὗτ' παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, futurum ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid auxilii accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi causa.

Merc. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum iustae aetatis, quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, percussis?

Mom. At vestrum iam quisque latum fiat is & humor! Ego vero, si mihi loquendi cum fiducia facultas derur, multa, Iuppiter, habeo, quae dicam.

Iup. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis causa fiduciam sumere.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ πάντες, τὰ γε ἀπὸ καρδίας, Φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τὸδε ἀμνηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιοῦτους ἀναφυήσεσθαι ἡμῶν σοφιστάς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων, εἰ ταῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις ἂν Φρονεῖν, ὅπταν ὀρώσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀφελουμένους, ἐν πεινῇ, καὶ νόσῳ, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονήρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττωτας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμ-

1 Ὡς θεοὶ, τὰ γε ἀπὸ καρδίας, φα-
σιν) Λέγουσι ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων,
καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μη-
δὲν ὑποβλεπομένου τοῦ λέγοντος,
ἀλλ' ὡς ἐν τῷ πράγματι, διεξίον-
τος. V. (quaere in Paroem. C.)
3 Περιστήσεισθαι) Εἰς τὸ ἐναντίον

ἔλθεῖν, καταστῆναι. G.

5 Καὶ μὰ τὴν Θέμιν) Θέμις ἱστοῖα
ἢ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὁμῶσιν·
ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόν-
των, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. V.

15 Τυμπαρίζομένους) Ἱεροσύ-
λους. G.

Mom. Audite ergo, Diī omnes, quae ex animo, aiunt, proferam. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero aētos, & fustibus caesos interdum eos,

πανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας; εἰκότως τοί-
 ρυν ταῦτα ὁρῶντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὥς οὐδὲ
 ὅλως ὄντων. Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούωσι τῶν χρησμῶν 20
 λεγόντων· Ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν κα-
 ταλύσει· οὐ μέντοι δηλούντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν
 τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

ὦ θεῇ Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.
 καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα
 ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ραψωδῶν ἀκούουσιν, ὅτι
 καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ
 δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγ-
 ματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξι-
 οῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ ἐν οὐ-
 δενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν.

4 Τὸν Ἄλυν) Κροίσῳ τῷ τῶν Λυ-
 δῶν βασιλεῖ ἐρωτῶσάν τι εἰ διαβῇ τὸν
 Ἄλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βα-
 σιλέως, ἀπεκρίνατο, ὅτι διαβὰς με-
 γάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοή-
 σας πρὶαν ἀρχὴν, διαβὰς τὸν Ἄλυν,
 τὴν ἰδίαν ἀπόλυσεν. V.

7 ὦ θεῇ Σαλαμῖς) Περσῶν καὶ
 Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι

μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησι δὲ
 Ἀπόλλων ταῦτον τὸν χρησμόν. λέ-
 γεται δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθη-
 ναῖος νοῆσαι, οὐκ ἂν γὰρ, φησὶ,
 θεῖαν ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν
 αὐτῇ πίπτει ἡμελλόν Ἕλλητες, πό-
 λις οὖσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τῶν
 Περσῶν προηματεύσατο θάνατον. V.

qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur, ea cum vident, ita
 de nobis cogitant, quasi omnino non simus. Praefertim si
 audiant oracula dicere, *Qui superabis Halyn, magnam per-*
vertet opum vim; nec tamen indicare, suamne, an hostium?
 Et rursus,

O Salamis, perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore
 nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt,
 nos & amare, & vulnerari, & servire, & vinciri, & dis-
 fidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati &
 immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos
 derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero in-

εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι
 ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δέον ἀγα-
 πᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.
 21 Καὶ μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ, (μόνοι γὰρ ἐσμέν, καὶ οὐδεὶς
 ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους,
 καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν
 παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας,
 εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὥς ἐξετά-
 σαι οἱ τινες αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοί εἰ-
 σὼ' ἄλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζή-
 νος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούρ-
 γους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε
 ζῆν ἐντροφῶντας ταῖς τῶν ὁδῶ βαδιζόντων σφαγαῖς,

2 Δίον ἀγαπᾷ) Ἀρχιεῖςθαι, εὐ-
 χριστίην. V.

6 Τῶν παρεγγράπτων τούτων)
 Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίους
 ἐν γραμματεῖᾳ ἐνέγραφοντο. εἰ τις
 οὖν μὴ ἂν πολίτης ἐνέγραφη παρ'
 αὐτοῖς, παρίεργος ἐκαλεῖτο. διὰ
 τοῦτο τούτους παρεγγράπτους ἀνό-
 μοι. V.

10 Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεύς) Ὁ Αἰ-
 γίδης Ἀθηναῖος ὃν ἐν Τροιζίνι πέλει
 τῆς Πελοποννήσου συνεκατεβόησεν
 Αἰθήρα τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιττιάς. ἡ
 δὲ Αἰθήρα ἐγέννησε τὸν Θησεῖα. ὁ τοί-
 νυν Θησεύς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν
 πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς ληστὰς
 εὐρὺν, πάντας ἀπέχτειν ἐν τῇ οὐδῶ
 πορευόμενος. V.

dignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt
 ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere
 debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata
 sacrificant. Atque hic mihi, Iuppiter, (soli enim sumus, ne-
 que est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Hercu-
 lem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripti-
 cios illos) responde mihi ex vero, an unquam tibi tantum
 ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres,
 qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris.
 Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas pergens, obiter ex-
 cidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam,
 nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari

τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα,
καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶγε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος,
καὶ προνοητικὸς; ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος
τὰ παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τουτονὶ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ,
ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς τοὺς πόνους, ὧ
Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἂν τῆς Ἰδρας, καὶ τῶν ἐν
Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ
τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας. Ἀλλ' εἰ χρὴ τὰ 22
ληθῇ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις

1 Τὸν Σκείρωνα) Λησται ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροί-
ζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγνοοῦσαν. καὶ
ὁ μὲν Σκείρων ληστής ὢν ἀνάγκασε
τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας
ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθήμενους. καὶ
λακτίζειν εἰς θάλασσαν ἑρρίπτει, καὶ
ἡ χολὰν δεχάμενη κατὰσθι. V.

ibid. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμ-
πτῆς δὲ, καὶ οὗτος ληστής ὢν, ἔκαμ-
πτει πίτυν, καὶ ἀνάγκασε τοὺς παρ-
όντας κρατεῖν, οἱ δὲ μεταωριζό-
μενοι ἀπόλλυντο. V.

ibid. Καὶ Κερκύονα) Ὁ δὲ Κερ-
κυὼν, καὶ οὗτος ἀδίκος ἦν τ' ἄλλα εἰς
τοὺς ξίους, καὶ παλαίειν ἀνάγκασε.
καὶ τὸν οὐ βουλόμενον διέφθειρε. καὶ
ὁ τόπος παλαιόστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ
ἔκει, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε
δὲ πάντας τοὺς καταστάντας αὐτῷ
εἰς πάλιν, πλὴν Θεοῦς, Θεοὺς δὲ
κατεπάλασεν αὐτὸν σοφία πλεον.

παλαιστικὸς γὰρ εὐρίθη Θεὸς καὶ
μογίβει πρῶτον καὶ ἰσχυρὸς χρόμενος
εἰς τὰς παλαιόστρας. ἂν δὲ καὶ ἑτερός
τις ὄνομα Διτυέρης, οὗτος σπείρων,
ἀνάγκασε τοὺς παριόντας θηρίζειν
τοῦ θέρους ἐπισταμένον, εἰ δὲ ἀντί-
τεινον ἔχτειν αὐτούς. τοῦτον δὲ
Ἡρακλῆς ἀπεκτείνει. V.

2 Τοὺς ἄλλους) Phalarin hic, &
Bufirin, Echeturumque & Diome-
dem habent Scholia V. Quasi a
Luciano nominatos. Nos alio re-
liquos retulimus. (V. Schol. Iot.
β. 18, 19, 20.) Echeturum solum,
quem nullibi apud Nostrium re-
perio, ex eo Scholio, ne pereat,
accipe, ὁ δὲ Ἐχέτος τῆς Ἡκείρου
βασίλειος τιμωρητικώτατος. (Vid.
Odyss. Σ, 83 &c.) Haec inferue-
rat Solan. Nos vero illa Scholia
iam dedimus ad 2 Ver. Hist. Reitz.

4 Τουτονὶ) Τὸν Ἡρακλῆα. V.

Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos.
Et nisi Eurystheus, vir iustus & providens, humanitate du-
ctus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc
suum famulum, operosum hominem, & ad labores prom-
tum, tu, Iuppiter, parum curaffes Hydram, & illas in
Strymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebrias Cen-
taurorum contumelias. Sed si verum dicendum est, sede-
mus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem ex-

Θύει, καὶ κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ
 ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοι-
 γαρὺν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἐτι πεισόμεθα, ἐπει-
 δὲν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες εὐρίσκωσιν,
 οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς
 πέμπουσιν. εἴτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς
 Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατου-
 μένους δέ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμε-
 τέρους συνηγόρους, ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶ-
 σθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδ' αὐτὰ προαγαγόντων.
 Μῶμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ
 γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἐτ' εὐτυχούντων,
 καὶ τὰς θυσίας καρπουμένων.

- 23 ΖΕΥΣ. Τούτων μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν ἑάσωμεν, αἰὲν τρα-
 χὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμα-
 στὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψα-

1 Καὶ κνισσᾷ) Καπνὸν ἐν τοῖς βω-
 μοῖς ἀπὸ γάλλεται. V.

13 Καρπουμένων) Γράφεται καὶ

τὰς θυσίας μόνον ἰσχυρίζονται. G.

15 Ἔστι μὲν γὰρ) Γραμ. ἔστι γὰρ

ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

citet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahun-
 tur, unumquodque ut fors tulerit. Itaque nihil praeter spem
 nobis accidit, & in posterum accidet, cum apertis paulatim
 oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent
 nobis, & libamina mittant. Tum paulo post videbis illu-
 dentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos
 vero ab illis iugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo
 fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum
 perduxeritis. Momo quidem non magnum imminet pericu-
 lum, si honore carebit: neque enim olim inter honoratos
 fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

Iup. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, &
 ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis
 vir Demosthenes dixit, accusare quidem, & reprehendere,

σθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥάδιον καὶ τοῦ βουλομένου παν-
τός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβου-
λεύσαι, τούτ' ἐμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπερ οἱ
ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, 24
καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυ-
νατὸν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ παραπέμπων τὰ
πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν
(μέλει γὰρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δά-
μιν τούτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἥκειν,
ἥτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχη λέ-
γων. (Φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἄ-
μα γὰρ καὶ δεῖξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ
τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλῃσαι, 25
ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῶν τῶν τοιούτων ἐστίν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι

& increpare facile, & uniuscuiusque, qui modo voluerit :
sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, il-
lud demum prudentis re vera consiliarii est : quod vos re-
liqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

Νεπ. Ego de cetero submersus sum, ut noſtis, & in
fundo maris verſor, pro me, quantum poſſum, ſervans na-
vigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim
tamen (nam haec etiam mihi curae ſunt) aio, oportere hunc
Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem ve-
niat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo ſu-
peret. (Dicis enim, Iuppiter, probabilem eſſe hominem.)
Simul oſtenderimus illis, quam ulciſci ſoleamus eos, qui
talια contra nos diſputant.

Iup. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium
in noſtra poteſtate eſſe, ſed nere unicuique Parcas, ut alius

ἐκάστω ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῶ, τὸν δὲ ξίθει, τὸν δὲ πυρετῶ, ἢ Φθόγῃ ἀποθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἶε τοὺς ἱεροσύλους πρῶπην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, ἐξ μνᾶς ἑκάτερον ἔλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν Γεραιστῶ τὸν ἀλιεῖα τὸν ἐξ Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαينαν; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, σὺ περιμείναντες ἀντεξετασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δόξομεν;

4 Ἐξ Ὀλυμπίας) Γράφεται ἐκ Πίσσης, Πίσσα δὲ πόλις τῆς Ἡλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. V.

5 Μνᾶς ἑκάτερον) Ἡ μνᾶ ἔξ δραχμᾶς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἴχει δραχμὰς ρ', ὥς φησι ὁ Πολυδούκης. Εὐτολὺς Κόλαξι, δειπνὸν θίς ρ' δραχμὰς, καὶ ἐπιφέρει κόλαξιν οἶνον θίς ἐτίρας μνᾶς. δηλονότι μνᾶν εἰρηκε καὶ τὰς προτίρας ρ' δραχμὰς. ἡ μνᾶ δὲ δραχμὰ εἴχεν ὀβολοὺς σ', ὅθεν καὶ ἐπαθεῖα τὸ ἔκτον τοῦ τιμήματος. V.

6 Ἐν Γεραιστῶ) Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, οὕτω μέχρι νῦν λεγόμενη, καὶ ὁ Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας, ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. V. (Meminist Demosthenes, addit C.)

9 Ἀποσκευάζεσθαι) Ἀποτιθέναι ἀνελάντας. G.

11 Ἐξ ἐρήμης) Ἐρήμη λίγεται, ἡνίκα ὀρισθείσης περὶ τῆς δίκης ἡμέρας, ὃ εἰς τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθεῖν· τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τοῦ ἀπλειφθέντος ἐρήμην. V.

fulmine, gladio alius, alius febris aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tunc ipse neglecturus eras in Geræastro piscatorem ex Oreο, qui tridentem tibi subduxit? Ceterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare, ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario causa, vincere sic videbimur?

ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ὥμην ἐπινενοη-
κέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, θυνῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ Πόσει-
δον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναίρειν τὸν ἀνταγωνιστὴν,
ὡς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον
καταλιπὼν τὸν λόγον.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τὰ-
μὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγενεῖσις ἡμῖν ἐθεῖ- 26
το ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπον τι συμφέρον
εἰς τὴν διάσκεψιν.

ΜΩΜ. Ἡ ρὲν σκέψις, ὦ Ἀπολλον, οὕτω περὶ με-
γάλων, ὥστε μὴ καὶ ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προ-
κεῖσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχά-

3 Θυνῶδες) Ἐπειδὴ τοὺς θύνους
οὐ λόγῳ καὶ ἀμφισβητήσει νικᾶμεν,
ἀλλὰ τριταίῃς ἀναιρούμεν, εἰκότως
τὸ φανεῖναι τὸν Δάμιν θυνῶδες
ἀνόμενον. V.

5 Ἀμφήριστον) Ἀμφισβητήσι-
μον. V. (C. Ἀμφίβολον.)

14 Χαρίεν γὰρ) Γελαῖῳδες, ἀτλή-
τον. V.

Nept. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi vi-
debar ad victoriam viam.

Iup. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & ni-
mis pingue, ante interficere adversarium, ut invictus mo-
riatur, disputationem relinquens non diiudicatam, & de
qua contentioni adhuc locus sit.

Nept. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad
thunnos a vobis ablegantur.

Apol. Si iuvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis
permisum lege esset concionari, forte dicerem aliquid uti-
le ad nostram deliberationem.

Mom. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est;
ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi
facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in

των κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας συμ-
κρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος,
πρόπαλαι μὲν ἐξ Ἐφῆβων γεγωνὼς, ἐγγεγραμμένος δὲ
ἐς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ
Κρόνου βουλῆς ὢν. ὥστε μὴ μεираκιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλ-
λὰ λέγε θάρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, μὴ αἰδέσθεις, εἰ ἀ-
γένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπῶγωνα καὶ
εὐγένειον οὕτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπίον. ἄλλως τε καὶ

4 Ἐς τὸ τῶν δώδεκα) Ἀφ' οὗ οἱ
δώδεκα θεοὶ ἀρχὴν ἐτάχθησαν, δη-
λονότι παυθείσης τῆς Κρόνου ἀρ-
χῆς. V. (De XII Diis lege in Ὀρ-
νισιν Aristophanis. C.)

ibid. Ληξιαρχικόν) Δύο ἦσαν
γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις.
καὶ ἐν τῇ ἐνὶ ἐπιγράφοις ἅμα τῇ
γνηθῆναι, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ, ἡνίκα τῆς
ἐπόμενου ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ
ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. Ἐπεὶ δὲ οἱ
ἐγγραφομένοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγί-
νοντο τότε τῆς πατρῆας λήξεως,
τουτίστι τοῦ κλήρου καὶ τῆς ὑπο-
στάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πα-
τρῆα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρ-
φανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρό-
πους περιπίπτου τὰ πατρῶα, ὡς
ἂν αὐτῶν διαπύγναι μὴ φθείροιντο τὰ
τῶν ὀρφάνων, εἶτα ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδι-
τῆς οἱ ὀρφανοὶ ἤβυσαν, ἐξῶν αὐτοῖς
ἀπὸ τῶν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν
ἐγγραφίτας ἀναλαμβάνειν τὰ πα-

τρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἥτοι
τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς κληρονομίας. τοῦ-
το γὰρ ἐνταῦθα εἰς τὴν Ἀπέλλωνα
φασὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ καὶ ἀγίσιος εἶδ',
καὶ τοῦτο αἰτίῃ. τὸ μὴ ἐξόν εἶναι σοὺς
λέγειν, ἀλλ' οὖν ἐξίστι. πάλαι γὰρ
τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπιλάβου, ὡς
καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξ-
εἶναι σοὶ λέγειν καὶ γράμην εἰσπυγι-
σθαι τῇ βουλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγου
δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὢν, ἀπὸ
τοῦ σχεδὸν τῶν ἐπὶ Κρόνου τῶν βου-
λῶν συμπληρῶντων δεῖν. ὁκτὰ γὰρ
ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς καὶ Ἡροδί-
του δοκεῖ τῇ Ἀλικαρνασσέϊ. V.

ibid. Τῆς ἐπὶ Κρ. βουλῆς ὢν) Ὁ
Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτος
ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλ-
λους δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικούν-
τας, διαχθεις δὲ τῆς βασιλείας ἐκ
τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς
τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλ-
λη συνίστη βουλὴ τοῦ Διός. V.

extremis verfemur periculis, de potestate legitima fubtili-
ter & ieune disputemus. Tu vero etiam omnino iam le-
gitimus concionator es, qui ephebis olim excefferis, & in
duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum non de illo
sub Saturno confilio *unus* sis. Quare noli apud nos ado-
lescentuli pudorem simulare, sed audacter iam, quae tibi
videntur, dicito, nihil verecundatus, si imberbis concione-
re, praefertim cum promissa adeo barba, & menti probe
hirsuti filium habeas Aesculapium. Ceterum decet te nunc

πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάλιστα ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμ-
φιλοσοφῶν.

ΑΠΟΛ. Ἄλλ' οὐ σέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφί-
ναι, τὸν Δία δέ. καὶ ἦν οὗτος κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι οὐκ ἄ-
μουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ 27
Φιλάθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊ-
κοὺς· ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ Φιλοσοφία πολλοῖς τῶν
νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφό-
δρα πιθανὸς ὢν, ὅπῃ ἴδια τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο·
ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμώτατός ἐστι, καὶ τὴν Φωνὴν ιδιῶ-
της καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ
τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων

4 Ἐφίημι) Συγχαρεῖν, ἐπιτρέ-
πει. V.

6 Ἐν τῷ Ἑλικῶνι) Βοιωτίας ὄρος,
ἐν ᾧ διατρίβουσιν αἱ Μοῦσαι ἐλγόν-

το. V.

14 Γέλωτα ὀφλισκάνει) Γέλωτα
χρηστοῦ, ἀπὸ τοῦ γελᾶται. V.

15 Βατταρίζων) Τὸ ἐν τῇ συνη-

praesertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Heli-
cone resides, & philosophare cum Musis.

Apol. Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem dare,
sed Iovis. Hic si iusserit, forte aliquid dixero a Musis non
alienum, sed exercitatione, quam in Helicōne instituimus,
dignum.

Iup. Dic, fili: permitto enim.

Apol. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum
amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque mul-
tis cum iuvenibus philosophiae causa versatur, mercedef-
que eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis ad-
modum, cum privatim disputat cum adolescentibus. In tur-
ba autem dicere minime audet, & vocem habet imperiti
hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat
in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat

καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὅπταν οὕτως ἔχων καὶ καλλιρρήμησύνην ἐπιδείκνυσθαι βούληται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅξυς ἐστὶ καὶ λεπτογνώμων, ὥς φα-
σιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρ-
μηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθεῖρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ,
οὐκ ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐσι-
κότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερά πρὸς
τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, κατα-
γελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τού-
του μάλιστα ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὥς συνή-
σουσιν οἱ ἀκούοντες.

- 28 ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· ὦ Ἀπολλων, ἐπαινέ-
σας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πανυ ποιεῖς σὺ τοῦ-
το ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ

θεία βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος
τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἀγῆσα-
το, μεγαλόλαος τις ᾧν, ἀπὸ τούτου
καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμευς, μηδὲ τραγῇ
κυχρημένους τῇ γλῶττι, ἀλλ' ἐπι-
σιτυρμένους φθεγγόμενους, καὶ πα-
ρασήμως, βατταρίζειν φασίν. V.

2 Συνεῖναι μὲν γὰρ) Ἀπὸ τοῦ δι-
δάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

14 Λοξὸς ὢν) Λοξὸς καλεῖται ὁ
Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ ματεῦ-
σθαι, ὅ ἐστι στρεβλὰ καὶ ἄελα.
Γρίφον δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσ-
λυτον ζήτημα. γριφῶδες οὖν εἶπαι,
ἀπὸ τοῦ ἀσαφές. V.

& perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam
venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi
enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant,
qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & ex-
plicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui
non clare, quid sibi velit, explanet, sed aenigmatis similia
proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata
respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Opor-
tet autem, puto, dilucide dicere, eiusque rei multam ad-
hibere providentiam, ut intelligant, qui audiunt.

Mom. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilu-
cide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oracu-
lis, obliquus, & perplexus, & qui in medium inter cer-

μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλευεῖς; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείμεν αὐτῷ 29
τῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεῖς ὑποβάλλῃ.

ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἰρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσία Φιλοσόφῳ παραστήσασθαι ἐρμηνεύοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ· καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὗς ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὸν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴῃ τῷ πλήθει; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν. Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, 30

tantes locum tutus ipse multa proiciat, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

Apol. Patronum, Mome, si qua possemus illi adiungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecunque iste excogitata illi subiecerit.

Mom. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subiicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse, quae audivit, intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus. At tu, praestantissime, (dicis enim, te vatem esse.

(Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἷσα γὰρ πού τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὦν.

ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν;

ΜΩΜ. Ὅρας; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ στενωπῷ ἐχόμενος.

ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

ΑΠΟΛ. Ἀρίεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κο-

2 Καὶ πλίνθους χρυσᾶς) Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῶ πλίνθους προσήγαγεν. V.

15 Ἐν Δελφοῖς) Ἐν τούτοις γὰρ

τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἱμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φωκίᾳ, ἢ δὲ Κολοφῶν ἐν Ἀσίᾳ. V.

& mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis) quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis.

Apol. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons faridicus, qualis est Castalius?

Mom. Vides† fugis convinci, in angusto deprehensus.

Iup. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obrenum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tanquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas.

Apol. Melius quidem erat, pater, Delphis aut Colopho-

λοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων
παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ
ἄσκειος πεiráσσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται·
ἀνέξοθι δὲ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι.

ΜΩΜ. Λέγε, σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἀπολλον, καὶ μὴ
συνηγόρου καὶ αὐτὰ ἡ ἐρμηνείας δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρ-
νεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδία εἴπεται· ἀλλὰ οἷοίθα
περὶ οὗτου ἡ σκέψις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἔρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ
χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χροά τετραμμένη, οἱ
ὄφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασοβουμένη, κίνημα κο-
ρυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ Φρικώ-
δη, καὶ μυστικά.

6 Οὐκ ἄρνευα κρία) Κροῖσος γὰρ ἀποπειράμενος τοῦ ἐν Δελφοῖς ματιοῦ εἰ ἀληθὲς εἴη, ἵποισι τοιοῦτο. Στεπροπ. υς εἰς Δελφούς ἀποστέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μὴ τὸ ἀφικνίσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθε μὲν, ἀνέρισθαι τὴν Πυθίαν, τὴν δὲ διατελεῖ πράττων τὸ Κροῖσος; ἵποισι δὲ ταῦτα τινικάδου Κροῖσος. λήβητα εἰς λήβητα ἐμβαλὼν, εἰτα χελεύων κρία καὶ ἀρ-

νίου συγκατακόψας, καὶ τῷ λίθῳ
 τῷ ὁπαῶ ἐμβολῶν, ἥψι. ἅπαν
 ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνέειπεν ὡς ἐπράτ-
 τετο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς χελώνης
 κρίσιν. ἰδοὺ μ' ἐς φρένας ἦλθε κρα-
 τέρνοιο χελώνης. V.

11 Ἀνασθ.) Διαπραττομένη. G.
ibid. Κίνημα κυρτογανῶδες) Μα-
νιῶδες. οἱ γὰρ Κοριβαντες δαιμονί-
οισι περὶ τὴν Ῥίαν. Κατόχημα δέ,
μανιῶδη, φρενά. V.

ne talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicare, cuius futura sit victoria: sustinebitis autem, si non fatis modulata dixerō.

*Mom. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec patrono
atque interprete ipfa quoque indigentia. Nec enim aginae
carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis, qua
de re deliberetur.*

Iup. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, iam adfunt: muratus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum posseffu hominis omnia, & horribilia, & mystica.

31 ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφατον Ἀπόλλωνος,

Ἄμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτερακλεί κλωγμῶ,

Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτης.

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπκὸς γαμφώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ τότε λαίσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσιν κορώναι.

Νίκη δ' ἡμίονων, ὃ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύψει.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ μὴν οὐ γελοῖα τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι κακὸδαιμον, ἀποπνυγῆσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ. ἐφ' οὕτω σαφεῖ καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρμηνεύεις ἂν αὐτὸν ὃ, τι καὶ λέγει.

ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστο-
17 Θεμιστοκλέους) Καὶ γὰρ μύ- τοις Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτι περὶ τοῖς ὀ Θεμιστοκλῆς συνέχευε τοῦ δούλου Ἀθηνῶν. ἐπὶ Σίρξου ἱματιέοντο

Apol. Percipite, o superi, quae iam canit augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci.

Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde;

Non sine lucentis strigae terroribus, implent.

Curvo at ubi vultur comprehenderit ungue cicadam;

Tum sane imbriferæ cornices ultima clangent.

Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

Iup. Quid pleno ita risu rides, Mome? Verum ridicula non sunt praesentia. Define, infelix, suffocaberis a risu.

Mom. Et qui possim definire, Iuppiter, super oraculo ita claro ac dilucido?

Iup. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit.

Mom. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit

πλέους δεήσει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὕτως· διαρρήδην, γόη-
τα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νῆ Δία,
καὶ ἡμίονους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσαν αἱ ἀκρί-
δες τὸν νοῦν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ 32
ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὅποτε γὰρ ἤδη
συνελθόντες διαλέγωνται τηλικαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς
ὑπέρσχη, εἰσώμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν
ἣν δὲ τὸ ἕτεροῖον ἀποβαίνει, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἔγω-
γε, εἰ δοκεῖ, διασεύσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὥς μὴ
κατάρατος ὦν ὑβρίζει ἐς ἡμᾶς.

ΜΟΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἰ-

* Ἀθηναῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς ἐκλιπεῖν
τὸ ἄστυ, καὶ ἀνέλαιν ἢ Πυθία τὰ,
Τίχης τριτογενεῖ, ἔχλιναν διδοῖ εὐ-
ρύπια Ζεὺς, καὶ, ὦ Δίη Σαλαμίς,
ἀπολαῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς
οὐν μόνου Θεμιστοκλέους ἀνιυρόντος
ᾧ, τι καὶ λέγει ὁ χρησμός, τοῖς δ'
ἄλλοις δονεῖται ὄντας, τοῦτο καὶ οὖν
διασύρει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα
ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἔκλεινον, ὡς μὴ
δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξυγνοῦ.

V. (Historia late apud Herodo-
tum C.)

2 Κανθηλίους) Μηνέλου. G.

5 Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι) Ἐπειδὴ
ἀνδραπὸς ὦν, ὡς λέγουσι, πρῶτη γέ-
γονε Ζεὺς, καὶ εἰς οὐρανὸν μετέκλ-
εσθαι. V. (Inquilinus. C.)

12 Ἡράκλεις ἰὼ) Τοῦτο εἰσάγει
ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἔστιν οὖν
ἐπίφθεγμα ἐκπλακτικόν. ἐκπλακτί-
ματος οὖν τοῦτο εἰς Ἡρακλῆα. V.

Themistocle: adeo diferte dicit oraculum, hunc praestigia-
torem esse, nos vero afinos clirellarios, ita me Iuppiter,
& mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis, quan-
tum cicadas, habere.

Herc. Ego vero, pater, quamquam inquilinus modo, ta-
men non cunctabor, quid mihi videatur, dicere. Nempe cum
iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles
superaverit, procedere sinam *institutam* pro nobis disputa-
tionem: si vero quid secius e venerit, tum iam ego ipsam
concussam, si ita videtur, porticum in Damidem iniciam,
ne homo execrabilis contumeliis porro nos afficiat.

Mom. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod

ρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ξυναπολέσαι ἐνὶ πονηρῷ τοῦ-
ούτους, καὶ προσέτι τὴν στοᾶν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ
Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγεῖρω; καὶ πῶς ἂν τούτων συμ-
πεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς
λόγους ὑπόθεσιν ἀΦηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυ-
νατὸν ἴσως ἦν τι πράξαι τοιοῦτο· ἀδ' οὐ δε θεὸς γεγένη-
σαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦ-
τα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ ὅποτε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν
ἐφόνευσον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα.

ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἢ τις ὑβρίζει εἰς ἐμὲ, ἢ περισυλῶν μου

1 Καὶ δεινῶς Βοιωτίον) Εἰς ἀμα-
θίαν ἐσχάπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ
καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὕς. Ἐπὶ
οὖν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ' Ἀλκμήνης
γὰρ, δριμύως πάνυ ἐπισκαπταί. τὸ
μὲν γὰρ προφανές. . . . ἐπὶ . . .
τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν
διασφύει ὡς Βοιωτῷ. V.

2 Καὶ προσέτι τὴν στοᾶν) Τάχα
ἐν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποιχίλῃ τὰ
περὶ Μαραθῶνα ἐγγράπτο. οὐδ' ταῦ-
τα φησὶν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι

Πέρσας ἐνέκλσαν, Κυναιγεῖρας δὲ εἰς
τῶν ἀριππισάντων ἐν Μαραθῶνι κα-
τὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατ-
ηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. διασφύ-
ρει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ
ῥήτορας, ὥς συχνότερον τούτων με-
μηκμένων οὐδὲν δεῖν ἐν ταῖς δημογο-
ρίαις, ἀλλ' ἐκπληρῶς χάριν τοῦ
χυδαίου ὁμίλου. ὥσπερ καὶ αὐτὸς
οὗτος φησὶ διαπαίζων ἐν τῇ Ῥητό-
ρῳ Διδάσκαλος. V.

dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot
homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone,
& Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereun-
tibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo
illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem
cum esses, poteras forsitan tale quid efficere: a quo autem
tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse
italia, nos autem eorum esse expertes.

Herc. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Par-
cae illa per me faciebant?

Iup. Omnino.

Herc. Et iam si quis contumeliosus in me sit, aut tem-

τὸν νεῶν, ἣ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοῖ-
ραις πάλαι δεδογμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρέψω αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρήσσιας.
ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικός ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τὴν σκά-
φην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μα-
κρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσση,
καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν ἄδην, ὅπου με γυ-
μνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἰδῶλα Φαβηθήσεται τῶν
ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, Φασὶν ἀπέσωσας
γούν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑπαβάλλων. Ἀλλὰ τίς 33
ὁ σπουδῇ προσίων οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὐγραμ-
μος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κό-
μης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγο-

11 Εὖγε οἴκοθεν ὁ μάρτυς) Παρ-
οιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτὴν φερόντων
μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐξ οἴ-
κου ἢ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρήσα-
το αὐτῇ, ἰπιδῶ κατὰ τῶν θεῶν τῶν
ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. V.

15 Ὁ ἀγοραῖος) Ἑρμῆς ὁ ἀγο-
ραῖος ἱερέας παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις,
ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως
δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ
ἄγαλμα αὐτοῦ. V.

plum spoliando meum, aut evertenda statua, nisi Parcís
olim ita decretum fuerit, illum non elidam?

Iup. Nequaquam.

Herc. Itaque audi, Iuppiter, libere dicentem. Ego enim,
ut ait Comicus, *sum rusticus: scapham voco simplex scapham.*
Si haec est vestra conditio, longum ego valere iussis ve-
stris istis honoribus, & nidore, & victimarum sanguine,
ad inferos descendo, ubi me, nudum si habeam arcum, um-
brae certe interfectarum a me belluarum metuent.

Iup. Euge, domesticus, aiunt, testis! compendifecisti
enim Damidi, ne illa dicat, cum ipse subiicias. Sed quis est
ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis
omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille pri-
sco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, fo-

ραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
σται, ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν.
τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξει; ἢ που τι ἐκ γῆς νεώ-
τερον ἀναγγέλλεις;

ΕΡΜΑΓ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπου-
δῆς δεόμενον.

ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐπανιστά-
μενον λάληθεν.

ΕΡΜΑΓ. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλουργῶν ὑπὸ

Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον

Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι

Πλασθεὶς, παρηώρητο μιμηλῇ τέχῃ,

Σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος.

Ὅρῳ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινὰς δύο

Ὠχροὺς κεκράκτας, πυγμαῶν σοφισμάτων,

ἢ Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται) Οἱ πῶμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσι. V.
γὰρ ποιεῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ 9 Ὑποπιττούμενος) Πίσση πλατ-
τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον περιπλάτ- τόμενος V. (Περιπλαιτόμενος C.)
τειν τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσση, 15 Κικηραγώτας) Τοὺς τὰ μεγά-
καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύ- λα κρέζοντας. V.

rensis ille, iuxta Poecilen: pice enim oppletus est, qui quo-
tidie exprimitur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos
venisti? Num quid novi nobis de terra affers?

Herm. Ingens quiddam, Iuppiter, & infinita diligentia
dignum.

Iup. Dic iam, num quid praeterea seditionis nobis im-
prudentibus ortum est?

Herm. Statuariis modo pro more praebui

Pice oblinendum pectus atque tergora.

Lorica corpori tenax, risum movens,

Afflicta iam pendebat arte simia,

Signum velut totius aeris exprimens.

Turbam venire cerno, & inter hanc duo

Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,

Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινὰς λέγεις. ἀλλ' ἐκείνῳ μοι Φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις.

ΕΡΜΑΓ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λουδορούμενοι.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί, ἢ ἀκροᾶσθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὠραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπεταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς οὗτος οὐ πᾶν μοι ἀρέσκει, ὑποτρεμὼν καὶ ταραττόμενος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστὶν οὐδὲ ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῶν δυνατώτατον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ, 34

1 Δάμιν τε καὶ) Μίλλοτος ἀπὸν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμοκλῆα, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα τοῖσας ἀνακίπτει αὐτόν. V.

3 Εἰ πάλαι) Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

5 Ἐν ἀκροβολισμοῖς) Ἀκροβολισμὸς ἐστὶν, ὅτε πρὶν συμβάλλουσιν οἱ πολέμιοι ἀλλήλοις, βάλλουσι τοῖς βίλαιοι καὶ τοῖς λίθοις. V. (praeludium. C.)

Damisque & —

Iup. Define, optime Hermagora, tragoedias agere. Nōvī enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissā est illis pugna?

Herm. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes se invicem, conviciis e longinquo iactandis.

Iup. Quid ergo iam faciendum superest, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare iam removeant Horae obicem, reducisque nubibus portas coeli pandant. Hercules! quanta turba auditum convenit. At iste Timocles non valde mihi placet contremiscens & perturbatus: corumpet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem aufurum se attollere. Verum quod maxime possumus, vota faciamus pro illo,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθῃται.

35 TIM. Τί φῆς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

ΔΑΜ. Οὐκ' ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀποκρίναί μοι, ὦ τι-
νι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς.

TIM. Οὐμενουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μισαρὲ, ἀποκρίναι.

ΔΑΜ. Οὐμενουν, ἀλλὰ σύ.

ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ
εὐφρονότερον τραχύνεται. εὖ γε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπὶ χει τῶν
βλασφημιῶν ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλ-
λα ἰχθὺν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναί-
μην σοι πρότερον.

ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα' ἐκράτησας
γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκῶς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφη-
μιῶν, εἰ δοκεῖ.

1 Ἡμείων) Ἡμῶν. G.

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

Tim. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque
providere hominibus?

Dam. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento
illos esse credideris.

Tim. Non ita. Sed tu, impure, responde.

Dam. Non, inquam. Sed tu.

Iup. Huc usque multo noster melius & vocalius exa-
speratur. Euge, Timocles:ingere convicia: in hoc enim tibi
robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet.

Tim. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

Dam. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iura-
tus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

TIM. Εὖ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ 36
κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί;

DAM. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί φής; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα;

DAM. Ναί.

TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων
ἐπιμέλεια;

DAM. Οὐ.

TIM. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ Φορᾷ;

DAM. Ναί.

TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε,
καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτῆριον;

DAM. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τι-

11 Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι) Εὐρον οὐ-
ταις οἱ ἄνθρωποι, ἐν ᾧ σχετλιαστι-
κὸν ἐπίρρημα συναλιμμένον τῷ ἄν-
θρωποι. εἰάθαι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦ-
το ποιεῖν καὶ ταῖς παραθέσειν. V.
C. G. sic habent: Ἰσάνθρωποι,
ἰδὲ ἄνθρωποι) Τὸ ἐντελής, ἰσαὶ οἱ,
σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλλιμ-
μίνον τῷ ἄνθρωποι. Confueverunt
metrici hoc facere καὶ ταῖς παρα-

θέσειν, ὅποῖον καὶ τὸ ἀληθινὸν (sic
corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δὴ-
πουσιν κανθάρλιμον. (& hoc ite-
rum corruptum) καὶ ἐν οἱ κατα-
λογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ
φέρεισθε ἄνθρωποι; ἵσθι γὰρ τὸ ἐν-
τελής οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim
invenire est apud Oratores τ' ἀν-
δρὸς pro τοῦ ἀνδρός. G.

12 Καταλεύσετε) Λιθάζετε. G.

Tim. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur ti-
bi, homo execrabilis, providere Dii?

Dam. Nequaquam.

Tim. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia?

Dam. Sane.

Tim. Neque a quodam Deo igitur procuratio universo-
rum ordinatur?

Dam. Non.

Tim. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu?

Dam. Nempе.

Tim. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus
obruitis impium?

Dam. Quid homines contra me irritas, Timoclés? aut

μόκλεις; ἢ τίς ἂν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτοῦντων; οἳ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι.

TIM. Ἀκούουσι γὰρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετῴσσι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

37 ΔΑΜ. Καὶ ποτὲ ἂν ἐκείνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὡς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἠμύναντο ὧν ἐπιорκεῖς αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἦν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἐαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύνατο, ἢ σὲ κακὸν, κακῶς ἐπιτρέψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας.

4 Καὶ σε μετῴσσι ποτὲ) *H μετέρχονται, ὅ ἐστι, τιμωροῦνται. De providentia Theologi praefertim Graeci legendi.

ἔστι Πρῶτοι καὶ καλῶς διατάγει
τὰ πάντα πᾶσιν, ὥς θέλει καὶ βούλεται.

οὐχ ὥς λέγεις σὺ, καὶ ματὴν ἐναβρύνη
παίθειν τὸν ἰχθρὸν, ὃ Τιμόκλεις, εὐλόγως. G. & C.

Καὶ σε μετέρχονται) *Ο ὅστις τιμωροῦνται. V. 14 Ἀμύμονας) Ἐπακίτους. G.

quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant.

Tim. Enimvero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

Dam. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res huius universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulți sunt ob perpetua tua periuria, & reliqua, quae taceo, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae maiorem possint edere, quam malum te mortalem male obtinendo. Sed apparet, illos peregre abesse trans Oceanum forte apud Aethio-

ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἵνα παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα,
καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

ΤΙΜ. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἵποιμι, ὦ 38
Δάμι;

ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαί ἐγὼ ἐπόθουν
ἀκούσαι σου, ὅπως ἐπέσθης εἶσθαι προνοεῖν τοὺς θεοὺς.

ΤΙΜ. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, ὃ
ἥλιος ἀεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ ταῦτα,
καὶ ὥραι τρέπομεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα γεν-
νώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσκευα-
σμένα, ὥς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ
βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τάλ-
λα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ.

ΔΑΜ. Αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρ-
πάξεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστον
ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γιγνόμενα,

*pas Heroes crimine puros. Mos enim illis frequenter ad illos abi-
re coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.*

Tim. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami?

Dam. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cu-
pio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos
providere.

Tim. Ordo primum eorum, quas frunt, mihi persuasit:
sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, &
tempestatum vices, & plantarum satus, & generationes
animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut
nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam
facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae ope-
ra esse mihi videntur.

Dam. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro
argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an
providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia qui-

Φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάξεις τὴν ἀνάγκην. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριζομένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοΐα διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸν κωμικόν, Τοῦτ' ἔστι μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ μοι λέγε.

39 TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' οὖν ἐρῶ, ἀποκρίναι γάρ μοι· Ὅμηρος σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπέειπθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι.

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθόν· Ο-
9 ὅς τις μὲν ἔχθρον) Ἀνόντων. G.

dem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est, ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea, quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: asfer alterum.*

Tim. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poeta fuisse?

Dam. Sane.

Tim. Illi ergo credidi, providentiam Deorum declaranti.

Dam. Verum enimvero, homo admirabilis, poetam qui-

μηρον γενέσθαι, πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυ-
 ρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐτ' ἐκείνον, οὔτε ἄλλον
 ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλει αὐτοῖς, οἶμαι,
 ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις
 τε κατὰδουσι, καὶ μύθοις κατηχοῦσι, καὶ ὅλως, ἀπαν-
 τα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται. Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκού- 40
 σαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπέσθης τῶν Ὀμήρου; ἄρα οἷς
 περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἢ
 θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἶγε μὴ τὸν
 Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον,
 ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθεῖς.
 ἀνθ' ὧν καὶ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν,
 ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῇ ἐπιπέμ-
 ψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὅρας; ἀδύνα-
 τον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν

4 Κηλεῖν) Θίλγειν. V.

8 Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός,
 καὶ ἡ γυνὴ) Ἡ Ἀθανᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. V.

13 Ὀνειρόν τινα) Πάντα ταῦτα
 Ὀμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς
 δὲ πάντ' αὐτὸν κατὰ τῶν
 Ἑλλήνων ἠνεγκαι μάρτυρα. V.

dem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: te-
 stem autem idoneum talium, neque illum, neque alium
 quemcunque poëtam. Neque enim veri illis curam esse pu-
 to, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, ver-
 sibus occinunt, & personant fabulis, & in universum iu-
 cunditatis causa machinantur omnia. Verum libenter au-
 dierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num
 illis, quae de Iove dicit, insidias illi fecisse, ut ligarent, fi-
 liam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset
 Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis
 esset Iuppiter optimus. Pro quo etiam beneficio gratiam
 relaturus Theridi, decipit Agamemnonem, immisso somnio
 mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non pote-
 rat nempe iacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem,

Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ
ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούον-
τα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἴτα τὸν
Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηναῖς παρακαλεῦσει, μετὰ μικρὸν δέ,
αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμῖξ ἄρρε-
νές τε καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηναῖ μὲν Ἄρην καταγα-
νίζεται, ἅτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύμα-
τος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντίστη
σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι
πιθανὰ ἐδόξεν, ὡς ἐκεῖνη μεμψιμοιροῦσα ἡγανάκτησεν
οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἐστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦ-
το σὺν τινι ὑπερφυᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν,
ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα
λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

- 41 ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆ-
θος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὃ δ' ἡμέτερος, ἀπορομύε-

9 Σῶκος) Οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρ-
μης, οἰονεὶ Σασιόικος. V.

ibid. Ἑριούνιος) Ὁφείλματος. G.
12 Ἀνυπόστατον) Ἀφόρητον. G.

ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum
te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Vene-
rem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? pau-
lo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii proelia mi-
scuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem
superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede ac-
ceperat; *Latona* at contra stetit utilium dator *Hermes*. Aut
istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert
& indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque
eam ob causam aprum horribili magnitudine, & robore,
cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num-
quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

Iup. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit
Damin. At noster desperare videtur: metuit enim, & ali-

να ἔοικε· δέδιδε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρ-
εκδύς ἀποδράσεται.

TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρά σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγίης, ὅπότεν αὐτοὺς ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκη-
νὴν, δεικνύη σῶζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς
πονηροὺς δέ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σέ ἐπιτρίβοντας;

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ γενναϊότατε φιλοσόφῳ Τιμόκλει, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τραγωδοὶ πεπέικασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἤτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαι σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδῆ-
ῆρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προ-
γαστριδίδια, καὶ σωματία, καὶ τὰλλ', οἷς ἐκείνοι σε-
μνύνουσι τὴν τραγωδίαν, ὅπερ καὶ γελοϊότατον οἶμαι.

2 Παρικδύς) Παριξιλθάν. G.

5 Ἐπιβάσας) Γραι. ἀναβιβασά-
μενος τοὺς θεοὺς. G.

9 Οἱ τραγωδοὶ) Οὗτοι ὑπο-
κριταὶ ἦσαν ὑποκριτάμενοι τὰ τῶν
τραγωδῶν δράματα. V.

12 Ἐμβάτας) Ἐμβάτας μὲν τὰ
ξύλα ἀεμβάλλουσιν ὑπο τοὺς πόδας
οἱ τραγωδοί, ἵνα φανῶσι μακρότε-
ροι. ποδῆρεις δέ, τὰ μίχρη τῶν ποδῶν
ἐλκόμενα ἱμάτια. V.

13 Χειρίδας) Τὰ κοινῶς λεγόμενα
μανίκια. V.

quantum tremit, & apparet, abiecturum esse clypeum: & iam circumspicit, qua se subducens queat aufugere.

Tim. Neque Euripides igitur tibi sanum quid videtur dicere, cum Deos ipsos in scenam productos ostendit, ut servant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua est, obterunt?

Dam. Sed o generosissime philosophorum, Timocles, si; haec dum agunt, persuadere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Aristodemum, & Satyrum, putare te Deos esse tunc, aut ipsas Deorum personas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia, quibus illi tragoediam ornant:

Lucian. Vol. VI.

S

ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης
τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει, ἀκού-
σῃ αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου,

Ὅρας τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περίξ' ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ Θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

- 42 TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξη-
πάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες.

ΔΑΜ. Εὐγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν
κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις
ἂν, ὥς γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῶς ἔχει.
πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι,

quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro
se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi
videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronuntiantem :

Sublime fufum cernis, immensum aethera,

Cuius tenctur mollibus complexibus

Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Iovem.

& rursus,

O Iuppiter, quicumque demum es Iuppiter;

Nec enim, nisi sermonibus, mihi notus es:

& similia.

Tim. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui
Deos esse putent, ac celebrent.

Dam. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae in-
ter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
mirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa,
quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, &

Σχύθαι μὲν Ἀκινάκη θύοντες, καὶ Θραῖκες Ζαμόλξι-
 δι, δραπέτη ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἤκοντι,
 Φρύγες δὲ Μῆνη, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρα, καὶ Κυλλήνιοι
 Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστερᾶ, καὶ Πέρσαι πυρὶ,
 καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καίτοι μὲν ἅπασιν κοινὸν τοῖς Αἰ-
 γυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδία δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς
 θεός· Πηλουσιώταις δὲ κρόμμυον· καὶ ἄλλοις ἴβις, ἢ
 προκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ
 πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὤμος
 θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλ-
 λοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμε-
 οῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἐστίν, ὦ καλὲ
 Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἤξεν εἰς
 τοῦμφανες, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

1 Σχύθαι μὲν) Φρυγῶν φακί-
 λους οἱ Σχύθαι συνίσταντες, καὶ ὑπὸ
 τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκην ἰδρύσαν-
 τες σιδηροῦν, θυσίας ἐπιτελεῖν προσ-

άγουσι περιβάτων, καὶ ἵππων, τομιά-
 ζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄριος τὸ
 ἄγαλμα. V.

12 Τρύβλιον) Πινάκιον. G.

alii alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Za-
 molxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phry-
 ges autem Menae, id est, Lunae; & Diei Aethiopes; & Cyl-
 lenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae
 Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omni-
 bus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos
 est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynoce-
 phalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicus aliis hu-
 merus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, si-
 nister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum pocu-
 lum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pul-
 cher Timocles?

Mom. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferren-
 tur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur?

ΖΕΥΣ. Ἐλεγεσ, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἣν τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

43 ΤΙΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμοὺς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴπαις, ἢ Θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκείνων;

ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνησθαι ἀξιόις; ἄρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς ἀμφὴκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁποτέρον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφήσῃ ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖ-

10 Ἀμφηκῆς) Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἤχῃ, ταυτίσσι βῶν. οὐδαὶς γὰρ ἔδει περὶ τινὸς ἔλεγει, ὅτι τὸν Ἄλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπος. γράφεται δὲ ἀμφηκῆς, ἢ ἢ ἀφ' ἑκατέρου ἱρι-
δα ποιᾶν. V.

ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρ. ἔνιοι) Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοι τινες κίονες ἦσαν παρὰ τοὺς ὁδοὺς ἰδρυμένοι, ἅνα πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμιμμένον τὸν λῆθον. ἐπίστε μὲν οὖν εἰ πρόσωπον εἶχεν ἢ κεφαλὴ, ὡς πάντες ἀνθρώπων. ἴσθι

δ' ὅτι καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους αἰνίσσεται δι' αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἱσχυμαῖνον οὖν τὸν βίον, ὃν διὰ τῆς ὁδοῦ περιδύλου, οὖν λόγῳ καὶ μετὰ λόγου πορεύσθαι, καὶ τοῦτ' ἄλλῃ θῶς ὡς ἰδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπει-
σάφει τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, εἰς ἔμφασιν τοῦ χρῆναι τοῖς φίλοις, ἥτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τοῦ βίου εἰσιούσι, καὶ παρούσι καὶ ἀπουσιν ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μένειν. V.

Iup. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praefens periculum effugerimus.

Tim. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cuius opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae?

Dam. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cuius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius, quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcunque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye,

πος διαβας τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, τὸ ἀμφιδέξιν τοῦτο ἔπος ἐπρίατο.

ΜΩΜ. Αὐτά που, ὦ Θεοὶ, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, αἰ ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῶν κιθαρωδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάτεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἶα ποιεῖς, ὦ ἀλιτῆριε Δάμι, μονονου- 44
χὶ τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν Θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν.

ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμοὺς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοὶ εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἀν' ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφα-

2 Ὁ Σαρδιανὸς) Ὁ ἀπὸ Σάρδισι, ἐν Σάρδισι γὰρ ἦν τὰ τοῦ Κροίσου βασίλειαι. V.

3 Τὸ ἀμφιδέξιν) Ἀμφιδέξιος λέγεται ὁ ταῖς δύο χερσίν ὡς δεξιᾶς χράμενος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐνταῦθα

τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. V.

10 Ἐδὴ αὐτὰ) Ἐδὴ τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ ἰδρᾶσθαι. V.

14 Ἐν Ταύροις) Ἐν γὰρ τῇ Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ζήτους ἴθυσεν τῇ Ἀρτέμιδι. V.

suum imperium an Cyri dissolvat? Atqui non paucis talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat.

Mom. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharædus? Descende, responde isti pro te ad haec crimina.

Iup. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

Tim. Vide, quid agas, execrante Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria.

Dam. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in

λήν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρβένος εὐω-
χουμένη ἔχαιρε.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ἐπὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν;
ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ Φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης
παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους
εὐροῖς ἐν ἡμῖν καὶ που τάχα προῖων ὁ ἀνθρώπος ἄψε-
ται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

45 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ
θεομάχε Δάμι;

ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τι-
μόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστὶ, σὺ ἂν ἄμεινον
εἰδείης, ἐκεῖθεν ποθεν παρὰ τῶν θεῶν ἀφίγμενος. ἐπεὶ
εἰ γε ἐκ Κρήτης ἤκοντες ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται, τάφον

3 Ἐπικρί) Ἐπῆλθεν. G.

4 Ἀλλ' ἐξ ἀμάξης) Ἐν τῇ ἱερῇ
τῶν Διουσιῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις
ἐπὶ ἀμαξῶν καθήμενοι ἰσχυροὺς
ἀλλήλους καὶ ἐλαιοδροῦντο πικρά.
Προίμια οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑ-

βαιοτικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἀμά-
ξης. V.

15 Τάφον τινὰ) Τάφος ἦν ἐν τῇ
Κρήτῃ, καὶ ἐπιγέγραπτο ἐν αὐτῷ,
ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς
αὐτὸν τῶν ἀποστεινεται. V.

caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavifa est.

Iup. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nul-
li Deorum vir parcit! sed tanquam e plauastro confidenter
maledicit,

Et lacerat deinceps infantes atque nocentes.

Mom. Verum paucos sane, Iuppiter, inveneris inter nos
infantes. Et forte progressus homo tanger etiam summorum
quendam.

Tim. Neque tonantem ipsum Iovem audis, hostis Deo-
rum Dami?

Dam. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero
Iuppiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis
alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis

τινὰ κείθι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφροστάναι δηλοῦσαν
ὡς οὐκέτι βροντήσκειεν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλαι.

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμεν ἐροῦντα
τὸν ἄνθρωπον. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ
συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ,
καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ
ὄρα; ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη
καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδυσάμενας τῶν ὥτων
ὁ Δάμις;

ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὀπότεν, ὦ Ζεῦ, φελήσης σειρὴν
χουσεῖν καθεῖς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτῇκεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; 46

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἔφερν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων

narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam
adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Iovem,
qui olim fit mortuus.

Mom. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid
ergo, Iuppiter, expalluisti nobis, & dentes tremore colli-
dis? Bono animo oportet esse, & eiusmodi homunciones
contemnere.

Iup. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot
ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos
occupati sint? abducaturque illos auribus devinctos Damis?

Mom. At tu, cum volueris, Iuppiter, catena aurea de-
missa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

Tim. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti?

Dam. Et saepe, Timocles.

Tim. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

τῇ ὁδῷ, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἣ οἱ ἐρέττοντες ;
ἐκυβέρνηαι δὲ εἰς τις ἐφεστῶς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμέ-
νῃ, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶει, καὶ ἀνηγεμόνευ-
τον φέρεσθαι;

ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυ-
ρῶς τῷ παραδείγματι.

- 47 ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν
κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινο-
οῦντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ
προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελές δὲ οὐδὲ ἄλα-
γον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ
ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὃ δὲ σὸς οὗτος
κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νῆϊ ἐφεστάναι ἀξιοῖς,
καὶ οἱ συνναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν

1 Καὶ ἐμπιπλὰς) Ἀκάτια οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενα κάρσια ἀκά-
μιν τοὺς μεγάλους καὶ μίστους κα- τία φαίν', οἷς ἡ κίρακα ἐντελίζεται,
λοῦσιν ἰστίους. εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὰ V.

& implens vela, magis quam remigantes? gubernabat au-
tem quidam gubernaculo admotus, navemque servavit?

Dam. Sane.

Tim. Tum navis quidem non navigasset, nisi esset guber-
nata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce
ferri arbitraris?

Iup. Euge, prudenter ista, Timocles, & valide *dispuas*
similitudine.

Dam. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem
illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus para-
re se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile
nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium
ipsis esset ad navigationem. At tuus iste gubernator, quem
magnae praeesse navī postulas, & focī illius nautae, nihil

ἄξιαν διατάττουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, ἐς
τὴν πρύμνην ἂν ἀποτετάται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῶραν
ἀμφότεροι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνί-
σκος δὲ μολιβδαῦς· καὶ τὰ μὲν ὕψαλα κατάγραφα,
τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεῶς ἀμορφα. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυ- 48
τῶν ἰδοῖς ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον
πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ κατακο-
λυμβῆσαι τε δεινόν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι
ῥαδίον, καὶ εἰδότα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον
ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβά-
ταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν προεδρίᾳ παρὰ τὸν κυβερ-
νήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίνα-

1 Πρότονος) Τὸ σχαινίον ᾧ δεσ-
μοῦσι τὸν ιστήν. V.

3 Ὁ χηνίσκος) Τὸ τῆς πρῶρας
μῆκος οὗ ἀπέρηνται αἱ ἄγκυραι. ὁ
καὶ τῆς τρέπιδος ἰστίη ἀρχή. Χη-
νίσκος δὲ ἐλέγεται, ὅτι χητὸς κεφα-
λὴν μωφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἵπτι-
θσαν τῷ ἀκρῷ, τάχα τὸ πλοῖον εἰς
χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τοῦ εὐνοϊσμοῦ
χαρὶν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἡ
ναῦς διατελοῖν, τρόπον χητὸς ὑπερ-
βέουσα τῶν κυμάτων. V.

7 Διμοιρίτην) Διμοιρίτης ὁ τοῦ

διμοίρου τῶν ἐν τῇ νηὶ ἄρχων. τρι-
μοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρ-
χων. οὕτω δὲ ἐλέγοντο οἱ μὲν τὸν ἐν-
τελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶ-
ται, τῶ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν
ἐρετὴν τέλειοι. V.

ibid. Τὸν δὲ κατακλυμβῆσαι)
Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ἐνέματα τὴν
ἐν τῷ πλοίῳ σκευῇ, ἢ μεταφορικῶς
ἐπὶ ἀνθρώπων νεότητι. ὅτι οἱ μὲν
ὀφειλοντες καλῶς πράττειν, αὐτο-
χρῶσιν· οἱ δὲ ἀδικοῖ, εὖ πράττου-
σι. V.

ratione neque pro dignitate constituunt. Sed protonus for-
te *funis* ad puppim tentus est, pedesque ad proram utri-
que: & ancorae interdum aureae, cheniscus autem plum-
beus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent,
deformia. Inter ipsos vero nautas videas alium quidem pi-
grum atque inertem, & ad opera suscipienda timidum, di-
midiae esse vel tertiae parti navis praefectum: alium vero
ad natandum strenuum, ad exiliendum in antennas agilem,
& utilium omnium scientem, solum exhaurire *sentinam* ius-
sum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum
quendam primo loco apud gubernatorem affidere & coli;
aliumque cinaedum, aut partucidam, aut facrilegum, su-

δον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεῶς κατειληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχρῷ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐνόησον γοῦν, ὅπως Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιστα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτείνειν τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς
 49 καταπτύοντες. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σου γίγνεται, ὦ σφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαί. εἰ δέ

4 Ὅπως Σωκράτης) Σωκράτης καὶ Φωκίαν Ἀθηναῖσι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. V.

5 Φωκίαν) Ὁ Φωκίαν οὗτος μοιχαλιδ' εἶχε γυναῖκα, ἢ καὶ ἑάλω Καλλίας. G.

8 Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.) Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρατίνος φησὶν, Ἰπποκίχου υἱὸς ἦν, τὸν ὄημον Μελίτις, πλούσιος καὶ πασχησιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφερόμενος, καὶ κίλακας τρέφειν. εἰς δὲ στιγμاتیαν αὐτὸν Κρατίνος κομμάδι, ὡς εἶα τῶν κατάχριστων. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθισαν, καὶ ἐπίγραφον αὐτάς εἰς τὸ

γινώσκεισθαι ὅτι υποθήκαί εἰσιν. ὅθιν καὶ Μιναιδρες ἀστικτὸν χάριν εἰάθει λεγὺν τὸ ἀντιπιδνεύσθαι. κομμάδι δὲ αὐτὸν Κρατίνος, καὶ ὡς Φίχου γυναῖκα μοιχεύσαντα καὶ τρία τέλματα δόντα εἰς τὴν μηρῖναι. ὁ δὲ Μειδίας ἱρτυγοκόπος ἦν, ὡς Πλάτων περιελγεῖ, καὶ ὡς πονηρὸν δὲ καὶ κύβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσοφιστῶν Φρύνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν Ἀνακυνθαράξου τοῦ Μίδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ πεπραμένος, καὶ γυναῖξιν τὸν πάντα βίον ἐκβάπων. εἶδ' καὶ ἐπὶ τούτῳ ἃ τῶν Ἀσσυρίων καταλύθη ἀρχή. V.

pra reliquos honorari, & summa navis occupare; honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis fuerint Callias, & Midias, & Sardanapalus luxuriantes, eosque, qui sub se erant, despuentes. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea nau-

τις κυβερνήτης ἐφροσὺς ἑώρα καὶ διέταπτεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἱ τινες οἱ χρηστοὶ, καὶ οἱ τινες οἱ Φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χῶραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔστιν οὓς ἀμείνους καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἂν καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρῶρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ' ἂν, ἢ τοίχου ἀρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας τὴν κεφαλὴν. ὥστε σοι, ὦ θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῶς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοὺν προχωρεῖ τῷ Δά- 50
μιδι, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

8 Τοίχου ἀρχων) Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοίχου λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίου. V.

14 Κατὰ ῥοὺν προχωρεῖ) Κατὰ ῥοὺν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμενοι τὴν

ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν. Διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῷ πλησίστιον ἐχρήσατο. V.

15 Πλησίστιος) Ὁ φορὸς ἀνέ-
μος. G.

fragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promptus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis iuberetur; contra iste piger & omiffus, quinquies in diem suae in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nata sit.

Mom. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur.

ΖΕΥΣ. Ὁρθῶς, ὦ Μῶμε, εικάζεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

51 ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεῶς τὸ παράδειγμα οὐ πᾶν σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἄκουσον δὴ τὴν ἱεράν, Φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἦν οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀπορρήξεις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἐρεῖς;

ΤΙΜ. Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαι σοι.

ΤΙΜ. Ἄλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι.

6 Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν)
"Ἀγκυρά ἐστιν ἐν τῇ ἐνὶ τῇ μεγίστῃ,
ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέ-
γας καταλάβει κίνδυνος, τελευταία
βάλλεται. εἰπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλ-

λοι τελευταῖον εἰπὼν ἐπιχειρημά-
ται τὸ πάντων μέγιστον. V.

10 Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ) Chrysi-
pri hoc, ut inquit Themistius ἐν
τῷ περὶ ψυχῆς. G.

Iup. Recte coniicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

Tim. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non fatis valida visa est, audi iam sacram, aiunt, ancoram, quam nulla machina abrumpas.

Iup. Quid tandem dicet?

Tim. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis?

Dam. Cum primum fatis risero, tibi respondebo.

Tim. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνη ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαψάμενός σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὖσαν. τὰ γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοῦς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν οἶε ποίήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου Φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

ΤΙΜ. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἠττήσθαι προαπιῶν; 52

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ τινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε τῶν βωμῶν, ὡς μηκέτι περὶ ταύτων ἐρίζοιμεν.

ΤΙΜ. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμὲ, τυμβωρύχε, καὶ μιὰρῃ, καὶ κατὰπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάβαρμα· οὐ γὰρ ἴσμεν οὐ τινος μὲν πατὴρ εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μεῖράκια διαφθείρεις, λιχνότα-

12 Ἐπὶ τυμβωρύχε) Καλῶς πάντῃ τραπίντῃ. ταῦτο γὰρ ἔθος τοῖς ἀπὸ αἰσχύνης τὸν Τιμοκλῆα εἰς ὕβριν τωμένοις. V.

Dam. Quod non sentis, à tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse. Quando igitur negas, quidquam te his habere sanctius, quod dicas, iam abeamus.

Tim. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas?

Dam. Recte, Timocles. Tu enim, ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per ancoram illam sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione interposita facere, nos non amplius de hisce rebus tecum velle contendere.

Tim. Cavillaris ista ad me, sepulcrorum effossor, & impure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim scimus, quo sis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter

τε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ Φεῦγε δ' οὖν, ἕως καὶ παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἥδη γάρ σε τούτῳ τῷ ὀστράκῳ ἀπεθραύσω, παμμίαιρον ὄντα.

53 ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοί, ἅπεισιν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λαιδορούμενος, οὐ φέρων κατατρυφῶντα τὸν Δάμιν· καὶ εἴοικε πατάζειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις;

ΕΡΜ. Ὁρβῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικός εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ τὰναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεῶς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε πάντες.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμῇ, τὸ τοῦ Δαρείου πάνυ καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς

5 Οὐ φέρων κατατρυφῶντα) Πάνυ τοῦ συμφιτοῦ ὁ σύρφαξ. V.
ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. V. 15 Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου) Τοῦ Δα-
12 Καὶ ὁ σύρφαξ) Ὑποκορισμὸς ρεῖου πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα,

sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere, quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

Iup. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec?

Merc. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari.

Iup. Verum, Mercuri, Darii illud oppiῶο praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum ta-

ἔβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμ-
μαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

καὶ μὴ δυναμίτου παραλαβὴν αὐ-
τὴν, ὁ Ζόπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ
ὄτα καὶ τὴν ῥίνα, καὶ μαστιγῶσας
ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις,
ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθάν· οἱ
δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν,

κατεπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ
προΐωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα.
καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος,
εἶπεν, ἔβουλόμην σεσωσμένον ἔχειν
τὸν Ζόπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶ-
νας ὑπάρχειν. V.

lem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas
mihi Babylones esse.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

1 ΜΙΚ. **Α**ΛΛΑ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, Φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἠδίστῳ ὀνειρῶ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διατορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὥς μὴδὲ νύκτωρ γούν τὴν πολὺ σοῦ μιαιωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἐτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μὴδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἴωθεν ἀποκταίνοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὃ δὲ αὐπνός

3 ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Σχυτοτόμος ἢ Μικυλλος, ut testatur ipse circa finem. Et in Tyranno (Καταπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex Cebetis Tabula multa huc transla-

ta in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. G.

6 Διάτορον) Ὁξύτονον. V.

SOMNIUM SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS, ET SIMON.

Mic. **A**T te, scelestissime galle, Iuppiter ipse obterat, invidum adeo & clamosum animal, qui me divitem, & iucundissimo in somnio versantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est conicere, & frigore, quod nondum me, ut solet mane, enecat, (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At

οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκείνο κἀόδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γέ ἀμνουῖμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότει.

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαριεῖσθαι σοι Φθάνων τῆς νυκτός, ὅπόσον ἂν δυνάιμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, προοδοῦ ἔση τοῦ-

1 Ὡσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκείνο κἀόδιον) Αἰήτης ὁ τῶν Κέλχων βασιλεὺς εἶχε ἄρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο ὄρακον περιφύλαττον ἄπικτος. [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φεσὶ δέρος, ὃ Φρίξου μὲν ἦν τοῦ Ἀθάμαντος παιδὸς τοῦ παιδαγωγοῦ δὲ Κρίδος ὀνόμαστο ὄρα. θυβήντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδάρντος καὶ ἐπὶ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ὃ ὕστερον ἴασται μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποσταλῆς ἐφ' αὐτὸ κομίσασθαι καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαταστῆσαι, εἰτα Μυδίας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλεύοντος τὴν τόπον, ἀδελφῆς δὲ Ἀφύρτου, δὲ ἐπιπίπτουσα τὴν φυλακὴν τοῦ δέρου, διὰ τὸν εἰς Ἰάσωνα αὐτῆς ἔρωτα δόλῳ μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἀφύρτου δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ οὕτως συνεργασάσης Ἰάσωνι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος λαφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος δια-

σθῆναι. V.

4 Πράγματα παρέξεις) Ἐὰν θιλήσω, φησὶν, κρατήσῃς σε τῶν δυσχερανῶ, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ δύνη διαφυγεῖν. V.

9 Προοδοῦ ἔση) Τὸ ἐν τῇ συνθειᾷ προκίψας ἔση ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ τροφῆν ἀνίστασθαι πεπονηκὸς ἑαυτοῦ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροιμιωδὲς ἔστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι πρότελοι ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενοι μάλιστα τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ καὶ εἰ οἷς ὀδεύει πρόκειται ἐπιτελεσθεῖν τι τῶν συνειργασίᾳ ἔχοντων τι τῷ ὁδοῦ, παρ' ὃ καὶ πρὸ ὁδοῦ εἰρηται. ὃ δὲ τοῦ, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου ἔση τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκὸς, ὃ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων ἐν συμποσίᾳ. σὺν τε δὲ ἔρχομένα, πρὸ ὁδοῦ βουλευσόμεθα ὅτε ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴωμεν. V.

hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Uliciscar enim te, cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exfilendo in tenebris.

Gall. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum; si noctis quantum possem cantu anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam perficiss,

το ἐς τὰ ἄλφιστα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἁφρονέτερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμενος.

2 ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρούων.

ΑΛΕΚ. Εἴτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφρονος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μὴδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μεσῷ τῷ

5 ὦ Ζεῦ τεράστιε) Εἰάθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὴν Δία καλεῖν, οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐκάλουν Δία Ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὴν Δία τεράστιον, τὴν ἀποδιάκοντα τὰ τέρατα, τέρας δὲ λέγουσι

τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὴν ἀλεκτρούονα χεῖσασθαι. V.

ibid. Ἀλεξίκακε) Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. V.

lucro tibi iste labor ad victum cefferit. Sin dormire tibi iucundius est, equidem racebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

Mic. O Iuppiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est!

Gall. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem, qua vos, voce utor?

Mic. Quì enim non sit prodigium? Sed avertuncate, Dii, a nobis malum.

Gall. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achilles equus, valere longum iussu hinnitu, stetit medio in bel-

πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ραψιδῶν, οὐχ ὥσπερ
 ἐγὼ νῦν, ἀνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεί-
 νος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι πα-
 ράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσ-
 περ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄ-
 κουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργοῦς
 τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐ-
 τόφῳνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ
 βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίσητα καὶ ἐφθα, περιπεπαρ-
 μένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λα-
 λιστάτου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλ-
 λα ὁμοδίατος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελ-
 λον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν. εἴ δὲ ἔχε-

ς Ἀποτρόπαιον) Ὁ ἀποτρέπεται
 τις. V.

6 Ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις) Τρόπις
 μέγας τοῦ πλοίου. Ἀργὰ δέ ἐστι τὸ
 πλοῖον ἐν ᾧ ἴασαν ἑκλευσαν. τούτου
 δὲ, ὅς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει.
 μαρτυρεῖ δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Δω-
 δώνῃ, ὅπου φηγὸς ἐστὶ δρυς, εἰς ἣν
 ἐμαντεύοντο. V. (Apollonius Rho-
 dius in I. G.)

8 Καὶ βοῶν κρέα) Παρὰ Ὀμήρῳ
 ταῦτα εἰπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσ-
 σείᾳ, οὗς οἱ ἱπταῖροι τοῦ Ὀδυσσεὺς
 σφάζαντες ἔθυσαν, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ
 κρέα ἐκινούντο τε καὶ ἐβόων, ὥσπερ
 ζῶντες ἐνούσης αὐτοῖς. V.

12 Οὐ χαλεπῶς) Οὐ δυσχερῶς.
 V.

13 Εἰ δὲ ἐκμαθήσειν) Σιωπήσειν,
 φυλάξει τὸ μυστήριον. V.

lo loquens, versus totos confuens, non ut ego nunc extra
 modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat fu-
 tura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec
 qui audiebat, invocabat ita depulforem malorum, abomi-
 nandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si
 tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa
 Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vi-
 diffes repentia, & boum carnes mugientes, semiaffas & eli-
 xas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus com-
 es, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac
 ceteroquin contubernalis vester atque convictor, non mul-
 tum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si ve-

μυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθινὰν
 δευτέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ
 ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

- 3 ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυῶν
 οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρ-
 μοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς Φωνῆς αἵ-
 τιον. ὥς δὲ σιωπήσῃ, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε
 χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστευσέη μοι, εἴ τινη διη-
 γοίμην ὥς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς;

ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ
 οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὐτοσί γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλε-
 κτρυῶν Φαινόμενος, σὺ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάλας τοιοῦτον ἀμέλει περὶ
 ὑμῶν, ὥς Ἀλεκτρυῶν τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ
 Ἄρει, καὶ συμπίνει τῷ θεῷ καὶ συγκαμᾶζοι, καὶ

14 φίλος γήνοτο τῷ Ἄρει) Λέ-
 γεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον
 εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἡμοί-
 χισεν. κατὰ κοινὸν δὲ τὸ ὥς, ἢ ὡς

τα, καὶ ὥς συμπίνοι καὶ ὥς συγκα-
 μᾶζοι, καὶ ὥς κοινοῖα τῶν ἐρα-
 τικῶν. V.

ro sanctum mihi silentium promiseris, non pigror ve-
 riorem tibi causam meae cum sermone vestro communio-
 nis dicere, & unde sic loqui mihi contigerit.

Mic. Verum nonne somnium & hoc est, gallus ita me-
 cum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae
 etiam alia tibi sit loquelae causa. Ut vero taceam, & ad
 neminem quidquam dicam, quid est, quod metuas? Quis
 enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gal-
 lo ista dicente audierim?

Gall. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse;
 quod tibi dico, bene novi, Micylle. Hic enim, qui nunc
 tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat.

Mic. Audivi quiddam tale olim sane de vobis, Gallum
 quendam iuvenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo
 & comissatum ivisse, & amoribus illius subservisse. Quo-

κῶνωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ ἐπειδὴ περ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφειράτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἴτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ προδοῦναι τὴν Φρουρὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαβόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρούνα μηνῦσαι αὐτὸν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὸν Ἥφαιστον παρ' Ἠλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφειβέντα δὲ, [ὡς ἀφείβη] τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρούνο, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτ' ὅρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ἅτ

8 Λαβόντα) Ἀγροκόβιτα. V.

ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxisset etiam Gallum : cumque Solem praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enuntiaret, extra ad ianuas reliquisset semper iuvenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret. Tum obdormivisset aliquando Gallum, suumque praesidium imprudentem prodidisse : Solem vero non animadversum adstitisse Veneri & requiescenti sine cura Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. Atque ira Vulcanum, a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset. Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet in capite. Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti,

οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

4 ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγχος εἰς ἀλεκτροῦνα σοι μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μησαρχίδην Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γεύεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἡδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα καὶ κεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὐφορβος γένοιτο.

1 Ὀφελος) Τὸ εἶναι καὶ τι οὐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελος; V.
12 Ἐκτράπεζον) Ἐξ αὐτῆς τρα-

πέζης. V.

15 Εὐφορβος γένοιτο) Οὗτος εἶπε ἂν τὸν Γράων. ὅστις καὶ πρῶτος δέματι τὸν Πάτροκλον ἐπληξεν. V.

cum nihil iam prodest, cum sentiatis orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

Gall. Aiunt quidem & ista, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim.

Mic. Quomodo? velim enim hoc maxime scire.

Gall. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi filium, Samium?

Mic. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctum, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur.

Gall. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum.

ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον,
ὦ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Ἐκείνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας,
ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα,
οὐκ εἰδώς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακρῶς ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκ-
τρυὼν Φιλόσοφος. εἶπε δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου
Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐ-
δὲ πάνυ πιστεῦσαι ράδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετρη-
κέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ
σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ
παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὁ, τι σοι παραβά-

7 Ὡς Μνησάρχου παῖ) Μνησαρ-
χος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς οὖν
παίζων Μνησάρχου παῖδα τὸν ἀλεκ-
τρυῶνα ἐκάλεσεν. V.

8 Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος) Σά-
μος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας·
Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ
Μήκυλλος. V.

Mic. Impostorem aiunt & praefigiatorem fuisse homi-
nem, o galle.

Gall. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque define,
bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus mo-
ribus fuerim.

Mic. Hoc iam multum illo portentofius, gallus philoso-
phus! Verum dic tamen, Mnesarchi fili, quomodo nobis
pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia,
cum praefertim duo iam mihi observasse in te videar plane
a Pythagora aliena.

Gall. Quenam?

Mic. Unum, quod loquax es, & clamofus; at ille tace-
re per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum
autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim

λοιμι, κυάμους χθές, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἐψεύσθαι σοὶ ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκέσαι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέσαι κυάμους Φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδιδόκεις.

5 ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἦσθιον τῶν κυάμων, ἐΦιλοσόφουν γὰρ· νῦν δὲ Φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῶν ἡ τροφή. ἀλλ' εἰ σοὶ φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβίότευσα βίοις, καὶ ὅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαικα ἐκάστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἰ τις αἴρεσιν προθείη, πότερον

3 *Ἡ Πυθαγόρα ὄντι) Πυθαγό- φαλὴν τοῦ πατρὸς. V.
ροιόν ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσους τὸ 9 Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῶν ἡ τροφή)
φαγεῖν κυάμους, τῇ φαγεῖν τὴν κε- Οὐκ ἀπγορευμένην. V.

non haberem, quod tibi obicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, & aequae factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis edisses.

Gall. Videlicet non nosti, Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae convenient. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim: iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibis. Sed, si placet, audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sum, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit.

Mic. Dixeris: nam mihi quidem, supra quam dici potest, iucundum fuerit audire, adeo ut si quis mihi optionem

μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὄραν, τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλοιμήην, οὕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις Φανείσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ὅποτε ὁ Φανείς σοι ἦν, καὶ τινα ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεεις, κενήν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμνησὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἄλλ' οὐδ' ἐπιλέτομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυὼν, 6
εὖ ἴσθι, τῆς ὅψεως ἐκείνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχετο, ὡς μόγῃς ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὑπνον αὖθις κατασπώμενα. οἷον οὖν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώμενα.

1 Ἡ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον) λούντα. V.

Καλῶς σὺ ποιεῖς. ἄμφω γὰρ τιρὰ 6 Ἀναπεμπάζῃ) Τὰ προθεωρη-
πάδην καὶ εἰς φάσμα φίλον ἀποτι- θέντα ἀναμνησέσθαι. V.

proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique somnium, quod paulo ante *mihi obtigit*, rursus somniare, nesciam, utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *sermones* visis iucundissimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretiosissimum illud somnium.

Gall. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcumque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

Mic. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα Φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε πτηνὸς ὦν, ὡς Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὲς Φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τις ἐστίν, οὕτω σοι τριπόθητος ὦν.

ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνησθαι, καὶ διεξιῖναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῇσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος.

1 Δεινόν τινα φῆς) Μίγας, θαυμαστόν. V.

3 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ) Φαυλὸς τις ἐγένετο, ὅστις ἐπὶ δὲ πολλά. τῶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων ἢ πύδας, καὶ τούτους πηδῶντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ἢ πάντας ἐπύδασεν· ἐκράτησεν οὖν ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὀριζόμενον τι ποιοῦντων, ὑπὲρ

τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶ. V.

11 Ἀποψήσῃ) Ἀπομάξῃ. V.

12 Τῶν ἐλεφαντίνων) Λέγει Ὁμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὄνειρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed & quae Maro noster dicit in fine VI legito, & quae Servius. G.)

Gall. Mirum, Hercule, mihi narras amorem infomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, iam transfilit lineam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile.

Mic. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones?

Gall. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterferis mel a palpebris. Iam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium.

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει.

ΜΙΚ. Ἐὰ χαίρειν τὸν λήρον ἐκείνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰδότες ὄνειρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκείνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἠδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσοῦ κεκοιμήσθαι μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ 7 πῶς οἶει καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτων; τί ποτε

6 Τυφλὸς αὐτὸς ἂν) Ἰστοροῦσιν Ὅμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τούτου γενέσθαι, ἑμέρους καλοῦνται Δωριεῖαν τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος μνῆται τὴν Ὀμήρου γράφειν βίον, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενον γῆν ἱστορίας χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀττικὴν,

καὶ καὶ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσου τὴν ὕλην ἀποβαλεῖν. V.

9 Παῦε, ὦ Μίδα) Λέγεται ὁ Μίδας πάνυ ὦν φιλόχρυσος εὐξασθαι πᾶν πρᾶγμα, οὗ ἂν ἔλθῃται, χρυσοῦν γίνεσθαι. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ τούτου ἀπίθαι, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τροφή, ἧς ἤπτετο, χρυσὴ ἐγένετο. V.

12 Πολὺ) Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.

Mic. Per neutram harum, Pythagora.

Gall. Verum Homerus solas istas duas refert.

Mic. Valere iube nugatorem illum poetam, somniorum imperitum. Paupercula forte infomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum & ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri secum afferens.

Gall. Define, bone Mida, aurum loqui. Sine dubio enim ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla somniassse mihi videris.

Mic. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo splendore fulgens? quid tandem Pin-

ὁ Πίνδαρος Φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπῶν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐδὺς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ τοῦ μὲν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὧ σοφώτατε ἀλεκτρυῶν. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθές, οἶσθα· Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

6 Ἄριστον μὲν ὕδωρ) Ἡ σύνταξις οὕτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἔξοχὴν τοῦ

πλούτου. V.

13 Εὐκράτης) Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίους ἦν πλούσιος. V.

darus in illius laude dicit? in memoriam me reponere, si nosti, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium.

Gall. Num illud quaeris?

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclita munera Pluti est.

Mic. Per Iovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero iam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν 8
 ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβε-
 βρεγμένοις, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ
 πάνυ δαιψιλές τὸ δεῖπνον ἀλεκτρούνι ἀθλητῇ ποτε γε-
 νομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπαῆλθον, ἐκάβευδον εὐ-
 θύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν
 Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς,
 ὄνειρος ἐπιστὰς . . .

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλ-
 λε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν
 τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐθις σε δει-
 πνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγον-
 τα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος, 9
 ἐπεὶ δὲ σὺ πρόθυμῃ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυ-
 2 Ὑποβεργίμος) Ἀπὲ τοῦ φανῶς καὶ ἐξακούσας. V.
 μούων. V. 16 Ω Πυθαγόρα) Περὶ πλουσίᾳ
 5 Οὐκ ἀφανῶς) Ἀλλὰ περι- οἶμαι κείσθαι τὸ ἀληθές. G.

Gall. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec
 mihi, fero vespere aliquantum vino madidus domum ve-
 niens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lau-
 tam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria
 certaverit Olympia.

Mic. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum
 statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub am-
 brosia divinum*, vere, *somnium adesse* . . .

Gall. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micyl-
 le, narra, & coenam, qualis fuerit, & convivii rationem
 universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus
 denuo coenes, & tanquam somnium quoddam illius coe-
 nae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

Mic. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam
 enarrarem. Quando autem & tu vis, fane dico. Nunquam

θαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ᾧπαντι τῷ βίῳ, τύχη τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθες τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσεῖπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμεν, ὡς μὴ καταισχύναμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τριβωνί συμπαραομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλέ, Φησι, θυγατὸς τήμερον ἐστὶ γένεβλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν Φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δὲ τίνα Φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἦκε λουσάμενος, ἦν μὲ ὄγε κληθεὶς αὐτὸς εἶπη ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῆεν εὐχόμενος ᾧπασι θεοῖς ἠπιάλόν τινα, ἢ πλευριτίν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπτος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μῆκιστον ἐτίθεμην, συνε-

4 Σὺν τριβακῷ) Ἐν πενιχρῷ. V.
12 Ἠπιάλον) Ρίγος πρὸ πυρι-
τοῦ. V.

13 Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ) Ἠνίκα δύο
παλαιούσι ἀθληταί, κάθεται τις

ἔκθεσι ἄλλης, ἐφίλειαν τῷ νικῶντι
παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται
ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ὑπταμένου εἰσεφ-
χόμενος. V.

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenasset, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutasset Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebros, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt, quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse, qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculofum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad balneum,

χῆς ἐπισκοπῶν, ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἶη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. καὶ περὶ ὅτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχμαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολ- 10 λούς, καὶ δὴ καί κεινον, Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὡχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διωθηκώς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μεираκία Φλυαρούντων. ὁ γοῦν πῶγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου

I Ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἶναι) Στοιχεῖον ἵσταῦθα λέγει τὸν τοῦ ἡλίου σκιά. εἰδῆσαι γὰρ ὀρίζειν ἡνίκα τυχεὶ ἡ σκιά γίνηται πετάπου, συνελθεῖν. οὕτως δὲ εἰδῆσαι οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιά τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λε-

γόμενον, ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντες τινί, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ἄρας μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἀγοῦνται. V.

14 Εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν) Καρῆται δειόμενος. V.

seculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra solaris esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes coniicio, abeo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset. Ac deprehendo ad ianuam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur: & manifestum erat, illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrere solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonso-

τοῦ ἱατροῦ, οἷόςτι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρή προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρίαί νόσοι ἐμποδῶν ἰστώνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. οὐ μένουσι εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεται σε, ἣν οἶκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐβέλης, ἥπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συνακαχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκείνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μείον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπεριδομένῳ
 II καὶ τοῖς οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρισκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πᾶν σκυθρῶπὸν εἶδε, Πάριβι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μί-

14 Ἐπεριδομένηφ) Ἐπαναχλινομένηφ. V.

rem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se habens veniret, officium, inquit, non decet deferere, vitum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contentum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extuffiens. Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paulo post lotus Eucrates, ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absentem etiam omnia deinceps missurus eram: & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, Accede, inquit, et

κυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὡς σὺ χώραν ἔχης. εἰσῆεν οὖν μάτην λύκος χαλῶν παρὰ μικρὸν ἀσχυρόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. καίπειδ' ἡ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνας, νῆ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες πύτῳ πάντοθεν, ὡς διαμένει ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν δύναίτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακλίσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. τούντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὃ Πυθαγόρα, πολυούφον τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου καὶ ἐκπάσματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ μουσουργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβή, πλην ἀλλὰ ἐν με-

3 Εἰσῆεν οὖν μάτην λύκος χαλῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζοντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχάνοντων. V.

eiam, Micylle, & coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupus, erubescens, quod convivio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto, iuvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ridicularii: atque in universum, suavissime tempus traducebatur; nisi quod unum male me habebat, nempe non me-

ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
τινα πρὸς μὲ διέξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφά-
σεις μίαν κατὰφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρας
ἔστι, νῦν οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶ-
ναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλο-
σοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμεντο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ
ἔων ἀκούειν τῶν καθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τοῦτο μὲν σοι,
ὦ ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα
ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

- 12 ΜΙΚ. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὥμην γὰρ τὸν Εὐ-
κράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν,
εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας δέμενον, ἐν αἷς
ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀπο-
θανεῖν ἑμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν
χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν

diocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi
virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam
effici affirmationem; &, si dies sit, noxam non esse; &,
cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam
mihi non petenti impertiens, continuato sermone blatera-
bat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam
pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam.

Gall. Non iucundissimam, Micylle, maxime cum fors te
ad delirum illum senem detulerit.

Mic. Iam audi etiam somnium. Videbatur mihi ipse Eu-
crates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me,
&, testamento condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
paulo post mori. Me autem, adita hereditate, aurum quidem
& argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo
& copiose affluens: reliqua autem, vestem, meas, po-

ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἴτα ἐξήλαινον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασιν τοῖς ὄρασι καὶ ἐπίθρονος. καὶ προέβηον πολλοὶ, καὶ περιίππευον, καὶ εἶποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα ἐξημέμενος τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐστίαςίν τινα λαμπράν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνηκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκάστω τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακούντος εἰσκομιζομένου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλούτον ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύα-

10 Πότος) Πότον προεξυτίνεω μὲν σημαίνει τὸ συμπόσιον. ἐξυτίνω δὲ αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν δηλοῖ. V.

11 Φιλοτησίας) Φιλοτησίαν προ-

πίνειν ἔστιν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πῖνῃ μέρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλος, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

cula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equirabant, plures autem sequebantur. Ego autem, vestem habens illius & anulos, quam graves! sexdecim, aptos digitis, iubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio etiam fieri probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam instaurabatur potatio. In hoc iam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; iam placenta efferebatur: cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas dissipasti, &, ut ludibrium ventis volaret, effecisti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis

σας. ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὥς
τρίεσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

13 ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἴ και Φιλόπλουτος, ὦ
Μίκυλλε, και μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, και
ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι τὸ πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ
και σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐφορβος ἦσθα, χρυσὸν και ἄρ-
γυρον ἐξημμέεις τῶν βουτρυχῶν, ἐξήεις πολεμήσων τοῖς
Ἀχαιοῖς, και ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μάλ-
λον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμεινον ἦν· σὺ δὲ και τότε ἡξίους
χρυσῷ διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων διακινδύ-
νεύειν. και μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσω
ὁμοίως εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε και ἀργύρῳ
ἐσφῆκοντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ και ἐρασμιώ-
τεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, και
συναπολαμβάνουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ
χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυ-

noctibus si adhuc comingeret illud fomentum, lubens illud
viderem?

Gall. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle,
& tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse pu-
tas multum possidere aurum?

Mic. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam
ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cin-
cinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas,
in bello, inquam, ubi ferrum gestare, quam aurum, prae-
stabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincin-
nos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum
similes Gratius vocasse comas tuas Homerus, quod argento
constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores
videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lu-
centes. Atque illud de te quidem mediocre est, si, Panthi

σίον. ὁ δὲ πάντων Θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεί-
ρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μετα-
βάλει, οὐδὲ ἔπως ἂν διαφθείρει τοῦ Ἀκρισίου τὴν Φρου-
ραν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ρυεῖς διὰ
τοῦ τέγους, συνῆν τῇ ἀγαπῶμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ
ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ
χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σο-
κοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν
συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφάνων καὶ ἀδόξων ἐνίστε περιβλέ-
πτους καὶ αἰοιδίμους ἐν βραχεὶ τίθησι. Τὸν γείτονα γοῦν 14
μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα. τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ
δεκτικῆσαντα παρ' ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτνος ἦβουν τοῖς Κρο-
νίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλαντος ἐμβαλὼν.

2 Τῆς Ἀργολικῆς) Τῆς Δακίας
τοῦ Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρισιος βασι-
λεὺς ἐν τοῦ Ἀργους, ἔλαβε χρημὸν,
ὅτι ὁ γενόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς
αὐτοῦ Δακίας φονεύσει αὐτόν· καὶ
διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέλειπεν αὐ-
τὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς

αὐτῆς, μετεβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ
ἔφθειρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ
δάματος. V.

13 Ἔτνος) Πισσάριον. V.

ibid. Τοῖς Κρονίοις) Ἐν τῇ ἱερῇ
τοῦ Κρόνου, τόμους δὲ τμήματα. ἀλ-
λὰντα ὁ συνηθεὶς λοχαγικα. V.

filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deum pater atque
hominum, Saturni ille & Rheae filius, qui quondam Ar-
golicæ illius puellæ amore captus est, cum non haberet,
in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam
quomodo contumperet, iam audisti alicubi, ut aurum fa-
ctus, illapsusque per regulas, cum amafia congressus sit.
Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum uti-
litates præstet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos
& sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & glo-
ria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspi-
cios brevi reddat ac celebres? Nosti enim vicinum meum,
artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum
mecum coenavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pul-
ticultam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine frustis.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σίμων, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κερα-
μεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων,
μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῶν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς.
ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσα-
το θεοὺς τοσούτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας
τότε, ὦ ἀλεκτρυὼν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὀρών;

ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε θνατὸν ἦν. τί
δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ εἶναι.

ΜΙΚ. Ἀνείσιος ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολήν, Δρι-
μύλος τούνομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σί-
μωνι· πᾶς γάρ; ἔς οὐδὲ αὐτὸς ἤπτετα τῶν χρημάτων;
ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νό-
μους, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον πε-
ριλείχων ἄσμενος ἐξελαίνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ
ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώ-

15 Ἀλουργῇ) Πορφυρ. V.
ibid. Καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχό-
μενος) Ὑσγίνοι ἴσθιι ἄνθος ἰσχυρὸς

ὑακίνθος βαθύτερος, ἴσως δὲ τὰ ἀπὸ
χειρὶνος αἱμάτων βαπτόμενα. V.

Gall. Novi, simum illum, brevem, qui fidelem, quam
solum habebamus, patellam furatus, & sub ala occultans
abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle.

Mic. Igitur ille furatus, tot deinde peieravit Deos? Sed
cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari
nos videres?

Gall. Cucurriebar, quod solum tum poteram. Quid
ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid.

Mic. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomi-
ne. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quo-
modo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam
vero nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo ille
cum pannis sordidis, ille, qui patellam ligurricbat, laetus
domo exiit, purpuras indutus & hysgina, servos, & bigas,

ματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἑναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσίοντα, Χαῖρε, ἔφη, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἶπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἰλεώς ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν παιπτῶν λεγόντων·

Ὁ χρυσὸς δεξίωμα κάλλιστον κτέρας. καὶ.

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.
ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυῶν;

& aurea pocula, & menfas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendāco, meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor, sed Simonides*. Maximum vero illud est, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem sibi consciscant, si porro negligantur. Vides, quantum bonorum aurum causa sit; siquidem deformes etiam refingit, & ut poëticus ille cestus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15 ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀβλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλαγῇς, καὶ ἅ σύνοισθα τῷ βίῳ ἕκαστῳ.

ΑΛΕΚ. Ἀκουε, τοσοῦτόν γε προειδὼς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακένας.

ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυῶν; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

2 Τοῖς πολλοῖς) Τοῖς ἀνόμοις. Ex multis, i. e. ex multis ignorantibus & stultis. G.

Gall. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriores, quam vos, vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscuiusque fecerim experimentum: paulo post autem tu quoque scies singula.

Mic. Sic per Iovem: tempus enim iam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conscius.

Gall. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viveret beator.

Mic. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic, ab Euphorbo inde factio initio, quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est, multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ 16
μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέου ἐς ἀνθρώπου σῶ-
μα, ἢν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν, ἄλλως τε οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ
ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην. . . .

ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν,
τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσ-
περ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Σὺ, μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνο-
ρυττόντων.

ΜΙΚ. Εἴτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγ-
μάτων ἡκεῖν ἐς τόνδε τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπιστιγιάμενος;
ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι, εἴπε' εἰκὸς γὰρ εἰδέναι

Gall. Quomodo ex Apolline primum anima mea devo-
lans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam
luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi
talía fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem...

Mic. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim,
hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, im-
mutatus sum?

Gall. Ita sane.

Mic. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim
hoc scire.

Gall. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum ef-
fodiunt.

Mic. Tum pigratus sum miser, paucarum micarum sumto
inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post
pro, mihi dic: verisimile enim est, te scire. Si enim bonum

σε. εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἴστηκας.

17 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπέπερ Εὐφορβος ἐγενόμην, (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἑστώς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθηταί μοι τὸν οἶκον.

ΜΙΚ. Ἄσιτος ὦν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἶπέ τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γι-

6 Περιέμενον ἄοικος) Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπλανόμην, οἶκον ζητῶν, ὃ ἔστι σῶμα, ὥς ὅτι Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἐκτίσεν μοι οἶκον, τουτίστιν ἐπερί με. V.

9 ὦ τᾶν) ὦ ἰταῖρε. V. In altero Voff. in Folio sic: ὦ τᾶν)

ὦ τᾶν σημαίνει τὸ ἰταῖρε. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἰτης, ὃ σημαίνει τὸν συγγινῆ. κασιγνῆτοί τε ἴται τε. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἰτῆταν, ὡς μέγιστος μεγιστὴν, καὶ ἐν συγχοπῇ ἰτάν. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ ἰτάν, καὶ ἀποβολὴ τοῦ E τάν. V.

quid fuerit, furgam statim, & ab ipso illo, in quo tu modo infistis, clavo me suspendam.

Gall. Nullo istud modo resciscas. Verum enimvero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interiecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium.

Mic. Cibine, o noster, expers & potus?

Gall. Nimirum. Neque enim indigebat his, nisi solum corpus.

Mic. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait?

Gall. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent,

γνωμένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσ-
αῦτόν σοι Φημί ὑπερφύες μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε
τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω
καλὴν, ὡς αἰοῦνται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπι-
μήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶ-
ναι· τᾶλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς
Ἑκάβης, ἣν γε Θητεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδ-
ναῖς εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς
πρότερον εἴλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς
τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κο-
μιδῇ μειράκιον ὦν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ
πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;

ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηέχθην, ὦ Μίκυλλε,
οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαι-

1 Ἐν Βάκτροις) Χώρα Περσικῇ.
V.

3 Αἴαντα) Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ καὶ
ὡς περισφύρον τὰ τοῦ Ὀμήρου, καὶ
ὡς σχηματίζει παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἵσταν-

τία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφῆσι καὶ
παραδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα πε-
ρὶ τῆς Τροίας ὅτι πρόνῃ ὑφ' Ἡρα-
κλέους σκίθη ἡ Τροία. G.

Camelus esset in Baëtris? Ego vero tantum tibi dico, su-
pra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque
ita magnum Aiacem, neque Helenam ipsam ita pulchram,
ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo col-
lo, ut cycni filiam agnosceres, ceterum valde anum, &
Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam ha-
buerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem
prius Troiam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum
circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens,
visum a se, puero admodum, Herculem.

Mic. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus
undique? an haec quoque temere conficta?

Gall. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque pos-
sum tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dice-

οἷς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὢν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.

ΜΙΚ. Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

- 18 ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστῆς ἀνθρώπος ἦν, κρῆ γὰρ, οἶμαι, τάληθῇ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτης τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδμήμῃσα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρου καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διεθήκα τὸς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.

ΜΙΚ. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξαις ἀναβεβιωκέναι ἀποθανόν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαι

1 Πολέμιος ὢν) Ὁ γὰρ Εὐφορ-
βος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν
Ἑλλήνων. V.

6 Σοφιστὴς ἀνθρώπος ἦν) Καθό-

λου σοφιστὰς ἐχάλου τοὺς ἀπατῶν-
τας διὰ τῶν λόγων. V.

10 Ἄδυτα) Ὅτι Ὠρεὶ καὶ Ἰσις
περὶ τῶν ἀδύτων παρίδουσαι ἐν βί-
βλοις αὐτοῖς. G.

re. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio basta traiectum interemi.

Mic. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic de Pythagora.

Gall. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim; puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent.

Mic. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum il-

πατε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιή-
σασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκριτε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλή-
θειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα
σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγιές, οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι
εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι,
ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσω
δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὦμην αὐτοῖς ἐσε-
σθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιη-
σάμενος τὴν αἰτίαν, ὥς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅ-
παντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
χρησμάτων.

*huc mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres
de carnibus fabisque non edendis?*

Gall. Noli perquirere ralia, Micylle.

Mic. Quid ita, galle?

Gall. Quia pudet me verum tibi de illis dicere.

*Mic. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contuber-
nalem & amicum: dominum enim non amplius dixerim.*

*Gall. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si
consueta, & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in
admirationem me non perducturum esse homines. Quo ma-
gis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque
admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quae-
dam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniectu-
ris utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut
in obscuris oraculis.*

ΜΙΚ. Ὅρᾳς; καταγελᾷς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρεϊ τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἱχθυήματα, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπά-
 19 νοις. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετρη-
 Φιάσω μετ' αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἐταῖραν.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτοόκεις, ὧ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔβαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς,

1 Κἂν ἐν τῷ μέρει) Καὶ ἐκ μέρους
 φρεὶ καταγελᾷς μου καὶ σὺ, ὅσον
 καταγέλασας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν
 ἄλλων. V.

14 Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ)
 Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν
 Ἀθηνᾶν λουομένην. καὶ καί τινι ἔργῳ

σθεῖσα μετέβαλεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα. V.

15 Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς)
 Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ
 ἦν. ἤρκεσθαι ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ
 οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῇ αἰ-
 μὰ ἰμόση αὐτῇ πρότερον, ποιήσειν δ'

Mic. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas, & Metapontinos, & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia. Exuto vero Pythagora, quem post ea induisti?

Gall. Aspasiam, meretricem Milefiam.

Mic. Vah, quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, cum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti?

Gall. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam

ἵνα ὅποσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ᾤπυιεν;

ΑΛΕΚ. Ὅρας, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θεοὶ παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἅπαντας οἰόμε-

βούλει. ὁμοσάντος δὲ τοῦ Ποσειδάουτος, εἶπεν, ὅτι αὐτὰρ με ποιεῖσιν. ὃ δὲ διὰ τὸν ὄρκον ποιεῖσας οὐκ ἰδυμένη συγγενίσθαι. λέγεται δὲ τὸν Κανίαν ἐκ γυναικὸς εἰς ἀνδρα μεταβαλλόμενον, καὶ γυναικώτατον γενέσθαι ὑπὸ παντῶν γε μὴν ὀλίσθαι Ἑλλάταις ἀλοομένοι. V.

5 Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦ-

σαν) Ἐπὶ συμφέροντι γινώσκοντες ἡμισβήθησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ἥρα, τίς τῆς λαγνείας μάλλον ὀρίγεται, ὁ ἄνδρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὃ δὲ ἔφα, ὡς ἐντεταλμένοι ἢ γυνὴ τοῦ ἀνδρός ὀρίγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ὁ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτήν. V.

Tiresias ante me, & Elaris Caeneus filius. Quaecunque igitur in me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris.

Mic. Quid ergo? utra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles?

Gall. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem?

Mic. Sed etsi tu non dicas, fatis Euripides illud diremit; cum dixit, malle se ter cum clypeo stare in acie, quam semel parere.

Gall. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & faepe, in multiplici illo orbe.

Mic. Non abis in malam rem, galle, qui putes, omnes

νος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶκαι; σὲ οὖν Φασι; καὶ
 Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπα-
 20 σίαν γενέσθαι τῷ τυράνῳ. Τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπα-
 σίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῷ ἀνεφάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

ΜΙΚ. ὦ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρας
 Φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλί-
 γον, Σατράπης, εἴτα ἵππος, καὶ κολοῖος, καὶ βάτρα-
 χος, καὶ ἄλλα μυρία μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμή-
 σασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλά-
 κισ' ἦσθην γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλ-
 λοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελῶν ὅσημέραι
 σοῦ ποτνωμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς

6 ὦ Διοσκόρω τῆς ἀνομοιότητος)
 Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφανεί.
 τοὺς Διοσκούρευς δὲ παραλαμβάνει,
 ὡς σατῆρας ὕδιν, ὡς ἂν μὴ τῇ με-

ταβολῇ τῶν βίῳ ναυάγειν ὑπο-
 σταίη, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θά-
 λασσαν μεταγύμνοι. V.
 15 Ποτνωμένου) Ὀδυρμίνου. V.

Milesios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam, cum Pytha-
 goras esses, & forma splendida, saepe Aspasiā fuisse ty-
 ranno. Equis vero post Aspasiā vir, aut quae mulier de-
 nuo prodiisti?

Gall. Cynicus Crates.

Mic. O Iovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice
 philosophus.

Gall. Tum rex, deinde pauper, & paulo post Satrapa,
 deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed
 longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus sae-
 pe fui, (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ser-
 viens, reges, pauperes, divites; postremo nunc tecum vi-
 vo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam

πλουσίους θαυμάζοντας, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσ-
όντων κακῶν. εἰ γοῦν ᾗδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, ἃς
ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῶ πρώτον οἰθθέντι ὑπερ-
ευδαιμονεῖν αἰετὸν τὸν πλούσιον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαί-
ρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλ-
λοτε ἄλλον καλῶν.

ΑΛΕΚ. Διόττει μὲν οὐδέν, ἣν τε Εὐφορβον, ἣν τε
Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράττητα,
πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦ-
το, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτι-
μάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσ-
αύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἐπειδὴ ἀπάντων σχε- 21
δὸν ᾗδῃ τῶν βίων ἐπειράβης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις
ἂν ᾗδῃ σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦ-

paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum,
quae ipsis adsunt. Si enim scires curas illorum, quas ha-
bent, ipsum te rideres, qui prius putaveris, ex omni par-
te beatum semper esse divitem.

Mic. Igitur, Pythagora, aut quo maxime nomine gau-
des, ne confundam sermonem, alias alium vocans...

Gall. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive
Pythagoram, sive Aspasiā vocaveris, sive Cratetem:
omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc vi-
deor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelio-
sus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se
animas habeat.

Mic. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera ex-
pertus sis, & omnia noveris, dic mihi iam diserte & se-
paratim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pau-

σιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὥς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα
Φῆς, εὐδαιμονώτερον ἀποφαινὼν με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ οὕτως ἐπίσκεισαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ
μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἢ λέγεται ὥς οἱ πο-
λέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
μωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν,
ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀ-
κούων μόνον, ἔπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυ-
τὸν, οἱ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον δια-
φυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶν-
ται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμε-
να ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέη,
μόνοι καλοῦνται ἢν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατ-
ηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων,

14. Σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων)
τὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἴστω
ἀκαθάρδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι
τὰ σχοινία. V. In altero vero Vof-
siano in Folio sic legitur: Οἰ-
σύνῃν) Οἰσύνῃν ἢ ἐκ λύγων ἀρχαιο-

τρόπως πεπλεγμένη. ἰσοῖα ἴσδ' ὅτι
καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κοιτίδια
τοιαύτης ἐργασίας. ἄλλῃ τὴν ἀρε-
τὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἴστω
ἀκαθάρδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι
τὰ σχοινία.

perum; uti cognoscam, verene dicas ista, cum beatiorem
me divitibus pronuntias.

Gall. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi
belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: ne-
que sollicitus es, ne, irruptione facta, agrum populentur,
aut hortos conculcent, aut excindant vineam. Sed tuba
audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis,
quo te salutis causa convertas, & periculum effugias: at
illi & sibi timent, & anguntur, cum vident de moenibus,
agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tribu-
tum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum,
primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equi-
tatu, pericula. Tu vero, scurum habens vimineum, expe-

εὐσταλῆς καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἑτοιμος ἐστιᾶσθαι
 τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰ- 22
 ρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ὢν, ἀναβάς εἰς ἐκκλη-
 σίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ Φρίττουσι, καὶ ὑπο-
 πτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονταί σε. λουτρά μὲν
 χάρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα
 διαρκῆ ἅπαντα ἐκείνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ
 δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μετα-
 δίδους ἐνίστε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχαλάξῃσας αὐτῶν
 ἀφρόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας·
 οὔτε δὲ συκοφάντην δέδιδας αὐτὸς, οὔτε ληστὴν, μὴ ὑφέ-
 ληται τὸ χρυσίον, ὑπερβάς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν
 τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν,
 ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς
 τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συν-

7 Πονοῦσι) Κατασκευάζουσι. V.

9 Κατεχαλάξῃσας) Κατίχας.

V.

14 Διαπυκτεύων) Ἀπὸ τοῦ δια-
 σκοπούμενος καὶ ἐξακριβῶν. ἐπὶ καὶ

οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται
 τὴν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κα-
 τακρίριον ποιεῖν, ἀλλὰ μὴ μάτην
 μὴδὲ εἰς ἄλλα ὄρεσιν τὴν πυγμὴν
 πέμψαντα. V.

ditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas,
 cum post victoriam triumphale imperator sacrificium cele-
 brat. In pace rursus tu quidem, de plebe unus, in concio-
 nem ascendens tyrannidem exerces in divites: at illi hor-
 rent, & metuunt, & placant te divisionibus. Balnea enim
 ut habeas, & certamina, & spectacula, & reliqua, quan-
 tum fatis est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
 censor acerbus, tanquam dominus, ne sermonem quidem
 interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos
 lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero ca-
 lumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi,
 vel loricā domus superata, vel pariete perfosso, surripiat:
 neque molestias habes putandi rationes, aut debita repeten-
 di, aut cum scelestis dispensatoribus conflictandi, nec in-

τελέσας, ἐπὶ τὰ ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς
 περὶ δέιλῃν ὀψίαν, λουσάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέροδῃ τι-
 νὰ, ἢ μαινίδα, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριά-
 μενος, εὐφραίνει σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ
 23 βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν. Ὡστε διὰ ταῦτα
 ὑγιαίνει τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς
 πρὸς τὸ κρύος. οἱ πόνοι γάρ σε παραθήγοντες οὐκ εὐ-
 καταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δο-
 κοῦντα τοῖς ἄλλοις ἅμαχα εἶναι. ὥστε οὐδὲν σοι τῶν
 χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἦν πο-
 τε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετή-
 σας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐδύς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσι-
 τία, ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς σε Ἰψυχροῦ τε ὁρῶν

2 Σαπίρδῃ) Εὐτελής βρῶμα ἀπὸ
 ἔχθρων μικρὰν τεταριχυνμένην, οἷα
 νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἡτοι ἐγγραύ-
 λων ἢ τῶν σαύρων διειρημένα καλὰ
 μοῖσι πτύχια. ἱστοί δὲ σαπίρδῃν εἰρή-
 κασι τὸ ἐκ τοῦ ἀρίχου, ὃ τῶν γόν-
 ῶν Παφλαγόνος φασὶ καὶ χρῶνται.
 μαίνεις δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος τι τῆς κα-
 λουμένης μαινομένης. V. Σαπίρδῃ)
 Εἶδος τι ἁλίστου. οἱ δὲ τὸν Πόντον
 οἰκῶντες τὸν κοράκινον ἔχθρυν. ἄλ-

λως &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπίρ-
 δῃν φασὶ τίμαχος τεταριχυνμένον
 ἔχθρυν. τὸν γὰρ κοράκινον ἔχθρυν
 σαπίρδῃν οἱ Ποντικοὶ φασίν. G.
 (Vid. Athen. 308. Et Casaub. qui
 apud Hesych. κοράκινον legere iu-
 bet, uti recte in posteriori parte
 Scholii legitur. Persius, *Saperdam*
advehe Ponto. Solan.) Κοράκινον
 igitur & illic scripsissem, non
 κοράκινον. Reitz.

ter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obo-
 lorum mercedem habens, circa seram vesperam surgens,
 & lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot,
 aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe,
 & eum optima illa paupertate philosophatus. Itaque his
 de causis bene vales, & robusto es corpore, & frigoris pa-
 tiens. Labores enim acuunt te, & adversarium non con-
 temnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur.
 Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed
 si quando levis te febricula invadat, pauxillo interiecto
 tempore, tuo solius ministerio usus, statim iterum depul-
 so per inedia morbo exsulis. Nempe e vestigio ille fugit,

ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄβλαιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ Φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελεῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις.

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς

13 Ἐπιεικεῖς) Τὸ ἐπιεικὲς τρία ὄντοι, τὸ τὸν τρόπον ἀγαθόν, ὡς ὅταν λέγομεν ἐπιεικὲς ἄνθρωπος. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται ἐπιεικῶς ὁδε ζῆ, ἀπὸ τοῦ συμμέ-

τρος. καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὲν ἀλλ' ἐπιεικῶς τοῦθ' ὁ δυσμαχεστάτων ἴστιν, ἀπὸ τοῦ πᾶν δυσμαχεστάτων ἴστι. V.

te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, & plorare iubere medicos illos circuitus. Verum isti per intemperantiam suam miseri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim sumtuosarum illarum coenarum suboles. Itaque alii illorum Icari instar cum multum se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari, cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum nonnunquam strepitum, praecipites in mare delapsi, excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant.

Mic. Aequos nempe & prudentes viros dicis.

Gall. Verum ceterorum naufragia turpia sane videas,

ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς ἰδοὺς ἂν, ὅταν ὁ Κροῖστος περι-
τετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀνα-
βαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἣ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυ-
ραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκη, μετὰ τηλ-
καύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

24 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὅποτε βασι-
λεὺς ἦσθα, (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίου τινὸς
ἐπειράβης ἐκείνου τοῦ βίου; ἤπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ
κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω
τρισάβλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαὶ ἀνίαις συνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ
πιστὰ Φῆς.

ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε,
παμφόρου τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει

ἰ Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ) Ἄν- ἀβίλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ
τὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασι- ταῦτα ἐλπίσας ἴσωσιν. V.
λείας. νικήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Κύρος

cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in
rogum adscensu; aut extincta tyrannide Dionysius Corin-
thi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas col-
ligere cogat pueros.

Mic. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, (nam regnasse
etiam te dicis) qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex
omni parte beatus fuisti, cum, caput quod est bonorum
omnium, haberes?

Gall. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum
eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas,
beatus undique viderer, innumerabilibus intus confislarer
miseriis.

Mic. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia.

Gall. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle,
fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pul-

ἡν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατία ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολος, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη ὥστε, ἐπότε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύουν, καὶ θεὸν τινα ὁρᾶν ὥοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον οὐρόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακεῖναι τὸ ζεῦχος, τὴν ἑφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅπόσα με ἠνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἴους ἡ Φειδίας, ἡ Μύρων, ἡ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκ-

6 Τραγωδία πᾶσα) Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κομπᾶ ἴσθαι, εἰκότως τραγωδίας τὸν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσαν. V.

11 Τὴν ἑφεστρίδα) Τὸ φορούμενον ἔκαθεν ἱμάτιον. V.

15 Ἡ Φειδίας) Οὗτοι ἀγαλματοποιοῖσαν. V.

chritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuosio uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innummerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii chora-gium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam, testis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi confcius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colofis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Il-

τὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χρασοῦ
 τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνόν, ἢ ἀστρα-
 πὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ
 ἔνδοθεν, ὄψει μοχλοῦς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἦλους
 διαμπαῖς πεπερονημένους, καὶ κορμούς καὶ σφῆνας,
 καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀ-
 μορφίαν ὑποικουροῦσαν· ἔω λέγειν μυῶν πλῆθος, ἢ μυ-
 γαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ
 βασιλεία ἐστίν.

- 25 ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμ-
 Φους, καὶ μοχλοῦς, οἱ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν
 ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστίν. ὥς τότε ἐξε-
 λαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἀρχοντα, καὶ
 προσκινούμενον δαιμονίως, εἴκειν οὕτως Κολοσσιαίᾳ
 παραδείγματι. θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ
 τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

10 Καὶ τοὺς γόμφους) Τουτίστιν, οὕτω ἡμῖν εἶπας τὴν οὖσαν ἰδὼν
 τῆς ἀρχῆς συμφοράν. V.

lorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut sup-
 piter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore,
 fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero in-
 terna inspicias, vestes quosdam videas & paxillos, & cla-
 vos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos,
 & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo
 genere deformitatem. Mirro dicere murium multitudinem,
 aut mustelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam con-
 stituere. Tale quid etiam regnum est.

Mic. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vestes, qui
 sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem.
 Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus im-
 perare, & numinis instar adorari, sic satis simile est Colos-
 saeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc.
 Tu vero iam interiora quoque huius Colossi dicito.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς Φόβους, καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ τὰυτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κεῖνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὕψ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαι τινος ἡδὺς ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ὑπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα. καὶ ταῦτα ρεγκόντων Ἀχαιῶν πάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς Κωφὸς ὧν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν ἄλλον δὲ Δίῳν, πρὸς οὓς τισι τῶν Σφα-

14 Τὸν Πέρσιν δὲ) Ἀρταξέρξου Περσῶν βασιλεύοντος, Κύρος ὁ ἀδελφὴς τὴν βασιλείαν ἀποσπάσαι βουλόμενος διὰ Κλεάρχου πολὺ συνῆξε

στρατόπεδον. V.

ibid. Κύρῳ ξενολογῶν) Ξένους στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνακοινοῦμενος. V.

Gall. Quid primum tibi dicam, Micylle? metus, & morfus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista fomni parum, idque ipsum non profundum & placidum, & plena terroris infomnia, & cogitationis multiplicis; & spes semper malas? an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & iudicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitatem ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumera-biles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

idque stertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum murus filius; Persam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracusanorum

κουσίῳ κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἱπαι-
νούμενος, καὶ Περδίκκᾱν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολε-
μαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς
ἀνάγκην ξυνὸν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ
ἀποστήσασθαι τινες λεγόμενοι, καὶ οὗ ἡ τέτταρες τῶν
δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγι-
στον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς Φιλτάτους μάλιστα, καὶ
ἐκείνων αἰεὶ τι θεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ
παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ
τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἰσως ὁμοιότροπος θάνατος
κατέλαβεν.

- 26 ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεῖνὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ
γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ
πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιάλης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνα-

1 Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἱπαινού-
μενος) Τὸν Φίλιππον λέγει, τούτου
γὰρ στρατηγὸς ἂν ὁ Παρμενίων, πά-
νυ πύδ· κίμει. V. (Immo Alexan-
dru m ipsu. Solan.)

2 Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ
Σέλευκος) Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι
ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκ-
κας συνιδεῖκε Ἀριδαίᾳ τῇ βασι-

λεύοντι μετ' Ἀλεξάνδρῳ, ἀποθανόντι,
τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολε-
μαῖος ἤρχεν Αἰγύπτου· καὶ Σέλευ-
κος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς
ἰστορεῖ Δέξικπος. V.

14 Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιάλης)
*Nunquam fœtilibus aconitâ bibun-
tur. Illa tunc cum pocula sumes.*
(Iuven. X, 25.) G.

quibusdam caput conferens; alium laudans Parmenio, &
Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum il-
la quoque dolorem afferunt, si amasius coactus praebeat,
& alio gaudeat pellex, & si defecturi dicantur quidam, &
duo vel quatuor fatellitum inter se susurrent. Quod vero
maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, &
ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a
filii sui veneno mortuus est, hic & ipse a suo amasio; al-
terum vero similis forte mors oppressit.

Mic. Apage, tristitia sunt, quae dicis, galle. Mihi ergo mul-
to securius est inclinato corpore scindere coria, quam au-
rea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amici-

νακραθεῖσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρ-
 ολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ'
 εὐθῦ, ἐλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ
 δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχῶνται, καὶ ταῦτα μυ-
 ρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πέσωσι, ὅμοιοι μά-
 λιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολ-
 λούς ἰδεῖν ἐστί, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σι-
 σύρους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη
 ἐλεφαντόκοπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα
 χρυσοπάστον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προτκρού-
 σας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα
 δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συν-
 τριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς
 κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυ-
 μνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι
 ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀ-

2 Καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς) Τὸ
 ἰξῆς τῆς ἐπ' εὐθῦ τομῆς. V.

10 Κριμβατίας) Κριμβατιῦν
 ἵς κατὰ βαίνειν, κατὰ ἐπιχειρεῖν. V.

tiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scal-
 prum, & a recta incisione aberret, cruentare vulnuscule
 parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulan-
 tur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum
 cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum
 multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
 cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere &
 gladios eburneis capulis, & iubam fluctuantem, & chla-
 mydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt,
 fallente inani vestigio illorum aliquis in media scena con-
 cidat, risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum ipso
 diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, &
 cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interio-
 ra vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subli-
 gationem deformissimam, nec ad pedis rationem respon-

μορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὥφθη οὔσα· ἵππος δέ, ἡ κύων, ἡ ἰχθύς, ἡ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφeres ἐκείνην τὴν διατριβήν;

- 27 ΑΛΕΚ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξε μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς Φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεαῖς ἐμμεμετρημέις· τελώνην δέ ἵππον, ἡ συκοφάντην βάτραχον, ἡ σοφιστὴν κολοῖον, ἡ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἡ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

- 28 ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ ὁ-

9 Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις Πάνυ κατελλήλας τοῖς φυσικοῖς τῶν ζῴων ἦβει, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιθυμήματα ἡρμοσε. τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελάνου ἀπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν.

τῷ κοτὶλῳ τῶν κολοῖων καὶ θορυβάδι τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ τῶν κωνόπων, καὶ παντὸς οὐτινος οὐν προσοπητικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἐτοιμῷ τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

dentem. Vides, quomodo iam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

Gall. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

Mic. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affe-

γε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τοῦνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.

ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπείπερ ἔτι νῦν ἔστιν, ἔξαναστὰς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσιῶν οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἔστι.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;

ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὔτερ ἱερός εἰμι, ἔξαίρετον ἔδωκε μοι τοῦτο, ἣν τις τὸ οὐραῖον πτερόν τὸ μήκιστον, ὃ δὲ ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἔστι.

ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα.

Etus sim, dicere apud te non erubescō. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Vero mihi & insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit.

Gall. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox est, surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.

Mic. Quomodo hoc clausis ianuis? nisi forte parietes perfodere me cogas?

Gall. Minime. Sed Mercurius, cuius facer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter molliem inflectitur...

Mic. Duae sunt tales,

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπᾶσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γόης ὢν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπασ' παράσχης, ὅψι τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθὼν. ὁ δὲ αὖθις περιτρώζεται ἀποτείνων τὰ καττύματα.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιοῦτόν τι ἐργάσῃται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτῃν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφ' ἔξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἦν δύναμαι.

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας.

Gall. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire ianuam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia.

Mic. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas.

Gall. Nefas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agar, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.

Mic. Non est verosimile, quod dicis, furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinebo enim auro, si potero.

Gall. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evellesti ambas.

ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὡς ἀλεκτρυῶν, καὶ σοὶ ἦττον ἄμφορον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χλωεύεις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἰεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ 29 παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὐ μένουں, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοί. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὰ μετὰ τοῦτο;

ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλεῖδρον.

ΜΙΚ. Ἰδοὺ δὴ. ὡς Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασται ὥσπερ κλειδίῳ ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾶς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' ὅπόθεν, ὡς ἀλεκτρυῶν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκώς

Mic. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

Gall. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitem?

Mic. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus iam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post haec agam?

Gall. Admove pennam ad seram.

Mic. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi ianua.

Gall. Praecedere porro „viden” illum vigilantem & subducentem rationes?

Mic. Video, per Iovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle;

ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΑΛΕΚ. Ἀκουσον ἅ Φησιν. εἴη γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυκται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελής ἄλλως, οὐδὲ Φιλόπονος ὢν. εἰκὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολλῶ πλείῳ τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τὰμὰ οὗτοι σπάθῳσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλῇ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθο-

10 Ὁ Τίβιος) Οὐχίτου ὄνομα. V.

ὅτις ἄκρῃ, βαλλόμενον. V.

11 Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον) Ἐνά-
τιν τὸ ἐν τῇ λαβῇ, ὃ ἐστι τῇ τοῦ

12 Οὗτοι σπαθῶσι) Μετὰ τρυ-
φῆς δαπανῶσι. V.

& totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est.

Gall. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat.

Sim. Ergo talenta quidem septuaginta illa secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equis occulta sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur [*in stabulo occupatus est*], qui alias omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi salsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam in aurem emisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur, ne quis, perfosso pariete,

νοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γεί-
των Μίκυλλος.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια
ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ
παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἀριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν ἅπα-
σαν περίεμι διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος;
ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρῦχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ἂν τυγ-
χάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀγορεύσας τὸ χρυσίον,
μή τι με πρῶν διέλαβεν. ἰδοῦ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ’
ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς
ἁπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτω-
μεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μέν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. 30
ἀπώμεν δὲ καὶ παρ’ ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ἐλίγον τῆς
νυκτὸς λοιπὸν ἐστίν.

ea subducatur. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime
Micyllus vicinus.

Mic. Ita me Iuppiter : tui nempe similis ego, & patellas
sub ala habens abeo.

Gall. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat.

Sim. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam :
omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te
video, perfossor parietum, per Iovem... Quandoquidem
columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum au-
rum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum
oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehen-
dero. Sepeliemus rursus aurum.

Gall. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam
ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόρης γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκὼς αὐτῷ. ἡμεῖς δέ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἴδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31 ΑΛΕΚ. Ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα τὰυτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι;

ΜΙΚ. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὥς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπΐωμεν.

12 Σίλφην) Σίλφη ζωῦφιον ἰοικὼς κινθάρῳ. λέγεται δὲ καὶ σιλφά, ἐμπίς δὲ ζωῦφιον ἰοικὼς κύνωπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. V. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν τυκτερίδα φασί. G.)

Mic. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere.

Sim. Quis me percussit? a latronibus miser pereoo!

Mic. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur, Gniphonem videamus danistam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

Gall. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paulo post oportebit, relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri?

Mic. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem: quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ καὶ ἰδοῦ 32
γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσιῶμεν.

ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς
γούν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύ-
την ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταπυγούνην τινὰ, καὶ πα-
σχησιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην τὴν γυναῖ-
κα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγεύρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐβέλους ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ὧ 33
Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὧ ἀλεκτρυῶν· λιμῶ πρότερον ἀπο-
λοίμην ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ
τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον,
ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

7 Καταπυγούνη) Καταπυγού- γεία. οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνην εἶναι
νην καί. οὐ ἀντιδύεται γιὰ τῇ ἀσελ- νομίζει. V.

Gall. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est
ianua. Ingrediamur ergo.

Mic. Ithaec omnia paulo ante mea erant.

Gall. Adhuc enim divitias tu somnias? Vides igitur Eu-
craten ipsum a suo servo... hominem senem?

Mic. Video, ita me Iuppiter, paedicationem, & mor-
bum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero
altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

Gall. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Mi-
cylle, & omnia habere Eucratis?

Mic. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam
tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divi-
tiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur
a servis.

340 LUCIANI SOMNĪUM SEU GALLUS.

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυ-
γὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ
εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

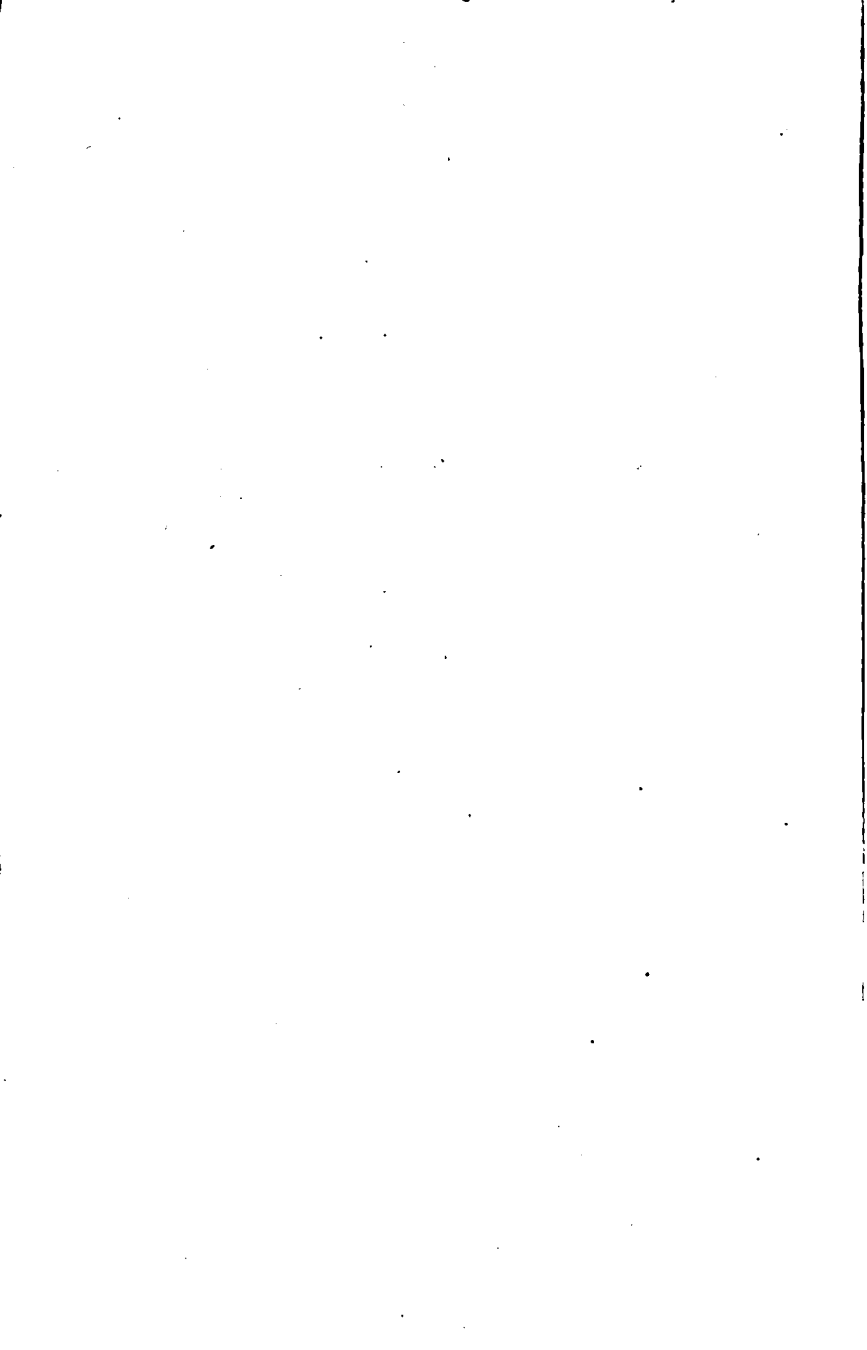
1 Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ) Τὸ ἰωθινόν, ἔτι μικρᾶς σκοτίας οὕσης. V.

Gall. Sed nunc, dies enim iam circa ipsum diluculum est;
domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) Περὶ εἰκόνας Th. Magist. v. Γοργώ.
l. 3. Τοιοῦτόν τι ἀρα ἐπάσχον) τοιοῦτό τι ἐπάθον Th. Mag.
Nihil mut. edd. vert. l. 10. Μὲν) Deest in *S.* *Pag. 2. l. 1.*
Τὸν Σ(τυλον) Artic. τὸν abest a *S.* *l. 3. Καχηνότα*) κεχηκόντα
male l. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) ἐπεριωπῆς *male l. l. 13. Προσβλέ-*
ψείεσθ) Sic etiam habere *l. Fl. B. 2. V. 2. & S.* norat Solan.
Sed & sic P. S. &c. *Pag. 3. l. 1. Ἀναπλάττων*) ἀναπλάττον
male l. Pag. 4. l. 1. Ἐπεὶ) Ita iam optime *l. cum Fl. & Ald.*
Ἐπὶ male B. 2. Fr. P. S. H. l. 2. Οὔτε παρακ.) οὔτε male l.
ead. Ἐκεῖνον) Omissum in *l. Adest in Fl. V. 2. B. 2. Fr. P. S.*
l. 3. Ὅστις) ὅστις *l. Fr. Fl. B. 2. P. S. Ἦτις ἴσως l. l. 11. Ἦν*)
Male abest a Fl. Adest in P. P. l. &c. l. 14. Αὐτὸς) οὕτως ad-
scripserat Solan. Sed nihil mutant edd. *Pag. 5. l. 6. Κνιδίων*)
Leg. Κνιδῶ adscriptum marg. *l.* Sed in *Κνιδίων* conspirant
edd. Pag. 6. l. 8. Σωσάνδραν) Δωσάνδραν *male Fl. Σωσ.* recte
cett. l. 15. ΛΥΚ.) Deest *male in Fl. & alibi passim. l. 16.*
Δεήση) δεήσῃ legendum monebat marg. *l.* Sed in *δεήση* con-
spirant edd. Pag. 8. l. 10. Σωσάνδρα) Δωσάνδρα iterum *male*
Fl. ac tertium paulo post. Sed bene cett. Σωσ. l. 11. Λεπτὸν)
Sic edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. A. 1 IV. ead. Καὶ λελη-
θῆς) καὶ deest in *Fl. & λεληθῶς* *male* habet eadem pro *λελη-*
θῆς, quod recte legitur in cett. aequae ac in *P. & A. l. 17.*
Καλὴ) πολὺ *A. P. Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει &c.) κινδ.* γοῦν *τ.*
μ. Pell. Vid. nott. ead. Προσδεῖν) Sic *P. S. Fl. B. 2. Προσδεῖ*
male reliquae. l. 11. Ἦ) Deest in *Fl. Adest in Coll. & edd.*
cett. l. 12. Γραφείας) συγγραφέας *male Fl. Vulgatam tenent*
cett. & P. Pag. 10. l. 2. Λέσχη) Nihil mutare edd. norat So-
lanus. ead. Ἐποίησε) ἀποίησε *male l. l. 9. Ὀμηρον*) Sic edd.
praeter l. quae μῆρον. ead. Δεδέγμεθα) δεδέγματα *l. sola.*
l. 15. Ὡβλέφαρον) τὸ βλέφαρον *male edd. priores. l. 16. Ὀ-*
λος) Bene sic *P. aliaequae. Ὀλος l. l. 17. Τὴν*) τῇ *edd. male.*
Pag. 11. l. 3. Ἀπάσαι) Sic recte *S. & A. Male cett. ὁ πάσας.*
l. 9. Συνειλημμένον) συνειλημμένον uno *μ. l. Ald. V. 2. P. Συνει-*

λημμένον geminata consona *Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ*) Sic dedi ex *Fl. Αὐτῷ* enim ceterae. *l. 4. Οἷοι*) οἷα *P. l. 7. Καὶ θάμα*) Defunt haec verba in *Fl.* Adfunt in cett. & *P. Pag. 13. l. 3. Διατίθειμαι*) Bene sic edd. & *P. Διατίθειμαι* Ex. *Fl. l. 4. Ἐκείνῳ* που) ἴσως ἐκείνον *L. Pag. 14. l. 5. Ἠκούσας*) Sic edd. & Ex. *Fl. Ἐχούσας* ἴσως *L. Pag. 15. l. 2. Ὅποσοις ταῦτα*) Sic edd. praeter *Fl.* quae ὅποσα ταύτης. *Gr. Ὅποσα ταύτων. I. Pell.* Forte pro ὅρος legi possit ὅρμος. *l. 16. Γλυκίων*) γλυκίων *G.* Nihil mut. edd. *l. 17. Προθυμῶ*) προθυμῶ editum ante, sed correctum ex *C. & V. Pag. 16. l. 5. Προσινῆς*) Bene sic *P.* aliaeque. Προσινῆς male *I. l. 6. Παραβυόμενος*) παραδύμενος *P. G. & marg. A. 1 W. l. 10. Ἀπολιμπάνουσαν*) Ita dedi ex *Fl. P. S. Ἀπολιμπάνουσα I. l. 12. Τότε*) Restitui ex *L. & B. 2. τίποτε* enim erat in cett. edd. ne *Fl.* quidem excerpta. *ead. Σιωπᾶν*) σιωπᾶν male *I. l. 13. Ταῦτα*) Constans lectio. Sed ταῖς corrigit Solan. *l. 15. Ἰδιώτης*) ἡδιώτης male *I. Pag. 17. l. 1. Ἀκρατῶν*) ἀκρατῶν male *I. l. 4. Ἀκρωμένοι*) ἀκρώμενοι male *I. l. 14. Εἰση*) ἔση male *I. ead. Παρεστήξη*) Sic edd. excerpta *I.* quae πανεστήξη. *Palm.* emendat παρεξστήξη. *l. 18. col. 1. Λέγει*) Non erat in editis hoc verb. Addidit Solan. non dicens unde. *Pag. 19. l. 4. Αὐτὸ*) Deest in *Fl. ead. Ἀναμιλλόμενον*) ἀναμιλλ. *I. & Ex. Fl.* Sed prius est in cett. & *P. al. ἀναμιλλόμενον G. Pag. 20. l. 3. Πασῶν*) Constans lectio. *l. 6. Παρηνέκασι*) Nil mut. edd. & Ex. *Fl. Παρηνέγκ.* *P.* Item marg. *A. 1 W. l. 10. Ὅ, τι*) Sic *P. Ὅτι S.* aliaeque quaedam. *l. 11. Παιδείας*) Sic recte *P. A. & Fl. Παιδείας I. H. S. Ald.* male. *Pag. 21. l. 6. Ὅσφ)* ὅσοι adscripsit Solan. *l. 8. Φαῦλον*) φαύλου *Th. Mag.* vid. not. *l. 9. Προθέμενον*) Nil mut. edd. Προθέμενοι *Ienf. & Pell. l. 13. Αὕτη*) αὕτη edd. priores. *l. 14. Ἔστι*) ἔστι *Fl. Pag. 22. l. 1. Ἰση*) Sic edd. constanter. Ἰσον *Codd. G. P. L. & marg. A. 1. l. 3. Τῷ*) Sic recte *L. P. S. Τὸ* male *Fl. I. H. l. 11. Αὕτη*) Ex emend. *Ienf. Edd. αὕτη. l. 14. Γράφε*) Personam *Π.* & Πολὺ hic addit *Fl. & pro γράφε* habet γράφου. *l. 17. col. 2. Πίλοις*) Lege πτίλοις. *Solan. l. 18. col. 1. Εἰδεχθεσάτη*) ἐνδεχθ. prave *V.* In impresso recte mutatum est. *Solan. ead. col. 2. Περιελημμένη*) περιελημμένην *V.* prave; quod in impresso recte mutatum est. *Solan. Pag. 23. l. 7. Σάφρονα*) σαφόρονα *P.* Vulgatam servat *Fl.* cum *I. P. &c. l. 9. Ἡ*) Nihil mut. *P.* at *Fl. ἡ* adspirat, male. *Pag. 24. l. 1. Φυλάττειν*) φυλάττει *P.* Nil mut. *Exc. Fl. l. 5. Ὅσφ)* Vulgatam hanc servat *P. Ὅσα Ex. Fl. l. 6. Οὐδὲν*) Sic *Fl. Fr. P. S. Οὐδὲ I. & V. 2. l. 10. Διαφύγοιεν*) Sic *S.*

Διαφύγειν cett. omnes. *Pag.* 26. *l.* 2. Καλλίω) καλλίων edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. *ead.* Ἐρασμιωτέραν) ἰσως —να *L.* 1. 8. Αὐτήν) αὐτῇ *Fl.* 1. 9. Αὐτήν) αὐτῇ *Fl.* 1. 15. Τῆς ψυχῆς) τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. *Pag.* 27. *l.* 3. Αὐτὴ ἐκείνη) αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

I N P R O I M A G I N I B U S.

Pag. 28. *l.* 3. Σοι) σου *Ienf.* Nil mut. *Fl.* nec *M.* *l.* 10. Ὅταν) ὅτ' ἂν *W.* Et sic semper haec vox in illo *Mf.* Sic & γ' οὐν pro γοῦν, teste *Iensio.* *l.* 14. *col.* 1. Σμυρνάϊαν) Σμυρνέαν ante editum. Vid. notas nostras. *Solan.* *Pag.* 30. *l.* 3. Κέκρυπτο) Nil mutant edd. nec *M.* *l.* 5. Καί) Deest in *Fl.* *l.* 11. Αὐξαναμένην) αὐξομένην *Ex. Fl.* Nil mut. *P.* nec edd. *Pag.* 31. *l.* 3. Προβήναι) *Ex* emend. *Solani.* Προσδεῖναι edd. priores. *l.* 7. Τοῦτο) τὸ τοιοῦτο *W.* *l.* 8. Ὑακινθίνας) Nihil mutare *Fl.* *l.* *Fr.* & *M.* notat *Solan.* Sed & idem habent *P. S. H.* *l.* 20. *col.* 2. Εὐσήμως) ἐπισήμως *Exc. G.* *ead.* Ῥηθεῖν) ῤηθεῖαν ante editum. Correxerit *Solanus.* *Pag.* 32. *l.* 10. Δέ σε) Sic edd. & *M.* *l.* 14. Κασσιέπειαν) Sic *Fl. Fr. l. P. H. &c.* *Sch. & M.* *l.* 16. Ἄρτεξετ.) ἀρτεξητ. *W.* male. *Pag.* 33. *l.* 2. Μαρτύρασθαι) μαρτυρεσθαι *W.* *ead.* Τὰς θεὰς) ταῖς θεαῖς *P. & marg. A. l. W.* *Pag.* 34. *l.* 2. Ἐχοντα) Sic esse in *l. Fr. Fl. V. 2. & M.* notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S. &c.* *l.* 9. Τοῦτον) Sic restitutum ex *W.* Τοῦτο edd. priores. *l.* 15. Σοι) Forfan σου, adlevit *Solan.* *Pag.* 35. *l.* 2. Καί) Recte sic *M. & edd.* plurimae. Δέ male *P.* *l.* 5. Τοῖς) Nihil mutat *W. Fl. l. V. 2. P.* male ταῖς *S.* *l.* 6. Ἀνστάναι) ἐστάναι *W.* *Pag.* 36. *l.* 1. Τοιοῦτον τι) Sic & *Fl.* cum *l. & M.* habere notat *Solan.* *ead.* Εἰπεῖν) παθεῖν *L.* *l.* 2. Ἐπλημμέλησα) Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B. 2. S. P. & M.* Ἐπλημέλ. male *l.* *Pag.* 37. *l.* 2. Ἀκροποδῆτι) Sic edd. & *M.* *l.* 9. Ἐκτείνοιτο) ἐκτεῖνοι *W.* Nil mut. *Fl.* nec *l. P. &c.* *l.* 10. Ὑπὸ) ἀπὸ *P.* *Pag.* 38. *l.* 3. Ἐξεργάσατο) ἐξεργάσατο *M.* *l.* 12. Ὑπάρχειν) ὑπάρχει *W.* *l.* 13. Ἀπ') Sic edd. Παρ' *W.* *Pag.* 39. *l.* 6. Ἐγχυθέντος) ἐκχυθέντος male edd. priores. *l.* 9. Ἐγνωσμένοις) ἐγνωσμ. male *l.* *folia.* *l.* 11. Τίνα) Deest in *W.* Sed pro γενέσθαι legitur ἀγνωσθαι. *Pag.* 42. *l.* 1. Προσέγραψα) προέγραψα *P. sola.* *Pag.* 43. *l.* 6. Τυχάνεις) Ita dedi ex *B. 2. & M.* Τυχάνης *Ald. Fl. l. P. S. H.* *ead.* Τοσοῦτω ἀξιωτέραν) τοσοῦτον ἀξιωτέραν *α. ὁ. αὐτὴν Fl.* At vulgaram etiam servat *M.* ἀξιοτ. με-

dia correpta male *I.* *l.* 7. Σεαυτήν) αὐτήν *Ex. Fl.* Vulgatum σεαυτήν tamen etiam est in *P.* *l.* 16. Ἐκμετρα) Sic *Ald. l. Fl. Fr. P. H. S. A. & M.* Ἐμμετρα ed. Marcil. male. *Pag.* 44. *l.* 5. Βραχύτητα) βραδύτητα male *W. & Fl.* Nil mutant vulgaram cett. nec *P.* *l.* 10. Τὰς ἀφορίας) παρασχηκάναι addit Marcil. Sed non adest in ulla ed. nec in *M.* *l.* 13. Τοῖς) Abest ab *I.* Adest in cett. & *M.* *l.* 16. Προσβιβάζη) Hoc praetuli ex marg. *A. i IV. & Codd. G. M. P. W.* Ἐμβιβάζη edd. priores. ead. Ἦν τις) εἴ τις *W.* *Pag.* 45. *l.* 2. Ὁ) Δ. ὁ *W.* ead. Εἰδέ- ναι) δέναι misere *I. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & *M.* *l.* 6. Τὸν) ὁ *W.* *l.* 12. Ἀνοία) διανοία *Fl.* Sed cum vulgata cetera- rum edd. lect. faciunt *M. P.* *Pag.* 46. *l.* 1. Ἀμείνω) Redditum Luciano ex *Fl. & W.* Aberat ab edd. reliqq. ead. Ἀπέφηνε) ἀπέφαινε *W.* Nihil mutat vulgatum *Fl.* *l.* 4. Εὐδοκίμουν) Sic *I. Fl. Fr. B. 2. H. Ald. P. S. M.* *l.* 13. Διακρίναι) διακρί- ναι marg. *A. i IV. l.* 17. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. vulgo, quod emendandum Guyet. monuit. *Pag.* 47. *l.* 2. Φάναι) Ita *Cod. L. Φάναι* edd. *l.* 5. Φινέα) Restitut. ex *W. Fl. & V.* 2. Ἰφνέα ceterae omnes male. *l.* 12. Ζάων) Sic etiam esse in *Fl.* notat Solan. quid tum? *l.* 14. Φάναι) Ita dedi ex *L. Φάναι* edd. *Pag.* 48. *l.* 4. Ὅπου) Nil mut. edd. nec *M.* *l.* 9. Ψεύσασθαι) ψευδεσθαι *W.* *l.* 16. Ὑποπτεύης) ὑποπτεύσης *W.* *Pag.* 49. *l.* 1. Ὑπ') ἀπ' marg. *A. i IV. & Ex. Fl.* Sed vulgaram tuetur *P.* eaque melior. *l.* 2. Μάθοις) μάθης *W.* *l.* 7. Οὖν) Ex *L.* re- stitut. ὁ νῦν edd. priores. *Pag.* 50. *l.* 3. Εἰκόνας) εἰκόνας male *I.* Recte cett. & *M.* media brevi. *l.* 5. Σε) Restitut. ex *W.* Γε edd. priores. *l.* 8. Συναγορεύοντα) συναγορεύσαντα *Fl.* ma- le. Vulgatum tenent cett. & *M.* *Pag.* 51. *l.* 12. Τοι) γε *W.* *l.* 17. col. 2. Τῶν) τοῦ legebatur in editis. Mutavit Solan. cui obsecundavi, etsi non addidit, unde habeat, quia res est par- vi. *Reitz. l.* 18. col. 1. Ζηνόδοτος) Restitutum ex *C. Ζηνόδοτος* enim ed. *Cler. Pag.* 52. *l.* 2. Ἀρεῖ) Ἀρήϊ *Hom.* At prius edd. *Luciani, & M.* ead. Ἄλλω) ἄλλως *W.* *l.* 3. Θεοεῖκελον) καὶ θεοεῖκελον *W.* *l.* 14. Ἐξαλληλίσθω) Sic *I. Fl. H. P. & c.* Ἐξα- ληλίσθω *W.* *Pag.* 53. *l.* 7. Ἑρμαῖοι) Sic edd. omnes. Ἑρμαῖ *W.* *l.* 9. Κυπρίων) Κυπρίου *P.* sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. *Pag.* 54. *l.* 4. Τῶν) Deerat artic. in edd. additus nunc ex *Coll. & M.* *l.* 10. Ἐγχνόμενον) Restitutum ab Solano. Ἐχχυν. edd. priores. Ἐγχέμενον *V.* 2.

I N T O X A R I N.

Pag. 57. *l.* 2. Τιμῶντες ἀποθ.) τιμῶμεν edd. omn. male. Τι-

μάμενοι Iensf. At restituta lectio est in Coll. l. 7. Ἐποιήσασθε) ἐποιήσατε Ex. Fl. Nihil mut. edd. nec P. l. 14. Νόμου) Deest in Fl. l. 17. Φθάνοιτε) φθάνετε ed. Cler. quod mutavimus, ut Luciano textui congrueret. Reitz. Pag. 58. l. 7. Οὔσι) Non adest in Fl. Pag. 59. l. 10. Διαφυλάσσονται) Sic edd. Διαφύσσονται L. rectius. l. 16. Ἡδὴ) Deest in Fl. Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Adest hoc in I. Fl. Fr. V. 2. B. 2. P. H. S. l. 12. Ὡ) Non adest in Fl. l. 17. Γε) τε Fl. male. Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυλῶν &c.) Nihil mutare I. Fl. Fr. notarat Solan. Sed & ita P. H. S. l. 15. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Fl. Pag. 62. l. 5. Αὐτῶν) αὐτῶ Exc. Fl. Sed cum vulgata conspirat P. l. 6. Συνειλημμένος &c.) συνειλ—ους & παρεσκ—ους Marcil. Nil mut. edd. l. 12. Πλέοντος) πλεόντες Exc. Fl. male. Vulgatam asserit P. Pag. 63. l. 13. Ἀντιπνεύσειεν) ἀντιπνεύσοι Fl. Pag. 64. l. 2. Ταῦτα) τοῦτο Exc. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 6. Φωνῇ) φωνῇ I. male. Pag. 65. l. 1. Ἀξένους) Ex emend. Solani. Edd. priores ξένους. l. 3. Μηδὲ) μὴ δὲ I. H. ut fere semper. ead. Ἐπαναίρεισθαι) Et sic esse in Fl. aeque ac in I. notat Solan. Sed & est in H. P. &c. l. 16. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Exc. Fl. Vulgatam tuetur P. ead. Λόγων) ἄλλων marg. A. i IV. & Exc. Fl. Vulgata etiam est in P. Pag. 66. l. 14. Ὅσον) ὅσω L. P. & marg. A. i. Pag. 67. l. 4. Καὶ τὴν ἄλλην) Non comparent in P. G. Sed adsunt in edd. omn. l. 5. Ἐταιρίαν) ἐταιρίαν P. Nil a vulgata abit Fl. l. 7. Διηγησάμενοι) διηγησάμεθα P. & marg. A. i IV. Pag. 68. l. 15. Τοιούτεραι —σαι) τιμώτεραι male P. Sed proσαι, σὶ Ex. Fl. Vulgatae adstipulatur P. Pag. 69. l. 1. Τὰ) Non adest artic. in Fl. l. 4. Πέντε) Persona TOΞ. ante πέντε erat in edd. quam Gronovii monitu sustuli, & uno versu ferius, ubi MNΗΣ. legebatur, collocavi: nec erat TOΞ. in Fl. ead. Ἐκατέρω) ἐκατέρως Fl. Nil mut. cert. nec P. l. 9. MNΗΣ.) TOΞ. edd. excepta Fl. quae MNΗΣ. ead. Τίς) MNΗΣ. τίς edd. demta Fl. itaque personae nomen & hic sustulimus. Pag. 70. l. 5. Τὴν ἄλλην) τῶν ἄλλων L. l. 14. Ἐδόκει) ἐδόκοι male Fl. Pag. 71. l. 2. Ἐπῆγεν) Sic edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg. A. i. l. 4. Ὁ) Non adest artic. in Fl. l. 6. Πολιτικά) πολέμικα P. & marg. A. i. ead. Γραμματεῖα) Sic P. & L. cum marg. A. i. Γραμματία edd. Pag. 72. l. 2. Ἦν) Sic recte Fl. P. S. &c. ἦν I. male. l. 6. Τῶ) τὸ male Fl. l. 7. Συγχερότητο) συγχερότητο I. H. & Fr. male. Prius P. S. Fl. aliaque recte. l. 18. col. 1. Ἐκδεῖράσαι) Sic Solanus correxit, cum ante editum legeretur ἐκδεῖρασα. ead. col. 2. Λόγον) κύθον C. mendose. Pag. 73. l. 2. Ἀπώλετο) ἀπώλετο Fl. l. 4. Γραμμάτια) γράμ-

ματα P. & marg. A. 1 W. Nil mutant ceteri, nec edd. *l. 6.* Καὶ) Abest a Fl. *ead.* τὸ ἐντεῦθεν) Sic Fl. P. Τοντ. iunctim plurimae. *Pag.* 74. *l. 5.* Ὑπὸ τ') Sic P. Ὑπὸ τ' I. Fl. Fr. H. V. 2. B. 2. S. *l. 15.* Ἐβελήσσει) ἐβελήσσει Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. *ead.* Λύσανος) Ita iam edd. cum supra Λυσίωνος haberent. [At in S. & Bas. 4 & h. l. legitur Λυσίωνος.] *l. 17.* Ἐξεκένωτο) Sic L. & P. Ἐξεκένωτο edd. *Pag.* 75. *l. 1.* Ἄλλον) ἄλων male I. & Fl. *ead.* Ὑποχρύσων) Constans edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. *l. 6.* Πάλαι) πάνυ Fl. *l. 8.* Διηγείτο) διηγῆτο male Fl. *l. 13.* Τότε) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. *Pag.* 76. *l. 1.* Γραμματεῖα) Ita P. & L. Γραμματία edd. *l. 3.* Ἐπιπαλαμψόμε.) Sic emend. Menag. & ita Fl. Ἐπιπαλαμψόμενοι ceterae & P. Ἐπιτεχνασόμενοι marg. A. 1 W. *l. 5.* Τὸν) Abest a Fl. *l. 7.* Συνθήματος) συνθήκης P. & marg. A. 1. *l. 8.* Αὔλιον) αὔλειον edd. priores. *Pag.* 77. *l. 3.* Ὑπεξέρχεται) ἐξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. *l. 5.* Ἀναλογιζόμενοι) ἀν—ος Fl. *Pag.* 78. *l. 9.* Ἐτη) Sic restitui ex P. I. H. S. Ἐτι enim male P. & Ex. Fl. *Pag.* 79. *l. 5.* Τὸν) Deest in Fl. *l. 15.* Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.) Nil mutare I. Fl. Fr. P. not. Solan. Sed & sic H. S. &c. *Pag.* 80. *l. 4.* Τὸν) Fl. omisit. *l. 15.* Τούτων) Sic edd. & P. Τούτοις Ex. Fl. *Pag.* 81. *l. 1.* Ἐπίδειξιν) Non habet hoc nomen I. Habet Fl. H. P. Ald. S. *l. 8.* Ἐπιπιδῶντα) Et Fl. sic habere notat Solan. *l. 13.* Ἡ τις) ἡ τις Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P. *l. 14.* Ὑπὲρ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. *Pag.* 82. *l. 2.* Ἐπιπιδῶντα) Sic etiam Fl. *l. 4.* Διηγούνται) Consentire Fl. Fr. & I. notat Solan. *l. 6.* Πονήρως) πονηρῶς Exc. Fl. & marg. A. 1 W. Vulgatae adstipulatur P. *l. 12.* Χαριζείνω) Χαριζένο P. Nil mut. Fl. *ead.* Ἐκέχρητο) Sic Fl. V. 2. B. 2. P. Ἐκέχρητο male I. H. Fr. S. Ἐκέχρητο Amst. *Pag.* 83. *l. 5.* Καὶ) Deest καὶ in Fl. *l. 6.* Ἀναγνωσθεῖσων) ἀ—πῶν male I. *l. 8.* Ἡ) Recte sic Fl. P. H. &c. Ἡ male I. *l. 14.* Διαιτῶντες) Sic edd. omn. praeter Fl. quae διαιτοῦντες. *ead.* Χαριζείνος) Nihil iam a vulg. abit Fl. *l. 18.* Ἐν τοσούτῳ πάθει ante editum; sed merito πάθει delebat Solan. etsi in C. rectius πάθει cum Luciano legebatur: nam ipsum Scholion ad πάθει nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. Reitz. *Pag.* 84. *l. 9.* Εὐδαμίδα) Ex emend. Graev. Εὐδαμίδα edd. priores. *l. 10.* Περὶ) ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. A. 1 W. *Pag.* 85. *l. 3.* Ἐκκεκομμένη) Recte P. S. B. 2. Ἐκκεκομμένη male I. Fl. H. Fr. *l. 5.* Οὗτος) αὐτὸς Fl. *l. 15.* Καὶ ἐπὶ) καὶ abest a Fl. *Pag.* 86. *l. 3.* Ὀκτωκαιδεκέ

της) ὑποκαταδεκαέτις *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 5. Ἀγεν-
 ῶν) Restitut. ex *P. L. I. V.* 2. marg. *A.* 1. & *Mf. Gr.* Εὐγενῶν
 male *Fl.* *Ald. Fr. B.* 2. *H. P. S. A.* *l.* 8. Ἀποδύρετο) Ex *B.* 1.
 & 2. Ἀποδ. cett. omnes. *l.* 11. Αὐτὸν) Deest in *Fl.* Adeest in
 cett. & *P.* ead. Ἦγεν) Restitut. ex *L.* Ἦσεν *P.* Ἦεν edd.
 omnes. *Pag.* 87. *l.* 10. Οὐκ) Non adeffe in suo *Cod.* adlevit
 collator in marg. *A. i W.* *Pag.* 88. *l.* 2. Eis) Restitui ex *l.* &
S. Nam omiffum in *P. H.* &c. *l.* 7. Ἐπίτιμος) Et sic habe-
 re *Fl.* ac *Fr.* cum *l.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H.*
B. 2. aliaeque. *l.* 15. Ἀλωπεκίδην) Constans edd. lectio.
Pag. 89. *l.* 15. Κυνοκεφάλους) καρυφάλους *P.* & marg. *A.* 1.
 Nil mut. *Fl. I. P.* &c. *Pag.* 90. *l.* 1. Ἀπεμπολοῦντες) Deferui
 scripturam ed. *P.* quae ἀ—πολοῦντες media longa: pro qua
 o est in *l.* aliisque. *l.* 4. Τινὶ) τῇ *Fl.* Τινὶ etiam *P. Cod.* cum
 cett. edd. ead. Οὐν) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἀνασπασθεῖς) ἀναρπα-
 σθεῖς *Fl.* cum marg. *A.* 1. Vulgatae suffragatur *P.* *l.* 14. Δε-
 σμῶν) Et sic habere *Fl.* cum *l.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P.*
H. &c. *l.* 16. Ἀπολογοῖτο) Et hic vulgatae assentiri *Coll. Fl.*
l. notat idem. *Pag.* 91. *l.* 5. Κατακεκλεισμένα) ἀποκεκλ. *Fl.*
 Vulgatam ruetur *P.* *Pag.* 92. *l.* 1. Δεσμοφύλαξ) Sic *l. H. P.*
S. B. 2. Δεσμοφύλαξ *Fl.* *l.* 6. Εἰώθασιν) Sic recte *P.* & marg.
A. i W. Εἰώθασαν male *l. P. H. S.* &c. *l.* 9. Ἦλλακτο) Bene
 sic *P. S.* & *B.* 2. Ἦλλακτο male *l. Fl. H. Ald.* *l.* 11. Ἀπαγα-
 γῶν) Rescriptum ex *L. P.* Ἀπάγων edd. priores. Ἀπαγαγῶν
 marg. *A.* 1. *Pag.* 93. *l.* 3. Ἐκτετρυχωμένα) Sic edd. omnes.
l. 8. Δεσμοφύλακι) Nihil iam in orthographia hac mutat *Fl.*
 nec c. seq. *l.* 11. Συνῆν) παρῆν marg. *A.* 1. *Pag.* 94. *l.* 3. Τις)
 οὐδὲ εἷς *P.* Item marg. *A. i W.* *l.* 5. Προσελθὼν τῷ συναρμο-
 στῇ) ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμ— *L.* πρὸς τὴν ἀρμοστὴν marg. *A.* 1
W. In vulgata edd. concordant. *l.* 6. Ἐπιβουλῆς) ἐπιβολῆς *S.*
 sola, cum afflecla *A.* *l.* 9. Παρὰ αὐτοῦ) Sic edd. omni. *l.* 14.
 Καθευδήσει) καθευδήσῃ marg. *A.* 1. *Pag.* 95. *l.* 3. Διειρομένων)
 διειργομένων *P. G.* & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *l.* 6. Συνελη-
 φθησαν) Sic & *Fl.* cum cett. *Pag.* 96. *l.* 8. Αὐτοῦ) Sic *l.* Αὐτοῦ
Fl. H. P. aliaeque. ead. Δισμυρίας) In *Coll.* adscriptum, alii
 διατριβας, al. δραχμάς. *l.* 15. Προδιβεβλήκεις) προδιαβ. *Fl.*
l. 16. Αὐτοῦ) Restitut. ex *P. G.* & marg. *A. i W.* Αὐτός edd.
Pag. 97. *l.* 1. Αὐτοῦ) Sic & *Fl.* *l.* 3. Ἐφ') ὑφ' *Fl.* *l.* 6. Διηγη-
 σάμεν) Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent
 & *l. P. H.* &c. *l.* 7. Βεβαίους) γενναίους *P. G.* & marg. *A.* 1
W. In vulgata conspirant edd. *l.* 14. Φαινόμενος) γενόμενος
G. Nil mut. ulla ed. Γαινόμενος marg. *A.* 1. *Pag.* 98. *l.* 16.

Ἀγαθός) ἀληθής G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 100.
 l. 3. Ἐνσταλάξομεν) ἐνστάξ. marg. A. 1. l. 4. Πίομεν) Sic Fl.
 Fr. B. 2. H. P. V. 2. S. Πίομεν I. l. 5. Τοῦτο) Sic dedi ex P.
 Τοῦθ' edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ Exc. Fl. l. 6. Εἰσιέναι) συνιέ-
 ναι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. l. 17. Σκυβῶν) Σκυβῶν
 P. & marg. A. 1. Pag. 101. l. 1. Οὐ) Male deest in Fl. ead.
 Ὀμνύοντος) ὁμνύοντος Exc. Fl. Nil mut. L. Pag. 102. l. 2. Ἐπὶ
 τούτῳ) Et hic Fl. consentire not. Solan. l. 8. Ἐπιπεσόντες)
 Sic l. Fl. H. B. 2. S. Ἐκπεσόντες P. Εἰσπεσόντες L. Pag. 103.
 l. 9. Ἐπ' αὐτὸν) Defunt in Fl. Adfunt in cett. & P. l. 11. Φο-
 νεύουσιν αὐτὸν) φονεύεται ὑπ' αὐτῶν P. & marg. A. 1 IV. l. 16.
 Ἀποτελέσαι) ὑποτελέσαι Fl. Pag. 104. l. 1. Λαβὼν) Excidit
 ex Fl. Habet P. & edd. l. 13. Ἡ) Non habet articul. Fl.
 Pag. 105. l. 2. Ἐπὶ) Excidit ex Fl. Adest in P. & edd. In tribus
 seqq. capp. nil varietatis notatum, sed Fl. nihil mutare, saepe
 adscriptum. Pag. 108. l. 1. Ὡς τις) Restitut. ex P. Ὡς τις
 edd. priores omnes. l. 13. Ἀλλ' οὐχ) οὐκ ἀλλ' Fl. male.
 Pag. 109. l. 1. Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ) παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P.
 l. 11. Γε) τε S. & H. 2. Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Sic L. & Fl.
 Ἑμῶν vulgo cett. l. 9. Οὕτω) Non adest in Fl. Adest in cett.
 & P. l. 11. Δέησιν ἡμᾶς) Sic sine commate habere edd. no-
 rat Solan. Plurimae Δέησιν ἡμᾶς, sine parenthesi. Pag. 111.
 l. 3. Τέλος) τέλως male l. sola. l. 9. Παραγαγὼν) παράγων P.
 Περιαγαγὼν Suid. Nil mut. Fl. I. H. P. &c. l. 15. Ἡ) Non
 aderat in edd. Inferuit Solan. Pag. 114. l. 5. Ὁρκωμοτοῦμεν)
 Et sic esse in Fl. ac Fr. notar Solan. Sed & est in I. P. H. &c.
 Pag. 115. l. 1. Καταλελοίπει) Consentire Fl. notar idem.
 l. 9. Ἐς) εἰ male Fl. Pag. 116. l. 17. Τὸν) Articulo caret Fl.
 Pag. 117. l. 5. Ἐτεβεραιπύκει) Et sic Fl. cum reliqq. Pag. 118.
 l. 5. Τὸ) Adesse artic. in Fl. & Fr. aequae ac in I. notar Solan.
 Adest autem & in P. H. S. &c. l. 7. Οὕτω) οὕτως Fl. l. 12.
 Αὐτοῦ) Sic Fl. B. 2. H. & S. Αὐτοῦ I. P. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ)
 Ita Fl. recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. excepta B. 2. quae μετ' οὐ
 πολὺ. In marg. A. 1 IV. adscriptum: superfluit οὐ. Pag. 120.
 l. 12. Παρὰ) Abest a Fl. Adest in I. P. H. B. 2. S. &c. l. 14.
 Οὐ μετὰ πολὺ) Sic iterum restitut. ex Fl. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett.
 & P. male. Pag. 121. l. 5. Ἐπείσθημεν) Constans lectio. Ἐσ-
 πείσθημεν corrigit Solanus. Pag. 122. l. 16. Κλειῖθρον) Ex
 emend. Solani. Κλειστρον edd. priores. Pag. 123. l. 5. Τάπι-
 δας) δάπιδας Fl. l. 7. Πράξομεν) Constans edd. lectio. l. 11.
 Πισθέντα) πιστέντα Fl. male. Πεισθέντα H. 2. l. 13. Ὁ-
 δει) Deest in Fl. Adest in cett. edd. & P. ead. Ἐξομεν) Hoc

verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 125. *l.* c. ἰγνύν) Sic edd. ἰγνύν Graev. *l.* 12. Πρὸς πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *Pag.* 126. *l.* 2. Ἀπὸ ὑπὸ marg. *A.* 1. Sed vulgata praestat. *l.* 6. Ἀβραῖχα) Et sic esse in *Fl.* monet Solan. *l.* 10. Ἐπτάτις) Sic recte *Fl.* P. H. B. 2. S. Ἐπτάτις male *I.* *l.* 11. Τοῦ) Deest in *Fl.* *Pag.* 127. *l.* 1. Ἐνταῦθα) ἐνταῦτα male *I.* Recte *Fl.* &c. *l.* 2. Δὴ ἀνεγρόμενος) Coll. alii διανεγρόμ. Nihil mut. *Fl.* *I.* P. &c. *l.* 3. Ἐκκρεμαμένην) ἐκκρεμαννυμένην Ex. *Fl.* Vulgatae assentitur P. *l.* 4. Αὐτὴν) αὐτὴν P. sola. *l.* 5. Διεκπαίσεις) Sic P. & edd. plurimae. Διεκπάσεις *I.* *Fl.* An διεκπεράσεις *I.* Pell. Διεκπετάσεις marg. *A.* 1. cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσεις. *l.* 15. Οἷος Γυνδ. ἑ. π. μ. π. τῆς εὐν. π.) Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *I.* aequae ac in cett. notat Solan. *Pag.* 128. *l.* 5. Οὐδὲ εἰς οὐ γὰρ ἐκάθ.) Et haec ita haberi in iisdem, notat Solan. *l.* 8. Εἰποιμεν) εἰποιμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P. *Pag.* 129. *l.* 9. Δεόμεθα) Consentire *Fl.* notat Noster. Forfan δεόμεθα mallet, quod & ego velim.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. *l.* 7. Ἀλὼν) Et sic legi in *Fl.* not. Solan. *l.* 10. Ἐς τὰ ὕπατα) *Fl.* Fr. B. 2. *l.* & S. eod. modo habere not. idem. Adde P. & H. ead. Τοῦνομα) τὸ ὄνομα *Fl.* ead. Γράμματα) Ita dedi ex marg. *A.* 1 IV. *L.* P. *I.* Γράμμα *Fl.* H. P. B. 2. Fr. *Ald.* S. *l.* 13. Ἐχοι) Sic edd. omnes, licet mox τρέφει hab. beant. *l.* 14. Τρέφοι) Sic *L.* Τρέφει edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 2. Ἐνδον) Pell. delet ἐνδον. *l.* 9. Πατρέως) Sic *Fl.* Παταρέως cett. male. *l.* 10. Εἶσω) εἶσω *Fl.* *l.* 12. Ἀσπάζομαι) ἀσφάζομαι H. ead. Ἐπέδωκα) Sic editiones omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A.* 1. *Pag.* 133. *l.* 18. Εὐτελές) ἀτελές editum ante. Emendavit Solan. *Pag.* 134. *l.* 1. Ποτὸς) πῶτος Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. *l.* 2. Ποτῶ) Πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. est in P. *l.* 4. Εἰπάσαις) Leg. ὁπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. Reitz. *l.* 14. Ἀνδινὰ) Ita habere *Fl.* cum Fr. notat Solan. Sed & sic *I.* P. H. *Pag.* 135. *l.* 8. Ἐφῃ) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *l.* 11. Παρρώτέρω) Αἱ. ἀποτέρω Coll. Ἀπωτέρω *Fl.* & marg. *A.* 1 IV. Sed vulgata etiam est in P. *l.* 15. Ὑπακούσει) Sic etiam esse in *Fl.* notavit Solan. Sed est etiam in aliis. *Pag.* 136. *l.* 16. Ἀρξάμενος) ἐλὼν marg. *A.* 1. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. *Pag.* 137. *l.* 1. Ἰμῖν) σὴ μὲν Gronov. Nihil mut. edd. *l.* 3.

Φεύγεις) Φεύγεις male *Fl.* l. 8. Τὸ) Abest artic. a *Fl.* l. 9. Ποεῖν) ποθεῖν *Pell.* l. 10. Ὀδύνης) Nihil mut. edd. Ἡδονῆς *Gronov.* l. 12. Ἀνθρωπομάγειρον) ἄνθρωπον μαγ. *L. P.* Ἀνδρῶπον μάγειρον κατασκευάζω marg. *A.* 1. l. 13. Κατασκευάζω) σκευάζω *Fl.* l. 17. Μὴδὲ) μὴ — δὲ *I.* hic & ferme ubique. *Pag.* 138. l. 2. Ἐπέθηκας) Et sic habere *Fl.* *Ald.* cum *I.* at *Pell.* ἐνέπρη — vel ἐνέπλ — vel potius, ἀπηνθράκισκας, notavit *Solan.* l. 10. Καθευδήση) καθευδήσει *Fl.* l. 12. Συχνῶς) συχνῶς marg. *A.* 1. *ead.* Ὑπνου) ὕπνον *Pell.* *Pag.* 139. l. 4. Τὸν συμπότιν) Sic *I.* *Fr.* *Fl.* *P.* *H.* &c. Τὴν συμπότιν *Pell.* l. 12. Ἐφην) Aderat in *P.* Aberat in *Fl.* *Iunt.* *Ald.* *H.* *S.* &c. l. 17. Γίγνου) γίνου marg. *A.* 1 *W.* & *P.* At prius edd. vet. *Pag.* 140. l. 7. Αἰώρει) ἑώρα *Ex.* *Fl.* male. *Vulgatæ* favet *P.* l. 8. Κολλῶ) ἴσως κώλῳ *L.* Nil mut. *Fl.* l. 10. Πονέση) Et hic *Fl.* *vulgatam* scripturam habet. l. 11. Πλάτους) κράτος *L.* *ead.* Δῆξον) δειξον marg. *A.* 1. & *I.* An πλῆξον *Pell.* Νύξον *Guyet.* l. 13. Ἀμμα) Sic dedit *Solan.* ex *G. P. L.* Ἄμα edd. priores. *Pag.* 141. l. 3. Ὑποβάλλης) ὑποβάλλεις marg. *A.* 1 *W.* l. 6. Ἄλλα καὶ οὐ) Sic *Pell.* κίου *P.* & marg. *A.* 1. Ἀκουε *L.* Ἄλλὰ καὶ οὐ *P.* Ἀλλὰ καίου edd. cett. l. 13. Ἀμμα) ὅσα μίμα *Ex.* *Fl.* *Vulgatam* tenet *P.* l. 18. Παρείας) παρίας ante editum, correxit *Solan.* *Pag.* 142. l. 7. Κάθησον) κάθησο *Pell.* *ead.* Πάραψαι) Sic edd. complures cum *Coll.* Παράγγραψαι *I.* *V.* 2. & *P.* *Al.* παρακύψαι. *Pag.* 143. l. 4. Μνδευίαν) τὴν δὲ μίαν *Ex.* *Fl.* & marg. *A.* 1. l. 13. Αὐτῆς) Sic scriptum inveni. *ead.* Μοι) Deest in *S.* l. 14. Εἰδεῖν) Et hoc ita legitur in *I.* *Fl.* *P.* &c. l. 17. Μέλλει) Sic *Fl.* *P.* *H.* Μέλλει *I.* *ead.* Πέττωσθαι) πέτασθαι *Fl.* *Pag.* 144. l. 2. Ἡ νῦν) & νῦν marg. *A.* 1. l. 12. Προσφέρει) προσφέρει *P.* Nihil mutat *Fl.* *Pag.* 145. l. 4. Ἐκεῖνο) Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *I.* *P.* *H.* *S.* *Ald.* *Fr.* *B.* 1. *Pag.* 146. l. 4. Ἐαυτὸν) Expressi lectio. *Fl.* & *L.* Αὐτὸν edd. cett. l. 12. Ῥᾶον) Sic *P.* *L.* *H.* *P.* *B.* 1. & 2. *Fr.* *S.* *Ald.* Ῥᾶον *Fl.* Ῥᾶστη *Veneta* utraque. *ead.* Μόνον) μόνον *Fl.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 147. l. 1. Καταψήσασα) Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* restantur scriptum etiam καταψήλαψήσασα. l. 7. Παρίοντα) παριόντα *Ex.* *Fl.* Nil mutat *P.* l. 8. Ἐπισέρχομαι) Et sic habere *Fl.* notat *Solan.* l. 10. Ὑποχωρήσας) ἀποχωρήσας *Fl.* l. 12. Περιεργίας) Restitut. ex *P.* *G.* Περιεργασίας edd. anteriores. Restituta lectio est etiam in marg. *A.* 1 *IV.* l. 14. Διαφθαῖναι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *P.* *Pag.* 148. l. 7. Ἡδῆ) ἐτι male *Ex.* *Fl.* *Vulgatam* tuetur *P.* l. 9. Κατελείπετο) Ita bene *Fl.* *Fr.* *B.* 2. *P.* *H.* *S.* Κατελείπετο *I.*

& V. 2. *ead.* Ms) Ex emend. Solani. Deerat in edd. *l.* 14. Ἐπασχεν) ἑπασχον marg. *A.* 1. *Pag.* 149. *l.* 3. Ὡ) Male abest a *Fl.* *l.* 5. Ἐππολούθει) ἑππολούθει *S.* sola cum affecta *A.* *l.* 7. Ἄλλο) Sic & *Fl.* cum *l.* *Fr.* *P.* &c. Ἄλλως Pell. & Marc. *l.* 11. Ἐστὴν) ἔβην Graev. Nil mut. edd. *l.* 14. καὶ καταλύειν) Deest καὶ in *S.* Adest in *P.* &c. *l.* 15. Ἐν) Sic dedi ex *L.* & marg. *A.* 1. Ἐπὶ edd. priores. *l.* 17. col. 1. Ἐπαυλι) ἑταύλει legebatur in edd. Ad Luciani textum accommodavit Solan. *ead.* Ἐκείνοισ) ἐκείνων vulgatum fuerat, mutavit, & post ἦν lacunae notam apposuit Solan. *Pag.* 150. *l.* 13. Αὐτὴν) αὐτὰ *L.* *Pag.* 151. *l.* 9. Ἐπ' ἐμὲ) ἐπ' ἐμοὶ Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur *P.* *l.* 10. Ἀρκοῖς) ἀρκοῖς Ex. *Fl.* & *Ald.* Sed ἀρκοῖς collatio in marg. eiusd. Et sic quoque *L.* recte cum cett. edd. *l.* 12. Οὐν) Deest in *Fl.* *Pag.* 152. *l.* 8. Τῷ ἡμ.) Non habet artic. *Fl.* *ead.* Ἡμῖν) Sic edd. quas vidi, omnes. *l.* 10. Τὸν ἀρτίον περιήνεγκεν) τὸν. με περ. *Fl.* *Pag.* 153. *l.* 4. Ξίφει) ξήφει *l.* male, ut solet in hac vocali centies. *Pag.* 154. *l.* 5. Ἐχοντος) ἔχοντες male *Fl.* Vulgatam asserit *P.* *l.* 8. Πλείστα) πόλλα *P.* *l.* 11. Οὔτοι) αὐτοὶ *P.* Nil mut. *Fl.* *Pag.* 155. *l.* 7. Μὲν) Deest in *S.* Adest in *l.* *P.* &c. [At *S.* μὲν mox inserit inter ἄλλο & οὐδὲν.] *l.* 9. Κλᾶνσαν) Et sic *Fl.* cum *L.* &c. *l.* 18. Στοιβάδων) Sic scribi hoc vocabulum in *V.* testatur Solanus. Στιβάδ. vero Suid. ut Lucian. *Reire.* *Pag.* 156. *l.* 13. Παρὰ) περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae vero suffragatur *P.* *l.* 17. Πάντα καταπίπτοντα) Et sic esse in edd. vet. notat Solan. *Pag.* 157. *l.* 1. Φασι) Dedi ex *S.* Φασι cett. omnes male. *l.* 4. Ὁ δὲ) Nil mut. *Fl.* *Fr.* *l.* *P.* &c. *l.* 17. Φυγῇ) σπουδῇ *Fl.* & marg. *A.* 1. Vulgatam ceterarum edd. firmat *P.* *Pag.* 158. *l.* 5. Μου) με Ex. *Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur *P.* *l.* 11. Ἐπικαθίσασα) ἐπικαθίσασα Ex. *Fl.* *l.* 14. Ἡύχετο) Sic edd. & *P.* Εὔχετο Ex. *Fl.* *l.* 15. Τῇ φυγῇ) Restitutum ex *P.* & marg. *A.* 1. Τῆς φυγῆς edd. priores. *Pag.* 159. *l.* 4. Διπλῇ) τριπλῇ *P.* Cum vulgata facit *Fl.* *l.* 10. Ἰθι) Ita bene *Fl.* *H.* *P.* &c. Ἰσθι male *l.* *l.* 11. Σαρδόνιον) Σαρδόνιον edd. anteriores. *Pag.* 160. *l.* 2. Τῷ μηρῷ) Nihil mut. *Fl.* *l.* *Ald.* *H.* *P.* &c. *l.* 17. Ἐπελάβετο) Ita merito correxit Solan. cum ἐπελάβετο legeretur. *Pag.* 162. *l.* 13. Ἀφριγμένον) Sic *Fl.* *Ald.* *V.* 2. *B.* 1. *B.* 2. *Fr.* *H.* *S.* Ἀφριγμένον *P.* Ἀφριγμένοι *l.* & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Ἀπῆγον) Sic recte *l.* *H.* *P.* &c. Ἐπῆγον *Fl.* *Pag.* 163. *l.* 4. Προσῆκισαμένου) Restitut. ex *Fl.* Προσῆκ. cett. *l.* 8. Τοῖς κεκτημένοις) τῶν κεκτημένων *L.* *ead.* Παρέκιστο) παρέχετο Pell. *l.* 10. Κατηρόμην) κατηρόμην *l.* male. *l.* 17. Διαταρατρώγ.) διασπαράττοντας

melius C. *Pag.* 164. l. 1. Ταῖς ἀγγελαῖς) Vid. notas. l. 4. Τότε) τό τε *Ald.* Τότε cert. l. 7. Ἀγρὸν) ἀγέλην marg. *A.* 1. l. 8. Τὴν ἀγέλην) εἰς τὴν ἀγέλην P. male. ead. Νομὸν) νομὴν marg. *A.* 1 IV. l. 10. Μεγαπέλη) Μεγαλοπόλη marg. *A.* 1. *Pag.* 165. l. 13. Ἀνυπόδετος) Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδηντος. Conf. supra c. 16. Aliter infra c. 43 f. *Pag.* 166. l. 16. Οὐ γὰρ) Nihil mutant edd. Οὐ L. pro οὐ quod Anon. coniecit. *Pag.* 167. l. 1. Τὸ φορτίον) τοῦ φορτίου *Fl.* l. 15. Ἀποκτενεῖν) ἀποκνετεῖν Ex. *Fl.* Cum vulgata facit P. *Pag.* 168. l. 2. Στυππεῖον) Et sic *Fl.* quae tamen versu seq. στυππίον exhibet. l. 6. Τυραίον) τορεῖον Pell. l. 9. Στυππείον) στυππίον iterum *Fl.* ac postea ubique. l. 18. col. 2. Ἰσαῖος) Εἰσεῦος Ex. G. Ἰσαῖος C. *Pag.* 169. l. 1. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον Coll. l. 2. Με) Deest in *Fl.* l. 4. Ὡς) Male omisit *Fl.* l. 10. Αὐτὸν) Nihil varietatis invenio: corrigendum tamen. l. 17. col. 2. Πλύνω) Omissum hoc verbum ex collato Codice inseruit Solanus. *Pag.* 170. l. 7. Ἡμύναμεν) ἤμυναν Ex. *Fl.* Nil mutant edd. nec P. l. 14. Τοῦτο) τουτου Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. *Pag.* 171. l. 9. Λέγει) λέγει *Fl.* *Pag.* 172. l. 9. Ἐπικατέδνσε) ἐπεκατέδνσε Ex. *Fl.* Vulgatae assentitur P. *Pag.* 173. l. 6. Ἐπανάγειν) ἀπάγειν Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. *A.* 1. Ἀπαγεῖν *H.* 1. & 2. ead. Λέγων) ἔφη *Fl.* l. 7. Εὐρίσκει) εὐρήσκει l. & V. 2. Εὐρηκε cert. *Pag.* 174. l. 6. Τούτων) τοῦτου τῶν &c. male *Fl.* l. 12. Προσέλδοιμεν) προσέλδημεν *Fl.* l. 13. Ὅμιλος ἐφύσα) ἐφύσα ὅμιλος P. l. 14. Ἐλίσσοντες) εἰλίσσοντες *Fl.* Εἰλίσοντες P. l. 18. Ὅχλ. ἀθρ.) Deerant haec in editis. Addidit Solan. *Pag.* 175. l. 5. Καὶ τυρὸν &c.) Restitut. ex emend. Solani, v. eius notam. l. 12. Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.) Nihil hic variare edd. notat Solanus. Optavit autem aliam lect. invenire. l. 16. Γὰρ) Deest in *Fl.* *Pag.* 176. l. 5. Καὶ) Male deest in *Fl.* l. 16. Ὀλίγον) ὀλίγου Pell. *Pag.* 177. l. 17. Ἀθυμία τοιαύτη) Sic *Fl.* *Ald.* l. *H.* P. &c. Παθυμία ταύτη L. P. & marg. *A.* 1 IV. *Pag.* 178. l. 11. Οὐμὸς) Sic B. 2. P. S. Ὁ ὕμνος l. *Fl.* Fr. Οὐμὸς *Ald.* H. Ὁ ἔμνος V. 2. l. 14. Καινίδος) κοιίδος P. & marg. *A.* 1. cum l. Vulgatam vero retinent cert. *Pag.* 179. l. 4. Κίνδυνον) Ita dedi ex P. L. Κινδύνου edd. Κινδυνου l. Sed ex accentu patet, eam κίνδυνον voluisse. ead. Γὰρ) Addidit Solan. Deerat in edd. l. 6. Ὡστε) Deest in *Fl.* Adeest in aliis & P. l. 12. Κάμην) πάλιν Ex. *Fl.* male. Vulgatam firmat P. l. 13. Καινότερον) καινότατον P. *Pag.* 180. l. 1. Συνοικήσαντες) συνοικήσαντες Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. l. 4. Ἐπιχωρίους) ἐπιχωρείους *Fl.* l. 13. Γυναικίας) Sic *Fl.* Fr.

I. H. P. &c. Γυνίας P. Pag. 181. l. 10. 'Οθόνην) Vid. notam Solani. *l. 13. Παθών*) μαθών marg. *A. 1. IV. l. 16. 'Ωστε*) Ita recte *Fl. H. P. &c. 'Ωστε* male *l. ead. 'Υπὸ*) Et sic esse in *Fl.* notabat Solan. Est & in cert. *Pag. 182. l. 14. 'Ανυπόδητος*) Sic iam edd. cum supra hoc Dial. bis, ter haberent *ἀνυπόδητος* quod posterius etiam adscript, in marg. *A. 1. ead. Πάλιν*) Restituit. ex *L. Πάνυ* edd. priores omnes. *Pag. 183. l. 3. 'Οπου*) ὅποι *Fl. l. 8. Καὶ ὅς*) Sic *P.* cum *l. Ald. P. H. &c. 'Ο δὲ Fl. l. 11. 'Ακινδυνότατον*) Sic edd. recte, excepta *Fl.* quae *ἀκινδυνότατον. l. 15. 'Επ'*) Deest in *P.* Adest in *Fl.* aliisque. *l. 17. 'Επέδωκε*) Constans edd. lectio. *Pag. 184. l. 5. Κάκει μέ*) καί κίμε *l. l. 6. 'Εξαναστὰς*) ἐπαν— Ex. *Fl.* Vulgata vero est in *P. l. 18. 'Ανωγειον*) Sic emendavit Solan. cum vulgatum esset *ἀνίγειον*. Item mox male *ἀπόνειαν*, ut reliqua sex, septem typogr. sphalmata a me correctā omit- tam. *Reitz. Pag. 185. l. 6. Πέμπουσι*) ἐπεμψαν marg. *A. 1. l. 8. 'Επέδωκαν*) παρέδωκαν *P. & marg. A. 1. l. 12. 'Ο ἑμὸς*) Sic iam edd. Aliter supra c. 39 fin. *Pag. 186. l. 1. Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν*) καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl. l. 3. Ταύτῳ*) Nihil mutat *Fl. Pag. 187. l. 2. Τῆς*) τὰς Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit *P. ead. Τὰ μὲν πρῶτα*) τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμενπρῶτα uno verbo *I. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B. 1. P.* Et sic *Fl.* in seqq. *l. 4. 'Αναίσχυτον*) ἀνέσχυτον male *l. l. 10. Δαπανώμενα*) Sic *Fl. P. H. &c. Δαπανώμενα l. ead. Ταύτῳ*) αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. *P. ead. Μέτρῳ*) μετρῷ male *l. l. 12. Προελθόντες*) Restituit. ex *Fl. Προσελθόντες* edd. cert. *l. 13. 'Οπῇ τι*) τὰ ὅμ. *τῆς δύρας*) Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat Solan. *Pag. 188. l. 12. Μὲν γάρῳ*) μὲν ἐν γάρῳ Pell. *ead. Κατακειμένους*) Sic edd. omnes. *l. 16. 'Ηρίστων*) ἡρίστουν Ex. *Fl.* Vulgaram firmat *P. Pag. 189. l. 2. 'Επινον*) ἐπίον *Fl. l. 3. 'Ορῶν*) Deest in *Fl. l. 6. Νεανίσκων*) νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. *Pag. 190. l. 1. 'Εν καιρῷ*) Non habet *Fl. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς*) τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl. l. 7. Σκευή* — πολυτελὲς) σκευή πολυτε- λῇ *Fl. l. 8. 'Επιβάλλομαι*) ἐπιβαλλόμενα *Fl. l. 9. Καὶ χρυσῷ*) Deest in *Fl. l. 11. 'Εκφωνοῦντες*) ἐμφωνοῦντες *Fl. l. 13. Παρέξιν*) παρέξαι marg. *A. 1. Pag. 192. l. 6. 'Αναπαύσασθαι*) Sic *l. H. Ald. S. Fr. Αναπαύσασθαι Fl. B. 1. P. l. 9. 'Ημᾶς*) Omittit *Fl. l. 12. 'Εκεκόμεστο*) ἤκεκ. *Fl. l. 14. Που*) Non habet *Fl. Pag. 193. l. 3. 'Ερέπλησεν*) Sic edd. excepta *l. & V. 2.* Sed *Ald. 1.* vulgaram servat. *l. 5. 'Επιλαβομένη*) λαβο- μένη *Fl. l. 7. Πολλῷ*) Deest in *Fl.* Adest in cert. & *P. l. 8. Τῷ χρωτὶ*) Nihil mutant edd. *l. 16. Γὰρ*) Restitutum ex *P. & L.*

Δὲ edd. priores. *l.* 17. Προκαλουμένη) Ita edd. *Fl. Fr. I. P. H. &c.* Προκαλ. Pell. melius. *ead.* Εἶδεν) οἶδεν male *Ex. Fl.* Vulgaræ suffragatur *P. Pag. 194. l. 4.* Τὸ φεύγον) τῷ φεύγοντι Pell. melius. *l.* 11. Τῇ) Sine articulo *Fl. l. 14. 'Εν ἰμοί)* Et sic *Fl.* cum *l. Ald. &c. ead.* Ἐπιδειξόμενος) Refitut. ex *l. & V. 2. Ἐπιδειξάμενος* cett. *l.* 15. Κατεχρήσατο) κατεχρήτο *P.* Vulgata est in edd. omnibus. *l.* 16. Μοι) Sic edd. *Μου L. P. Pag. 195. l. 7. Πάντων)* ἐν insertum cupit Solan. Quod deest in edd. *Pag. 196. l. 6. Χρυσίῳ)* Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 10. Ἀναπνέουσται) ἀ—εται *Fl. l. 14. 'Εν ἐξ ἐνδὸς ἐπιτρέχων)* Nil variare *Fl.* notat Noster. *Pag. 197. l. 1. 'Ενδον)* Sic edd. cunctæ, & mox iterum. *Pag. 198. l. 4. Ἀγαθὸς)* Deest in *Fl. l. 8. Ἐπίσταμαι)* Sic etiam *Fl. I. Fr. P. ead.* Ἐκείνων) ἐκείνου *P. l. 11. 'Ο ἰμὸς)* Aliter supra cap. 40. *l.* 17. Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε) ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A. 1. Pag. 199. l. 7. Καί)* Deest in *Fl. ead.* Ἐπει) ἐπὶ male *l.* sola. *l.* 9. Ὡσπερ) Sic *l. H. P. &c. & P. Ὡσπερ εἰ Fl. l. 10. Ὡς)* Non habet *Fl. l. 12. 'Απ' ἰμοῦ)* Sic recte *l. H. P. &c. Ὑπ' ἰμοῦ* male *S. l. 14. Ἡμάρτηται)* Sic *Fl. H. P. Ald. Εἰμάρτηται l. Pag. 200. l. 3. Καί)* Deest in *Fl. l. 11. 'Ενθεν)* Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 12. Ἐνταῦθα) Et sic esse in eadem notat idem. *l.* 13. Ἐθνηκα) ἀνέθηκα *P. & marg. A. 1 IV.* Nil mutant edd. *ead.* Τοῦτο) τὸ marg. *A. 1.*

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 4. Ἡ χρυσὸν ἢ) καὶ χρυσὸν καὶ O. l. 5. Πολλοῖς) ἄλλοις *O. l. 10. Ἐφης)* Sic *Fl. Ald. H. P. S. &c. Φῆς l. & Cod. P. l. 11. Δὴ)* Omittit δὲ *l. & P.* Compararet autem in *Fl. H. P. S. &c. l. 13. Εὐχὴ)* αἰτησις *P. Pag. 202. l. 3. Εἰ)* Deest in *O. ead. Εἰμαρμένως)* Sic *l. Fr. H. B. Εἰμαρ.* cett. hic & cap. 3 &c. *l. 4. Ἀφουκτα)* Sic marg. *A. 1 IV. Ἀφουκτα* edd. quas consului omnes. *l. 11. Ἐν ἑτέρῳ μέρει)* Nihil mut. Coll. nec *Fl. l. 13. Δόμον)* δὴ δόμον *O. male. ead. Ἀἰδὸς)* Bene sic *O. Fl. V. 2. P. S. Ἀἰδῖος* male *l. Ald. Fr. H. Pag. 203. l. 1. Τὸ)* τὸν *O. l. 2. Ἀδουσιν)* ἄδουσιν *O. l. 5. Διεξέρχονται)* διεξίσσιν *O. P. l. 9. Αἰ)* Abest artic. ab *O. ead. Λάχεσις)* καὶ Λάχ. *O. l. 13. Γὰρ καὶ)* γὰρ πάνυ καὶ *O. ead. Τίνας εἰσιν)* τίνας ποτ' εἰσιν *O. ead. Ἡ τί δύναται)* καὶ τί δύνανται *O. l. 14. Τί ὑπὲρ)* τί καὶ ὑπὲρ *O. l. 17. col. 2. Ἀπορηθῆναι)* ἀποριθῆναι erat in Cod. V. Sed retinui vulgatam, etsi suspicari, V. ἀποκριθῆναι dare voluisse. *Reitz. Pag. 204. l. 3. Ὡ)* Abest ab *O.*

I. 4. Τὸ περὶ) Dedi ex *I. V. 2.* O. & P. Ποτε περὶ habent edd. cett. *I. 9.* Ἐν οἷς) & Ox. *I. 11.* Ἀναρτησόμενος) Sic dedi ex O. & Fr. Ἀναρτησάμενος edd. cett. *I. 12.* Ἐφης) ἐφῆσα Fl. ead. Τὴν μὲν) μὲν τὴν O. P. *I. 13.* Ἀπαντας) ἅμα πάντας O. *I. 14.* Ἐκκρεμαννυμένους) ἐκκρεμαμένους O. *I. 15.* Σὺ) σὲ male O. *I. 16.* Ἐρύσαις) ἐρύσαι O. & marg. *A. 1.* Pag. 205. *I. 1.* Οὐν) δὴ O. *I. 2.* Νυνὶ) νῦν O. *I. 4.* Δ' οὐν) γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. *I. 6.* Αἰωρούσα) Sic restitui ex G. L. O. P. Θεωρούσα edd. priores. *I. 12.* Μου) ἐμοῦ Ex. Fl. Mou P. cum edd. *I. 14.* Ἐτι) Abeſt ab O. *I. 16.* Προσάγομεν) Restituit. ex O. *B. 2.* & Fr. Προσάγομεν habebant edd. reliquae. Pag. 206. *I. 4.* Θεοσδδ- του) Et sic cum *I.* habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. *H. S.* & *Ald.* *I. 15.* Ἡμῖν προῖδν) Sic restitutum ex Cod. O. Nam edd. εἰπεῖν προῖδν ἡμῖν, sine sensu. ead. Εἰς τοῦτο) εἰς τούναντίον emendatum in Cod. Ox. *I. 17.* Δηλονότι) δηλόντε male edita. Pag. 207. *I. 6.* Ὑμῖν) ἡμῖν male O. ead. Δυνατὸν) οὐ δυνατὸν Fl. Οὐ omitt. cett. & P. *I. 12.* Δὲ) δὲ & καὶ deesse in O. notat Solanus. *I. 15.* Καὶ τοῦτο) καὶ iterum abest in O. *I. 17.* col. 1. Ὅπως) ὅπως misere ante editum. ead. col. 2. Παρ- ἔχοντες) Ita dedit Solanus, cum ante legeretur περιέχοντες. *I. 18.* col. 1. Ἀποκρίνη) ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, Solan. Pag. 208. *I. 1.* Χρηστότητι) εὐγνωμοσύνη G. O. P. & marg. *A. 1.* At prius est in edd. omnibus. *I. 3.* Ὅ, τι) Emendante lenſio. Ὅτι vulg. *I. 8.* Θάνατός γε) κἀν ὁ θάνατος O. *I. 13.* Ἡμεῖς) Non comparat in O. *I. 16.* Ἐνεστὶ) ἔστι Fl. Vulgatam ceterarum firmat P. Pag. 209. *I. 2.* Ὁ δὲ Ἡφαιστος) ὁ Ἥ. δὲ O. *I. 3.* Ποτὲ) Deest in O. *I. 5.* Φασιν ὑμᾶς) ὑμᾶς φασιν O. *I. 6.* Παρὰ) ^π male O. hic & mox bis, ait Solan. Sed forſ. est compend. τοῦ παρὰ. Vid. Alberti Gloſſar. N. T. *I. 8.* Ἀπόλλω) Sic edd. omn. praeter *I.* & *V. 2.* quae Ἀπόλλωνα. *I. 9.* col. 1. Καθεῖς) παθεῖς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit Solan. *ibid.* *I. 10.* Δεσμεῖται) δεσμεύεται Ex. G. δεσμεῖται C. *I. 12.* col. 2. Βαλὼν) ἐμβάλλον legendum existimo, & ἐξεδίωξε. Reitz. *I. 14.* col. 1. Τοῦν) Non apparebat in edd. Insertum nunc ex G. & V. *I. 16.* col. 2. Μὴ φέρον βασιλ. τοῦ Διὸς) Quinque illa verba in edd. omiſſa inferuit Solan. Sine dubio ex Cod. etſi id non monuerit. *I. 31.* col. 1. Ἐκβαλεῖ) ἐκβάλλει V. Quod in impressio re- ἔe mutatum. Solan. Pag. 210. *I. 1.* Εἶναι) Deest in O. *I. 5.* Χρόνου) Abeſt ab O. *I. 12.* Κολαζομένους) κολαζομένους ἀπαν- τας O. *I. 15.* Ἀρ') παρ' O. Pag. 211. *I. 1.* Ὅτου ἔνεκα) οὐδούνε-

κα Ο. l. 2. Οἷσι) ὑποπτεύεις Ο. l. 3. Παρὰ) Nota per̄ hic male Ο. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τῆς παρα. V. ad cap. 8. l. 4. Δ' ἂν) γοῦν Ex. Fl. & marg. A. 1. Vulgatam servat P. l. 6. Ἐκείνη) ἐκείνων P. L. Vulgatae edd. lectioni assentitur Fl. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A. 1 IV. Πρὸς με τοιαῦτα edd. l. 13. Πάντα ἐπιτελούσας) ἐτίτ. ἅπαντα ἐκτὸς Ο. ead. Ἐκτὸς) Deerat in edd. Addidi ex O. P. l. 14. Μεταμελεῖ σοι) μεταμελήσει male Ο. ead. Μετατίθεις) ἀνατ — male Fl. Vulgatam servat P. l. 15. Ἐπιμελείας) εὐμελ. Fl. Pag. 212. l. 9. Οὐδείς δὲ) οὐδείς τοῖνυν δὲ marg. A. 1. l. 10. Τεχνίτης) ὁ τεχνίτης Ο. l. 12. Οὕτως ἀνάλογον) ἀνάλογον τοῖνυν Ο. & P. l. 13. Ἄρα) εἴπερ ἄρα Ο. l. 14. Μοιρᾶν καὶ) Ambo deerant in l. Aderant in cett. & Ox. l. 16. Θυσίαις) Sic dedi ex G. L. O. & marg. A. 1. pro τιμαῖς, quod in edd. erat. Pag. 213. l. 1. Ἄν) Abesse ab Ο. ἂν & eis notat Solan. l. 3. Καὶ μετατρέψαι τὶ) τὶ καὶ μετατρέψαι Ο. l. 4. Ἀνάσχοιτο) ἀνάσχοιτ' Ο. l. 5. Τοῦναντίον τρέψεις) τρέψ. τοῦν. Ο. l. 7. Σὺ) σὺ δ' Ο. quod verum credo. l. 11. Τιμώμεθα ἂν) τιμώμεθα ἂν Fl. [& S.] Ἄν deest in Ο. l. 13. Παντελῶς) πάντως Ο. l. 14. Ἐκτὸς) Ita iussit Solanus emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο edd. ead. Ὁ προμαθὼν) Articulum in edd. deficientem ex O. & P. insertui. ead. Ὡς ὑπ') ἐτί ὑπ' Ο. Pag. 214. l. 2. Καθεῖρας) ἐγκλεισάμενος Ο. P. l. 6. Ἀπὸ ἰσχυροῦ πρῶστ.) ἀπ' ἰσχυρὰς ἐντολῆς Ο & P. l. 7. Λαίου) τοῦ Λαίου Ο. l. 12. Τοιγάρτοι) τοιγάρτι male l. l. 13. Αὐτὸν) Deest in Ο. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) ἀπαιτοῖτε Fl. l. 15. Λοῦξ) ἀμφίδοξα Ο. P. & marg. A. 1. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur. l. 16. col. 1. Ἐγκλεισάμενος) ἐγκλησάμενος ed. Cler. Correxuit Solanus. Pag. 215. l. 5. Ἐπειρᾶτο ἐκεῖνος αὐτοῦ) ἔπειρα ἐκεῖνος αὐτὸν P. Nil mutat Fl. l. 6. Χελώνης) Sic Fl. l. Ald. Fr. H. S. Χελώνην P. & O. Χελώνεια Coll. l. 9. Ἄλλως) ἄλλω Ο. l. 11. Μέρος) Ita Fl. B. 1. Ald. Fr. H. P. S. Ἔργον l. & P. l. 18. col. 2. Ἥλυθε) ἥλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91 ad Z. Tr. In impress. recte mutatum est. Solan. l. 20. col. 1. Μίξας) μίξαι edd. male. ibid. l. 21. Ἡψει) Sic C. recte. In V. erat ἔψαι. Solanus. Pag. 216. l. 1. Διηγυλημένος) διηγυκλημ. Ο. ead. Σου — διεξιόντος) Ita dedi ex Fl. Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. l. 3. Κεραυνῶ) καὶ κεραυνῶ Ο. l. 12. Ἰστὸν) Sic dedi ex Pell. Ἰστιον edd. ead. Ἀδικούσης) Sic edd. & P. Ἀδικούν Fl. ead. Δὲ) Restitui ex Ald. l. S. Aberat in P. H. ead. Καὶ) Reddidi huic editioni ex l. &c. pro τὸν quod P. occupavit; pro quo peius τὸ

H. l. 17. col. 1. *Διηγουλημένος*) *διηγουλημένος* ante editum prave. *ead.* col. 2. *Ἐν μασχάλη*) *εὐμασχάλη* V. Et sic editum ante. Iam *ἐν μασχ.* restituit. ex C. *Pag.* 217. l. 1. ΚΥΝ.) Hoc nomen personae exciderat ex *I. H. & Fl.* Restituere edd. cett. & marg. *A.* 1. *ead.* *Μηδὲ*) *μὴ δὲ* I. ut semper. *Οὐ δὲ* O. *ead.* *Σέ τε*) *σε* tantum O. l. 2. *Φαίον*) Deest in O. l. 8. *Μέλτος*) Ex emend. Solani. *Μέλτος* edd. priores. l. 14. col. 1. *Σφηξ*) *Σφηξ*) antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod. l. 15. col. 2. *Ἐπιμαλούμενοι*) Sic exstat in Coll. G. Quare sic dedit, cum edd. *ἐπιμαλούμενοι* haberent. Solan. l. 16. col. 1. *Καλλίου*) *Καλλία* edd. quod facile etiam mutavimus. l. 18. col. 2. *Θανάτῳ*) *Θαυμαστῶς* edd. *Θαναῖ* V. ex quo non difficile *Θανάτῳ* efficias, quod est in C. Solan. *ibid.* l. 21. *Αὐτῶν*) *αὐτὸν* legebatur ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 25. *Πρὸς αὐτοῦ*) Ego coniciebam *παρ' αὐτοῦ*, uti reperisse se in Mf. Cod. testatur Exc. G. Sed recte *πρὸς αὐτοῦ* C. *Πρὸς αὐτούς* V. prave. Solan. *Pag.* 218. l. 1. *Τμὴν*) Deest in *Fl.* l. 2. *Ἀγομένους*) *ἀγχομένους* male I. sola. l. 11. *Διαβιώσας*) *διαβίους* Exc. *Fl.* *Βιώσας* P. l. 12. *Ἀλλὰ μὴ*) *μᾶλλον* I. sola. l. 16. col. 2. *Ἐδάφει*) *ἐδάφῃ* edit. male. *Pag.* 219. l. 7. *Δι' αὐτὸν*) Nil mut. edd. nec P. *Κάκῳ* *Fl.* *Κάκῳ* *καὶ κάκῳ* Schol. l. 17. *Διχαίῳ*) *δίκαῳ* *Fl.* l. 18. *Κάκῳ*) Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mf. V. utriusque. Solan. *Pag.* 220. l. 12. *Αὐτῶν*) *αὐτὸ* Ex. *Fl.* Vulgatum tuetur P. *Pag.* 221. l. 7. *Ἀμοισρον*) Sic P. P. *Εὐμοισρον* cett. cum *Fl.* l. 9. *Αὐταί*) *Ἄνε αὐταί*; *Pag.* 222. l. 2. *Μοί*) Deest in *Fl.*

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. *Σύννοος*) *σύννοος* P. sola male. *ead.* *Καταμόνας*) *καὶ κατὰ μόνας* edd. Sed rectius *καὶ* abest in O. l. 4. *Με*) Et hoc omisit O. l. 8. *Εἶδομεν*) *εἶδωμεν* male l. V. 2. *Fr.* At prius recte *Fl.* B. 1. P. S. l. 10. *Τέ*) *δέ* G. *ead.* *Σε*) *σου* I. & marg. *A.* 1 *W.* l. 13. col. 2. *Τραγικῶς*) Sic dedit Solan. pro vulgato *τραγικῶν*. Nescio quare, aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione Codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *Reitz.* *ead.* *Διαλέγονται*) Ex C. sic emendatum. *Διαλέγεται* enim edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *Reitz.* l. 15. col. 1. *Τραγῶδον*) Ita dedit Solan. cum vulgo legeretur *τραγικόν*. *Pag.* 224. l. 2. *Ἦς οὐκ ἔσ.*) *ἦν οὐκ ἰαμβαίοισι ὑπερπαίσεσθαι* inferit O. ante

illum versum. *ead.* "Ἀρετ'') ἀρετ' Eurip. & Gr. l. 3. Ἀλγόν) αἰγόν O. l. 5. Προμηνεῦ) Sic recte Ox. Fl. Fr. P. Προμηνεύ male l. l. 6. Οἰκείων) Sic l. H. &c. Οἰκείον P. Gr. O. & marg. A. 1. l. 9. Κομφδεῖν ὡς περ οὔτοι δυνάμεθα) Κομφδίας ὦ Ζ. δύν. ὑποκρίνεσθαι μὴδε βέλφειν ὡς περ οὔτοι O. l. 11. Ὑποδραματουργεῖν) ὑποτραγωδεῖν Coll. & P. & marg. A. 1 W. l. 13. Σοι) Deficit in Fl. l. 15. col. 1. Μεγαλοσμαράγου) με—σμαράγδου edd. Correxuit Solanus. *ibid.* l. 2. Του Διδε) καὶ τοῦ Δ. edita. Delevit illud καὶ Solan. l. 19. col. 2. Αὐτὰ) αὐτοῦ Exc. G. l. 20. col. 1. Διαφέρεται) διαφέρει Exc. G. Pag. 225. l. 11. Παιδιαῖς) Sic & Fl. cum cett. *ead.* Ἡμέτερα πρᾶγματα) πρᾶγμ. ἡμῖν O. l. 18. col. 2. Τον ξυρὸν) Sic V. absurde. Solan. Pag. 226. l. 1. Αὐθῖς) Inferui ex O. Deerat in edd. l. 5. Τί οὖν) τί γούν O. *ead.* Γένοτο) γίνοιτο O. l. 8. Ὡ) Ἦρα) Ἄρα male Fl. l. 11. Καὶ ἦν.) καὶ omisit Fl. l. 16. col. 1. Ἐκεῖ) ἐκείσε edd. syllabam postremam sustulit Solan. l. 21. col. 2. Ὑποκνηζομένη) Sic restituit idem ex V. cum ὑποκνηζομένη legeretur in editis. Pag. 227. l. 2. Ξυνουσίας) Ξυνουσίας O. & mox Ξυνθόμενος. *ead.* Εἰσαῦθῖς) εἰσαῦθῖς O. l. 4. Τὴν) Non habet articulum O. *ead.* Καὶ) ἢ O. l. 7. Τὰ ἡμέτερα) Omittit O. & Solan. deleri voluit. l. 8. Δόξαντα) δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. *ead.* Ὡς περ) ὥς O. l. 9. Ὑπέρσχη) ὑπέρσχῃ O. l. 10. Δεινέτατα) δεινὰ ταῦτα O. l. 14. Συνευρίσκατε) Ξυνευρ. O. Pag. 228. l. 2. Ἐπαναγαγεῖν) ἐπαναγεγαῖν O. idque Solan. in text. recipi iubet. l. 4. Δοκεῖ) Ξυνδοκεῖ male O. *ead.* Καὶ μὴ συντ.) μὴ συντ. omissa καὶ, O. l. 6. Ἰδία) Omissum in O. l. 7. Ὁ Δάμις) Non habet articulum O. l. 8. Ἀπίοι) ἀπεισιν O. & Fl. & marg. A. 1. l. 11. Τυραννικὸς) κοιραννικὸς O. l. 15. EPM.) Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod edd. male ante ἑρῶς collocabant. Pag. 229. l. 6. Ἀποσιμνύμαι φημὶ δεῖν) ἀποσιμνύμε φημὶ O. omisso δεῖν. l. 14. Ἀσφαλείας) Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας edd. cett. omnes. μαυτικῆς quoque omittunt l. H. &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. ed. & Cod. O. l. 15. Εὐτελῆ) ἀτελῆ editum ante. Adscripserat Solan. Leg. εὐτελῆ pro V. ἀτελῆ. *ead.* Γραι.) Hic & in aliis multis locis in Exc. G. legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτόν potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι. sive cum αἰ supra. Solan. At hoc in Mss. imperativ. γραφαῖς notat. *Reitz.* Pag. 230. l. 8. Τέγε) Ex Homero supplevi, quod omissum in edd. καὶ ed. P. sola pro eo substituit. l. 10. Τε) γε O. l. 11. Ὅσσοι) ὁ σοι edd. male & O.

l. 12. "Οσσοι) Sic iam recte *P. & B. 2. Cett. ὄσσοι. l. 13. col. 2. Καὶ ὄρρι-ψεν)* Melius in Sch. 43 ad Θ. Δ. legitur ἦ. *Solan. ibid. l. 14. Μινδίων)* Nihil varietatis notatum invenio, mirorque, Solanum hoc praeteriisse: credas enim, legendum *μαλίων*. Sed nihil est opus. *Reitz. Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι)* Restitui ex *Fl. & Homer. Νώνυμοι* enim vulgo edd. & *O. Νώνυμος* Schol. *ead. Κρίσσει)* κρίσσοισι *O. l. 3. Συνθέουσι)* Sic dedi ex *O. P. & Schol. licet O. Συνθέουσι. Edd. συνίασι. l. 7. Τους)* Non agnoscit articulum *O. l. 10. Καθ:δύνται)* Deest in *O. l. 11. Ἀναπλ—ες) ἀν—ων O. l. 12. Προσῆκει)* Restitui ex *O. Προσῆκεν* edd. *l. 13. Πρόχειρον) χείρον O. l. 14. Ὡ)* Omittit *O. Pag. 232. l. 1. Τῶν χαλκ.)* Bene sic *Fl. H. V. 2. P. S. Γὰρ χαλκ. male l. ead. Τῶν Μύρωνος)* τοῦ Μυρ. *O. l. 2. Προτιμητέαν)* προτιμηστέαν marg. *A. 1. & O. qui mox εἶναι omittit. l. 6. Οτι)* Non comparat in *Fl. l. 13. Ἐπιστίλβειν) ἀποστίλβειν O. manu recentiore. l. 14. Ἐπιλυγάζεσθαι) ἐπιλυγάζεσθαι male O. Ἐπιλυγάζεσθαι Coll. l. 15. Μυῖν)* Sic *O. Μυῖων* edd. *Μῶν male l. Pag. 233. l. 2. Ὁ Μῆν)* Sic restitutum ex *O. & Fl. Nam καὶ μὴν* edd. cett. male. *Μὴν ὁ ὅλ. P. ead. Ὅλοι)* ὄσοι *Fl. Ὅλοι* cett. & *P. l. 3. Πολύτιμοι)* Ex *Fl. sic dedi, cum πολυτίμητοι* esset in edd. cett. *l. 4. ΠΟΣ.)* Vid. not. *ead. Καὶ πῶ)* Haec deesse in *O. & P. notat Solan. Non satis distincta tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in Fl. abesse video. l. 8. Πταχὸν) πάντα O. l. 11. Προτιμῆσται)* προτετίμηται *O. l. 15. col. 2. Τούτω ἱερατικῶς)* τοῦτο δι' ἐκεῖνο *C. l. 16. col. 1. Ὁ Μιθρῆν)* Μιθρῆς, & sine artic. edita. Correxuit Solan. adscripsitque: Exc. *G. ὁ Μιθρῆν, Περσικὸς. ὁ Μῆν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρῆς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρῆν ultimo loco habet. ibid. l. 20. Ἐκόμεν)* ἐκόμενον ante editum male. *l. 21. col. 2. Εἰ κιναιδ.)* Sic *C. pro quo εἶναι λέγουντο* erat in editis. In *V. autem εἶναι δέονιντο. Solan. ibid. l. 23. Μύσει)* Sic etiam *C. Pag. 234. l. 10. Καὶ τὸν) καὶ abest a Fl. ead. Ἀπόλλω)* Nihil mut. edd. & *O. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγ. που καθ.)* Quinque haec verba omissa in *Fl. l. 13. Κόλλοπας)* Sic edd. excerpta *Fl. quae κόλλοπας. Sed O. σκόλλοπας. ead. Περσευλημένον)* ἀποσεσ. *O. l. 15. col. 1. Ἀντὶ)* τουτέστι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat Cler. Sed cum ἀντὶ τὴν esset in *V. ἀντὶ τοῦ* inde fecit Solan. merito quidem, licet τὴν ad praec. relatum excusari queat. *Reitz. l. 19. col. 2. Κόλλοπας)* κόλλαπας edita male. Et proxime τοὺς pro οὓς. Utrumque emendavit Solan. *Pag. 235. l. 3. Τολμήσειεν)* τολμήσαι *Fl. Vulgatae suffragatur P. l. 4. Δ' οὖν) γοῦν O. l. 7. Ἀν' ὥστε)* ἀν' inferui ex *O.*

Deerat in edd. *l.* 8. Τὸ ἀκριβές) τ' ἀκρ. *O.* *l.* 13. Τούς) Sine articulo *O.* *ead.* Καὶ τὴν ἰπτάδα) Non habet *Fl.* nec *O.* *l.* 16. *col.* 2. Διήρητο) Male διηρήτη ed. Cler. *Pag.* 236. *l.* 1. Ἐλέγχοντα) ἐλέγχοντα *Fl.* *l.* 2. Μικρότητα) σμικρότητα *O.* *l.* 11. Ἀτε δὴ παῖδες ὄντες Διδς) Διδς παῖδες omittis ceteris *O.* *l.* 12. Προκαθεδῖται) προκαβίζας *Fl.* item marg. *A.* 1. Vulgatae favet *P.* *l.* 20. *col.* 1. Πέντε) Corrupte haud dubie. *Solanus.* *Pag.* 237. *l.* 1. Καβιζόντων) καβιζέτωσαν *Fl.* *l.* 2. Εἰσαυθῖς) ἰσαυθῖς *O.* *P.* *ead.* Δέ) Abest a *Fl.* adest in aliis & *P.* *l.* 3. Χρῆ) Deest in *O.* *l.* 6. Διανομάς) Bis *O.* *ead.* Ποῦ τὸ νέκταρ) Ex haec bis habet *O.* Item bis ποῦ αἱ ἐκατίμβαι; nisi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit. *l.* 9. Κατασιώπῃσον) κατασιγήσον *O.* *P.* *l.* 11. Συνῖασιν) φωνὴν ζυν. *O.* *l.* 12. Πολύγλωσσος) πολύγλωττος *O.* *Pag.* 238. *l.* 1. *EPM.* Εὐγε) εὐγε *EPM.* *Fl.* *l.* 8. Ὅποτε) ὅτε *O.* *P.* Nil mut. *Fl.* *ead.* Ἠπείλεις) ἀπειλοῖς *O.* *P.* Ἠπείλεις *Fl.* Ἠπείλεις edd. cett. *l.* 15. Πεπλημένη) π—νη cum puncto subscripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. *l.* 16. Ἀπάντων) τῶν ὅλων *Fl.* *ead.* Λόγῳ) Deesse in *Fl.* & *O.* notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deesse in *O.* *Pag.* 239. *l.* 4. Καί τι) καίτοι *Fl.* Vulgata non mutat *P.* *ead.* Ἀκούσασθαι) πρὸςσασθαι *O.* *l.* 6. Ὡς ἔρμῃ — πρὸς) Ὡς haec verba omissa in *O.* ab alia manu in marg. reposita vix leguntur. *l.* 9. Μου) Sic *O.* & *Fl.* recte. Μου edd. vulgo. *ead.* Τε θεοὶ) τε male abest a *Fl.* & *O.* *l.* 10. Πεπαρόνηται) Ex emendatione *Solani.* Πεπαρόνηται edd. priores, cum *O.* & *C.* *l.* 13. Ἐθέλοις) ἐθέλεις *O.* & marg. *A.* 1. Ἐθέλεις *Fl.* *l.* 14. Ῥήτορες ποιοῦσιν) ῥητορεῖν οἰοῦσι *O.* *l.* 15. Σύνοτον) ἐπίτομον *O.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 240. *l.* 1. Εὐκαιρον) εὐπορον *O.* *P.* & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀρξομαι) *EPM.* ἀρξαι δ' οὐν ποτέ. ΖΕΥΣ. ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque person. omittit *P.* & *Fr.* Cet. *EPM.* ἀρξομαι, non repetito ΖΕΥΣ, pessime. Ἀξομαι pro ἀρξομαι *L.* Ἀρξαι etiam marg. *A.* 1. *l.* 3. Ὑμᾶς) Restitutum ex *O.* *Fr.* *S.* Ἡμᾶς male cett. *l.* 7. Ἀφείδς) ἀφείς marg. *A.* 1. *l.* 8. Ἡμῖν) ὑμῖν *Fl.* *ead.* Πάνυ) παντ' *O.* *ead.* Ἐχειν δοκῶμεν) ἔχειν μοι δοκ. *O.* *Ex.* δοκ. μοι *P.* Sine μοι *I.* *H.* *Fl.* *S.* *l.* 9. Δέ) γὰρ marg. *A.* 1. *ead.* Ἐπιλείπει) ἐπιλείπει με *O.* *l.* 13. Ἀπολούμένη) ἀπολομένη *Fl.* *ead.* Περί) Sic *I.* *Fl.* *H.* *S.* & *C.* Παρὰ *P.* *l.* 21. *col.* 2. Κάφος) κάπος *Ex.* *G.* & *C.* & *V.* *l.* 22. *col.* 1. Καφηρένς) Καφαρὺς editum ante. Mutavit *Solan.* Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & Strabo *L.* VIII, pag. m. 566 f. *Reitz.* *ibid.* *col.* 2. Ὀμῆρος Ἀἶαντ') *Il.* H, 312. Sed ibi hodie legitur, κατὰ ἄρῃοντα. *Solan.* *l.* 24. *col.* 1. Τε-

μαχώδης) Ita ex G. & C. pro vulgato στεναγώδης restituit Solan. *ead. col. 2.* Πνευστιῶντα) πνευστιανώτατα V. *Pag. 241. l. 3.* Ἄλλην) ἄλλη O. *l. 4.* Πάνυ) Omittit O. *l. 8.* Καὶ κορυζ.) καὶ om. Fl. *l. 9.* Ἀποσβεσθῆναι) Sic edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *A. 1 W. l. 10.* Ὀσφραίνεσθαι) ὀσφρῆσθαι G. P. Ὀσφρῆσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι Graev. *l. 11.* Παρασχόντος) παρασχόντας Pell. *ead. Ὑποσχομένος) Recte sic Fl. Fr. P. H. S. & C. Ὑποσχομένων l. Ὑποσχομένους V. 2. Ὑπιοσχνουμένος Ox. l. 17. col. 2.* Τόπον) ποτὸν editum ante. Facile correxit Solan. *Pag. 242. l. 1.* Ἐπεί) ἐπὶ male I. Recte, quod editum est, cett. & O. *ead. Γίνομαι) γίνομαι O. l. 3.* Ἐν) Abest ab O. *l. 5.* Θάκων) Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A. 1 W.* Θώκων edd. priores. *ead. Καθυμένους) καθημένους Fl. male. Καθημένον marg. A. 1. l. 7.* Καὶ λέγουσι) καὶ deest in Fl. *l. 24. col. 1.* Ἐπικούρειοι) Ἐπικούριοι edita. Mutavit Solan. *Pag. 243. l. 1.* Ἐξεκόπτο) Sic Solan. ex O. Ἐξεκόπτο edd. [At in S. & B. 4. legitur ἐξεκόπτετο.] *l. 2.* Ἐπιγελῶν) ἐπιμειδιῶν O. *l. 3.* Ἀρα) Deest in O. *l. 6.* Οὐδὲν ἄλλο) ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsi. Solan. Οὐδὲν ἄλλὰ O. *ead. Μηδὲ) Sic P. Μη—δὲ cett. & O. l. 7.* Αὐτῷ) αὐτὸ Exc. Fl. Vulgatam firmat P. *l. 11.* Τε) Non compareret in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paulo ante omitti, obscure notabat Solan. *Pag. 244. l. 1.* Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.) ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. *A. 1. l. 3.* Παρ' αὐτοὺς) Lacuna in O. *l. 4.* Παρὰ) Omittit praepos. O. *l. 6.* Εἴ τι) Deest in Fl. Adest in cett. & P. *ead. Ταῦτ')* τοῦτο Fl. Vulgatam probat P. *l. 7.* Εἰ λογιέσσεσθαι) ἐκλογισθῆναι O. Omisso, (ut ex signo a Solano apposito suspicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. *l. 9.* Πεισθεῖν) Ita P. V. 2. B. 2. & S. recte. Πισθεῖν l. Fl. Fr. H. male. *l. 10.* Ὀλωσ) ὄλος male I. *ead. Σφῶν) Omittit Th. Mag. in ἀπρονόητος. l. 11.* Ἀτιμα) ἀτίμητα P. & marg. *A. 1. l. 14.* Στερούμενοι) στερόμενοι O. *Pag. 245. l. 9.* Ἠγγελημένων) λεγομένων P. *l. 11.* Ὑμεῖς) Sic recte B. 1. Fl. l. S. Ἡμεῖς male H. P. *l. 12.* Λέγειν δοθεῖν) δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. *l. 15.* Ἐπὶ τῷ συμφεροντι) Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male I. Fl. Ald. H. S. Συμφέρον τὶ P. Συμφέρον τι B. 1. Fr. *ead. Παρρησιαζόμενος) παρρησιασάμενος O. —σόμενος B. 2.* Vulgatam servat B. 1. cum reliquis. *l. 17. col. 1.* Καθὼς) Ita restitutum ex C. & V. Καθεζόμενοις ed. Cler male. Et mox ἀνίστασθω, sine σ & sine accentu, unde ἀνίσταστω quis legeret; sed ἀνιστάσθω verius, licet forsan ex coniectura, fecit Solanus. *ead. col. 2.* Αὐτοὺς) Ita ex C. emendavit Solanus. Recte: nam

significatur *post eos*, non *simul*, *cum*. Reitz. l. 21. col. 1. Ἐκέλευσε) ἐκέλευσε ante editum. Mutavit idem, non operae cre- dens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. Reitz. Pag. 246. l. 1. Πάντες) Deest in O. l. 4. Ἀναφύσεσθαι) ἀνα- φύεσθαι Fl. & ex eadem marg. A. 1. Nil mut. P. l. 7. Διγυμά- των) λόγον O. & marg. A. 1. l. 8. Ἡ) Abest a Fl. l. 9. Ἄν) εὐ O. ead. Ὅπῳ) ὅτε L. l. 10. Τὴν) Omittit O. l. 12. Προτι- μομένους) Sic Fl. Fr. P. &c. Προτιμομ. l. l. 14. Μὲν) Inferui ex O. aberat ab edd. l. 17. col. 2. Μὰ τὴν) μάτην frustra, an- tea misere editum. Sed emendatio erat facilis. Reitz. ibid. l. 20. Ἥμαρτον) Sequebantur verba, ὡς διαβάς τὴν Ἄλυν, quae de- levit Solan. quia in Scholio hinc tertio habentur. Pag. 247. l. 2. Οὐδέ) Sic dedi ex O. Οὐδὲν edd. priores. l. 3. Ἀκούωσι) ἀκούσῃσι O. & marg. A. 1. l. 4. Ἄλυν) Ἄλυν male V. 2. l. 5. Τὴν τῶν) τὴν omisit O. l. 9. Ἀκούουσιν) ἀκούσῃσιν O. l. 10. Καὶ δουλεύουσαν καὶ δεσμ.) καὶ δεσμούμεθα καὶ δουλ. O. Sed Fl. καὶ δεσμ. omisit. l. 13. Ἐν) Insertum ex O. Deerat in edd. l. 19. col. 2. Ἐκάλει) Sic emendavit Solan. ex C. & V. nam καλεῖ editum ante. Pag. 248. l. 5. Ἐν) Ignorant praepositioni. O. & P. l. 7. Παραγγράπτων) παραγρ. O. l. 9. Οἱ τινες αὐ- τῶν) εἰ τινες αὐτῶν O. l. 10. Τοῦν μὴ ὁ Θεσεύς) οὗν P. οὖν ὁ Θ. μὴ O. l. 11. εἰς) ἐς O. l. 12. Σῆ) Non adest in O. l. 13. Ὅδῳ βαδίζόντων) ὁδοιπορούντων marg. A. 1. & P. Παροισδοπῶν O. l. 20. col. 1. Παρέγγραπτος) παρέγραπτος, & ποx παρεγρά- πτους male edd. quae duce Solan. emendavi. Reitz. Pag. 249. l. 1. Σκίρωνα) Σκίρωνα O. ead. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμ- πην male O. l. 2. Μὴ ὁ) μὴ' Εὐρ. O. ead. Δίκαιος) ἀρχαῖος P. O. & marg. A. 1. l. 6. Ἐφρόντισας) ἔφροντιζες O. l. 7. Θρακικῶν) Θρακείων P. Vulgata est in Fl. &c. l. 13. col. 1. Ὡν) οὗτος ante lectum in edd. Mutavit Solan. ead. col. 2. Διτυέρ- σης οὗτος) C. Διτυέρης ὁ Κερκύων. V. vero Διτυέρσης &c. Sic notavit Solan. nec tamen impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio, quis ille Dryer- ses fuerit. Liryersas Midiae fil. Hefychio. Reitz. l. 15. col. 2. Ἀρτέτεινον) ἀρτέτειναν ante editum, mutavit Solan. non ad- dens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mu- rasset, quod aequè bonum erat. Reitz. l. 17. col. 1. Κατήσθι) Subiunxit Solan. continuo filio: de hoc Ovid. in Epist. Heroid. oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo eius- modi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit. ibid. l. 18. Πιτυοκάμπτην) Priore loco hoc nomen deest in V. ibid. l. 21. Μετεωρίζομενοι) Ita ex C. dedimus,

cum ἀνατιταίνεσθαι esset in editis, quod ex coniectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταιριζόμενοι. *Reitz. ibid. l. 25. Ἡράγκας*) ἡνάγκαζε V. *ibid. l. 31. Σοφ. πλέον*) Haec non cohaerent, nisi transponas; vid. Add. *Reitz. Pag. 250. l. 1. Θύει*) θύσει O. *ead. Κνισσᾶ*) κνισσώσει O. *ead. Περι*) Sic *Ald. H. B. 1. Fr. P. Παρὰ l. Fl. Ἐπὶ S. l. 2. Τύχοι*) τύχη O. *ead. Παρασυρόμενα*) π—ερον G. O. l. 4. *Εὐρίσκουσιν*) εὐρίσκουσιν Fl. l. 5. *Ὀν*) ὄν Fl. male. Nil vulgatam mutat P. *ead. Πομπᾶς*) G. P. O. & marg. A. 1. *Σπονδᾶς* edd. l. 8. *Ἀποσφαττομένους*) Sic dedi ex G. O. P. & marg. A. 1. *Ἀποσφαττομένους* edd. priores. l. 9. *Ἑμέτερον*) Hoc dedi ex I. G. L. *Ἑμέτερον* edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. l. 10. *Τὰ τοιαῦτα*) ταῦτα O. l. 12. *Τιμωμένων*) Sic dedi ex O. & S. *Τιμουμ.* male I. Fl. H. P. *Ald. ead. Ἐτ'*) ἔτι δὲ O. l. 13. *Καρπουμένων*) μένον ἐπομένων G. Ox. & Coll. *Μόνων ἐστιμωμένων* marg. A. 1. l. 14. *Ἐάσωμεν*) εἰάσωμεν Fl. l. 15. *Ἔστι μὲν γὰρ ὅς*) ἔστι γὰρ καὶ ὅς O. *Ὡς μὲν γὰρ ὁ* S. Fl. l. 17. col. 1. *Κνισσᾶ*) Sic dare non haesitavi, pro κνισᾶ, quod in editis erat. *Reitz. Pag. 251. l. 2. Γέννηται*) γενήσεται O. l. 5. *Ἐγὼ*) ἐγὼ δὲ O. l. 9. *Μέλει*) μέλλει male O. l. 11. *Ἡ ἄλλη τινί*) Restitui ex G. nam edd. τινί, ἢ ἄλλη. Ox. vero melius etiam ἢ τινί ἄλλη. l. 16. *Ὡς*) Inferunt ex O. Non aderat in edd. *Pag. 252. l. 2. Ἐπὶ εἴ γε*) ὁ πεῖτοι γε O. l. 4. *Ἐξ Ὀλυμπίας*) ἐκ Πίσσης O. & Schol. l. 5. *Ἐξ μινᾶς*) μινᾶν Fl. omisso ἔξ. *ead. Ἐλκοντα*) ἔλκοντας O. & marg. A. 1. l. 6. *Γεραιστῶ*) Γεραιστῶ I. Vulgatam cert. omnes habent cum Cod. O. *ead. Ὡς οὐ*) Ὡρ. σου esse in O. notat Solan. dubie tamen, anne Ὡρ σου tantum discrete. l. 9. *Ἀποσθενάζουσαι*) ἀ—ζοντες Fl. Vulgatam firmat P. l. 11. *Κρατεῖν οὐτω*) οὐτω κρ. O. l. 15. col. 2. *Ἡς*) οὐ erat in V. l. 17. col. 1. *Ἐξ*) Lege ἐκατὸν, aut ἢ δραχμὴν ἢ ἐβολοὺς, ut in fine Scholii est. *Solan. ibid. l. 19. Ὅ*) οἱ male ed. Cler. *ibid. l. 21. Ἐπιφέρει*) ἐπίφερε lectum antea. Mutavit Solanus. l. 22. col. 2. *Εἰς*) εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat Solan. Nihilominus audacter mutavi in εἰς, quod vel caecus videat quare. *Reitz. ibid. l. 24. Ἀπολειφθέντος*) ἀποληφθέντος editum ante. Merito emendavit Solan. noster. Solemnis ioracismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Wessell. ad L. 2 Diod. Sic. atque alibi. *Reitz. Pag. 253. l. 1. Σύντομον*) ἐπίτομον O. l. 4. *Προαναίρειν*) Hoc praetuli ex I. & P. *Προαναίρήσειν* edd. *Προαναίρησιν* Fl. l. 5. *Ἀποθάν*) ἀποθάνοι O. l. 7. *Ἐπινοῶτε ἄλλο*) Invertit O. l. 9. *Ἐτι*) Ο. mittit O. l. 11. *Εἰς*) Non adesse notat Solan. non addens ubi.

nam est in *Fl.* &c. *l.* 12. MOM.) *Z.* male *Fl.* *l.* 15. *col.* 1. Τους δύνους) τὰς δύννας edita. Correxuit Solanus. *Pag.* 254. *l.* 1. Σμικρολογούμεθα) σμ—γούμεθα *Fl.* *l.* 2. Ἡδῆ) Deest in *O.* *l.* 4. Τῶν δώδεκα) δώδεκα θεῶν Const. Ἐπὶ τ. δ. *O.* *l.* 6. Μὴ) μὴδὲν *O.* non male. *M.* μὴ *Fl.* male personam Momi huc ingens. *ead.* *Ei*) ὅτι *O.* *l.* 18. *col.* 2. Ὀλίγου δεῖν) ὀλίγον ed. *Cler.* quam emendavit Solan. *l.* 19. *col.* 1. Ἐπει δέ) Quum habet *C.* *ibid.* *l.* 21. Πατρώας) ^{11/} *V.* *l.* 27. *col.* 2. Δώδεκα) *C.* *XI* habent. vid. fin. Scholii praecedentis. *Solan.* *l.* 28. *col.* 1. Ἐπὶ δ' ἂν ἐτιδιστὲς) Pro his omnibus quum tantum est in *C.* *Pag.* 255. *l.* 1. Ἐκφαίνειν) ἐμφαίνειν *O.* *l.* 5. Καλεύσῃ) καλεῦν *O.* *l.* 8. Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος) ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς *O.* Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. *A.* 1. *l.* 9. Ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκοὺς) ἠκριβώκως τοὺς τῶν Στωϊκῶν *O.* *l.* 10. Φιλοσοφία) σοφία *O.* *P.* *l.* 12. Πιθανὸς) Bene sic *L.* & *B.* 1. ac *B.* 2. Πιθανῶς cett. omnes male. *l.* 14. Ὀφλισκάνειν) ὀφλισκάνει *Fl.* *Pag.* 256. *l.* 1. Καὶ καλλιρρήμ.) καὶ abest ab *O.* *l.* 2. Βούληται) βουλεται *Fl.* *l.* 6. Ἀποσαφῶν) ἀποσαφηνίζον *O.* *l.* 10. Ποιῆσαι πολλὴν) πολλὴν ποιῆσαι *Sic O.* *l.* 13. Σὺ τοῦτο) αὐτὸ σὺ *O.* *l.* 15. *col.* 1. Βαρβαρίζον) Sic *C.* quod secutus sum. Βερβαρίζον *V.* male. Βερβαρίζον edd. *ibid.* *l.* 19. Τῇ γλώττῃ &c.) Haec quoque in Erymologico legitur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένους φθεγγόμενους καὶ, quae voces, imperiti librarii negligentia omisissae, faciunt, ut credam, alibi alia deesse, quae Apolline indigerent coniectore. *Cler.* In *C.* recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *Solan.* *ead.* *col.* 2. Στραβλὰ) στραβλὰ male editum ante, item ταλεῖται pro καλεῖται. *l.* 20. *col.* 2. Γρίφον) Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφον — ζητήματα *Hesych. Reitz.* Ante γρίφον in *C.* haec inseruntur: vel quod oblique incedat. *Leg. in Plauto Aristoph.* *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀσφαλῶς) Abest hoc a *Fl.* *l.* 3. Τοῦτο) τοῦτο male *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 5. Συνήγορον) Omisit *O.* *l.* 11. Δοκῇ) δοκεῖ *Fl.* *l.* 13. Ἐκείνω) αὐτῷ *O.* *l.* 16. Τοῦτο) τὸ *O.* *ead.* Ἐπινοήσομεν) ἐπινοήσωμεν *O.* *Pag.* 258. *l.* 3. Ποτε) Deest in *Fl.* *l.* 5. Γὰρ που) γὰρ δὴ που *O.* *l.* 9. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 12. Ἀφορμὰς) προφάσεις *O.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. Ὡς εἰ μὴ ἔχοις) ὥς εἰ μὴ ἔχεις *O.* Ὡς εἰμὶ male marg. *A.* 1. *Pag.* 259. *l.* 4. Ἀνέξεσθες) Sic dedi ex *O.* *l.* & *V.* 2. Ἀναδέξεσθες edd. cett. Ἀναδέξεσθες *Fl.* *l.* 5. Σαφῇ δὲ μόνον) Hoc praetuli ex *I.* & *P.* Nam inverse, μόνον σαφῇ δὲ *P. S. Fl. H.* &c. *ead.* Μὴ συνηγόρου) οὐ ξυν— *O.* *l.* 6. Ἡ ἐρ—

μηνώς) καὶ ἔρμ. edd. excepta *I.* quae ἢ καί. *I.* 7. Καὶ χελώνη) Necessario receptum ex *I.* *V.* 2. & *P.* & *O.* Nam ἢ χελ. edd. male. *ead.* Ἐψεται) ξυνέψεται marg. *A.* 1 *W.* Item *O.* & *P.* *I.* 10. Οἱ) καὶ οἱ male *O.* & μοχ καὶ κίνημα. *I.* 12. Φρυκώδη) Recte sic *P.* *V.* 2. *S.* & *O.* Φρυκώδη male *Ald.* *I.* &c. *I.* 15. col. 2. Ἡψει) Sic dedit Solan. cum in *C.* sit ἔψει. *ibid.* *I.* 18. Ἥλθε) ἤλθε *V.* prave: quod in impress. recte mutatum erat. Solan. *ead.* Κρατερήνοιο) Vid. Schol. 28 ad Ion: Conf. ubi κραταίρηνιο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed cum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *Reitz.* *I.* 23. col. 1. Ἐπεμβαλὼν) ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit Solan. *ibid.* *I.* 24. Ἀρνίου) ἀρνεῖου edd. Et sic fuisse in *V.* & *C.* testatur Solan. qui tamen deletο s fecerat ἀρνιού, ego ἀρνίου. *Reitz.* *Pag.* 260. *I.* 5. Ἐτεραλλεῖ) εἰς τὸν ἀκλεικλῶξ κλογμῶ *O.* *I.* 6. Ἀκρα κέρμυβα) ἀκροκέρμυβα *O.* *I.* 7. Αἰγυπῖος) Αἰγύπτιος male *O.* *I.* 8. Κλάγξουσι) κλάγξοι *O.* *I.* 9. Κορύψει) Adscriptum κερατίσει *O.* *I.* 15. Ἐρμηνεύοις) ἐ—οι marg. *A.* 1. *Pag.* 261. *I.* 5. Εἰ) Male omissum in *O.* *I.* 8. Ἐάσωμεν) ἐάσομεν *Fl.* *ead.* Ὑπέρ) Sic recte edd. & *O.* Περὶ *I.* *I.* 9. Ἐτεροῖον) ὕτερον *P.* Nil mut. *Fl.* *I.* 12. Ἰὼ) ἰὼ *O.* *I.* 13. col. 1. Ἐκλιπεῖν) ἐκκλίνειν *C.* prave. *ibid.* *I.* 15. Τριτογενεῖ) In *V.* hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενεῖν quod sic in edd. mutatum erat, ut hic compareret. *I.* 22. col. 2. Ἐκπληττόμενος) Sic mutatum erat in editis. Ἐκπληττόμενοι *V.* *Pag.* 262. *I.* 1. Εὐναπολέσαι) ἀπολέσαι *Fl.* *ead.* Ἐνι) Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ edd. cert. male. *I.* 6. Ἰσως) Inferui ex *O.* Deerat in edd. *ead.* Τὶ πράξαι τοιοῦτο) πράξαι τοῦτο *Fl.* omisso *τι.* *I.* 17. col. 1. Τὸ μὲν γὰρ προφανές) Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in *C.* In *V.* videtur lacuna eadem fuisse, quae hic & in ed. Cler. est, quod vacua spatia punctis tantum implevit Solan. *Reitz.* *ibid.* *I.* 23. Περὶ) κατὰ *C.* *ead.* Διδὼ) διὰ antea edebatur; sed cum in *C.* esset, propterea hoc dicit, patebat legendum διδὼ, idque in Cod. *V.* recte fuisse notavit idem. Quare id recepi. *Reitz.* *ead.* col. 2. Διδάσκαλος) Ita dedit Solan. pro vulgato διδάσκαλῳ. Obscundavi, etsi non addit, unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet: per me tamen vulgatum non mutassem, sine auctoritate Codicis. *Reitz.* *Pag.* 263. *I.* 6. Ὑμέτερα) ἡμέτερα *Fl.* *ead.* Μακρὰ) Sic dedi ex *P.* Μακρὰν edd. *I.* 12. Τοῦν) γ' ἂν οὖν *P.* Nihil mut. *Fl.* *I.* 16. col. 2. Ὁ ἀγοραῖος ἐτίμ.) Articulum in edd. non comparentem addidit Solan. *P.* 18. col. 1. Ἐξ οἴκου) Omissum in editis & supplevit Solan. *Pag.* 264. *I.* 1. Ὁ) De-

est in *Fl.* l. 2. Ἐματτόμενος) Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A.* 1. Ἀναπλαττόμενος edd. l. 4. Ἀναγγέλλαις) εὐαγγέλλαις male *P.* Ἀπαγγέλλαις marg. *A.* 1. l. 5. Μυρίας) Nil mut. *Fl.* l. 7. Ἐπαριστάμενον) πεσσοῦμενον marg. *A.* 1. l. 9. Ὑπο) Ex emendat. lensii. Ὑποπιττούμενος edd. priores. Ὑποπιττούμενος peius etiam *P.* l. 11. Γέλοιος) Sic edd. omnes. l. 12. Τέχνη) τῇ τέχνῃ edd. l. 13. Ἐρτυπούμενος) ἐκτυπούμενος marg. *A.* 1. quod verum credo. l. 19. col. 2. Κεκραγόντας) Differt ab lectione Luciani; vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλας. *Pag.* 265. l. 2. Τραγυδῶν) Sic edd. ἱαμβίζον G. L. P. & marg. *A.* 1 *W.* l. 5. Οὐδέπω) οὐ πάνυ *P.* & marg. *A.* 1. l. 7. Ἡ) Deest in *Fl.* l. 12. Οὗτος) αὐτὸς marg. *A.* 1. l. 18. col. 2. Ἀλλήλοισι) Ita bene correxit Solanus; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμοιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Iam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοισι iungenda sensum prouident optimum. *Reitz.* l. 20. col. 1. Εἰ πάλας) εἰπάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec appofuerat ac signauerat, ut simul viderentur spectare ad Scholium Κεκραγόντας, quod in editis proxime adiunctum erat huic. Unde suspicor, eodem modo etiam κεκράκτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus, quid ille Codex habeat: nam κεκραγόντας esse in V. apparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *Reitz.* *Pag.* 266. l. 9. Εὐφωτότερον) Forſan εὐτονώτερον. *Solan.* ead. Ἐπίχει) Restituit. ex *P.* & marg. *A.* 1. Ἐπίχει edd. l. 13. Πρώτερον) Sic l. *Fl.* &c. Πρώτερος *P.* Πρώτεροι marg. *A.* 1. *Pag.* 267. l. 18. col. 1. Κἄν ταῖς) κ' αὐταῖς ante editum male. Correxerat Solan. κἄν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet mox κἄν seruari, quia & alia ibi corrupta. *Reitz.* *Pag.* 268. l. 11. Ἡν) Omitit *Fl.* Habent cent. & *P.* l. 15. Μετίωσι) Lege μεταίωσι. Sed sic erat in Cod. *Mf.* *Solan.* *Pag.* 269. l. 1. Αὐτοὺς) αὐτοῖς marg. *A.* 1. l. 2. Αὐτεπαγγέλοις) Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλοις edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. *A.* 1. l. 7. Ὁ) Deest in *Fl.* l. 9. Γεννώμενα) γιγνώμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. *P.* l. 11. Τρέφειν) τρέφεσθαι *L.* l. 16. Γιγνώμενα) γεννώμενα marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 270. l. 8. Διατάττεσθαι) Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A.* 1. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι edd. priores. l. 9. Δέ) Abest a *Fl.* *Pag.* 271. l. 1. Σοι) Abest ab O. l. 3. Μέλιν) Sic *Fl.* *Fr.* *B.* 2. *P.* *S.* Μέλιν *L.* &c

V. 2. Μέλλει male O. & marg. A. 1. *ead.* Οἶμαι) Deest in O.
 l. 4. Τοῦτο) τὸ O. l. 5. Κατηχούσι) κατέχουσι male Fl. l. 6.
 'Υπὲρ) Deest in O. Pag. 272. l. 2. 'Επὸςπάσατο) ἐπὸςπάσαν-
 το marg. A. 1 IV. l. 5. 'Εμονομάχουν) ἐμονομαχούντο O. *ead.*
 'Αρρένες) οἱ ἀρρένες τε καὶ αἱ θ. O. l. 7. Πεπονηκότα) προπε-
 πανηκότα O. l. 9. 'Εριούνης) Recte O. & edd. Εὐριούνης l.
 l. 10. Μεμψμοιρούσα) μεμψμοίρος οὔσα O. l. 11. 'Υπὸ) ἐπὶ
 O. l. 13. 'Επαφῆκεν) ἀφῆκεν O. Pag. 273. l. 5. 'Αναβιβασά-
 μενος) ἀναβίβασας alii, aiunt Coll. l. 7. Τὴν ἀσέβειαν κατὰ
 σέ) κατὰ σέ τὴν ἀσέβ. O. l. 9. Τραγῶδοι) Sic Fl. Ald. H. P.
 Fr. S. Τραγῶδοποιοὶ l. & marg. A. 1. l. 11. Εἶναι) Deest in
 Fl. l. 12. Καὶ τοὺς ἐμβ.) Omittit Fl. Habent cett. & O. l. 13.
 Χιτῶνας) Omisit O. l. 19. col. 2. Ποδῆρεις) ποδῆρης edita.
 Correxerit Solan. l. 21. col. 1. Τραγῶδων) In ed. & C. τραγω-
 δίων. Ego mutavi. Solan. Pag. 274. l. 1. Μῆδην) Hoc trais-
 ctum in O. post λέγει. l. 2. 'Ακούσῃ) Omisit S. 'Ακούσῃ αὐτοῦ
 ποτε edd. cett. 'Ακούσῃ αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L.
 l. 4. 'Απειρον') ἀπειρον edd. 'Αμουςον marg. A. 1. ridicule. l. 5.
 Καὶ γῆν &c.) Deest hic vers. in Ox. *ead.* 'Υγραῖς) θερμαῖς G.
 P. l. 8. 'Οστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς) Omissa in Θ. l. 9. Κλύων) Omisit
 Fl. l. 14. Τὰ) Abest a Fl. l. 15. Γε) Non habet O. *ead.* Πῶς)
 Omittit O. Pell. πᾶς vel πάντως. Pag. 275. l. 1. Ἐρᾶκες) De-
 est in O. l. 3. Μῆνη) Sic edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult Solan.
 l. 5. Καῖτοι) καὶ τοῦτο Fl. Καῖτοι τοῦτο l. Καῖτοι sine τοῦτο
 Ald. H. P. Fr. S. *ead.* Κοινὸν) κοινὸν male Ald. H. Fr. Recte
 κοινὸν Fl. l. P. &c. idque etiam adscript. marg. A. 1. l. 7. Κρῆ-
 μνον) Nihil mutare Fl. not. Solan. *ead.* 'Ιβίς) Hoc & cett. ad
 πύθνας omissa in O. not. Solanus. l. 14. Οὐκ) Deest in O.
 Pag. 276. l. 3. Κίνδυνον) τῶτον κίνδυνον O. *ead.* Διαφύγω-
 μεν) διαφύγομεν l. Prius cett. recte. l. 8. 'Επεί ἐρήσομαι) ἐρή-
 σομαι γὰρ σε. Fl. l. 10. 'Αμφήκης) ἀμφήρης O. Schol. & C.
 l. 11. Καὶ ἀμφοτέρων) καὶ abest in O. *ead.* Πρὸς) καὶ πρὸς
 edd. exoepra Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. l. 12.
 'Επιστραφήσῃ) ἐπιστραφῆς Fl. 'Επιστραφῆς O. *ead.* 'Η τί)
 τί γὰρ O. l. 14. col. 2. Αὐτὸς) αὐτός V. *ibid.* l. 19. Τοῦτ' ἀλη-
 θές) τούτου ἀληθὲ editum ante. Correxerit Solan. l. 23. col. 1.
 Πρὸς) sic ed. Cler. Mutavit Solan. l. 24. col. 2. Εἰσιούσι) ἰούσι
 correxerat idem. Sed quia non addidit, unde habeat. vulgatum
 servavi. Reitz. l. 26. col. 1. 'Ανθρώπων) ἀνθρώπου male edita.
 Pag. 277. l. 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ vulgo edd. l. 3. Τὸ) Omittit O.
 l. 4. 'Ανῆ) Non compareret in O. l. 5. 'Εγὼ) Abest a Fl. l. 7.
 'Επισφάττεις) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 14. Καὶ) Omisit O.
 Lucian. Vol. VI. A a

ead. *Μαστοί εἰσι*) *εἰσι μαστοί* O. l. 19. col. 2. *Σκυθία*) *Συνη-
δεία* ed. Cler. Sed quia Solan. adscripsit, in V. esse *Σκυθία*,
facile apparet, quid voluerit. Tantoque facilius emendavi,
quod vel sine Codice coniiicere licebat. *Reitz. Pag. 278. l. 3.*
Ἐπῆλθεν) Sic restitui ex I. V. 2. G. O. & marg. A. 1. *Ἐπὶ χεῖ*
edd. cett. l. 4. *Ἵς*) Sic edd. *Ὅς* L. *Τὶς* O. l. 8. *Ἐν*) *παρ' Fl.*
Ἐν cett. & Cod. P. l. 10. *Αὐτοῦ*) *ἄρα* O. l. 13. *Ἄν ἄμεινον*)
ἄμ. ἂν O. l. 14. *Παρά*) Restitui ex Fl. I. *Περὶ* habebant cett.
Ἐπὶ S. l. 15. *Διηγούνται*) *διηγούνται* Fl. & marg. A. 1. l. 19.
col. 2. *Αὐτῷ*) *αὐτῇ* V. quod in impressis recte mutatum. So-
lanus. Pag. 279. l. 2. *Τένεως πάλαι*) *πάλαι τένεως* O.
l. 3. *Πρὸ πολλοῦ*) *Ομῖσι* O. l. 4. *Δ')* *Ἀδὲ* in O. l. 7. *Κα-
ταφρονεῖν*) *κατεφρόνουν* O. l. 15. *Πολλάκις*) *πολλὰ* male O.
l. 16. *Ἐφερὲν ὑμᾶς*) *ἔφερὲν μὲν ὑμᾶς* O. ead. *Ὁ*) In Fl. est ἥ.
Pag. 280. l. 2. *Εἷς*) *Deest* in Fl. *ἄδὲ* in P. P. &c. l. 7.
ΖΕΥΣ) Ex emendat. Solani. ΔΑΜ. edd. priores. ead. *Ὁ Τι-
μόκλεις*) ἢ *Τιμόκλεις* P. *Ευνετῶς*, ἢ *Τιμόκλεις*, *ταῦτα* O. l. 9.
ΔΑΜ.) Inseruit Solan. ead. *Τιμόκλεις*) *Deest* in O. l. 10. *Ἀεὶ*)
Et hoc *deest* in O. l. 12. *Οὐδ' ἄλογον*) *οὐδ' ἂν οὐδ' ἄλ.* O. l. 13.
Οὐδ' ἐν τι εἶχεν) *οὐδ' εἶχε τι* O. ead. *Ὁ μὴ χρήσιμον &c.*) Sic
G. Ox. marg. A. 1. & ed. P. Ceterae vero novem, ut Fl. I.
Ald. Fr. V. 2. (B. 1. & 2.) H. S. A. *δ μὴ χρεῖωδες ἢν αὐτοῖς*,
omissis reliquis. l. 15. *Ταύτῃ*) *Deest* in O. l. 16. *Οὐδ' ἂν*)
esse in O. ante *οὐδ' ἂν* notat Solan. Forſan *οὐδ' ἂν* voluit. l. 17.
col. 1. *Ἀκάτια*) Pro his, ab *ἀκάτια* ad *ἰστοὺς* usque, in C. sic
legitur: *Οἱ μὲν τοὺς ἰστοὺς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης.* ead.
col. 2. *Κάροια*) *Lege κάρωια*. Sed in C. legitur *κάρυα*. Solanus.
Pag. 281. l. 2. *Ἄν*) *Insert.* ex Fl. Cett. non habebant. l. 4. *Μο-
λιβδούς*) *μολὶβδου* O. l. 5. *Νεὸς*) *νηὸς* O. l. 8. *Δεινὸν*) Hoc
praetuli ex I. Cod. P. & marg. A. 1. *Ἀσκηον* cett. l. 13. col. 1.
Ἦ) *εἰς* δ editum ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. *Ἀπήρηγνται*)
Sic recte Exc. G. idque recepi, cum *ἀπήρηγνται* ante edere-
tur. Solan. *ibid.* l. 17. *Ἐστὶν ἀρχὴ*) Post haec in C. inferitur:
εἰσὶ δὲ οἱ τὸ τῆς πρυμνης ἔφασαν ἄκρον. Solan. *ibid.* l. 21. *Εὐ-
οιονίσμου*) Sic impressa. At *εὐοιονίστου* Ex. G. & V. *Deest* in
C. Solan. Scriberem saltem *εὐοιονισμοῦ*. *Reitz.* l. 22. col. 2.
Ἀνθρώπων) *ἀνθρώπου* edebatur ante, & mox *εἰ μὲν* pro *οἱ μὲν*.
Utrumque mutavit Solan. l. 23. col. 1. *Ἵπερνεύουσα*) Ita se ex
G. C. & V. emendasse, cum editum esset *ὑπερνεύουσης*, testa-
tur Solanus. Pag. 282. l. 5. *Σωκράτης μὲν*) *μὲν Σωκράτης* O.
l. 9. *Ἐντρυφῶντες*) *ὑπερτρυφῶντες* O. ead. *Ἵφ' αὐτοῖς*) Hoc
recepi ex O. *Ἵπ' αὐτοῦς* P. *Ἵπὲρ αὐτοῦς* edd. priores. l. 11.

Αἰ) Sine artic. *Fl.* l. 16. col. 2. Φώκου) Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *Solan.* *ibid.* l. 18. Ὀρτυγόκοπος) In Exc. G. scriptum est ὀρτυγόκοπον ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεί. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἦν περὶ ἀλέγει καὶ περὶ τὰ ὅμοια δεινός, nisi quod περιαλέγει scriptum est. *Solan.* l. 19. col. 1. Καλλιὰς καὶ Μειδίας &c.) Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex G. huc retulit *Solan.* *ibid.* l. 21. Κρατίνος φησὶν) Κρατίνος Ἀρχιλόχοις G. *ead.* col. 2. Φρύν. καὶ Πλ. Διαβ.) Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *Solan.* l. 22. col. 1. Μελιτεὺς πλουσιος) Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὄραις, πλούσιος C. l. 23. col. 2. Ἀνακυνθαράξου) Ἀνακυνθαράξου G. Ἀνακυνθαράξου C. *ibid.* l. 25. Πεπραμένος) Sic Codd. Mss. *Solan.* Pag. 283. l. 7. Ἐποίησεν) ἐποίησάτ' O. l. 8. Ἀπεδέδεικτ' ἀποδ. O. l. 10. Ἐπαίετ' ἐπαύετ' male O. *ead.* τὴν ἐς τὴν O. l. 11. Τὸ τῆς — κινδ.) Omissa in O. l. 13. Τετυχηκότες) τετυχηκότες O. l. 14. Ῥουν) Recte sic Schol. *Fl.* *Ald.* P. &c. *Noun.* l. V. 2. Oκ. l. 16. col. 2. Ἀνύουσιν) ἀνίουσιν editum erat, quod correxit *Solan.* Pag. 284. l. 5. Ἐπεὶ) ἐπειδὴ O. l. 6. Εἶναι) Om. O. & pro δὴ habet ἥδη. *ead.* Δὴ) ἥδη O. l. 9. Ἰδοίς) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *H.* *B.* 1. P. S. Ἰδε I. P. & marg. *A. 1 W.* l. 10. Σοι) σε male *Fl.* l. 11. Καὶ) Omitt. O. & hic, & post ἀρα. l. 16. Ὅπῃ σοι γὰρ ἔδοξε τὸ εἰρημ.) ὅποι σοι γέλοιον ἐ. τὰ εἰρημμένα O. Γελοῖον pro γαλάσιμον etiam marg. *A.* 1. Pag. 285. l. 2. Σου) σοι O. l. 4. Οἶσι) Recte edd. & P. εἶν male *Fl.* l. 10. Τε) γε O. l. 12. Ἐμὲ) μὲ O. *ead.* Τυμβωρύχε) Ita rescripti ex Oκ. Schol. & S. Τυμβωρύχε certt. omnes. l. 15. Καὶ ὡς) Sic dedi ex O. & *Fl.* ὡς καὶ certt. Ὅς καὶ B. 2. *ead.* Ἀπέκτεινας) ἀπέπνιξας O. l. 18. col. 1. Εἰς ὕβριν) πρὸς ὕβρεις C. Pag. 286. l. 1. Ἐως) ὡς O. P. & marg. *A.* 1. *ead.* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς) πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. l. 2. Τοῦτω) τουτωὶ O. l. 3. Ἀποθραύσω) Sic edd. omnes. Ἀ—τρ. V. 2. Ἀποσφάξω G. O. P. l. 4. Ἀπεισιν) ἀποτρέχει O. l. 11. Εἰσιν) Non est in *Fl.* l. 13. Πάντες) ἀπαντες O. Pag. 287. l. 1. Τοιούτον) τοῦτον male *Fl.* *ead.* Οἶον) Omisum in *Fl.*

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 1. ΟΝΕΙΡΟΣ) ΜΙΚΤΑΛΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγείρωμα, ὀρέψω. l. 2. ΜΙΚΤΑΛΛΟΣ) *Par.* inscripsit: Interlocutores Micyllus & Gallus. *Bas.* 1. rectius Μικύλλου, Ἀλεκτρύωνος καὶ Σίμωνος. l. 5. Ὀνειρῶ) ὀνειράτι marg. *A. 1 W.* l. 6. Γεγω-

νός) γεγωνόν marg. *A. 1.* Pag. 289. l. 3. Γὰρ) δὲ *Fl. l. 5. Μαρταπιδών*) Ex *L. & P. Ἀναπιδών* edd. l. 7. Ἐχοις) ἔχεις minus recte *Fl. Vulgatae* assentitur *Th. Mag. ead. Ὀρθρευόμενος*) ἑπορθρευόμενος *P. Vulgatum* servat *Th. Magist. Fl. &c. l. 8. Ἀνατεῖλαι*) ἀνίσχειν *G. l. 9. Κρηπίδα*) κρηπίδα *Fl. ead. Προοδού* ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφίτα) ἰν' ἑσθίνης τὰ ἀλφ. *Fl. omisso etiam προοδού. l. 16. col. 1. Παιδαγωγού*) παιδογού legebatur, quod mutare non sum verius. Ex vulgato ὁ Φρίζου etiam feci δ, ut referatur ad χρυσόμαλλον masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. *Reitz. l. 17. col. 2. Πεπορικώς*) Ita dedi ex *G. Editam* habebant πεπονηκώς. *C. πεπορευκώς. Solan. ibid. l. 19. Προτέλειον*) πρωτέλειον editum erat. Correxerit *Solan. ibid. l. 27. Ἔση*) ἔσει male edita & hic & supra habuisse, vix operae est monuisse. *Reitz. Pag. 290. l. 9. Ὑμῶν*) ὕμῶν *Fl. Vulgatum* est in *P. l. 14. Καὶ ὁ τοῦ*) Ex *P. illud καὶ* additum, quod edd. non habebant. *Pag. 291. l. 21. col. 1. Φηγός*) Ita restituit *Solan. cum* legeretur editum φηγός. *Pag. 292. l. 8. Εἰ τινι*) εἴ τι *P. l. 9. Αὐτὰ*) αὐτὸ marg. *A. 1. l. 10. Λόγον*) Deest in *Fl. l. 16. col. 2. Ξυγκώμαζοι*) ξυγκώμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit *Solanus*: cum vero ξυγκώμαζοι etiam scripserit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοὶ tamen in κοινωνοῖν commutavit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. *Reitz. Pag. 293. l. 1. Ὅποτε*) εἴ ποτε *Fl. l. 5. Ἀεὶ*) Abest in *Fl. l. 6. Φαίνοι*) ἀνίσχοι *G. & marg. A. 1.* Nil mut. edd. *l. 13. Μεμνηάνητο*) Sic edd. omnes. Ἐμεμνη. vel ἐπεποίητο *L. vid. nott. In marg. A. 1. ἐπεποίητο* etiam adscript. *l. 14. Ἄρην*) Sic edd. & *P. Ἄρη Fl. l. 16. Ἀντὶ τοῦ κράνους*) ἀντὶ τοῦ κρύβους marg. *A. 1. Pag. 294. l. 3. Αὐτοῦ*) Abest a *Fl. l. 8. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον*) ἀκούεις τινὰ *Π. MN— Σαμ. P. Vulgatam* edd. servant in prioribus; sed omitunt *M. Σαμ. praeter ed. P. quae* habet. *l. 12. Ἐκτράπεζον ἀποφαίνον*) ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνον edd. excepta *Fl. quae ἄπονον* ignorat, quam secutus sum. *l. 14. Κάκεινο*) ἐκείνον *Fl. Pag. 295. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.*) ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl. Vulgatam* tenet *P. cum P. & cett. l. 19. col. 2. Μίκυλλος*) Post ὁ Μίκυλλος in edd. addebatur οὖν ἀναμείνας. In *V. οὐκ ἀναμείνας*, quod cum aliunde huc irreperit, delendum erat. *Solan. Pag. 296. l. 1. Ἦκον*) Forſan ἦκα, adscript. *Solan. l. 3. Ἄλλω*) Sic recte marg. *A. 1. & P. Ἄλλο* edd. cett. omn. *l. 5. Ἐδὴ δόκεις*) ἐβαβρώκεις marg. *A. 1. W. l. 14. Πότερον*) πότερα marg. *A. 1. l. 15. col. 1. Ἡ*

Πυθαγόρα ὄντι) ἢ Πυθαγόρειον τι ante editum. Correxerit Solan. Pag. 297. l. 7. Καί τινα &c.) Sex illa verba a καὶ ad καὶ omiffa in Fl. l. 8. Λόγος) λόγος φησὶν Fl. Abest φησὶν a cett. Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις) Sic Fl. P. H. &c. recte. Ἡράκλεις l. 2. Ἐνυπνίου) Nil mut. Fl. Ὀνειρου Gronov. l. 6. Σοι) Non habet Fl. ead. Τριπόδης) Sic Fl. l. Ald. H. P. Περιπόδης S. l. 11. Τὸ νῦν) τὸ abest a Fl. l. 14. Πετόμενος) πεμπόμενος marg. A. 1. Pag. 299. l. 11. Κεκοιμήσθαι) Restituit. ex Fl. & L. qui κοιμήσθαι solemni iotacismo. Κεκοιμάσθαι edd. cett. & P. l. 17. col. 2. Εὐξασθαι) In V. erat ἠύξατο. Imprefsa addiderant ὅτι: quare ego εὐξασθαι dedi. Solan. Pag. 300. l. 10. Γὰρ) οὖν Marc. Nil mut. Fl. Τοῦ H. Pag. 301. l. 6. Ἐπεὶ) Recte Fl. P. &c. Ἐπὶ male l. 8. Ὄς) Abest a Fl. l. 13. Προάγοντα) ἀναπλάττοντα G. P. & marg. A. 1. Nihil mutant edd. Pag. 302. l. 1. Παρὰ) περὶ Coll. male. Nil mut. Fl. l. 11. Προσκυνήσας) Abest a Fl. l. 15. Τὸ) Abest a Fl. Conf. supr. c. 6 m. ead. Λουτροῦ) λοτροῦ marg. A. 1 W. ead. Αἰῶνα) ἀγῶνα Fl. male. ead. Μήκιστον) Sic Fl. B. Fr. H. P. S. &c. Μέγιστον l. & marg. A. 1. Pag. 303. l. 3. Ἀπορίψας) ἀπορύψας Pell. l. 5. Ἀναβολὴ) μεταβολὴ G. & marg. A. 1. l. 10. Ἐνεχρέμπετο) ἐγγρέμπετο male Fl. Quod edidimus est in cett. & P. l. 14. Δὲ) Sic Fl. P. H. S. &c. Γὰρ l. 15. col. 2. Ὡς περ) ὥπως est in C. ibid. l. 19. Καρῆναι) Scriptum hic fuit κάρη, addita supra contractionis nota, unde coniicere proclive erat, legendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείρασθαι. Cler. Pag. 304. l. 4. Ἡμῶν) ἡμᾶς Fl. male. Ἡμῶν cett. & P. l. 6. Ἡ περ) εἰ περ Fl. Vulg. est in P. l. 14. Λέγων) Abest a Fl. ead. Εἰσὶναι χεῖρας &c.) χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπεριδόμενον Codd. B. Pag. 305. l. 1. Κελεύω) κελεύω Fl. male. l. 2. Ἔστιανῆναι) ἐστιάζειν marg. A. 1. l. 7. Νὴ Δία) μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία l. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 11. Κατακλίνουσι) ὑποκλίνουσι G. Vulgatum est in edd. omn. l. 13. Δείπνον) Deest in Fl. l. 16. Τίς ἦν) Utrumque omitt. Fl. Pag. 306. l. 6. Συνείρει) σύνειρε Pell. l. 11. Δὴ) δὲ ἦδὲ G. P. l. 14. Ὁ) Abest artic. a Fl. H. S. Fr. Ald. (sed additus in marg. Aderatque in l. & P. Et praestat adeste. l. 17. Ἀέναον) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec l. P. H. Ald. Fr. S. quidquam mutant. Pag. 307. l. 5. Τὴν ἐκείνου) Deest artic. in Fl. l. 7. Ἐξημμένους) Ἀν ἐξημμένες; vid. nott. l. 9. Ἄρτι) Deest in Fl. l. 12. Εἰσκομιζομένου) Sic recte S. Ἐσκομιζομένου cett. quod Gessn. servat. Ἐσκομιζ. etiam marg. A. 1. l. 15. Παρασκευάσας) παρασκ. male Fl. sola. l. 16. col. 2. Πότον) Ἀτ

masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *Reitz. Pag. 308. l. 3. Εἰ*) Recte iam *Fl. sola*. Omissum ei in cett. *l. 8. Ἐξήσεις*) ἦσεις *Fl. Οὐτὸν ἐξ. P. l. 9. Σιδηροφορεῖν*) Deest in L. In *Fl.* haec tria *μαλ. ἢ χρυσ.* non leguntur. *l. 10. Καὶ τότε*) καὶ abest a *Fl. l. 11. Διαδεδεμένους*) ἀναδ. L. & marg. *A. 1.* Nil mut. *Fl. ead. Διακινδυνεύειν*) διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A. 1.* Nil mut. *Fl. l. 12. Χαρίτεσσιν*) Ex Hom. *Χαρίτεσιν* edd. priores. *l. 14. Ἐσφόνκοντο*) Restit. ex *l. Fl. Ald. Fr. V. 2.* & Hom. *Ἐσφόνκοντο P. B. S. H. l. 15. Συναναπεπλεγμένοι*) συναναπεπλασμένοι *Fl. male. Pag. 309. l. 1. Ὁ δέ*) Nil mut. *Fl. l. 2. Ὡς ποτε*) ὅς ποτε edd. hac priores. *Ὅπότε P. & marg. A. 1. l. 5. Ἡδὴ που*) δῆπου marg. *A. 1.* melius. *l. 7. Ἐπιλέγοιμι*) ἐπιλέγοιμι *Fl. l. 13. Ἡφουν*) ἡψα G. L. Nil mut. edd. *l. 14. Τόμους*) Nil mut. edd. *Τεμάχην* Graev. & sic marg. *A. 1. l. 21. col. 2. Λοκάνικα*) Sic dedimus ex V. & G. Nam impressa prave *λακονική*. At *Λυκανικὸν C. Pag. 310. l. 1. Σιμὸν*) Sic recte *H. Fl. P. S. Σίμωνα I. & P.* cum marg. *A. 1. ead. Κεραμεῶν*) Sic *I. H. P. B. 1. Fl. &c. Κεραμῶν S. & Amst. l. 11. Μὲν*) Omisit *Fl. l. 14. Σίμων — περιλείπων*) καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τ. π. περιβεβλημένος π. G. Nil mut. edd. καὶ νῦν ἐκεῖνος etiam marg. *A. 1. ead. Πινναρὰ*) Sic *V. 2. S. A. reθε. Πινναρὰ Fl. l. B. 1. Ald. Fr. P. H. l. 17. col. 2. Τακίνθου*) ὑακίνθου C. *Pag. 311. l. 3. Προσιόντα*) Nil mut. edd. *Προῖόντα* Gronov. *l. 9. Ἀνελεῖν*) ἀνηρτήσεν G. & marg. *A. 1.* Nil mut. edd. *ead. Αὐτὰς*) Sic *P.* aliaeque quaedam. *Αὐτὰς I. l. 11. Ἀμόρφους*) Ex Cod. P. *Ἀμορφότερους* edd. priores. *l. 14. Κτέρας*) Sic Luciani edd. *Βροτοῖς* Eurip. *l. c. Pag. 312. l. 9. Προειδὼς*) προειπὼν Pell. *l. 11. Προάγεις*) προάγῃ marg. *A. 1. & P. l. 12. Λοιδορεῖσθαι*) Constans lectio. *Pag. 313. l. 4. Οὐτὸ ὄσιον*) Sic *H. P. B. 1. &c. Οὐδ' I. P. Οὐτὲ* Ex *Fl. l. 7. Ἠλλάγην*) ἡλλάγμην marg. *A. 1. l. 12. Σὺ μύρμηξ &c.*) Sic Coll. & *Fl.* cum cett. edd. habere notat Solan. *l. 14. Ὀλίγον*) ὀλίγων *B. 1. l. 15. Ἦκειν*) ἦκων *Fl. Pag. 314. l. 1. Ἀπάγχομαι*) ἀπάγχομαι *Fl. l. 5. Ἐν*) Sic edd. *οἴο. Ἐπ' I. & V. 2. & marg. A. 1. l. 7. Ἀοικος*) ἀοίκητος P. *ead. Ἐξεργάσεται*) ἐξεργάσσεται *Fl. male. l. 12. Ἐν*) Nihil iam variet. invenio. *l. 17. col. 1. Οἶκον*) Ante editum erat corrupte *οἷς καὶ ζητῶν*, quod etiam legebatur in V. *Οἶκον* emendant C. quod recepimus. *Solanus. ibid. l. 18. Ὅτε*) ὅτι edita. Correxuit Solan. *ibid. l. 21. Ὡ τὰν*) Hoc accentu bis sic exaratum inveni. *Τὰν* vero edd. Luciani & Aristoph. Sed *Τὰν* rursus in Lucian. *Icarom.* non longe a pr. *Reitz. ead. col. 2. Ε. τὰν*) Lege *E. ᾧ τὰν. Solan. Pag. 315.*

L. 1. Δὲ) Abest a *Fl.* *L. 2. Μηδὲν*) Restitut. ex marg. *A. 1. L. P. Μηδὲ* edd. priores. *Μὴ δὲ I. l. 4. Εἰδὼν* οἶδων male *I. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S. Pag. 316. l. 7. Τάληθῃ*) τάληθῆς *P. l. 8. Ἀμελέτητος*) Et sic esse in *Fl. Fr. ac I.* not. Solan. *l. 13. Ἥγον*) Restitut. ex *Mf. Graev. & P. & marg. A. 1. ἥδων* edd. anteriores. *Ἰδὼν Palm.* nescio unde. [*Ἰδὼν B. 4.*] *l. 15. Ἐπιδείξαι*) Et sic *Fl.* cum cett. *l. 16. col. 1. Πολέμιος ὦν*) Huc retulit hoc Scholion Solan. cum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταίρον esset relatum. *Pag. 317. l. 3. Τὰ τοιαῦτα*) ταῦτα *Fl. l. 6. Τῆς*) Sic edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A. 1. l. 7. Ἐχρην*) χρὴ *Fl. l. 9. Οὐδὲ*) καὶ *Fl. Pag. 318. l. 1. Καὶ σὺ ἐν*) καὶ solum *Fl. Kān ἐν* Schol. Vulgatum tuetur *P. l. 5. Ἀποδυσάμενος*) Sic recte *P. S. Ἀποδυσάμενος* cett. male. *l. 8. Ἐν*) σὺν *Fl. l. 17. col. 1. Κατεγέλᾳς μου*) Ita correxit Solanus; cum vulgo legeretur, κατεγέλασσου, & mox κατεγέλασα — τοῦ ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum, quia ex *C. G.* se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *Reitz. Pag. 319. l. 3. Τί οὖν &c.*) τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat *P. l. 4. Ὦπυσεν*) Restitut. ex *Fl.* nam ὤπυσεν cett. *l. 5. Ὀρᾷς*) Ex. *P. & L.* sic dedi. *Ὠδᾶς* edd. omnes. *l. 6. Συνεγεγκουσάν*) συνεγκοῦσαν *H.* Ceterae quod edidi. *l. 20. col. 1. Κενταύρω*) Cum in *V.* esset κενταύρω, edita inde fecerant μὲν ταύρω, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. Nam adscripserat Solanus, in *C.* esse: Periiit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *Reitz. Pag. 320. l. 1. Οὖν*) γοῦν *P. l. 6. Διοσκώρω*) Sic edd. omni. Διοσκώρω Coll. *l. 10. Δ')* Non habet *Fl. ead. Καταριθμῆσασθαι*) καταριθμῆσθαι *G.* Nil mut. edd. *l. 15. Σοῦ*) Deest in *Fl. l. 16. col. 2. Ὑποστάν*) Ita pro vulgato ὑποστάν dedit Solan. *ibid. l. 17. Πρὸς*) εἰς legebatur ante, quod mutavit idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed cum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi, ut ille voluit; quia totum Scholion non est tanti, ut de eius vera lectione iam disceptare vacet. *Reitz. Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν*) Abest a *Fl. l. 5. Ὁ, τι*) εἴ τι *P. Ὅτι Fl. Pag. 322. l. 5. Ἐπσελαύνουσιν*) προσελαύνουσιν marg. *A. 1. ead. Τὸν* τὸ male *I. l. 14. Σὺ δὲ*) οὐδὲ male *Fl. l. 15. col. 1. Σὺ δὲ*). Rectius Codices σὺ δέ. Editā ex *V. οὐδέ. Solan. ibid. l. 16. Τὴν*) τοῖς edita. Correxīt Solan. *l. 17. col. 2. Ἀλλὴν τὴν &c.*) Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen, quam in priore editione, in qua nota erat no-

vi Scholii ad vocem ἄλλην. *Solan.* Pag. 323. l. 2. Τὰ) Αβὲστ
 a Fl. l. 6. 'Ὡς ἔχοις) Neque hoc habet Fl. l. 9. Κατεχалаζή-
 σας) κατεχалаζωσας male Fl. l. 11. Οὔτε δὲ συνεφάντην)
 οὐδὲ συν. Fl. l. 12. Διορύξας) Sic P. 'Ορύξας cett. l. 15. Τεσ-
 αῖτας) Sic P. cum P. & L. Τὰς edd. cett. & G. ead. Μεριζό-
 μενος) λογιζόμενος edd. Restituta lectio est in G. L. P. & marg.
 A. 1 IV. l. 19. col. 2. Εἰς ἀέρα) πρὸς ἀέρα C. Huic Scholio ibi-
 dem praemittitur ἀνταγωνιστὴν Δ. *Solanus.* Pag. 324. l. 3.
 Κρομμύων) κρομμύων Fl. l. 7. Παραβήγοντες) καταβήγοντες Fl.
 & marg. A. 1. l. 9. Οὐδὲν) ἀμέλει P. & marg. A. 1 IV. quae
 ἀμέλει in locum ὥστε collocat. l. 12. 'Ασιτίξ) τὴν ἄσιν male
 P. l. 21. col. 1. Τῆς καλουμένης) τὴν καλουμένην V. Pag. 325.
 l. 1. Μακρὰ) Sic P. Μακρὰν editi. l. 14. Τὰς ναυαγίας) τὰ
 ναυάγια marg. A. 1. l. 15. col. 2. Τὸ πᾶν) Ex sequentibus pa-
 tet, legendum esse πᾶν. *Solan.* l. 16. col. 1. Τὸ τὸν τρ.) τὸ in
 editis non comparens addidit *Solan.* Pag. 326. l. 1. Περτε-
 τιλμένος) παρατετιλμένος Fl. Vulgato favet Th. Magist. l. 3.
 Καταλυθεῖς) καταδύθει P. Καταδύσης τῆς τυραν. ἐν Κορίνθῳ
 γραμματιστῆς διδάσκει G. Καταδύσης tantum marg. A. 1.
 Γραμματιστῆς βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vul-
 gata faciens. l. 5. 'Αναγκάζων) διδάσκων G. & marg. A. 1.
 l. 7. Τινὲς) πότε P. l. 10. Μὴ δὲ) μηδὲ P. l. 13. Πάνυ) πάντα
 P. & marg. A. 1 IV. l. 19. col. 1. Γὰρ) Ita mutavit *Solan.* nam
 vulgo δὲ legebatur. Pag. 327. l. 12. Προπέμποντας) προπομ-
 πύοντας G. ead. 'Επομένους) ἐπομένους I. male. l. 13. 'Εκεί-
 νοις μὲν τῆς) ἐκείνοις μὲν τούτοις τῆς P. Sed τούτοις non ha-
 bent cett. quare id fustuli. l. 15. Οἶους ἦ) οἶους ὁ Fl. Οὐς ἦ I.
 Vulgatum exhibent P. H. B. S. &c. Pag. 328. l. 1. Χρυσοῦ)
 ἐκ χρυσοῦ G. P. P. Cett. omittunt ἐκ. l. 2. Τε) Aberat in edd.
 prioribus. l. 6. Πίτταν) πῆτταν male P. ead. Καὶ πηλὸν) καὶ
 πῦλον P. P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον ma-
 le. l. 7. Μυῶν) μυῖων edd. priores. l. 14. Οὔτως) οὗτος marg.
 A. 1. ead. Κολοσσιαίῳ) Sic edd. excepta I. & V. 2. quae Κο-
 λοσσάῳ. Pag. 329. l. 2. Δήγματα) Sic edd. excepta I. & V. 2.
 quae δείγματα. In Cod. P. δήματα. Marg. A. 1. δείματα.
 l. 13. 'Απάντων) πάντων Fl. l. 17. col. 1. Περσῶν) Et hoc emen-
 davit *Solanus*, cum legeretur Πέρσαις. *ibid.* l. 19. Πολὺ) πο-
 λὺν legebatur in edd. quod ego mutavi. *Reitz.* Pag. 330. l. 5.
 Λεγόμενοι) διαλέγομενοι marg. A. 1. l. 8. 'Ο μὲν) ἐγὼ Fl.
 l. 9. 'Απέθανεν) ἀπέθανον Fl. l. 10. 'Ἄλλον) ἄλλος Fl. & L.
 Pag. 331. l. 2. Καὶ ἁμαρτοὶ τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ) Nil mut.
 edd. Αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ἂλ. τι G. l. 10. Προσκραῖν

σας) *κενεμβατήσας* G. & Schol. l. 12. Παρέχει) Sic edd. excepta *Fl.* quae *παρέιχε*. Παρέχοι G. l. 15. Ὡς) Omisit *Fl.* l. 16. Ἐμβάδων) Sic *Fl.* l. P. &c. Κοθόρνον P. Pag. 332. l. 2. Ἐδίδαξας) ἔδίδαξα marg. A. 1. l. 4. Ὅποτε) ὅτε P. l. 6. Τοῦτον) Ita dedi ex L. P. Τοιούτον edd. vulgo. l. 9. Ἐμμεμετρημένος) *ἔμμεμ* — G. Μεμετρημένος *Fl.* l. 12. Ἐπιτηδεύετε) ἐννοεῖτε marg. A. 1. l. 14. Ὅγε) ὁ *Fl.* Pag. 333. l. 3. Μοι) μὴν *Fl.* l. 11. Εἰ μὴ καὶ) Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν edd. [*Μὴ καὶ B.* 4. omisso *ei.*] Deinde *τοιχωρυχεῖν γε σύ με* Mf. Gr. Καὶ μὴν Marcil. l. 12. Συναναγκάσεις) ἀναγκάσεις P. Pag. 334. l. 1. Ἀποσπάσας) ἀποσπάσαι marg. A. 1. l. 8. Ἀποπίνων) Sic edd. omn. Ἀποπινῶν Graev. Ὑποπεινῶν vel ὑπὸ πείνης Pell. Ὑποτεινῶν volebat Solan. v. not. Pag. 335. l. 3. Θάτερον τῆς οὐράς μέρος) θατέρου — μέρους *Fl.* l. 4. Ἐπὶ) περὶ male *Fl.* Recte cett. l. 6. Παρὰ) Restit. ex *Fl.* & V. 2. Περὶ cett. Ἐπὶ S. l. 10. Κλειθρον) Sic esse in l. V. 2. Fr. B. 2. & S. not. Solan. Sed & est in *H. Fl.* &c. recte. l. 11. Ἀναπεπτάσται) ἀνατετραπται marg. A. 1. & *Fl.* male. l. 15. Γε) Sic *Fl.* Fr. Ald. B. 1. H. P. S. Te l. cum V. 2. l. 16. Ὅπόθεν) ὅθεν marg. A. 1 W. Pag. 336. l. 2. Α) ὁ *Fl.* l. 6. Ὅλως) ἄλλως non male *Fl.* ead. *Εἰδε, οἶμαι*) Sic G. P. & marg. A. 1. Οἶμαι abest in edd. l. 7. Ὅλως) ὁ *Fl.* Vulgatum firmat P. l. 8. Ἰππῶνα) ἵπωνα *Fl.* Et i minuscula. Cett. l. unciali, ac si nomen viri esset, & sine accentu in med. Ἰππον L. ead. Ἄλλως τ') Delevi cum Solan. illud τε, etsi erat in omnibus edd. l. 11. Ὡφώνηκεν ἑχθ.) ὥφωνηκεναι χθὲς ἐλέγετο marg. A. 1. Pag. 337. l. 4. Ὑπὸ μάλης) ὑπομάλης P. ead. Ἀπειμι ἑχων) ἑχω l. H. Fl. B. &c. omisso ἀπειμι. Sed P. habet quod edidi. Item G. & P. l. 8. Περιέμι) περιελύσομαι marg. A. 1. l. 12. Καὶ ἐπιβουλεύομαι) Non legitur in *Fl.* Pag. 338. l. 5. Διαγρύπνει) Sic P. l. & marg. A. 1. Ἀγρύπνει *Fl.* Ald. H. B. 1. Fr. S. l. 7. Ἰδωμεν) ἰωμεν P. l. 9. Τοῦτον) αὐτὸν P. Nil mut. *Fl.* ead. Ἐπὶ) Et hoc esse in edd. omn. not. Solan. l. 11. Λιπόντα) Sic *Fl.* &c. omnes. Καταλιπόντα l. sola. l. 12. Κυνόμυιαν) Sic P. & P. Μυῖαν cett. edd. l. 17. col. 1. Ζωῦφιον) ζῶδιον editum ante; sed ζωῦφιον est in C. & V. priore loco. Altero vero ζωῦφιον in V. Pag. 339. l. 4. Ὁνειροπολεῖς) ὀνειρώττει L. Ὀνειρόττεις marg. A. 1 W. l. 5. Γουν) Ita inveni in Ald. *Fl.* P. H. B. 1. S. Δ' οὖν l. & P. l. 9. Μοιχευομένην) Omisit *Fl.* l. 10. Ὡ Μικυλλε) Et hoc abest a *Fl.* l. 13. Πείσομαι) πείσομαι *Fl.* In P. defunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσομαι. l. 14. Ἔστι) ἔστο l. sola.

ANNOTATIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. BOURD. Bourdelotii figmentum capita 17, 20 & 22, lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostender, depictam hic a Luciano Imperatoris Romani concubinam, cum uxorem nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrneae, (cap. 10 & 2) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio, (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Panthaeae Xenophontae amatorem laudabat, apud Philostr. 524 memorata: Celer enim ille, qui Capitolino Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) SOLAN.

ead. l. 2. ΑΤΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ,) Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Par.* idque ab Hemsterh. quoque factum animadverto, eas superscribi curabo, nisi fuerint nimiae. REITZ.

ead. l. 3. τοιοῦτόν τι ἔπαυον) Aliter in suis Codd. legisse videtur Thomas Magister, nempe τοιοῦτό τι ἔπαυον. SOLAN. Idem esse, legasne τοιοῦτον, ἢ τοιοῦτο, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus ad Hermot. c. 29, aliisque locis ibi indicatis. REITZ.

ead. l. 5. τὸ τοῦ μύθου) Ita Mss. Regg. 2954, 2955 & 3011. Edd. τοῦ μύθου, absque τὸ.

ead. l. 6. Πιπτηγός) Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & fluminibus, cum concresecunt, coagulantur. SOLAN.

Pag. 2. l. 1. Ἄν τις ὄλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν) Iac. Elsner. haec Luciani afferens, ad Ev. Marci XI, 23, ubi legitur ὅς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἀρῇτι, καὶ βλήθῃτι εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet, iis, aequae atque his Luciani, significari rem gravem & insuperabilem, quem vide. REITZ.

ibid. Σ(πυλον) Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. Marm. Oxon. 42. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επιδακρύοντά γε πολλάκις) Conf. infra Navig. c. 2, παρέστηκεν δακρύων, ὥσπερ εἶθε. REITZ.

ead. l. 4. 'Εκείνην) Nioben scilicet, Tantalī filiam, cuius fabula nota. SOLAN.

ead. l. 9. 'Εκ περιωπῆς) Habuimus idem supra Μισθ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰρηνικώτερόν ἐστι) Bene monuerat Hemsterhusius in marg. ed. Graev. adiri posse L. Bos Epist. ad Hebr. p. 255, i. e. ad cap. XII, 11, cuius observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omissum in observ. Bosii) χαρὰς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὅστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν—ἀποδίδωσι. Ad quae ille: *Ultima haec verba vulgo vertunt, post autem fructum pacificum reddit, ut etiam Belgae. Mallem ego, laetum, vel iucundum fructum, ut Cicero dixit iucundissimum fructum libertatis. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur id, quod dolori & acerbitati oppositum est. Sic apud Lucian. Imag. pr. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, i. e. & hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius est. Male ibi interpretes, & hoc forte magis ad pacem facit &c. Hucusque Bos. At Obsopoeus: & fortasse, quod dixi, leve est prae hoc, quod dicturus sum. Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a Polystr. Δέμα δεινῶς βίαιον, adeoque lenius, placidius, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet, καρπὸς εἰρηνικός pro laeto fructu adeo usitatum esse; etsi minime nego, in adducto loco N. T. sic esse vertendum, quia directe opponitur τῷ, οὐ χαρὰς. Ac lenius significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον· quare etiam punctum, quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ ἀφαιρῆν posui; ibi enim nova oppositio incipit. REITZ. Εἰρηνικώτερον puto, quod pacem & tranquillitatem mentis non plane tollit. Adspicere illam licet, non, ut non commovearis, ut non obstupescas, ut non vulnereris; sed tamen, ut pacem animi serves, ut certe vulnus non sit letale. Sed Hebr. XII, 11, puto εἰρηνικὸν accipiendum ex notione Ebraicae vocis *Schalom*, ut perfectionem quandam, beatamque copiam denotet. GERN.*

ead. l. 15. Λίθος ἢ Ἡρακλεία) Plin. Aristot. Sic apud Pifid. Cosmog. Πάντας ὑφέλλων εἰς μαγνήτις λίθος, ἢ μᾶλλον εἰ-

πειν Ἑρακλείαν τὴν λίθον, φύσει γὰρ αὐτὸς ἐλαττωτέραν ἔχει.
BOURD.

in Schol. l. 1. Ἐκ λίθου) Sic etiam C. Ἐν λίθου V. prave. SOLAN. Verum est, ἐν hic pravum fore. Sed scire cuperem, quomodo haec intellexerit Solanus noster, ἡ Νιόβη ἐκ λίθου ποιεῖται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosae, quae ait, Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. Apollod. III, § 6 f. p. m. 168: Νιόβη Θήβας ἀπολιπούσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦκεν εἰς Σίπυλον. καὶ καὶ Διὶ εὐχαμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλεν. ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phrasis ποιεῖσθαι eis pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit, Scholiasten Christianum fuisse, neque a scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo Esai. XLII, 16, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκῆτος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκοιὰ εἰς εὐθείαν. REITZ.

Pag. 3. l. 3. Οἶσι) Attice pro οἷν, quod in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὁφείλομαι perpetuum esse, supra iam observavimus. Vid. Maittaire de Dialect. p. 62, 63. Et Scholiast. Aristoph. ad Plut. 40. Ubi πένθει, audies. Et v. 60, ἐκπνέθανει, interrogas, ac sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 13. Σμυρναῖκα) Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (Capitol. c. 10.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. SOLAN.

ead. l. 14. Καλλίστην) Vid. not. ad Marm. Oxon. p. 22, 2, & 65, 1, & p. 97. Ante terrae motum, quo sub M. Aurelio concussa & funditus eversa haec civitas legitur, an. Christ. CLXXVII; qua de re consulendus Aristides Μηνῶδία ἐπὶ Σμύρῃ, T. I, pag. 478, & Syncellus p. 353. Eadem Marm. Oxon. p. 97, ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. Spanh. 648, & Philostr. p. 145, Strab. XIV, 646. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἐπὶ) In B. a. Fr. P. & S. ἐπὶ prave legitur. SOLAN. Ἐπὶ λίθου) Lege ἐπὶ λίθου. Guyet. Et sic reddidi Luciano ex edd. antiquis. REITZ.

ibid. λίθου ἐποίησας) Alibi ποιεῖν λίθου signif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix est, ut mediocriter verfatos admoneam. Vid. L. Bos Ellips. v. ἔργον. REITZ.

ead. l. 3. ὅστις) Lege ἥτις, uti & coniecit aliquis in margine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. 2, & *Ev. Δ. VI. SOLAN.* Et si permutatio generis in simili locutione locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tanquam dignius ac femininum sub se complectens, praeferatur, e. c. Ach. Tat. I, p. 7, πολὺ πλεῖθος οἰκετῶν καὶ θεραπαινίδων & συνεκπέμψας ὁ Σόστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναῖξιν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur, *Inter eas mulier erat procera*, sed servi & ancillae erant permixti: utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus, & Dial. seq. c. 9 videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum *Σμυρναῖον* referretur. Quare ἥτις recepissem, ut revera recipiendum duco, si vel in uno Cod. aut ed. invenissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia sine Codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto, sciatque, me tamen modum servare, & non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile lectoris assensum nancisci spero. REITZ. Cum videam tantum consensum in ὅστις, illudque pro ἥτις poni non observaverim; incipio putare, illud non referri ad mulierem, sed ad *Σμυρναῖον*, hoc sensu, *Neque interrogaveris Smyrnacum illum, quisquis fueris.* Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus satis apparet. Smyrnensem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Ceterum, quae fuerit haec *Panthea* Luciani nostri, erudite disputabat M. V. de la Croze in Miscell. Berolin. T. I, p. 30. Breviter, Avidii Cassii uxorem legitimam coniicit vel eo nomine, quod alias obscura esse non posset. GESN.

ead. l. 14. αὐτὸς) Lege οὕτως, vel αὐτὸ. SOLAN.

Pag. 5. l. 6. Κνιδίω) Lege Κνιδίῃ. SOLAN.

ead. l. 8. τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν) Venerem Cnidiam marmoream, *Euploiam* a Cnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni aestimat Lucian. in Amorib. Nec me fugit, id Sami contigisse ab Athenaeo esse proditum, qui volumine XIII Cnidiae Veneris simulacro effigendo Phrynes amicae corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. Val. Max. COGN. Ἀφροδίτην eam intelligit, de qua in *Ερωτ.* c. 11, 13, multa legisti. SOLAN.

ead. l. 9. Πραξ. — κάλλ.) Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. Ovid. Art. Am. III, 223. Uraniam Noster vocat *Υπ.* Eix. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Μῦθον) Historiam habes *Ερωτ.* c. 15 & 16. SOLAN,

Pag. 6. L. 1. Τὴν ἐν κήποις) De Venere hortensi vel potius in hortis posita, (Graecis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτῃ) Lucian. in Dial. Meretr. COGN. Vid. Dial. Meretr. VII pr. SOLAN.

ibid. Ἀθηνῆσι) Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. SOLAN.

ead. l. 8. Καλάμιδος Σωσάνδραν) Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra cap. 6 bis *Dofandran* pro *Sofandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III *Sofandran* exhibet. SOLAN.

ꝫ ead. l. 12. Τὴν Λημνίαν) Lemniam omnibus Phidiae operibus anteposit, qui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert. Ab his, qui eam dicarunt, nomen sortitam credit Pausanias in Atticis. Nonnulli a loco, qui est in arce Atheniensium, Λίμναι nuncupato, unde & Dionys. Λιμναῖος. COGN. Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide Pausan. Attic. p. 26, 32. SOLAN.

ead. l. 16. Δέήσει) In omnibus legebatur δέησῃ. Prave, cum loquatur is ipse, qui imaginis effictor est. SOLAN. Δέησῃ) Solan. Δέήσει corrigebat. At, si corrigendi libidine agimus, possum aequo iure δέησειν conicere. Quamvis autem δέησει bene quoque se haberet, veluti οἶσι pro οἶν, (de quo vid. ad c. 2 huius Dial. & Maittair. p. 63) tamen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. Noster supra Tim. § 48, σὺ γὰρ — οὐδ' ἐν ἴσως δέησῃ τῶν παρ' ἑμοῦ λόγων, & alibi non semel. Epiet. Sent. 28, p. 104, οὔτε πλείονα τῶν δέοντων προσοίῃ, οὔτε ὀψοποιῶν δέησῃ: ubi manifesto est secund. perf. fut. med. Verum Solanus suum δέήσει non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a δέομαι, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex Salt. cap. 3, τῆς ἀπολογίας σοι δέησει, alioque exemplo ab Stephano adducto, ubi οὐδ' ἐν γὰρ δέησει με ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut sensus esset, *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quasi a δεῖ, nihil opus erit al. art. Eoque sensu absoluto & ego accipio, credoque esse tertiam aoristi subi. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit*. Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum satis est frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nominativo. Ex insigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37, ἦν δέη' & c. 47, καὶ πολέμου δέησειν ἡμᾶς. Pro Imag. c. 16, ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra Amor. c. 3, Ἀλλὰ σοι καὶ καθαρίων τάχα δέησει. Sed in Dial. Meretr. 2 ante med. οὐδ' ἐν δεῖ-

σει, dubites, sitne secundae an tertiae personae. Liban. Epist. 118, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέσεις, Sic δὲ παρασίτων τοῖς γάμοις, Alciph. III, pag. 388. Ibid. Epist. 35 pr. δὲ δὲ ἐπομβρίας. REITZ.

ibid. Ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων) Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

Pag. 7. l. 17. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαίδρῳ) Sic Anacreon Od. XXVIII: Το δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης, Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήνης. Ad quem locum vide interpretes. L. Bos. Plura vid. ap. eund. L. Bos in Animadv. ad Philostr. pag. 47, ubi docet, ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *lubricum*, i. *oculorum mobilitatem*. Adde Nostrum Dial. seq. Amor. c. 3, ἰλαρὰ τῶν ὀμμάτων αἰβολὰ ταχεῶς ἀνυγραίνοντο. REITZ.

ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν) Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresse: nostri saepe homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis ceteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. SOLAN.

Pag. 8. l. 11. Δεπτὸν καὶ λεληθός) Angl. σμυδνὸν καὶ λελ. BOURD.

ead. l. 13. Σωσάνδρας) Flor. Δωσάνδρας. BOURD.

ead. l. 14. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον) Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV, 13, — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba L. Bos p. 183 ita commentatur: *I. e.* in virum adultum, ad mensuram staturae. *Lucian. Imag. (h. l.)* τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικὸν ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κυβερῇ ἐκείνῃ μάλιστα — μεμετρήσθω, i. e. staturae vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime secundum Venerem Cnidiam. *Perperam ibi interpres ἡλικίας μέτρον reddidit*, aetatis modum. *Obsoletus*, aetatis mensuram. — Sed Gesnerus interpolationem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma, quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Bosio vulgatae distinctionem retinere, an prae euntem Gesnerum sequi, & vel novam personam inserere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλικός dixisset: nam et si ἡλικός quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a Bosii versione ac vulgata distinctione nondum recederem. REITZ.

ead. l. 17. Δοκεῖ) Post hanc vocem in Anglicano Cod. πα-
λύ. BOURD.

Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει τοῦ &c.) In veteribus quibusdam
edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ.
SOLAN. Consului edd. cognovique P. & S. sic habere & inter-
pungere, ut edidimus. FL. & B. 2. vero comma post τοιαῦτα
male collocare. Iunt. vero Ald. Hag. Fr. καὶ τὰ τοιαῦτα κιν-
δυνεύει. τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in nostro
Iuntinae exemplari προσδεῖν conspicitur, id Solani manu ita
correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne, an manu
scriptum esset illud v. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφράνωρ) Meminit eiusdem rursus Iov. Trag.
c. 7. REITZ.

Pag. 10. l. 2. Λέσχῃ) Vide Pausan. 341, 33. Et de Cassan-
drae illius pictura 343, 11. SOLAN. Unice huc facit Pausan.
in ipsa Delphorum descriptione Phoc. pag. 657, 8: Ὑπὲρ τὴν
Κασσωτίδα ἐστὶν οἶκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀνα-
θήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχῃ ὅτι ἐν-
ταῦθα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο,
καὶ ὅποσα μυθῶδη, κ. τ. λ. Est enim longa operum Polygnoti
in illa Lesche (conciliabulum reddidit Amasaeus Romulus)
enarratio, in qua neque Cassandra omissa est p. 660, 6. GESN.

ead. l. 6. Δειξάτω) De pictoribus proprie usurpari hoc ver-
bum, v. Somn. § 8 multis ab Hemsterh. demonstratum. REITZ.

ibid. Κατὰ τὴν Πακάτην) Suspectum nomen, & Latino fon-
te manans, ut videtur. Παγκάστη est apud Aelian. V. H. 12,
34, concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem esse,
quae Campaspe scribitur ap. Plin. 35, 10, f. 36, 12, opinio est
Perizonii ad l. c. Harduinus ad Plinium sic laudat Aelianum,
ut subiungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάστην esse. Quod-
cunque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui
mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere iussus est
concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat
Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum
nudarum feminei corporis partium pingendarum, GESN.

ead. l. 7. Ρωξάνης) Alexandri nuptias pinxerat Aëtion,
quam tabulam enarrat in Ἡροδ. c. 4 & 5. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸν ἀρίστον τῶν γραφῶν Ὅμηρον) Hemsterh. mar-
gini adleverat, vid. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 387 ed. 2.
Huius igitur noram, quia huc facit, nec longa est, ecce subi-
iungo. At eius (Homeri) picturam, non poesin videmus, scribit ibi
Cicero. Ad quae Davifius: Vult Noster, Homerum ita res descri-

θετε, ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, & hinc ἀγαθὴ ζωγράφῳ comparatur apud Athenaeum L. IV, p. 182 A. Eumque τὸν ἀριστον τῶν γραφέων vocat Lucian. in Imag. h. l. Vide & scriptorem vitae Homericæ in opusculis Galeanis p. 401. Certe non tradidit Cicero, se Homeri picturam seu faciem pictam vidisse; quod perperam censuit Gisb. Cuperus Apotheos. p. 10. REITZ.

ead. l. 10. Τι τοῖς Μενελάου μηροῖς) Non satis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana & integra Menelai femora sic describit, sed sanguine e vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140: Αὐτικά δ' ἔρρεεν αἷμα καλαινεφές ἐξ ὠτειλῆς. Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνὴ φοίνικι μίμνη — Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθον αἵματι μηροῖ, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 14. Θηβαῖος ποιητῆς) Pindarus Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid. Suspicio ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Ὑπ. Eik. c. 26. Apud Pindarum certe παῖδ' ἰοβίστρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum ob stare videtur huic emendationi, quod poëtam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. Pindarus de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forsan alibi Pindarus de Venere usurparit. SOLAN. Hesiodus in Scuto Herc. 7, in descriptione Alcmenae: Τῆς καὶ ἀπὸ κρήδεν, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανέων τοῖον ἀηδ' οἶόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης. GESN.

ead. l. 15. Ἰοβλέφαρον) Ita correxerat Solan. in I. Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, quā contulerit c. 26 pro Imag. f. ubi recte: ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. REITZ.

ead. l. 17. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.) Hom. Il. T, 282. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Ἀπασαῖ) Omnes edd. ante S. hic prave δ' πᾶσας habebant. Bene factum, quod mutavit Benedictus. SOLAN.

ibid. Ὅπσαι χάριτες — περιχορεύοντες) Ut Lucianus hic χάριτας περιχορεύειν dixit, ita Anacreon περιπύσσεται de iisdem, Od. XXVIII: Περὶ λυγδίνῳ τραχὴλῳ χάριτες πέτοιnton πᾶσαι. L. Bos. Alciph. III, 1, ipsas Gratas in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, αἰτ, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἰποῖς ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὀμμασι χαρίτων περιχορεύει δέκας ex Aristaen. affert ibid Bergl. REITZ.

ead. l. 7. Διῖποτες) Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2 pr. SOLAN.

ead. l. 9. Συνειλημμένον) Recte P. Ald. & Ven. utraque. In reliquis prave συνελημμένον. SOLAN. Συνειλημμένον legendum Lucian. Vol. VI, B b

esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo iam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημμένον. GESN. Eieci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX in Esai. XI, 5, & Herodian. II, 2 f. At quia est ab εἰλέω, volvo, bene monuit Solanus, alterum μ omitendum. REITZ.

Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ) Sic Fl. quod probum est. Reliquae omnes αὐτῶ, quod ferri quidem aliquo modo poterat, sed minus venustum est. SOLAN.

ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι) Homer. Od. Σ, 195. SOLAN.

ead. l. 12. Νῦν Δία καὶ στρατιώτας) Puto haec verba Lycini esse, adiungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio, quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum iam audit Smyrnesem esse, cum Caesare vivere. GESN. Coniecturam Gesneri, verba νῦν Δία καὶ στρατιώτας τινὰς Lycini esse putantis, firmat Mf. Reg. 3011. in quo haec ita leguntur: ΔΥΚ. Νῦν Δία — τινὰς. ΠΟΛ. Τὴν βασιλεῖ συνουῶσαν &c.

ibid. βασιλεῖ) L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus; per singulas civitates Asiae, Pamphyliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur, teste Capitolino VI. Fentur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam, c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cuius tamen nomen intercidit. (Idem Capitol. in Anton. Pio c. VIII.) Sed iunior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Eiusdem amores tangit Iulianus in Caesaribus, cum ait, σῶφρων, οὐτὰρ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. SOLAN. βασιλεῖ συνουῶσαν) Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. LA CROZE.

ead. l. 16. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τῇ Πανθειᾷ. GUYET. ΠΑΝΤΗΘΑ ergo dicebatur, (vide Xenoph. Cyrop. V, VI, VII) Nisi forsitan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invdiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat,

callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI; quod & Noster de hac fingit. Alteram *ὁμώνυμον* huius vocat c. 20, ut dubitandi nullus supersit locus. Consule Dion. Cass. 57. Et Nicasii Diff. de nummo Pantheo p. 34, 2. *Panthia* scribitur apud Philostratum p. 824, ubi imagineth eius exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres, & Isidorus Pelus. L. II, Ep. 63, & III, Ep. 67. Alibi not. ad 524 observat, eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asitae, de quo Suidas v. Σωτηριχ. ΣΟΛΑΝ. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τὴν Πανθίαν λέγει, ὥστε Πανθία καὶ αὐτὴ, ἥς καὶ ὁ Ἀντωνῖνος μέμνηται ὁ Μάρκος ἐν τοῖς ἐς αὐτὸν ἠθικοῖς. Schol. Mf. Reg. 3011.

Pag. 13. l. 1. *Ξενοφώντος*) Xenoph. Cyrop. L. V. SOLAN.

Pag. 14. l. 5. *Εὐ ἠκούσας*) Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud Aelianum aliosque ita scriptum inveniatur, *εὐ γένους ἦκων*, *εὐ δὲ καὶ πλούτου*. V. H. IV, 26 &c. mallet *εὐ εχούσας*, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice *ἐχούσας*, *ἰσως*, adscripsit. Vide not. ad Ένυσπ. c. 2. SOLAN.

ibid. *Μορφῆς μὲν εὐ ἠκούσας*) Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hist. Anim. I, 12, *εὐ ἠκουσαν σαρκῶν*. II, *Ῥόμης καὶ ἀλκῆς εὐ ἠκοντας*. V, *Ἀνδρείας εὐ ἠκουσι*. XIV, 26, *εὐ ἦκει βάθους ὁ κέλπος*. In V. H. IV, 15, *εὐ γὰρ γένους ἦκων*, *εὐ δὲ καὶ πλούτου*. In genitivis illis subintellige *ἔνεκα*. Emen- da igitur Hesych. apud quem, *εὐηκῶν*, *πλουτῶν*, *εὐ πράττων*. Lege *εὐ ἦκων*. L. Bos. Recte hanc phrasin *ἠκούσας* pro *ἐχούσας* adstruit Bos, (etsi duo illa, quae indicavit ex L. 2 & 5, invenire non potui) cuius cum notas Mss. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamen eam reiiciat. Hemsterh. ad Somn. § 2, eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppenissent. *Εὐ ἠκούσας μορφῆς* etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea, quae Bos iam dedit. REITZ.

ead. l. 7. *Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν*) Qui attente hanc *ῥῆσιν* inspexerit, ille non optime eam convictam deprehendit. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paulum verbis legatur, *ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνόν*, κ. τ. λ. Cum semel *ἀσχημονοῦν* post *ἐλεγχόμενον* staret, opus fuit novo καὶ, quod restituito ordine, quem verum putamus, superfluum est. GESN.

Pag. 15. l. 2. *Ὅπείσοις ταῦτα ὕρος*) Ἀρετῇ (sc. κεκόμενται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικειᾷ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις,

ὁπρὸς ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia*, *aequitate*, *humanitate*, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur. Quam male, immo quam ridicule, hunc locum verterint, quis tam tiro est, qui non videat? Quid enim ultima verba hic denotant, quaecunque his terminis comprehenduntur? aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In ed. Flor. καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπρὸς ταῦτα ὅρος ἐστίν. Verissime: & aliis ornamentis, quae sunt in tali, sc. femina, perfectissima, quae possunt in femina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum, ὅρος & πέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας, esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπρὸς ταῦτα ὅρος ἐστίν, & quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima. Ex sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. GRAEV. Optima est lectio Aldina & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate eius dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni loco finis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subiungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. GESN:

cad. l. 3. Ὅρος) Vide Plat. ed. Bas. p. 130 C. Fl. ὁπρὸς ταῦτα. Ego nihil muto. SOLAN.

cad. l. 4. Μῦθον ἀντὶ μῦθου ἄμοιβαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ) Μοῖτον ἀντὶ μοῖτου, i. e. par pari referre, legi iubet Menag. in Amoen. Iur. Civ. p. 377, cum Lindenbrogio ad Hesych. cum p. 376 praemisisset: Ex substantivo μοῖτον, quod est χάρις ἀμοιβός, factum est μοῖτῶν, a quo Latinum mutare: a verbo deinde mutare factum τὸ mutuuum — ut recte Salmas. de usuris. Quod adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomine, quod aequivalet Sicularum μοῖτῶν, mutuuum, sive rem mutuo datam, appellarent, teste Hesychio &c. Bergler. vero ad Alciph. I, 24 f. p. 98, μῦθον ἀντὶ μῦθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi Alciphron scripsit, καρπὸν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσμεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λώιον, ἢ αν τις εὐθηνία γένηται. Quocum concinas Hesiod. Ἔργ. v. 350: — εὐ δ' ἀποδοῦναι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώιον, αἶψα δύναι. Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum, & proverbialem esse locutionem, cuius exempla longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis auctorib.

possem proferre, ni res esset notissima: verum inde non conficitur, & alterum *μῦθον* &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit Bergler. Nec Erasmi in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso *μῦθον*. Sed cum *μῦθον* coniectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis ed. Graev. tribus verbis etiam monuit Almeloveen de emendatione Menagiana.) REITZ.

ead. l. 5. Ἀμειψαί αὐτῷ τῷ μέτρῳ) V. Paroemiogr. BOURD. Omisit de industria *αἶνε δύναι*, quod apud Hesiodum versum complet, *Ἔργ. 348.* SOLAN.

ead. l. 12. Τραφῶν μόνον) Omissa poetarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui iam initio statim HomERICA utatur imagine. GESN.

ead. l. 15. Καὶ τὸ γλυκίων) Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἀν εἶρηκεν. Sic MS. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem Codex, καὶ πρῶτος παραδύμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans*. Est enim παραδύεσθαι blande & latenter subire, se insinuare. Pro quo μοχ διαδύεσθαι c. 14, καὶ ἡ κηρὶ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος, quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit. Παραβύμενος, quod in editis exstat, hic est ἀπροσδιδόνυσον. GRAEV.

ead. l. 16. Γλυκίων μέλιτος) Homer. Il. A, 249. SOLAN.

Pag. 16. l. 6. Παραβύμενος) Non ausim equidem, si ex bonis libris afferatur, hic damnare verbum παραδύεσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paulo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpatq, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παραβύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarat ea ipsa, quae de formula ἐν παραβύστῳ supra Vol. III, p. 359, observavit Hemsterh. GESN. Alteram lect. παραδύμενος fere praeferrem, quia blandiorem ingressum significat, & cum πρῶτος coniungitur; cum παραβύον violentiorem intrusionem notet, ut Lexiph. c. 24, καὶ ζημίαν ἡγή, ἀντὶ παραβύσεως αὐτοῦ σου. Et sic alibi non semel. At in textum

nondum recipio; eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Gesn. defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare *παράδ.* si ex bonis libris afferatur, idque iam ex iis attulerimus; iam admittet credo. Mihi adhuc *παράδοxm.* restitui placet. REITZ. *Παράδύμενος* praeter P. G. & marg. A. 1 W. etiam Mss. Regg. 2954. & 3011. quare ita rescribere non dubitavimus.

ead. l. 10. Ἄττα) Recte hic laevigatur, ut Timon. § 28; Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 m. At supra Amor. c. 17, & Herm. 30 f. Lexiph. 14 & 21, bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & Devarius de partic. p. 97 id iam praecepisset, monuissetque, *ἄττα* esse *quaedam*, *ἄττα* vero pro *ἅτινα*, quaecunque. Auctoritatem aliquam hisce addit Hellad. in Chrestomath. p. m. 10 f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. REITZ.

ead. l. 12. Τότε δὴ τί ποτε) Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam. Inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans, ait: Ὅποταν δὲ τὸ καλὸν ἐκείνο ᾔδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἀμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicio ei ποτε. Tunc certe, si unquam alias, filere oportet *Halcyones* &c. IENS. Τότε δὴ τότε) In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποτε... ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Iensius, ei ποτε legere iubebat, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῖς ἁ. &c. Certe in L. & B. 2. recte legitur τότε δὴ τότε. SOLAN. Τότε δὴ τί ποτε) Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepsit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὐτῇ, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil ausum sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro διὰ ταῦτα. GESN. Τότε δὴ τότε) Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως causa non aliena. Conf. not. Hemsterh. ad Nigrin. § 6. Sic in Ἀποφρ. cap. 14, ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν. Aristophan. Plut. 348, Ἐμὶ γὰρ τις ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι. Ad quem versum plura Spanhemius. Recte vidit Iensius, τί ποτε stare non posse, & εἰ ποτε non absurde coniecit. Iam vero nihil amplius desiderabit; nec Gesn.

nerus, cuius versionem tamen intactam servavi. REITZ.
ead. l. 13. Ταῦτα) Quia non satis certum, quid Lucianus
dederit, neque quis Cod. aut editio praeit, vulgatam exhibui. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐκείνην) Vide de hac locutione notam
Iensii ad Tim. § 15. REITZ.

ibid. Τὴν Πανδιόρος) Philomelam intelligit, respicitque ad
fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus
Ovid. in Metam. COGN.

ead. l. 15. Πολυχηέα — φωνήν) Homer. Od. T, 521. SOLAN.
In Homeri l. c. est πολυχηέα φωνήν χέει. Sed *ἀτίσι* bene habet.
Sic δάκρυα ἀφίετα: Long. Past. IV, 123 ed. Moll. Noster
infra Herc. cap. 4, Ἑλλάδα φωνήν ἀφίετς. Achill. Tar. I, p.
3, ἀφίσειν βοήν. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων) De Orpheo dictum ante-
tea: de Amphione, Mercurii & Antiope filio, Horat. in Art.
poët. exstatque illius simulacrum apud Plin. lib. XXXVI,
cap. 5. COGN.

Pag. 17. l. 7. Ὁμοχρονοῦν) Sic supra Συγγρ. c. 50. SOLAN.

ead. l. 14. Παρεστήξη) In addendis T. II ed. Graev. legas,
παρεστήξη γὰρ, (*adslabis enim.*) Sic interpretes vertit. Quo-
modo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξοστήση, a παρεξί-
σταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus, *tu seras*
tavi. PALM.

ead. l. 15. Εὐ οἷδ' ὅτι) Comma, quod ante-ὅτι erat, post il-
lud removi. Est enim anastrophe usitata, poruissetque sine
commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p. m. 520, οὐδ' ἂν
ὑμεῖς, εὐ οἷδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. Alciph. I, 38, p. 176, οὐδ' ἐν
ἐκείνης ἀμεινον εὐ οἷδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. Ubi Bergl. aliud ex De-
mosth. testimonium, licet haud indicata pagina, affert. Ari-
stoph. Plut. 182 - 3: Μονότατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος καὶ
τῶν καλῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὐ οἷδ' ὅτι. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιφράξη τὰ ἄτα) Conf. infra Tnt. c. 22. SOLAN.
in Schol. col. 2. l. 2. Ὑπὸ) Ὑπὸ correxerat Solan. & Scholio
ult. huius Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλά, quod monuisse futile vi-
detur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia
sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scri-
bentis arbitrio pendent, eius orthographiam non mutō, nisi
Codd. iubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe
hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. REITZ.

Pag. 18. l. 12. Ἀποικίαν) Smyrnam a Theseo conditam,
sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse volue-

runt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi, quā haec tractarit. SOLAN.

Ραγ. 19. l. 2. Καὶ γραφικῶς συντελ.) Obscura & infulsa est versio horum verborum, ἦττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθῆν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere. Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est more graphico? Verte totum locum: Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνία erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat, (utrum scilicet altero pulchrius sit) ἐκ multis perficere, scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι διέγνωκα, ἦττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθῆν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. Ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἦττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθῆν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum, quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est pingere. Plin. in ep. imagines exscribendas pingendasque. Martialis: scriptum testudine signa, hoc est, pictum. Sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. Ἀνθαμιλλᾶς est aemulus, qui cum aliquo certat. Mf. hic non audio, quī pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμώμενον. GRAEV. Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex Obsopoeo adoptat Benedictus, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Cum enim nunc velint dici, perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere, (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui cum promississet ἐπιδείξαι οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συνθεῖσθαι, pro defensione huius suae voluntatis interponit, (minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium, & multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans, vel cuius multi-

formis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumtae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium iudicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat) *pingetur imitationem archetypi exprimens*. In proponendis animae dotibus repudiat id, quod pictor ille in corpore faciebat, qui, ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella sumebat exemplum huius membri vel coloris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic se secuturum, & sic quoque illa omnia coniuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καὶ ἐκαστὴν εἰκὼν μία non debent per minorem distinctionem distrahi, sed coniungi omnes quatuor voces, seiunctae ab praecedentibus & sequentibus, quae apponuntur, ut Hermot. cap. 33 f. dixit *ξύμπαρτες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος*. Ubi vide nostra. GRON. Sic graphice apud Plautum &c. SOLAN.

ead. l. 8. Λαῖον) Parodia Hesiodi. Locus supra indicatus est ad c. 12. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. Πασῶν) Ita in omnibus legitur: ad Musas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere Pantheam. SOLAN.

ead. l. 8. Δυστοποιοῖς τις φαρμάκοις) Quae sint *δυστοποῖα φάρμακα*, forte intelligi melius poterit, si quis conferat locum e Ciceronis Hortensio a Nonio servatum 4, 405: *Ut ii, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam* &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus ad Quint. XII, 10, 75. GESN.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πέρι μνημονεύεται) Neque enim quidquam tale in veteribus de disciplina memoratur. Sic scribendum, non, ut vulgo, *ὅτι*: id quod iam saepe monuimus etiam alibi male apud Nostrium scribi, saepiusque monituri sumus. IENS. *Ὅ, τι*) Bene lens. vel per se, vel ex *Par. ed.* vidit sic scribendum pro vulgato *ὅτι*. Recte enim *ὅς τις* post *οὐκ ἔστι* sequitur, ut Alciph. III, 24, p. 330, *οὐκ ἔστιν ἢν τινα οὐκ ἀπολώλεκε*. Noster supra Demon. § 10, καὶ οὐκ ἔστιν ἢν τινα οὐκ οἰκίσιν ἐνόμιζεν. Ne plura in re manifesta afferam. REITZ.

ead. l. 11. Παιδίας πέρι) Corrige *παιδείας*. GUYET. Id iam feci, & fecissem, ut *Fl.* non monuisset: nam errorem operatum tantum fuisse illud *παιδίας*, patet ex Bened. versione,

quae disciplinam tamen recte reddiderat. Sed miror, *Amst.* ed. recte etiam *παιδείας* exhibere, quae alioquin eiusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. REITZ.

in *Schol. col. 2. l. 2. Τερψιχόρην*) Hic legebatur *Euterpe*; sed cum hoc iam haberetur nomen, deessetque *Terpsichore*, manifestum erat, festinantem librarium posteriorem hancce Musam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter se circa Musarum inventa, nec praestantissimi poetae divisionem hanc artium inter Musas agnoscant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpsichores inventis, satis consentit cum Epigram. CXXXVIII Aufonii, ad quod vide *El. Vinetum. CLER.* Recte legitur *Terpsichore* in C. SOLAN.

Pag. 21. l. 4. Αἰσχίνης) Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt. II, p. 48, & Noster Πάρασ. c. 32.* Libellum *Cic. de Invent. I, 31*, de hac ipsa *Aspasia* ab eo fuisse conscriptum, testantur *Diogenes ibid. C. & Athen. V, p. 220 B.* Harpocrasione etiam v. *Ἀσπασία*, a Menagio emendatus ad *Diog. l. c. p. 65 B.* Hunc autem aiunt, Dialogos a Socrate scriptos propriis edidisse. Vide *Not. ad Diog. Laërt. II, 60, & alios a Fabricio in B. Gr. indicatos p. 783. SOLAN.*

ead. l. 5. Αὐτὸς Σωκράτης) Vide *Plut. in Pericle. SOLAN.*

ead. l. 6. Ὅσοι) Vide *Φαλ. β, cap. 2, Ἀλεξ. c. 2*, in hoc ipso opusculo c. 21, & sequenti c. 17. Nescio tamen, an non hic praestet scribere *ὅσοι*. SOLAN. Vulgata stare potest, si interpretere, in quantum. Sic aperte fin. huius *Dial. καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσω μὴ ἔξλου — πεποιήται*. Vincunt idem cetera exempla ab Solano adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen aspernarer, si qui *Codd. ὅσοι* haberent. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Priorem, de qua vid. *Plut. in Pericle p. 300*, qui hic *Olympius*, ut saepe alias, audit: rationem docet idem *Plut. p. 315, p. 119*; vid. *Fabric. B. Gr. 785. SOLAN.*

ibid. Ὀλύμπιος) Ὀλύμπιος est *Pericles*. *Diodorus Siculus lib. 12: Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνετέλεσεν διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δὲ ἦν αἰτία ἀνομάσθην Ὀλύμπιος.* *Plin. XXXV, 8, Olympiumque ab eo pictum*: sic pulcherrime hunc locum ex *Mss.* emendavit sagacissimus *Frid. Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max. V, 10*, non sine causa igitur tanti roboris animus ad *Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, eiecto vocabulo *Iovis*. Non longe post *Ἀττικωτέρως* legitur in *Mss. οὐ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγύς, Ἀθηναίων*.

ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δυνάμεις. Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant (sed longe scilicet) Atheniensium respublica, & ista praesens Romanorum potentia. Ed. οὐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. Οὐ δὲ ἔγγυς est idiotismus Graecus, ne propè quidem ad illam accedit, longis parasangis ab illa distat. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἄξίαν, μὴδὲ ἔγγυς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὐσαν. Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam feminam. Sic enim Latinis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum. GRAEV.

ead. l. 8. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.) Th. Mag. v. φαῦλος legit φαύλου. SOLAN. Operae est verba Magistri addere. Φαῦλος, ait, ἐπὶ τηλικού κάλλιον, ἢ φαύλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν· οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet: nam φαῦλον hic recte se habet, & femin. φαύλη ac φαύλαι ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur, verum producarur testimonium, ubi φαῦλος feminino genere usurpatur. REITZ.

ead. l. 9. Παράδειγμα προθέμενον) Perperam hodie legitur, τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, Δαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, cum sensus & structura verborum postulerent προθέμενοι; idque iam in versione recte observavit interpretes: Porro Milefiam illam Aspasiam, cum qua Olympius, ipse quoque maxime admirandus, conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes. IENS. Et ego cum Iensio προθέμενοι melius legi arbitror; sed exspecto Codicum fidem. REITZ.

ead. l. 12. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγγράπτο, αὕτη δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι) Plane aliud vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam sibi proponit, esse iam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim exsistebat illa imago. At id vult: Praeterquam quod illa quidem (Aspasia) in parva tabula picta erat, haec vero (imago, quam ego pingam) Colossiaeae sit (vel esto) magnitudinis. Legendum itaque ἔστω. Posset & ἔσται legi, ut statim, τῇ Διοτίμῃ δὲ, οὐχ ᾧ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, εἰκνῖα ἔσται. Nisi & illic ἔστω sit emendandum: sic enim continuo ibi sequitur, τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, ᾧ Λυκίτῃ, ἀνακείσθω ἡ εἰκών. Sic & pag. praec. fuerat lo-

cutus, πᾶσι τοῦτοις ἡ εἰκὼν κακοσμήσθω. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic perfectissimae imagini, quae vere demum venustam, formosam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminam, sint affingenda. In *Flor.* ed. video ἔστιν cufum, quod nimirum facile ex ἔστω corruptum est. Praetermisi ineptissimam huius loci vulgatam proponere interpretationem: nam ne inspicere quidem meretur, adeo ab mente auctoris est omni modo devia. IENS. Non puto opus esse, ut ἔστω mutemus in ἔστω. Respicit enim re ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod sequentia satis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. GESN.

Pag. 22. L. 5. Θεανὸν) De hac Theano Pythagorica Menagius quid collegerit, habes in libello, quem de mulieribus Philosophis scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laërt. pag. 224 C. Noster filiam facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud Plut. 247 L. hoc dictum eius fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' οὐ δημόσιος. Adde Porphyry. No. 19, & Not. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cuius historiam apud Polyaeum habes Strat. VIII, p. 630. SOLAN.

ead. l. 6. Διοτίμα) Vid. Eύν. c. 7, & Plat. Συμπ. 337 C. Ab hac Socrates amatoriam se didicisse illic profiteretur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.) Haec Luciani verba, cum praemissis huius capitis versibus, fragmentis Sapphus inseruit Wolf. p. 104 f. REITZ.

ead. l. 11. Τοιαύτη σοι καὶ αὐτὴ, Λυκίη, ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν) Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτὴ. Talis quoque (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) & haec imago suspendatur. Sic enim potius ἀνακεῖμαι vertendum puto, quam per reponi cum interprete. Possiet & per dedicari verti, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constituendis utuntur Latini. Suetonius in Aug. c. 31: Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit. Sic dedicare Deorum simulacra apud eundem in eodem, c. 57, & ita alibi. Uti autem hic ἀνακείσθαι de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet Athenaeus lib. I Diogenes philosophus. scribens, Ἀνακείσθαι δὲ φημὲν ἐπὶ ἀνδριάντοις. IENS. Ἀνακείσθαι verti potest, ponatur: hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. 1 Her. 26: Ponitur ad patrios barbara praeda

Deos, h. e. suspenditur donarii causa. Liv. IV, 20: Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi iussu in Capitolio Iovi donum posuit. Lactant. de mort. persecut. cap. 5: Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphii poneretur. ΟΡΤΩ.

ibid. ΑΥΤΗ) Sic Ienius. SOLAN.

*ead. l. 12. Ανακείτω ἢ εἰκλὼν) Non dubium est, quin hoc verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum: ita in tab. Cebet. pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ. Suspendatur tamen cum lensio vertere malim, vel proponatur, quam reponatur. Etsi reponere recte dicitur: nam quaeritur modo, quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video, Gesnerum iam dedisse *proposita sit*, ad mentem Luciani apposite. REITZ.*

in Schol. col. 2. l. 1. Πτίλοις) Sic Ms. Reg. 3011. uti emendandum iusserat Solanus. Vulg. πτίλοις.

Pag. 23. l. 1. Θεατοῖ) Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Illo Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. V. Hom. Il. E, 70, Z, 298, Λ, 224. SOLAN. Puto, respicit ad Il. E, 70, ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Antenoris filio: "Ὅς ῥα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα θεατῶν Ἰσα φίλοις τεύχεσσι, χαριζομένη πρὸς αἶψα. Aretae Alcinoi historiola nota est ex Od. H, 65 seqq. De Nausicaa tota prope Od. Z. GESN.

ead. l. 2. Ἀρήτη &c.) Homer. Odyss. Z, & H, 34. SOLAN.

ead. l. 7. Περύφρονα) Homer. in Odyss. saepissime. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν τοῦ Ἀβραδάτα) Vide cap. 10. SOLAN.

Pag. 24. l. 5. "Ὅσω) Conf. supra nott. ad cap. 17. REITZ.

ead. l. 8. Εὐποΐαν) Non satis probum hoc verbum iudicat Pollux, L. V, S. 140, pag. 551, scribens: Τὰ δὲ πράγματα, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποΐα, οὐ λίαν κέκριται. Utitur tamen & Alciphr. I, Ep. 10 f. p. 42. Ubi Bergler. etiam hoc Luciani contra Pollucem affert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apostolus in Epist. ad Hebr. XIII, 16. Legitur & apud Epiſt. Sent. 26, p. ed. Rel. 102 f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποΐᾳ. Item Sent. 75, pag. 128 pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποΐας ἀνάθημα. Et Ioseph. Antiq. Iud. XIX, cap. 9, § 1, p. 952, τῶν εὐποΐων αὐτοῦ λαβόμενοι. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ἄτην) Il. I, 500. SOLAN.

ibid. *Ατην) *At* Dea fingitur ab Homero Il. IX, quam interpretantur noxam : de qua Erasmi. in proverb. *Ira omnium tardissime senescit.* Bud. L. V de affe. COGN.

Pag. 25. l. 3. *Οσπερ ὁ Ἰκαρος) Sic rursus Gall. c. 23 m. & passim. SOLAN.

eod. l. 6. *Οσοι) Conf. iterum Gall. c. 23. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καλλιῶν δὲ καὶ ἐρασμιωτέρων) In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίῳ δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν. SOLAN. Καλλίῳ δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν omnino legendum, translata ὦ litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit, libris, ad καλλίῳ adhaesit, ad ἐρασμιωτέρα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei, quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video doctissimum Solan. GESN. Absurde omnes, quas vidi edd. καλλιῶν — & ἐρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cuiusvis oculos incurrat, literam ὦ, quae ad posterius adiectivum pertinebat, ad prius esse translata, eum vel meo periculo, non expectata Codicum fide, sustulisse : iam vero magis securus id facio, quando id Solanum pariter ac Gesnerum iubere video. REITZ.

eod. l. 3. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide Gatak. ad M. Aurel. Anton. VIII, 37, I, 17, & vitam operibus praemissam, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem, non concubinam faciat. Uxor enim ei *Lucilla*, non *Panthea*: neque hic usquam uxor audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & cap. 10 & c. cui Imperator consuefcit. Adde c. 20. SOLAN.

eod. l. 7. Εὐδαιμόνημα) Ubi dixisset auctor, rem esse convenientissimam, ut magnus rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus, ait: Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγῃς τὸ Ὀμπρικὸν ἐκεῖνο εἶποι, χρυσεῖν μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίξειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua iure quis Homericum illud dixerit, illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse. Locus Homeri, qui respicitur, est ex Il. I, v. 389: Κούριν δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο, Οἷ δ' εἰ χρυσεῖν Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίξοι, Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι. Filiae vero Agamemnonis Atridae

non uxorem duxerim, Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret, Caesiaeque Palladi in operibus foret par. Ceterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab H. Stephano, cogitabam scripsissetne Lucianus εὐδαιμον κτῆμα, ut infra Tox. c. 62 amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον καὶ κάλλιστον, & Parasit. c. 58 dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσίτελές κτῆμα, & ignis appellatur τιμωτάτον κτῆμα τῶν θεῶν in Prometheo § 3. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem ulum vox quaeprimam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo ceteroquin Stephani Thesauro. Etenim, ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesauro illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subiicere, quae nobis ex Samofatenſi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ἀκνίσσωντος. *Bis Accusf. c. 2* post med.

Ἀκροχειριασμός. *Lexiph. c. 5.* Habet H. Steph. Ἀκροχειρισμός.

Ἀκομφήτως. 1. *Ver. Hist. cap. 2.*

Ἀμαξοπληθής. *Ibidem cap. 41* fin.

Ἀμφιβόσκομα. *Tragopod. a fin. v. 31.*

Ἀναρρά-ιδίω. *Ion. Trag. c. 14* p. med.

Ἀνεξέργαστος. *Fugit. § 21.*

Ἀνίχνευτος. *Amor. c. 35* m.

Ἀντιμαίνω. *Dialog. Mer. XII* m.

Ἀντισυμποσιάζω. *Lexiph. c. 1.*

Ἀντιφιλοσοφείω. *Bis Accusf. c. 21* vers. fin.

Ἀπανδρῶν. *Amor. c. 26.*

Ἀπομυκτίζω. *Dial. Meretr. VII* m.

An tamen ἀπομυκθί-

ζω legendum? Hefychius agnoscit μυκτίζω, & exponit μυκτρίζω χλευάζω idque loco Luciani apprimè convenit.

Ἀπονεκρόμας. 2. *Ver. Hist. c. 1.*

Ἀπροσιμάστος. *Quom. Hist. stor. c. 23* f. & 52.

Ἀσυγγύμαστος. *De Parasf. § 6.*

Ἀχλόντος. *Ibidem c. 11.*

(Sic scriptum inveni in Lectt. Lucianeis p. 309, errore calami: nam ap. Lucian. recte legas ἀβχλντος, tam in Benedict. ed. pag. 352 E. quam in P. &c.)

Δ.

Δελφινίζω. *Lexiph. cap. 5.* (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri causa conficta.)

Διαβρεχής. *Tragopod.* non longe a fin.

Διellaμβάνω. *Philor. c. 1.*

Διέμπιλος. *Lexiph.* c. 13 f.

Δυσέξοδος. *Fugitiv.* c. 10 f.

Δωδεκαφόρος. 2. *Ver. Hist.*

§ 13, de vitibus, singulis men-
sibus καρποφορούσας.

E.

Ἐγκαλκίδαλος. *Lexiph.* c.
10 m. Sed in Ms. Wittiano
diserte legitur Ἐγκαμψικη-
δαλος. Verum & hoc caret
Steph.

Εἰράμαγα. *Philopat.* § 20.

Ἐκσεία. *Timon.* cap. 43, id-
que corruptum censet Tan-
Faber. (Sed probat Hemst.
ex Plutarch. Arr. Epict. &
Chrysoft.)

Ἐμμαλλος. *Cynic.* c. 5 m.

Ἐμμετρημένος. *Gall.* §
27, de hoc vocabulo vide
quid sentiat Graevius p. 880
edit. Amst.

Ἐμπεριέρχομαι. *Amoribus*,
c. 11.

Ἐμπυδάκωτος. *Lexiphane*,
§ 13.

Ἐμφδέγγομαι. *Eunucho*,
cap. 7 pr.

Ἐαποπνίγεσθαι. *Mort. Pe-*
reg. c. 24 p. m.

Ἐασχημονέω. *Icarom.* c.
21 m.

Ἐνεργαβάτω. *Philopat.* c.
3 p. m.

Ἐνοιοφύετον. *Lexiphane*, §
14 pr.

Ἐντεχίδιος. *De Paras.* c.
42 p. m.

Ἐξαβλος. *Lexiph.* c. 11. pr.

Ἐπικατάδω. *Afrip.* c. 16
m. & 34 p. m.

Ἐπιρραθυμέω. *Bis Accusar-*
to, c. 1 ante m.

Ἐπιχαριεντίζω. *Lapithis*, c.
12 pr.

Ἐστιαρχέω. *Amor.* c. 9 fin.
Nisi fallor, ab hoc verbo pos-
sumus restituere veram suam
vocem Hefychio. Quis enim
dubitet, quin, cum apud eum
legitur, Ἐστίαρχος, οἰκουρς,
οἰκοναξ, καὶ Ζεὺς παρ' ἰω-
σιν, legendum sit, Ἐστιαρ-
χος. Idque cognominis Iovi
haud inconcinnum. Vel, si
malis, Ἐστιοῦχος, qualis vo-
catur Ceres Euripidi in Sup-
plicib. v. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imag.* c. 22
p. m.

Εὐεπίβατος. *De non temere*
cred. Calumn. c. 19 m.

Ἐχεγλωττία. *Lexiph.* idem
quod ἔχειμυθία. c. 9 f.

H.

Ἡμίλλαν. *De Salt.* c. 64 m.

I.

Ἰματιοφυλακίω. *Hippia*, c.
8 pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non tem-*
cred. Calumn. c. 14 m. Κακο-
συνθεσία habet Hefychius,
perque id exponit τὸ, Κα-
κορρίαφία.

Κακοτεχνής. *Ib.* c. 10 a. m.
Καλλίτεχνος. *Deor. Diab.*
XVI med.

Κιττοποίητος. *Baccho*, c.
1 post med.

Κλεψύχως. (nam sic le-
gendum, non, ut vulgo, κλε-

ψυχολος quod recte vidit
Guyetus) *Tragopod.* (In O-
cyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*,
c. 6 pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiph.* c.
7 pr.

Λ.

Λαλιδεργάνη. *Lexiphan.* c.
14 m.

Λακαλέος. *Ibid.* c. 12 a. m.

Λεπτοϋφής. *Amor.* c. 41 pr.

M.

Μαννάριον. *Dial. Mer.* VI
pr. & VII haud ita longe a
fine. *Μαννάκιον* ex Theocri-
ti Scholiaste profert H. Ste-
phanus, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Iove Tr.*
non longe ab init.

Μεμετρημένως. *De Salta-
tione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Mer.*
XIII fin.

Μονοχιτιάω. *Chronosolone*,
c. 11.

N.

Νησομαχία. *Ver. Hist.* fin.
bis. Sed puto fictum id verbi
ab Nostro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*,
§ 34.

Ξυμμαστιγών. *Advers. In-
doct.* c. 9 f.

O.

Ὁξυόστρακος. *Lexiph.* § 13.
Ὁρχησομανεῖν. *De Salt.* c.
ult. Et hoc crediderim ab Lu-
ciano fictum.

Ὁφθαλμοσόφος. *Lexiphan.*
cap. 4.

Lucian. Vol. VI.

Π.

Παιδραστικά. *De Domo*;
c. 4 f.

Παγλώβητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνοσμενος. *De Gymn.* c. 9.

Παρανοίγω. *Bis Accusf.* c.
31 p. med.

Παραρκέω. *Cynic.* c. 5 m.

Πατροδότης. *Tragopoda-
gra*, v. 267.

Περίανδρος. *Lexiph.* c. 1 p.
m. pro aurium fordibus.

Πολυάσχυλος. *Philopat.* c.
25 p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopod.* v.
118.

Πολυμάχης. *Cynic.* c. 8
ad fin.

Πολυστίνακτες. *Tragopod.*
v. 2.

Προπαγορεύω. *De Gymn.*
c. 37 p. m. Sed in Excerptis
Graevii aliter legitur.

Προάπειμι. *Iov. Trag.* cap.
52 pr.

Προαποκάμπω. *Rhetorum
Praec.* c. 9 ad fin.

Προάποκληρώ. *Bis Accusf.*
c. 14 a. m.

Προέσσανίζω. *Tyrannicida*,
c. 17 m.

Προβουλευμάτιον. *De Pa-
rasito*, c. 42 ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudom.* c.
16 pr. & *Adv. Indoct.* c. 9 a. m.

Προεχέω. *Pseudolog.* cap.
4 f.

Προεμπλήθω. *De non tem-
cred. Calumn.* c. 8 a. m.

Προεξέρχεσθαι. *Ibid.*

Προεπιζενών. *Bis Accusa-
to*, c. 7 f.

Cc

Προβρυλλέω. *Patr. Encom.*

c. 1 pr.

Προκενέω. *Pseudomanti*, c.

13 a. m.

Προπείδομαι. *Ibid.* c. 17 f.

Προπαρίζω. *De Salt.* c. 61 f.

Προσαναγράφω. *Macrobius*,

c. 9 m.

Προσανάκλεις. *Amoribus*,

c. 31 a. m.

Προσαναγνάνω. *Philopseud.*

c. 11 p. m.

Προσδιηγέομαι. *Morte Pe-*

regrini, c. 43 pr.

Προσμυθολογέω. *Saturnal.*

c. 7 p. m.

Προσπαύω. *De Gymn. cap.*

25 f. vel 26 pr.

Προταμίνω. *De Saltatione*,

cap. 61 f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c.

12 a. m.

P.

Ῥησιμετρεῖν. *Lexiph.* § 9 f.

Ῥικνύω. *Ibid.* cap. 8 f. Sic

quidem Bourdelotius legit pro ῥικνύω eaque emendatio, quantum ego prospicio, est certissima. Verba ergo Luciani (sive Lexiphanis) sunt, ἐρ-
ρικνύτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσ-
φύν. Prorsus ita ῥικνύσθαι
exponit Pollux lib. IV, τὸ τὴν
ὀσφύν φορτικῶς περιάγειν
quemadmodum id notat So-
pingius ad Hefychium, ubi
ῥικνύσθαι exponitur διέλ-
κασθαι, καὶ παντοδαπῶς δια-
φέρεισθαι κατ' εἶδος.

Ῥιναυστέω. *Ibidem*, *Lex.* §

19 m.

Σ.

Συγχειροπονέω. *Lexipha-*
ne, c. 2 p. m.

Συμπαροξύνω. *De non tem-*
cred. Cal. § 27 p. m.

Συμπερίειμι. *Lapith.* c. 16 f.

Συμπεριλαμβάνομαι. *De*

Dom. c. 4 f.

Συναναχρέμπτομαι. *Gal-*

lo, c. 10 p. m.

Συναποικίζω. *Navig.* c. 4 f.

Συνδιαλύω. *Demosthen. En-*

com. c. 45 f. vel 46 pr.

Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15

pr. iterum *ibid.* p. m.

Συνεκλέγω. *Epist. Saturna-*

libus, c. 28 m.

Συνεξαίρομαι. *De Dom.* c.

4 pr.

Συνεπισκοπέω. *Icaromenip-*

po, c. 11 f.

Συνεπιστέλλω. *Chronosol.*

c. 13 m.

Συνεπιψεύδομαι. *Dialog.*

Mer. XIII f.

Συνναύται. *Pseudom.* c. 56

f. *Ion. Trag.* c. 47 m. Sic συν-

ναυθλούμαι, διαπεραιούμαι,

ap. Hefych. quo & ipso caret

H. Stephan. Mendose tamen

vel sic apud Hefychium. Le-

γε συνανσθλούμαι, διαπ. est

ab ναυσθλώ, idque ab ναῦ-

σθλον, naulum. Hefych. ipse,

Ναῦσθλον, ναῦσθλον. Ναυσθλῶν,

ναυτολογεῖν. Ναυσθλωσάμε-

νος, ναυτολογήσας. Sic nimi-

rum emendatius legas, quam

in vulgaris hodie exemplarib.

Συννοσέω. *Amor.* c. 46 m.

Συντυμβωρυχέω. *Lexiph.* c.

2 p. m.

Συντυραννοκτονέω. *Tyrannicida*, c. 7 pr.

Συνυθλέω. *Lexiph.* c. 14 pr.

Συρρίζω. *Ver. Hist.* c. 8 f.

Συσπείρω. *De Dom.* c. 9 pr.

T.

Τεθαρρήκωτος. *Abdic.* c. 4 f.

Τρισκαίδεκαφόρος. *Ver. Hist.* § 13 m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσας.

Υ.

Υδατοποσία. *Rhet. Praec.* c. 9 p. m.

Υδατοποτέω. *Icarom.* § 7 f.

Υπεραναιτείνω. *Pro Imag.* c. 13 a. m.

Υπερβρύω. *Rhet. Praec.* c. 6 pr.

Υπερεμφορούμαι. *Dialog. Mer.* VI post m.

Υπερπυρρύνω. *Gallo*, c. 20 m.

Υπερπυρρύνωμαι. *Icarom.* c. 2 pr.

Υπερπληνύμαι. *Amor.* cap. 1 m.

Υπερφρίττω. *Iove Confutato*, c. 4 f.

Υποδειπνεῖν τι. *Gall.* c. 10 pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Υπερδραματουργέω. *Iove Trag.* c. 1 f.

Υποκράζω. *Dial. Mort. VI Terps.* & *Plut. vers. fin.*

Υποπρίω. *Dial. Mort. VI* post m.

Υποπυκνάζω. *Lexiph.* § 14.

Υποσυγχύω. *Soloecista*, c. 10 f.

Υποφρίδομαι. *Morte Peregrini*, § 6 f.

Υποφρίττω. *Dialog. Mer. XIII vers. fin.* & *Mort. Peregr.* c. 39 f.

Φ.

Φιλοκρινέω. *Abdic.* c. 4 pr. *Phalar.* c. 9 f.

Φοινικοβατέω. *Syria Dea*, cap. 29 pr.

Χ.

Χλοπτόκος. *Tragopod.* v. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. *Hipp.* c. 7 f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam Henr. Stephani. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαῖζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed sciendum, non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὐλαξίς, Ἀποκομάω, Ἐμβρυοδόχος, Εὐρυχαδής, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω, Λακκοσχέας in voce Λάκκος, Ἀκροπυματών, Ἀκρουρανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciani libello adduxit idem Sreph. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμετρημένως, Τεθαρρήκωτος, & plures eius atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμελημένως, Μεμετρισμέ-

ως, & alia sexcenta similia? IENS. Verba illa rariora, quae Iensius attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. pagg. ed. *Salm.* Nos autem ea ad capita f. paragraphos ed. nostrae accommodavimus, non sine aliquot horrarum fatis molesto labore. REITZ.

ead. l. 8. Χρυσείη &c.) Homer. Il. 1, 389. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ δέμας &c.) Hom. Il. A, 115. SOLAN.

Pag. 27. l. 4. "Οσφ) Infra 'Τπ. Eix. c. 23, 'Αλεκτ. c. 24 f. & Φιλοφ. 19 f. SOLAN. Conf. supra notata ad c. 17. REITZ.

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 3. ΠΟΛ.) Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre, ex subiecta deinde eius f. Lycini responsione apparet. GESN.

ibid. 'Εγώ σοι) Feminam illam, cuius absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. 'Εγώ σοι, ὦ Λυκίε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὰν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοι, sed σου legendum puto; quamquam non ignoro, σοι interdum pro σου poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοι ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοίαν pertinet. IENS. Non opus est, ut σοι in σου mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνείδον. Sic deinde c. 12, οὐδὲν πλημμέλημα ἔσονται τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37, οὔτε τινὰ δειλίη μοι παρίδων, οὔτε ἀθυμίην & c. 38, οὔτε δειλίην, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παρίδων τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μέλλομεν παραπεπηγέναι σοι. Sic idem in Toxari non procul ab initio, (i. e. c. 3 fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδην ἐνιδέοντες. GESN. Concederem Iensio, σου pro σοι legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero iam sequatur cum σοι iungendum ἐνείδον, nihil video, quod quis merito in vulgata reprehendar: etsi enim Obsop. vertit, *tuam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat, quo minus & Lati-

ne & Graece recte dicatur, *benevolentiam tibi inesse video*. Nam *ἐναιδόν σοι* idem erit, quod *εἶδόν ἐν σοι*, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3 f. ac Nostrium non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice apparebit. Haec cum scripsissem, lubens cognovi, Gefner. mecum sentire. REITZ:
ead. l. 11. 'Επιφράττομαι) Infra Chronosol. § 11, ἐγὼ δὲ
 ἥκιστα ἐπιφράττομαι πρὸς αὐτά. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Κάλλους &c.) Alterum hoc Schol. ad titulum huius Diff. spectans in duo directum rursus in unum redexit Solanus, haec in marg. addens: Πρὸς τοὺς Θεανοῦς ἀντισυγκρίνας τύπους) Haec verba quasi textus Lucianus in priore editione praemittebantur, & pro Θεαινῶν, legebatur Θεανοῦς. Quae cum nullibi compareant, ego quasi argumentum huius Apologiae, ut sequentia suadebant, huius loco reddidi; & voculae illius mutatione cum ceteris ut cohaerent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. Idem autem fultitavi Scholiastes in love utroque.

Pag. 29. l. 8. Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος) De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. SOLAN.

ead. l. 12. 'Εργον) Malim ἔργον. KUSTER. Ego nihil mutō. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. 'Εκέκρυπτο) Prave antea in omnibus imprefsis, & ipso M. κέκρυπτο legebatur. SOLAN. Κέκρυπτο) Non obsecundavi Solano, ἐκέκρυπτο scribere iubenti. Alia res foret, si o tantum in ω foret mutandum, vel παρασκευασμένος, in παρεσκευ — in quo facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρεσκευασμένος ait. At in augmento syllabico, maxime in plusquam perf. exempla omissi augmenti nimis sunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus sint habenda, eorumque ex profae scriptoribus longe plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent ea, quae supra dedimus ad 1 Ver. Hist. c. 13, ubi τετάχματο quoque constanter legitur. Adde Aelian. VI, 12, τειθησαύριστο. VIII, 7, κεκέσμηντο. XIII, 3, πεπλήρωτο. Ibid. I, πεφοίνικτο, ac vel decies alibi. Conf. Periz. ad eund. III, 19, ubi ad verb. ἐπελελοίπει no. 8 etiam ποθέμιστο ex Plut. Inst. Laconic. affert. Nostrium Tox. c. 13 f. ubi συγκεκρότητο pro συνεκεκρ. Adde & Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum.) Et Alex. c. 22, εὐδοκίμουν, non νῦδ. Adde Herodian. II, 8, 16, συνενφραίνετο in 3, quas consului, edd. Sed ibi-

dem § 12 tamen *ὑφφαίνεται* legas, idque aequè in ed. Steph. p. 44 f. & 45 pr. atque in aliis. Similia τοῦ κέρυπτο postea non semel occurrent. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν) Sic supr. Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 31. l. 3. Προβείναι) Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod praeferebant *προσδεῖναι*; SOLAN.

ead. l. 8. Τακινθίνας) Supr. Amor. c. 26, ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἑλίκες ὑακίνθοις τὸ καλὸν αἰθοῦσιν ὁμοία. REITZ.

Pag. 32. l. 11. Παραθεωρεῖν) Conf. Nigr. c. 10, (iam § 20) & Herod. c. 80 &c. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ αὐ) *Ἄν καὶ γὰρ εὖ*; GUYET. Non absurda quidem est Guyeti coniectura; nihil tamen in vulgata mutaverim: nam αὐ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaei Comment. pag. 487 f. Et si hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse: verum ad numerum oratorium facit. Eicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ coniungere amat; sed & Alex. § 24, καὶ γὰρ αὐ καὶ οὗτος. Ibid. 28 pr. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο σοφώτατον. Quare iam tanto minus Guyeto alienior. REITZ.

ead. l. 14. Κασιέπειαν) Vide 'Ορχ. c. 44. SOLAN.

Pag. 33. l. 14. Ὁς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω &c.) Idem superius positum, lib. de historia scribenda. MARCIL. Adscripserat etiam Solanus conferend. Quom. Hist. Ibi autem c. 12 invenies propemodum eadem. REITZ.

Pag. 34. l. 2. Ἐχοντα) De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi quique scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. SOLAN. An quia virilis *statua*, etiam quasi rex ipse esset, eam facit masculini generis? Potest id verum esse: nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vide, quae de generis enallage supra notavimus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. Item Tyrannic. cap. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo Evang. Matth. c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὄλον referre, & reliqua ab ὧς pro parenthesi habere. At lenius fluit oratio, si ad εἰκόνα referas. REITZ.

ibid. Ταῖν χεροῖν) Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus, quid cl. Wallis de hoc

duali scripserit, paucis id recognoscere iuvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158 recte edidisset ταιν χερσιν, in praef. p. 3 ait: *Retineo ταιν χερσιν, quod sic habetur in plerisque Codicibus, propter ἢ χεῖρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. τοῖν χερσιν. Volunt utique Grammatici femininum χεῖρ fieri in duali numero masculinum.* At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταιν χερσιν inveni. Vid. supra Demon. c. 11 f. Et Somn. § 6, ac cennies alibi. Sed videtur vir doctiss. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Nostro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ, (vid. Tox. c. 48, & quae obiter ad Piscar. § 20 notamus in τὼ τέχνα) credidere forsan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius inverse tribuerunt id substantivo χεῖρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τῷ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις &c. quia similiter τὼ τέχνα, τὼ πόλεις, τὼ ἡμέραι invenitur; ut vid. ap. Maitair. de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex Thucyd. τοῖν πόλεσιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est, (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, cum dicimus 's werelts loop, 's moeders lichaam, masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat frater Car. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 46. Conf. & Scholiaf. Sophocl. supra ad Piscar. c. 20 adductum, qui etiam τοῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταιν χερσιν utique praefero, etiamsi vel concederem Wallisio, genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa: nam, modo probatum sit τοῖν χερσιν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυνῖς omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυνῖς adiungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus, χερσιν non esse poëticum, pro χερσιν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. REITZ.

ead. l. 8. Μείζω τοῦτο) Lege τοῦτο. GUYET. Sed post inventum τούτων iam non opus est. REITZ.

ead. l. 9. τοῦτον) Sic W. In omnibus impress. τοῦτο, minus commode. SOLAN.

ibid. αὐτοῦ ἀνέστ.) αὐτόν. GUYET. Sic opus erat, si τοῦτον legeretur: iam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest: hoc tamen potentius erit. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Μὴ καὶ ἐπιστομίῃ μὲ φησὶν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ) Interpres: *Ne illo (calceo) mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίῃ. (Ex addendis Graev.) MENAG. Ἄν, in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίῃ. (Non invenio. Sed addo Hor. I, Ep. X, 43, ut calceus olim si pede maior erit, subvertet.) GUYET. Qui calceus laxus valeat ad ἐπιστομίζειν, ad os obturandum, equidem me iuxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad evertendum, ad supplantandum illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere calceum os obturantem. Utrum autem Lucianus pro ἐπιστομίῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκαλίῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum Solanum, qui dederit, ne inambulanti subvertat. GESN. Μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὡς emendabat Valkenarius ad Herodot. VIII, pag. 554, notante cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Οἱ ἄνδρες) Duo hic sedulo observanda curiosis: Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam Aelian. V. H. X, 1, & iterum de Anim. V, 17, lege prohibitorum. Adde Pausan. El. I, p. 153, 6, Schol. Pindari ad Ol. VII, p. m. 14 b. B. C. & Val. Maxim. VIII extr. Deinde, iustae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, politas: quorum posterius, an a quoquam ante observatum sit, nescio; certe spernendum non fuit. De staruis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem Schol. l. c. A. & B. SOLAN.

ead. l. 5. Μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νεώσι μίζους τῶν σωματῶν ἀνίστάναι τοὺς ἀνδριάντας) Typotheticum puto vitium esse ταῖς pro τοῖς: utique sic recte omnes priores, & ratio ipsa postulat. IENS. Non omisit hunc locum P. Faber Agonist. 2, 20, ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. GESN.

ead. l. 9. Ἐγκρίσεως) Ἐγκρίτω iudicio meo comprobatum admitto, adopto. GUYET.

ead. l. 11. Ἐλανοδίκαι) Conf. infra Περὲργ. c. 31. SOLAN. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *l.* his male Ἐλανοδίκαι uno λ exaratum; at infra *l. c.* recte habet eadem cum aliis: sed pudet minutiarum. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικεῖόν τι) Imbecillum, verecundum nimis, & superstitioni proximum, secundum Ter. Heaut. 4, 1, 37: *Ut stultae & miserae omnes sumus religiosae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio sic putabam; sed mutavi sententiam. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Μὴ δὲ) Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴδὲ iunxim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disiungunt. REITZ.

Pag. 36. l. 1. Εἰπεῖν ἔδοξε) Depravatus hic locus est, forsan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In *L.* pro εἰπεῖν ἔδοξε, scriptum est παθεῖν ἔδοξε. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπλημμέλησα ἑνορέων) Forsan πλημμέλημα ἐνεώρων. GUYET. Forsan πλημμέλημα ἐνεώρων. Ego certe ex recepta lectione nullum sensum extundere me posse fateor. SOLAN. Qui ad totam huius loci sententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod verus interpres, Obfopoeus, iam videtur animadvertisse, οὐδὲν πλημμέλημα ἑνορέων, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum: & ita dedisse iam video Solanum. GESN. Viden', ut concinant Guyet. & Solanus? Coniectura placet; sed num Guyeto illam subtraxerit noster, non dixerim. Ceterum de constructione illa ἑνορέων τινι, vide supra notata ad § 1 huius Dial. ubi Gesner. etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. REITZ.

Pag. 37. l. 7. Ἐπικλώμενον) *Inflexum.* GUYET. Sed Bened. iam dederat *reflexum*; nec Guyeti notam addidissem, nisi viderem Obfopoeum vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare Guyetus voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari*, *infringi animo* frequens. Thucyd. III, 59, φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἶκτον σώφρονα λαβόντας. Et IV, 37, εἰ πως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 466 ed. Lips. παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI, 382, ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *stelli*, *incli-*

parsi ad aliquid, apud eund. I, 64, v. 32, ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἵκετενούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum Tox. c. 20. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπαίνους) Cum haec itaque scriberet, claris iam scriptis Lucianus fuerit oportet, immo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me coniectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. SOLAN.

Pag. 38. l. 13. Παρ') W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16, ubi bis occurrit illud παρά. SOLAN. Ἀπ' ἐκείνης) Etsi verum est, παρά, quod W. habet, hic fore usitatus; ut Long. Past. III, p. 130, παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τριτχιλῖαι, (scil. δραχμαὶ) a me feres has ter mille drachmas; Herodian. I, 1, 4, ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος, & saepiss. alibi apud hunc aliofque; ideo tamen ἀπὸ, quod in edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non reiicio cum Solano. Nam in ipso verbo ἀποδεξάμενος, licet cum παρά iungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiatur ut locus, unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut apud eund. Herod. III, 5, 11, οὔτε γὰρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων. Sic σκυλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive de nobis, ap. Thucyd. III, c. 57, 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινος, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla iam non succurrant. REITZ.

Pag. 39. l. 6. Ἐγχυθέντος) Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & cap. 29 ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi: vide Ἀποκρ. c. 8, ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te iam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa formula nunquam aliter effertur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱμεραίων ποιητὴν) Τὸν Στῆσιχρον. GUYET. Quem hic intelligat, si nescias, discas ex Nostro in Ver. Hist. II, c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus. Himeraeum autem fuisse Stesichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. pag. 147 b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt Coll. SOLAN. Κατὰ τὸν Ἱμ. ποιητὴν) Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, & caecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. GESN.

ead. l. 13. Ἀντιδίκους) Forſan ἐν ἀντιδίκους. GUYET. Ἐν ἀντιδίκους) Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat,

omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. SOLAN.

Pag. 41. l. 8. Ἀναδύναι) Conf. infra Παραγρ. § 26. SOLAN.

ead. l. 13. Πέρα τοῦ μέτρου) At supra de Salt. c. 21, πέρα τοῦ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, eiusque exemplum ex Sozom. dedit Hemsterh. Nigrin. cap. 30 f. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν μεγάλῃ τιθεμένη) Sic e contrario, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22 f. ἐν παιδιᾷ ἐποιοῦντο. Sic Herodian. II, 7, 4, εἶχον ἐν καταφρονήσει, alii-que passim. REITZ.

Pag. 43. l. 5. Ὅσῳ) Omissio μᾶλλον, conf. supra Amor. c. 17. SOLAN. Conf. potius supra notata ad pro Lapf. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18 m. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. GUYET.

ead. l. 16. Ταῦτά σοι ἑμμετρα ἔδοξε) Ταῦτά σοι ἀμμετρα ἔδοξε. Itaque adiungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. MARCIL. Ἐμμετρα ἔδοξε) Quod editionem Marcilii male habere ἑμμετρα in variantibus notarit Solanus, id nescio an potius vitium typographicum sit in Marcilii notis: nam Bourdelotii, Marcilii, & Cognati notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἑμμετρα manifesto falsum est: quaeritur enim tantum, ane praestet ἀμμετρα pro ἑμμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἑμμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. Polluc. V, S. 167, τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλεον, ἑμμέτρως &c. Ipsum vero ἑμμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice appareat, transcribere nolo. Immo iam fere credo ἑμμετρον in Marcilii ed. lectum, alioqui non emendasset. Nos certe iam nihil mutamus. REITZ.

ibid. Ὑπὲρ τὸν πόδα) Vide Paroemiogr. BOURD.

Pag. 44. l. 2. Ποιντὰς) Horat. — Pictoribus atque poetis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas. SOLAN.

ead. l. 3. Εἰ καὶ χαμαι καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο) Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat praeter modum ferri, ut inepte interpretes; sed in metris, h. e. oratione ligata uti: quemadmodum contra, χαμαι καὶ βάδην φέρεσθαι, oratione prosa uti. Similis locus est in Bis Accusato c. 33, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πᾶν Graevius) βέβηκα. L. Bos. Nisi nimis norum arbitrarer, adderem Ho-

rat. 2, Od. 12, 9, — *tuque pedestribus Dices historis proelia Caesaris, Maecenas, melius.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ μέτρων) Conf. infr. Δικ. c. 33 f. SOLAN.

ibid. Ἐλεύθερον γὰρ τι ὁ ἐπαινος) Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7, cum de ceteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare*, de quo quidquid detrahas, *neceſſe eſt aut infirmitati aut invidiae assignetur*. Quam vere, hic non disputamus. GESN.

ead. l. 9. Ἐκεῖνο δὲ [σε] φημι [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημι ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσε &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossata videntur. GUYET. Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, ἐκεῖνο δὲ σε φημι τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσει, καὶ ὁμοιώσει προσχρῆσθαι, vertuntur, *illud vero dico, eiusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat*. Nihil, dico, inficetius. Marcilius hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεσχέμεναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι & certe, si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summo-pere necessarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, cum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis, & ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; cum feminae huius dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram eius dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes: *illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse anſas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare*. Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, ἐκεῖνο δὲ σε φημι, cum ordo postulet, ἐκεῖνο δὲ φημι σε &c. Pari modo supra de Imag. cap. 4, ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἥκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἥκουσας ὃν λόγῳ. οἱ ἐπιχ. sed & fabulam

αὐδὺνίσθι, quam incolae de ea narrant. Similes σύγχυσις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri Her-
 morimo c. 7 post m. καὶ γὰρ ἑκείνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ἐπὶ
 τὸν ἀνθρώπῳ εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκῆ-
 ρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινθῆν, ὑπὸ
 τοῦ πυρὸς. Nempe διευκρινθῆν referendum ad τὸ θεῖον, quasi
 verborum ordo foret, ἀκῆρατον φέρων τὸ θεῖον, διευκρινθῆν ὑπὸ
 τοῦ πυρὸς, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς. Etenim ille, abiecto quidquid
 humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem
 discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit. Ergo nihil ne-
 cesse est, cum Th. Munkero in notis ad Hygini Fab. XXXVI,
 pro διευκρινθῆν legere διευκρινθεῖς. IENS. Illud σε vel pro σοι
 positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, vide-
 tur induxisse aliquem, ut παρεσχῆναι illud, de quo est in
 nota Marcilii, insereret: cum praesertim non cogitaret, ἀφορ-
 μὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias
 στοιχεῖα, item μόρια τῆς περιστάσεως appellant, locos quos-
 dam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti
 possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti
 Lycinum: In laudando utendum est comparationibus; com-
 parandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus
 aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi
 auctor, non in hypothesi. GESN.

ibid. Σὲ φημί) Vide Ρητ. cap. 18, & Δαβ. c. 1. Eurip. Βα.
 529 B. C. Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀπὸρ σοφὸς Καλὰς ἀφορ-
 μὰς, οὐ μὲν ἔργον εὖ λέγειν. SOLAN.

ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς) Τοιαύτας ἡμῖν παρεσχῆ-
 ναι τὰς ἀφορμὰς. MARCIL. Luciani verba, ad quae Solanus
 remittit, in Rhet. praec. 18 pr. sunt: ἐπειδὴν καὶ δὲ λέγειν,
 καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλλωσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμὰς τῶν
 λόγων. Et in Cal. non tem. cred. 1 m. τοιγάρτοι μυρίας ἥδη τοῖς
 τραγωδιοδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρ-
 έσχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πιλοπίδας. Non vero
 addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum
 vocabuli ἀφορμὰς demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic
 verbum requiri, ut illic παρέσχηται & ὑπολαβεῖν additum le-
 gitur; & sic mihi videtur: nam si pro ἡμῖν legas εἶναι, siue
 σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet con-
 structio, Lucianae non satis conveniens. Εἶναι quidem com-
 mode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum
 videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλασι-τες, ac transitio a singulari

ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia viri cl. Geinerus cum Iensio, me perspicaciores, sic volunt. REITZ. Ms. Reg. 2955: ἐκεῖνο δέ σε φημι εἰδέναι, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς &c. & sic restitutum vult cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ ὑπερέχον) 'Ἄλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶόν τε ἐμβριβαζήν τὸ ἐπαινούμενον, si quod laudatur, ad excellentius, quoad fieri poteris, extuleris. Nec Graeca, nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus Codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶόν τε προσβιβάζων, ut ap. Latinos provehens. GRAEV.

ead. l. 16. Προσβιβάζει) W. & P. cum Graev. faciunt. SOLAN.

Pag. 45. l. 2. Εἰδέναι) Quidam libri mendose εἰδέναι. SOLAN.

ead. l. 7. Ποιητῆς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου) Supra Zeux. f. aliisque locis mox ab Solano indicandis. REITZ.

ead. l. 14. Πῶς — ποιητῆς) Pindarus haud dubie; sed inter ea, quae hodie supersunt, non exstat. SOLAN.

ead. l. 17. 'Ορᾶς) 'Ορᾶς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; ('Ομηρος scilicet) μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus: condonanda itaque non nimis perspicaci interpreti nostro infusa versio, *vides, qualibus Diis ipsum assimilaris? quin potius ipsis imaginibus expressit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Iam ait, *viden'*, quibus Diis Homerus Glaucum comparavit? *quin & illis ipsis declaravit.* Marcilius pulchre vidit, desiderari *κρίττω* non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiolem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes *ἀμείνω* pro *ἐκείνων* plane uti modo praecessit, *ἐνδὲ ἀνδρὸς ἐλογον ἀμείνω εἶναι αὐτόν.* Haec iam scripseram, ubi in Florentinam ed. incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox *ἐκείνων* servata est integra. Nempe, *μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε.* Aldina ed. perinde, ac reliquae, mutila est. IENS. Adscripserat Hemsterh. principio huius notae Iensianae: Fallitur; nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homerum. REITZ.

ibid. Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων) Μᾶλλον δὲ καὶ κρίττω αὐτῶν ἐκείνων. MARCIL. Vertitur, *quin potius ipsis imagini-*

bus expressit. Sed sensus requirit, *quin & potiore ipsi expressit.* GUYET. At iam, cum ἀμείνω restituerimus, emendatione Marciliana non opus est. Pater interim, recte eum coniecisse. Sensit idem Gesnerus vel ex coniectura, vel ex Ienſii Lectr. Lucian. perspicuens, comparativum deesse, qui cum maiorem in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur coniecisse; reposui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω versio conveniret. REITZ.

Pag. 46. l. 1. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε) Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. ed. restitui-
mus. SOLAN.

ibid. Γλαῦκος) De his vide ad Ἡρ. c. 3, & Συγγρ. c. 35. Ad-
de & Ἐκκλ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡὺδοκίμουν) Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic solum hac in voce peccatur. SOLAN. Εὐδοκίμουν) Quantumvis Solanus iubeat νῦδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil miravi; tum propter librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi, quae nota-
vi ad Dial. proximum Imag. c. 3, & Alex. c. 22, ubi εὐδοκί-
μουν etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὐρίσκον, εὐρηκα &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐφραίνοντο & νῦφραίνοντο, quod supra iam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, nunquam cum aug-
mento legas exhibitum, sed εὐδόκησα ubique. At magis At-
ticum est νῦδ. Esto. Nec tamen Noster alibi ὑπεραττικίζει,
ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. REITZ,

Pag. 47. l. 1. Θερσίτην) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 2. Νέστορα φάναι) Homer. Il. A, 250. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀչηκωώτερον εἶναι τοῦ Μελάμπο-
δος) Atqui Herodotus lib. I, ὃ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρων. Vide-
tur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memo-
ria ei vacillavisse. Nam & infra in Gallo, sive Somnio, λυπεῖ
δὲ, inquit, τὸν μὲν Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὢν. Neque dixeris hoc Lu-
ciani loco reponi posse λαλίστερον. Repugnat enim compara-
tio cum Melampode. MARCIL. Miratur Marcilius, quos Lu-
cianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro Imagi-
nibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere,
cum scribat Herodotus, illum fuisse mutum, non surdum. Sed
ego miror, Marcilium hic haerere. Quis ignorat, mutos esse
quoque surdos: immo furditatem esse causam mutae linguae?
Qui surdus natus est, loqui non potest. Unde enim sonos vo-
cum literarumque percipiat? Fuerunt tamen nostro seculo

cum in Germania, tum in Angliā, qui surdos docuerunt motu oris literas nosse & pronuntiare: de quo exstat elegans dissertatio Georg. Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum aequae poterant etiam longius a se remotos, & mustitantes intelligere, ac si articulatam singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant. GRAEV. De filio Croesi vide Herodotum, & Nostrum Ἀλεκτ. cap. 25. Aliquem natus sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potissimum nostra aerate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud Apollod. I, p. 19 A. B. SOLAN. τοῦ Μελάμποδος) Cui Draco-nes lambendis auribus avium etiam sermonis intellectum dererint. Vid. Plin. X, 49, l. 70, & quos ibi citat Harduin. Borchartus praefertim Hieroz. I, 3, pag. 21, 69, a quo sua habet Harduinus omnia. Add. Spanh. diss. 4, p. 215. GESN.

ead. l. 5. τὸν Ἰφνέα ἐξύταρον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως) Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus nescio quem *Iphnea*. Et cui iste talis auditus? manifeste apparet, transpositas literas pro Φινέα, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in fabulari historia, & quidem propter oculos, qui fuerunt excaecati. GRON. Optime & ipso quoque hoc Lynceo ἐξύταρον viderunt Menagius & Gronovius, hic in notis pag. 902, ille in Addendis, legendum esse Φινέα nec enim aliter legitur in ed. Flor. IENS. (Φινέα omnino legendum videtur. Guyet.) Monuit idem la Croze. Monuit Menag. in add. ed. Graev. Et nos correximus dudum. REITZ.

ibid. Φινέα) W. Fl. & V. 2. Reliquae edd. prave Ἰφνέα. Vide Apollod. I, p. 23 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ δὲ γὰρ [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ἔπως οὐδ'] ἂν) Sic lege fortasse: ὁ δὲ γὰρ ἐπαινῶν οὐκ ἂν λευσαίτο τι &c. Cetera glossa videntur. GUYET.

ead. l. 8. Προσόντων) Conf. supra hoc Dial. c. 6, & Συγγρ. cap. 35. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς ἴσμεν ζῶων) Ὡς ἴσμεν ζῶων. GUYET. ἱππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κούφον ὃν ἴσμεν ζῶων &c. Interpres, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia. Haec sunt versionum monstra. Redde, equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. IENS. Bis ὥς pro ὃν scriptum erat in nota

Guyeti; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video, quod emendationem postulet, quamquam ζῶν non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene iam monuit ac vertit Iensius. REITZ.

ead. l. 13. Ἀκρον &c.) Homer. Il. γ, 227. SOLAN. Fons Homer. Il. γ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. VII, 808, *Illā vel intactā &c.* GESN.

ead. l. 14. Ἀλλοπρόδον) Frustra apud Homerum quaesivi. SOLAN. Usitatus quidem Homero ἀλλοπρόδον. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218, — ἵπποισιν ἀλλοπρόδεσσιν ὄχεϊτο. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ζηρός πον) Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅπου Κύναιθος) Lege ὡς πον. GUYET. Mallem δ γούν K. Sed in impr. & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum huius particulae locus Iambl. N°. 60 A. Vid. Tim. § 2, Deor. Dial. XVIII, 1 f. Ibid. XXIII, 1 med. pro Lapf. § 2. Ibid. §. 6. Hermot. c. 39. Herodot. § 4. Abdic. cap. 23 f. Infra Icarom. c. 23 f. Et adv. Indoct. c. 21 pr. SOLAN. Decem illa Luciani testimonia ab Solano commonstratis tantum ed. Iunt. paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram ed. accommodavi, cognovique, in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro cum, quandoquidem positum, veluti Latinis quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, siquidem, usurpare, ut Horat. 2, Od. 13, 33, *Quid mirum? ubi illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non consequitur, δ γούν hic legendum, cum Cynaethus non ante nominatus sit. Quare mallem ὅπου καὶ Κυν. legere, aut Guyeto assentiri ὡς πον legenti. Ceterum de nomine huius parasiti vid. Bergl. ad Alciph. III, Epist. 43 pr. ἐγὼ καὶ Στρουθίων καὶ Κύναιθος οἱ παράσιτοι, ad quae ille: Fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus in Imag. p. 39. (ed. Bened.) i. e. h. l. REITZ.

ead. l. 17. Παραμετρῆς τῷ οἰκῷ μέτρῳ) Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. L. Bos (quem consulendum Hemsterh. in marg. Luciani monuerat) ad 2 Ep. ad Corinth. XII, 12, ubi reiecta vulgata versione ac Grotii expositione, Apostoli verba, quae erant, αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: "intra suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arrogare, quam
Lucian. Vol. VI. D d

fas est, nec se dilatare ultra conditionem suam. Secundum Lucianum diceret, παραμετρῶν ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ, (pro Imag. h. l.) Ἀναμετρῶν ἑαυτὸν secundum Aristoph. Sic ille in Avib. p. 590, Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπὸν ἄλλαχῆ; Non ipse te te metieris hinc abiens alio? Μετρῶν τὴν ἑαυτοῦ σκιάν dixit Plutarch. in Apophthegm. Lacon.... Horat. *Meiri se suo modulo ac pede*, lib. I, Ep. 7. — Hinc proverbium apud Latinos, *Tuo te pede meire*. Metaphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui corporis sui staturam numero pedum metiuntur. Qui itaque non longiorem se facit, quam revera est, — ille proprie dicitur μετρῶν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ, i. e. κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut maior, quam sit, videatur: qui cum sit βραχύτερος, ὑπερνατύνεται, ἀκροποδῶν ἐπεγαύρων ἑαυτὸν, i. e. brevioris staturae sit, extendit se in summos pedes, ut Lucian. in Imag. loquitur: is non potest dici μετρῶν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ &c. n. REITZ.

pag. 49. l. 7. Τάχα δὲ νῦν φαίης) Exigua mutatione legendum τάχα δὲ, & sic iam dederunt interpretes. GESN. Verum cum οὖν iam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quæ vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. REITZ.

ibid. Οὖν) Hoc pro vulgato δὲ νῦν, auctore L. Codice reposuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐς τὸ κάλλος) Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος est laudare propter pulchritudinem, vel pulchritudinis nomine. Confer, quæ supra noto ad Piscat. cap. 12, ubi ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omissum in nota. Adde L. Bos Obs. Crit. p. 50, ibi quoque laudatum. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ θραῖς γε, ὡς βελτίστη, εἰκασα) Mendose. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκασά σε. Voculam σε hic requiri, vix monitore eget, iamque de suo id supplevit interpres. Pagina sequenti idem commissum: Εἰ δὲ καὶ ὅτι (male quoque, saltem contra consuetudinem, vulgo legitur ὁ, τι) μάλιστα γε αὐταῖς εἰκασαῖς εἰκασα. Et hic σε requiritur, sive εἰκασά σε, sive γε in σε mutatum malis. IENS. Recte puto lens. coniecisse σε legendum. Etsi enim eo sensu tolerabilis est vulgata, quem Gesn. ei tribuit; tamen, cum scribæ in eadem particula γε, pro σε scribenda, peccarint, ubi ad eadem verba respicitur, quid mirum, si & hic similiter aberrarint? REITZ.

ead. l. 12. Λίβου καὶ χαλκοῦ &c.) Conf. supra de Imag. c. 23; ceteraque Luciani loca ibi commonstrata, si est operæ. REITZ.

ead. l. 16. Οὐρανίας Ἀφροδίτην) De Venere Caidia intelli-

gō, de qua supra Έρωτ. c. 11, & Εἰκ. c. 4, non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniaē dicta statua. SOLAN.

Pag. 50. l. 1. Οὐ πάνυ πολλῶν) Πρὸ intelligitur. GUYET. Pompeii enim & Caesaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scriptum est. Ego vero οὐ π. πρὸ π. εἰ. verum esse credo. SOLAN.

ead. l. 5. Σε) W. In impressis omnibus prave legebatur γο ante αὐταῖς. SOLAN.

ead. l. 13. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ) Homer. Il. T, 282. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶπε δ' ἀρε) Homer. l. c. 286. SOLAN.

Pag. 51. l. 4. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο) Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide Olerarium hunc locum inepte interpretantem ed. novae Philostrati p. 649. LA CROZE.

ibid. Ὁ μαστιγῆαι) Zoilus hoc, non Zenodotus, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. Galen. Therap. I, c. 3, ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Oleario credas, alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad Philostr. Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Ἰστ. β, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπερ θεοῖς) Φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγαμέμνωνος) Conf. supra Συγγρ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμματα &c.) Homer. Il. B, 478. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ αὐτὸν πάνιν &c.) Ego nomen Hectoris, aut alius cuiusvis, excidisse hic puto. Vide Homer. Il. N, 802, M, 130, Δ, 295, Γ, 16, A, 131, Odyss. P, 37, T, 54, Z, 102, P, 51. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξαλλήσθω) Vulgatam bene se habere, vid. ap. Grammaticos: nam ἀλλήμιμαι, ἀλλήμιπται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπλήμιπται ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθη formatum legas aoristum Navig. c. 4, & sexcentis alibi. Ignoscat lector puerilia haec profertenti, ad quae adigimur variante scriptura. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τὸν βοῶν) Alludit ad frequentissimum Epithetum Iunonis, βοῶπις. SOLAN.

ibid. Ἐτερος) Pindarus haud dubie, quem supra poetam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8, ubi vide not. SOLAN.

ead. l. 2. Ποδόδακτυλον) Hom. Il. A, 477 &c. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς προσηγορίας) Insignis ea de re Clementis Alex. locus est p. 22 A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τῶν μύθων τουτων, ἀνέειδον διὰ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον σφᾶς αὐ-

τοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτη κακείνους διὰ τὴν δόξαν ἀπὸ βασι-
 λεύης διδάσκοντες. Κηϋξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλ-
 κυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνδρός Ἡρα
 προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκα-
 λεῖτο καὶ Νιβηιδάτης ὁ Πορτικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐβού-
 λοντο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἀμμανὸς υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερα-
 φῆρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλῶς
 ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπείδων κέρατι. καὶ οὔτι γε βασιλεῖς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον.
 Deinde recenset Menecratem *Iovis*, Alexarchum *Solis*, Nica-
 goram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gen-
 tes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demē-
 trium *Deum*. Menander de rege, εἰκὼν δὲ βασιλεὺς ἐστὶν ἐμφυ-
 χος θεοῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Διονύσιοι καὶ Ἡραιστίωνες) Pendebam animi ali-
 quando, essentne haec nomina Latine convertenda ipsa quo-
 que, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequa-
 tur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nomi-
 num, ut *Bacchium* non cogitent tyrannum utrumque Syracu-
 sanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Iovianos* non Elea-
 tem illum, & alterum Stoicae sectae principem &c. sed quos-
 vis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & in-
 quisiitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origi-
 nes ignorare. GESN.

ead. l. 7. Ἑρμαῖοι) Reliqua nomina satis nota: hoc an repe-
 riatur, nescio. *Hermes* quidem multos, *Hermæum* nullum
 legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia
 nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tan-
 tum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμαῖοι
 legendum censeo. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐαγόρου) Vide, an apud Diodorum Siculum, qui
 multa de hoc rege narrat, de uxore aliquid etiam reperia-
 tur? SOLAN.

ead. l. 11. Αἰγυπτίους) Vide Spanh. 431, 434. SOLAN.

Pag. 54. l. 4. Ἀριστον τῶν φιλοσόφων) Vide Platonem Alcib.
 II, p. 46 E. quamquam ibi quidem non diferte dicitur *imago*;
 & de Rep. VI, p. m. 431 B. Adde Lactant. II, 10, (mihi II, p.
 150.) Τὸν autem inferui, quod habent Coll. & M. *Sanctum*
 esse in Minoë ed. Bas. p. 509 B. C. Tribuitur tamen hoc Dio-
 geni apud Diog. Laërt. 150 A. SOLAN. Platonem ita signari,
 vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri pos-
 sunt, constat v. g. de republ. VI, p. 476 A. ubi probat illud Ho-

mericum *Ἰσοειδὲς τε καὶ Ἰσοείκελον*, κ. τ. λ. Sed ipſa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipſum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei teſtimoniis philoſophorum demonſtrarunt, Auguſtinum Steuchum dico, Voſſium, Huetium, Pfannerum. GESN. Diog. Laërt. cap. 51, Grotius in Genef. 1. LA CROZE. Non ſic invenies locum Diog. Laërt. ab la Croze indicatum. Quare adi illius L. VI, Segm. 51, p. 340, T. I ed. Amſt. ubi de Diogene Cynico ait: *Τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας θεῶν ἔλεγε εἰκόνας εἶναι τὸν ἔρωτα, σχολάζονταν ἀσχολίαν*. REITZ.

ead. l. 10. Ἐγχευόμενον) Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur *ἐκχ.* SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν). Th. Magiſt. h. v. haec Luciani proferit, ut hic leguntur, item alia, quibus demonſtrer, *ἀποσοβῶ* non ſolum eſſe *ἀποδιώκω*, verum & *σεσοβημένος* καὶ *δαρβάλεως ἀπέρχομαι*. Adde Noſtrum infra Navig. c. 4, *ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ*. De *περισοβεῖν* autem, de quo Thom. ibid. agit, videhimus in Lapith. Hoc loco *ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν*, *deferam ad illam*, verterat Obſop. *Deſerre propero*, Benedjct. male uterque. Eſt enim *abibo*, vel *abeo*, *propero ad illam*. Alciph. I, Ep. 34, p. 142, *εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβῆς*, ubi Bergh. *σοβεῖν de insolenti, faſtuoſo & concitatore inceſſu, cum iactatione quadam corporis. Exempla annotavit H. Steph. in Theſ. Interdum ſimpliciter propero. Lucian. pro Imag. fin. &c.* (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eund. Alciph. III, 51, p. 392: *Ἄλλ' ἔτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὥς ἡμᾶς*. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ ποδῶν) *Lege ἐκποδῶν*. GUYET. Et ſic Stephanus in Theſ. ſcribi iubet, quando *e veſtigio*, *ſtatim*, ſignificat. Sed in Suid. ed. Hagen. lit. E. *ἐκ ποδῶν* quoque ſcribitur, & *ἐκποδῶν* uno verbo; (prius autem ibi errorem tantum typogr. eſſe, ex ſeqq. apparet.) Ait autem: *Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποſτεῖλαισθαι. Ἀριſτοφάνης. Οὐτός ἐſτιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δὲυρο πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὖθις. Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδῶν ἔſτησαν. Καὶ παροιμία. ἀνδρὸς κακῶς πράſſοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ἐκποδῶν γινέſθαι, φυγεῖν, ἢ ἐξαλείφεισθαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γινέſθαι*. Si adverbii more iunctum ſcribas, *ἐκποδῶν* cum Guyeto ac Stephano praeferrem; ſed nihil hic ſuadet, ut exponamus *illico, e veſtigio*, verum *e medio, e conſpectu*, ſenſus poſtular; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noſter alibi, *ἀλλ' ὑμῖς μὲν ἐκ ποδῶν*, notante fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciff. qui locus eſt ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Amor. c. 5, ubi *ἐκ ποδῶν ſtatim eſt*,

& Toxar. cap. 9 f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ βέλτερά τα εἶχον-
ται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum discretim re-
cte scribitur. Nec ibi *confessum* significare, patet, quia id per
αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur
modo sic, modo aliter exaratum: nam vicissim ἐκ ποδῶν ἀπὸ
scriptum sine varietate video deinde in Pseudolog. cap. 4 post
med. Ac tamen Latine ab Micyllo conversum, *abi e medio*. Et
in Eurip. Hecub. 52 ἐκ ποδῶν χωρήσομαι iunctim exaratum
vertitur, *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est eius-
dem originis, si non prorsus idem: nam ut in singulari ἐκ πο-
δὸς διώκειν nulla est controversia, quid obstat, quin ἐκ ποδῶν
simili ratione scribamus semper, cum illa coniungendi aut di-
rimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris
aevi? Interim relinquamus huiusmodi orthographiam, qua-
lem suis locis invenimus. REITZ.

I N T O X A R I N.

Pag. 56. l. 1. ΤΟΞΑΡΙΣ) De vero Toxari in Scythia mul-
ta. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum im-
peratorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam
ad veterem respexisse patet, ut cap. 57. Vid. Schott. Observ.
pag. 138. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑμῖς οἱ Σκύθαι) Qui oram inter Tanaim & Pha-
sim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse
volunt. COGN.

ead. l. 7. Ἀλλὰ ἄνδρας) Ἀλλὰ seq. vocali, etiam α, sine apo-
strophi ap. Nostrum fere ubique, rarissime cum eo. Forfan
ne confundatur cum adiectivo αλλα. Confer παρὰ αὐτοῦ dein-
de c. 32, ubi plura damus. REITZ.

Pag. 57. l. 1. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα
πράξειν) Etiam in hac editione video admissum ineptissimum
in versione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis, quae
in vita sunt*, cum & res ipsa & Graeca postulent masculinum.
GRON. Erasmus tamen recte, *his, qui in vita sunt*. In Bened.
itaque versione illud *quae* vitium tantum typographicum est:
ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oscitan-
tiam sic vertisse. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας) Samofatenfis noster,
peculiari libello conscripturus eminentissima quaedam fidae
amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mnesippum, hunc ex

Graecis, illum ex Scythis, quorundam, qui in se summae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, historiam textentes. Mnesippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Orestis sacra fierent, cum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi posset accedere, respondet inter alia Toxaris, Scythas ita existimare, se recte & ordine facere, qui virorum praestantium memoriam colant, quo magis viventes se ad magna erigant, ubi videant, etiam post mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes infidet emaculanda. Ait § 1, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum, (idque nemini non perspicuum est) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμενοι ἀποθανόντας. Quin *puiatius* nos id melius quoque iis, qui in vita sunt, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oscitabundus interpretres verterat, iis, quae in vita sunt. Quem errorem iam castigavit Gronovius.) *facturos, si optimorum memores simus, & honore prosequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum instituto, claris viris & Deis iuxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Augusto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praestante, qui imperium populi R. ex minimo maximum fecissent, memorat Suetonius cap. 31, eum nempe statuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicasse; edicto professum, commentum id se, ut illorum velut ad exemplar & ipse, dum viveret, & insequentium actuum principes erigerentur a civibus. — Mnesippo itaque & Toxaride, singulis ex sua gente relaturis quosdam fidelissima amicitia memorabiles, & inter se exemplis nobilibus quasi certaturis, rogat Mnesippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia constituta sit victoria. Respondet Toxaris c. 11 m. se potius velle, ut exemplorum dignitas spectetur. Καὶ εἰ τομώτεραι (pergit) φαίνοντο αἱ σαὶ (φιλίαι) τῶν ἡμῶν, ἵσαι τὸν ἀριθμὸν οὐσαί, καιριώτερα δὴλονότι ἐργάσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θάττον ἐνδύσῃ πρὸς τὰς πληγὰς. Reddit interpretes, ut si tuae meis acutiores appareant, quantevis numero sint pares, magis letalia vulnera iussugant, quarum ictibus memet ocus dabo. Inficita, & a mente auctoris aliena versio. Verte, Et si tuae (amicitiae) meis videantur acutiores, si pares etiam numero sint, haud dubie magis letalia mihi insugent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam. Non videtur intellexisse hoc in loco interpretes, quid sit ἐνδύσθαι, ubi de pugnis & certaminibus sermo est. *Ενδύσθαι* videlicet dicituracies, quae incli-

natur, & retrolabitur. Noster in eodem hoc libello c. 54 p. πῆ. Γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἥδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἢ φάλαγξ: ubi aliquanto melius interpreter, *nostri terga dabant*; quamquam id non prorsus est *terga dare*. Plutarchus in Romulo, 'Ενέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἐχώρου ἐξωθούμενοι τῶν ἐπιπέδων. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2 Ver. Hist. c. 29 f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbescit. *Laxare frenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in Deorum Dial. p. 182, δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν αὐτοῦς, ἵπποι scilicet. Similiter ἐνδοῦναι πῶδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in Contemplant. c. 3 pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani sunt, Ὅπουταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίσας πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ συνεκδραμῶν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, *den Schoot uilaten*. Quod hic vocat Noster *συνεκδραμῶν τῷ πνεύματι*, id eodem prorsus modo Belgae mei *den Wind uilopen*. IENS. Nondum possum accedere Iensianae emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἀμεινον οἰόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. GESN. Recte divinavit Gesner. τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc accommodaverim. REITZ.

ibid. Τιμῶντες) Ita Coll. Gall. optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Iensius mutandum sensit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες) Duo participia sine copula habuimus etiam supra Alex. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi, similem constructionem videri posse in Evang. Luc. c. V, 25 & 28. Item Alciphr. I, 4, p. 20. Iam aliquanto plura additurus ipsa auctororum verba etiam subiungam. Ait enim Evangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Alciphr. autem l. c. τί δὴ οὖν παθοῦσα, ᾧ γύται, τὴν ἀκτὴν ἀπολιπούσα — ἄστυδε θαμίρσις; Adde Evang.

Marc. VIII, 23, *καὶ πύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεῖς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν*. Ibid. X, 16, *καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεῖς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, πύλόγει αὐτά*. Ibidem VI, 54, 55, — *εὐθείας ἐπιγνόντες αὐτόν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c.* Addo Lucian. Somn. § 3, *ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μου κατήρξατο*. Infra Asia. c. 37, *ἀπορρίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες*. Vel tria denique iungit Alciphron III, Ep. 43 pr. *ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σπραγγεῖο βαλανεῖον — δρόμον ἀρέντες, εἰς τὸ προάστειον — ὠχόμεθα*. Intricatus paulo idem III, Ep. 7 pr. *Ἀκισίλαος ὁ ἰατρός ἡμιθνήτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θασάμενος, ἵνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκαδε*. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur Bergl. qui tamen *ἐπέταττον*, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed vide, an ex superiori- bus vulgata se tueri possit. REITZ.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Confer supra notata ad Vit. Aug. c. 26. Alciph. III, Ep. 3 *ἐμὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατασκλῆναι*. Ubi negatio tamen pertinet ad priora: *non, nisi prius fame contabescendum esset*. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Πρὸς τὰ παλαιὰ) Ego haec verba glossam esse τοῦ τούντεθεν existimo. SOLAN.

ead. l. 2. Καταίρειν) Iussit Solan. conferri Iud. Voc. § 1. Ibi invenio, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant interpretes, reddentes *auferre*; hic tamen recte *appellere* dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum in- vectis, Hemsterh. ibi docuit. Cui tantum addo Alciph. I, Ep. 38, pag. 174, *οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκείνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὲς κατάραντα*. Quod recte quoque ibi conversum, *a Syria huc appulerat*. REITZ.

ead. l. 9. Εἴπερ τι ἄλλο) Hunc locum, si propius inspicias; haud sincerum invenies. SOLAN. *Εἴπερ τι ἄλλο* habere omnes edd. notarat in variantt. Solanus. Habebant autem *εἴπερ τι*, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguīs. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio: mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Gesneri patebit unicuique. REITZ.

Pag. 59. l. 7. Ἄξενος) Ovid. Trist. IV, 4, v. 55, & Strabo VII, Eur. Iph. A. p. 402 C. 406 B. 407 B. 410 A. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ ἀγαπήσας) Non contentum esse significare, in quo tamen deinde errarint interpp. vid. mox ad c. 62. REITZ.

ead. l. 10. Διαφεύζονται) Ita L. Codex, uti antea conieceram legendum, pro διαφυλάζονται. SOLAN. Διαφυλάζονται) Mallem & ego cum Solano διαφεύζονται. Versio Gesneri utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi: neque enim nego, διαφυλάττεσθαι esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam & custodiam magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lectionem suppeditat, magis ad illam feror. REITZ. Codici L. διαφεύζονται legenti suffragatur Mf. Reg. 2954. quare ita cum Solano rescripsimus.

Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φαίτης coniungas. SOLAN. Mf. Reg. 2954 αὐτοῦς, probante cl. B. de Ball.

Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων Σεραπ.) Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος) Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. MARCIL.

ead. l. 7. Κατάρχεται αὐτῶν) Apud Eur. Iph. in Taur. 40 de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia, Κατάρχομαι μὲν σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. Vid. Scholia & not. Barnesii; aut adi. Ένυπν. c. 3, & quae illic annotata sum. SOLAN. Verti immolat. Servius ad Aen. X, 541: *Immolari proprie dicuntur hostiae, non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam fassam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos, priusquam caederentur, profugisse in Siciliam.* Iam hoc esse κατάρχεσθαι, satis docebit ipse poeta Od. Γ, 445, & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi, χερνίβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. GESN.

ead. l. 12. Έκκρεμαννύμενοι) Utitur etiam Thucydid. VII, 75, τῶν δὲ ξυσκηνῶν ἥδη ἀπιδόντων ἐκκρεμαννύμενοι. Ubi Wafsius haec norat: *Habet Suid. in ἐκκρεμα' . . & exponit ἀπυρνημένοι. Nec variant Mss. Έκκρεμαννύμει i τῶν πηδαλίων dicit Lucianus in Toxari (h. l.) Apud Theoph. fl. in Hist. plantar. 9, κατακρεμάννυται.* REITZ.

ead. l. 13. Τῶν πηδαλίων) Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra Navig. cap. 6, μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἥδη — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιτρέφων. Et sic in AΘ. Apost. XXVII, 40, ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere, quae l. Elsn. ad eum locum notavit, dicens: *Βεζα πηδάλια gubernacula dixisse Lucam notabat, plurali num. pro sing. cum unius navis*

plura non essent gubernacula. Sed fallitur vir doctissimus, anti-
 quum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus :
 nam utique in antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cui-
 que lateri, ut recte monuit Grotius. *Aelian. Var. Hist. L. IX, c.*
40, duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginenses
ait ; — vid. ad illum locum Perizonium. Et Apuleius L. 2 Metam.
p. 50, Navis turbinibus procellarum quassata UTROQUE RE-
GIMINE amisso demersa est. Ubi mirus ille commentator in usum
Delphini notat : malo scilicet & gubernaculo, quibus navis
regitur. Sed vide Bochartum Hierox. P. 2, c. 1, p. 452. Et Grae-
vium ad Hesiod. pag. 9. Hinc in plurali fere πηδάλιον meminereunt
auctores. Galenus Protrept. ad scient. p. 1, ἐπιτρέψας τὰ πηδά-
λια κυβερνήτη τυφλῷ. Lucian. Tox. (h. l. & Navig. supra iam
indicato.) Vide & Aristoph. Equit. v. 539, & Achill. Tat. L. III,
p. 159. Et Orph. Argon. v. 1178, Ἀγκαιὸς δ' οἶακας ἐπισταμέ-
ως ἐτίτανε, Ancaeus vero clavos docte gubernavit. Ita
etiam Latini gubernacula dicunt. Petron. c. 114, p. 531. Vid. &
Munk. ad Hyg. fab. 14, pag. 50. Et moderamina Ovid. III
Metam. 644. Haec ille. Plurima recte & ad Lucianum appo-
sita, quare descripsisse non piguit. Sed quod poetae gubernac-
ula ac moderamina dicant, inde non probes, duo revera fuisse
se ; hi quippe ora pro os, & simil. de uno homine dicere a-
mant. Res tamen satis certa est ex aliis : nam & Heliod. Ae-
thiop. V, c. 15 pr. τῶν τε πηδάλιον ἄτερον ἀποβαλόντες &c.
quem cum aliis ab Elsnero adductis indicat Scheffer. de milit.
naval. p. m. 146, docens, duo, tria, quatuorve gubernacula
habuisse naves maiores. Verum & alia navigia duplici guber-
naculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut
accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit
Scholiaf. Luciani ad Amor. c. 6, v. δικρότων. Interim cum
Scheffero credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gu-
bernaculum. Et plura congerere iam eo minus gestio, quo id
facilius fore sentio. Unum addo ex Achill. Tat. III, fol. 62,
τάλος ὁ κυβερνήτης ἀπεικὼν ῥίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τῶν
χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex Na-
vig. prolatis, rogabis, quomodo unus vir utrumque guber-
naculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio
est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec
nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur
saepe locum iussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum
latus inclinare tentarent. Quare suspicor, nec in solutae ora-
tionis scriptoribus semper necessario plura gubernacula in-

telligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinatio duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut Meibom. de fabrica triremium aliique iam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo, ad latera puppis dependenti, ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. REITZ.

Pag. 63. in Schol. Φιλέτερος) Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse, diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄγροικος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταῖρος legere malit, quod longius tamen a scriptura Codicis abit. REITZ. Notat frater: Quidni a φίλος & ἕτερος derivemus, quod idem erit ac φιλέταιρος. IDEM in Addend.

Pag. 64. l. 5. Κοράκους) De veterum Scytharum lingua quis scripserit, nescio. SOLAN. Forsan Κοράκους Sarmatice. LA CROZE. De Scythica lingua, ni fallor, scripsit Theoph. Sigefr. Baiierus, quem laudat Gesnerus supr. ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Ἐν Σκυθαις ἄτε ἄξένους) De Scytharum in hospites crudelitate, quos μάστιγος comedebant, conf. Nostr. supr. Deor. Dial. XVI, & Jac. Elsner. ad Epist. ad Coloss. III, 11, ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque iustitiae laude celebrari legantur. Patet saltem, ἄξένους omnino legendum, ut probe etiam Gesner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV Trist. IV, 56. REITZ. Ἄτε γὰρ ξένους — καὶ ἀγρίους) In ξένος nihil est, quod suspicionem praebeat feritatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον Erasmus, & vertit barbaros; sed praeter vim nominis, puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἄξένους, idque eo magis, cum supra iam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum, qui postea, εὐξένος vel εὐξεινος boni ominis causa dictus est, ἄξένον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti inhospitales, idemque factum video a Solano, & puto ipsum ἄξένους esse in contextum orationis recipiendum. GESN.

ibid. Ἀξένους) Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim, quod in omnibus legitur, manifesto pravam est. Vidi-

Et iam supra c. 3 eo nomine infamem olim Pontum, (quod & ex Strabone discere est, lib. VII, pag. 298 D.) qui postea melioris ominis causa *εὖχενος* appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, quod Scythas eius accolat, quod vel haec fabula fati evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. SOLAN.

ead. l. 2. καὶ ὄργῃ καὶ θυμῷ) Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad Hermot. c. 12. REITZ.

ead. l. 5. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας) Confer infra Περθ. § 25. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀχθὼν δὲνα) Iussit Hemsterhus. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV, pag. 262, No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40, καὶ τινος ἐρομένου ποτὲ ὑστερον τῶν Ἀθηναίων συμμάχων δὲ Ἀχθὼν δὲνα. Ibique Hudf. ac Dukerus: Ἀχθὼν δὲνα vox apud Thucydidem poetica, ut dicit Dion. Halic. T. 2, p. 133. Utitur tamen ea ipse Dionysius in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam alios prosae scriptores hoc vocabulo usos, ostendit Wasse in Indice. Add. Lucian. Toxar. h. l. Descripsi ex commentt. Thucyd. REITZ.

Pag. 66. l. 8. Ἦν του φίλος) Sic Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011. cum edd. S. & B. 4. Ἦν που φίλος ed. Reitz.

ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Cf. supra pro Imag. c. ult. ubi Guyet. ἐκποδῶν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 11. Κενοῖς — καὶ καφοῖς προσωποῖς) Confer supra Quom. Hist. cap. 4, de Salt. cap. 27. Infra de Gymn. cap. 23 & 32. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅσον) P. & L. ὅσφ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codd. non monent. SOLAN.

Pag. 67. l. 3. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φίλιαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν) In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. GRAEV. ἑταιρίαν) ἑταιρίαν etiam scribit Graev. in nota sua, casune, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallet; sed in ista diphthongo tam saepe variant Codd. & edd. ut nihil certi statuere ausis: cum vero ἑταιρία frequentius atque usitatus sit, hoc praeferrem. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν αὐτοῦ) Subintellige πατρίδα. Interpres rixην subaudit, quod non placet. GUYET.

ead. l. 13. Σκυθικῆς) An ἥττης; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκύε δαῖς ἥττης ἐπιτίμιον ἐστίν. GUYET.

ibid. Ἐπιτίμιον) Conf. supra Mισθ. c. 4 med. Ὀρχ. c. 4. Ἰν-
fra Διαβ. § 26, & Κρον. c. 4 a. m. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Τεθνηγμένους παρεσκευασμένω τοὺς λόγους) Pl-
lud παρεσκευασμένω Iens. iis praeteritis passivis annumerat,
quae pro activis ponuntur, vid. eius not. ad Tyrannicid. cap.
12, vertitque, *paratam habenti orationem*. Sed pace illius dixe-
rim, non video, cur passiva significatio non maneat, & sit,
instrueto orationem, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo.
Τεθνηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & pene-
trantia, veluti de fulmine τεθνηγμένος κεραυνός Noster supra
Tim. § 19 f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent,
ut de Salt. c. 72, *θῆγουσα τὴν ψυχὴν*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρήμην — ἀλῶναι) *Etre condamné par default*. GUYET.

Pag. 69. l. 2. Ἐνδύσω) Vid. notam Iensii ad § 1, ubi hoc
verbum contra pristinum interpretem explicat. Et 1 Ver. Hist.
c. 29. Hermot. c. 24 &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.) Ita uti emen-
dare iusserat vir celeberrimus, ed. Fl. SOLAN.

ead. l. 5. ΤΟΞ. Κᾶμοι) Turbarus est ordo colloquentium,
qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὁρίσθωσαν ἐ-
πύσαι ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρω. ΤΟΞ. Κᾶμοι δο-
κεῖ. πρότερος δὲ λέγε &c. dein post οὐχ ὅστιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ.
Ὁμοῦμεθα, εἴ τι καὶ ἔρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τ. ἡμ. θεῶν;
ἄρ' ἰκανός ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuan-
tur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non pos-
sunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. GRAEV.

ead. l. 9. Τίς δέ σοι) Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμε-
τέρων θεῶν ἰκανός; ἄρ' ὁ Φίλιος; GUYET. Mallem θεῶν ἰκανός;
ἄρ' ὁ Φ. In Fl. deest ἄρ' ἰκανός. SOLAN.

Pag. 70. l. 2. Ἀγαθοκλ. — Δειν.) Vera an ficta haec sint,
quamvis iusiurandum intercesserit, vix dixeris, cuius tamen
temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17,
18, 32 & 33. Aetatis nempe Lucianae. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐ πρὸ πολλοῦ) Lucianum exempla amicitiae re-
laturum ordiri ab eo, quod novissime contigerat, & inde re-
trogredi ad antiquiora, atque eodem modo narrationem in-
stitui ab Apostolo in Act. V, 36, 37, unde cum Iosepho con-
ciliari queat, vide moventem L. Bos in Act. Apost. pag. 77,
quem Hemsterhusii admonitu consului, inferere haud adeo
necessarium existimavi. REITZ.

ead. l. 5. Λυσίωνος) Ita hic edd. Infra vero fin. c. 15 Λύσωνος
exhibent eadem. Sed cum probabile sit, eundem esse, alter-

utrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lyfionis* dedit. Gesner. hic *Lyfionis*, illic *Lysonis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab Cicerone in Amicit. nec in Offic. Ait autem de Amic. c. 4, *ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam posteritati fore.* Plutarch. περὶ πολυφιλ. p. m. 93 quinque paria enumerat, *Theſeum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oresten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. REITZ. Hic *Λυσιωνος*, infra vero cap. 15 *Λύσανος* habere editiones, testatur Reitzius. Non videtur igitur contuliſſe Salmuriensem, in qua, uti & in *B.* 4. utroque loco legitur *Λυσιωνος*.

ead. l. 7. Νεόπλουτον) Conf. supra Tim. § 7, ubi *repente dives* vertitur, ac Solanum notantem, tamen mox indicari paterna bona fuisse; hic autem in Tox. eodem modo usurpari. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων) Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπομιμνήσκων ἀεὶ τῶν πρ.) Ὑπομιμνήσκων καὶ τῶν πρ. adhuc edebatur. Lectio, quam secuti sumus, est in Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011.

Pag. 71. l. 2. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε) Et hoc subditiuum videtur. GUYET.

ead. l. 5. Χαρίκλεια) Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in Plut. & ap. Cic. pro M. Coelio. COGN.

ead. l. 6. Γραμματεῖα) Solanus *γραμματεῖα* correxerat in *l.* Obsecundavi, quia duo Codd. sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14 *γραμματία* legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde, c. 16 iterum *γραμματεῖα* est in iisdem Codd. quamvis ideo non negem, variandi stili causa utrumque potuisse scribere Lucianum. Alciph. loco mox adducendo *γραμματίδια* dicit; sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι) Martialis: *A te vencaſas malo tenere roſas.* MENAG. in addend. ed. Graev. Idem notarat Guyet. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ μὴλὰ τινα ἀποδεδηγμένα) Ex hoc loco lux affulget Theocrito in Cyclope, ubi de violento eius in Gala-team amore sic ait: Ἦρατο δ' οὔτε ῥόδοις οὐ μάλοις οὔτε κίχιννοις, Ἀλλ' ἐλοαῖς μανίας. Scilicet poma morsibus amasia-rum lancinata amanibus data favoris erat & amoris indi-

cium. PALM. Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit Moll. ad Long. Paft. I, pag. 19. Adde Alciph. III, Ep. 62, p. 430, *Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾶ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα*. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac Bergl. ad I Ep. 37, p. 167. Immo credebatur vis fascians ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Iac. Elfner. ad Apocalypf. XVIII, 14, recte quidem pag. 464 ait, poma amoris Veneri symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, & *petere sese malis solitos amantes*, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset Virg. Ecl. III, 64, *Malo me Galatea petit lasciva puella*. REITZ.

ead. l. 9. Μαστροποι) Habuimus idem supra, Amor. c. 16 med. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄχρις) Negat Phrynich. p. 6, *ἄχρις & μέχρις* Attice recte dici, pro *ἄχρι, μέχρι*. Falso; si item in Luciano semper *ἄχρις*, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus affectat, non inveniantur cum σ, & apud Homer. in locis a Nummesio ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ & Π *ἄχρις* significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet *ἄχρις*. Et sic supra Tim. § 24, *ἄχρις ἂν λάδων*. Iterum ibid. § 30, & Hermot. § 29 f. *ἄχρις ἂν εὐρωμων*. Alciph. I, Ep. 23, pag. 96, *ἄχρις οὐ τὸν νιφετὸν — διεδέξατο*. Herodian. II, 6, 22, *μέχρις αἵματος*. Epiφ. Man. c. 14, pag. 22, *μέχρις ἂν γίνηται*. Lucian. Dial. Mort. XII post med. *μέχρις ἰνδῶν*. Amor. cap. 25, *μέχρις ἡλικίας*, & sic ubique, sequente vocali. At significatio *τοῦ omnino* non tantum differt ab *usque, donec*, quin facile concilietur ex Il. P, 599, — *γράφεν δέ οἱ ὁστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἐββαλε σχεδὸν ἐλθόν*. Ubi Scholiast. *γράφεν* interpretatur *ἐπέξεσεν*. Ἄχρις vero, *ἕως τέλους*. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ἐλίγῳ ἐθελήσειε τις) Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset*. Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset*. Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem eius redimeret. Ita-que verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. GRON.

Pag. 72. l. 7. Συγκροτήτο) Vide iterum p. 642. LA CROZE. (i. e. Sympos. c. 18, 19, ubi bis occurrit in *ἀνάπαιστα*

συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκροτημένου ἀνθρώπου καταγωνισθεῖς.) Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas iubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim Solanus, συνεκροτότητο legendum atque edendum; quia scilicet infra Gall. cap. 12 post med. συνεκροτῆτο legas. Verum in temporibus pluiquamperf. omissionem esse frequentissimam, iam notavi supra pro Imag. § 3, ad κέκρυπτο. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεκαμύδων) Id est, deridentes fingeant. GUYET.

ead. l. 12. Ἐτραχηλίσασα) Ἐτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere iuventutem. Plutarch. de liberis educandis. MENAG. in addendis ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis Guyetus. REITZ.

Pag. 73. l. 1. Διατίσασα) Ad ungues refero hoc verbum, quibus configunt rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, hamos imaginari liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51, περιεπάρη, hamo traiectus est: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθίσιναι, de quo nota proxima. GESN.

ead. l. 4. Γραμματῖα) Supra pr. c. 13, & infra c. 16, γραμματῖα correxerat Solanus ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματῖα similiter, ut aliis locis, scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. REITZ.

ead. l. 5. καὶ συνεχῶς πεμπομένη) Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cuius Chariclea subiectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν iungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομένην τὴν ἄβραν, & ad καθῆι referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cuius sine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & binas quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. GESN.

Pag. 74. l. 1. Διάβροχον ἦδη τῷ ἔρωτι) Ridicule interpret uterque, iamque amore illaqueatum; quasi nunc βροχός in mente fuerit Luciano. Verte madefactum ac mersum amore. Et quaeso, cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato, οὐ γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ μέτῃ; GRON.

ibid. Τακέρη) Conf. supra Amor. cap. 3, ibique ex Alciphro. Lucian. Vol. VI. E e

addita, ex quo rursus alium locum hic addam, qui est L. III, p. 410: Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλεπων ὑπομεμυκῶσι τοῖς ὀμμασι. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα) Leve mendum in his latet. Pro illo τ' est vel τοῦ scribendum: nullum enim hic ista copula locum habet. Chariclea, ubi Dinian amore sui iam infatuarat, *haud amplius*, quod ante solita fuerat, *ad eum* veniebat, *dicens, se prohiberi a viro, qui de amore illo audivisset*. Vel Attice legendum ὑπὸ τὰνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. IENS. Ὑπὸ τὰνδρὸς) Quod Iens. suspicatus est, id Paris. ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepositionis videre liceret, non particulam τε, sed articulum intelligendum: quare spiritum tantum sustulimus, ut propius iungerentur. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκυλίνδετο) Sic supra Θ. Δ. VI m. SOLAN.

ead. l. 13. Συνοικίαι) *Insulae*. Nimirum tales *insulas* sive coniuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caes. c. 41, *Recensum populi — vicatim per dominos insularum egit*; ubi vid. interpretes: plura enim in re vulgari congerere non lubet. REITZ.

ead. l. 15. Λύσιωνος) Sic *Salm. & Basf.* 4, quas secuti sumus. Edd. ceterae, teste Reitzio, *Λύσωνος*. Vid. nott. ad pag. 70, lin. 5. Sed & in Gesneri versione, pro *Lyfone*, *Lyfionem* descriptimus.

ead. l. 17. Ἐξεκεένωτο) P. & L. recte. In reliquis ἐξεκένωτο. SOLAN. Dandum hoc Solano ac Mss. duobus probae notae existimavi, ut iam augmentum adderem, quod edd. non agnoscebant; alioqui, si modo unus Cod. habuisset, non addidissem. Vid. supra ad συγκεκρότητο c. 13 f. REITZ.

ibid. Ὡς ἦδ' ἡ αὐὸς ἦν) Praeclare illustrat hanc formulam Kusterus ad Aristoph. *Θεσμοφ.* 853. Sed nondum tamen periuasit, ibi pro Ἰλλας γεγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὐὸς. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit, aliquem expectando *strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed an non solent, qui expectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium *mater curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis *strabus* fiat? Ah! iam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. GESN.

ibid. Αὐὸς ἦν) Confer supra Tim. c. 8 m. Et Mer. Dial. XIV.

pr. SOLAN. Nota est metaphora de iis, qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum, *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici*. De paupere ac famelico Alciph. III, Ep. 4, p. 282, ὡς νῦν ἐγὼ σοι αὖτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Sed & αὖτον mutum prae metu ap. Suid. & Ioseph. esse, docet L. Bos Animadv. ad Suid. c. 35, p. 145. REITZ.

Par. 75. l. 1. Ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρυσῶν ἐθῆρα) Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est. Ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam: ut paulo inferius ὑπόχρως subpallidus. Non convenit pecunioso iuveni hoc verbum. Videtur literis transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρυσῶν. GRAEV.

ead. l. 12. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων) Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenus modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κέλακας vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum. GESN.

Par. 76. l. 1. Γραμματεῖα) P. & L. Reliqui vero, ut supra, γραμμάτια, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπικαλαμψόμενοι) Sic recte legitur in Fl. ed. pro eo, quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπιπαλαμψόμενοι. SOLAN. Si omnino legendum sit ἐπιπαλαμψόμενοι, significabit, manum admoturi operi suo, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim redituri; vel etiam ad dolosam machinationem referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπικαλαμψόμενοι, (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμψόμενοι.) Et sane *spicilegi* significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cuius notum simplex, ipsum adhuc ἀπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. GESN. Ἐπικαλαμψόμενοι) Ita omnino legendum videtur. In addend. ed. Graev. Menag. Sic rursus etiam ad verbum Guyetus in nott. Mss. REITZ.

ibid. Ὁρῶντες ἐδῶδιμον) Erasmus, huius Dialogi interpres, lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum, ut Godofr. Maluynus Senator clarissimus monuit, *machinantes, ut videntur in Dinia adhuc esse quod edī posset*. Sic Terent. Eunuch. hunc

comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus debendum legebat. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνδον ἦν ὁ Δημ.) Perperam haec antea interpunctata & versa suo nitori restituimus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν τε αὐλειον ἀποκλείειν) Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium occludi*, cum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista *κτύπος ἡκούετο καὶ βοὴ καὶ ἡ αὐλιος ἤράσσετο*, *domusque ianua exterior effringitur*: sicut pessime de Gymnasiis cap. 2, *ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς*, reddidit Benedictus *in ario*, cum Obsopoeus accuratior *in aulae area*. Sequente pagina vides minime verti Graeca in illis *ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν, ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur, *στρατηγούς* officio licitorum-functos, cum intelligendi sint praetores haud dubie accincti satellitibus & licitoribus. Stupidior *ἀβλεψία* est interpretis Salmurienfis in pagina vicina *ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς* scribentis *Chalcidensis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. GRON.

ibid. Αὐλειον) Adscripserat Solanus legendum *αὐλιον*, nulla ed. neque Cod. addito, qui sic habeat, sed edd. *I. Fl. Fr. P.* consentire in *αὐλειον*. Obscundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in Dial. Meretr. XII post med. *τὴν αὐλιον εὖρον ἀποκλεισμένην*. Ibid. Dial. XV ipso med. *ἡ αὐλιος ἤράσσετο*. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit L. Bos de Ellips. p. m. 67. Confer eund. in *πύλῃ* p. 139. REITZ.

Pag. 77. l. 9. Ἀρμοστὴν) Cur utatur hoc loco Lucianus voce *ἀρμοστὴς*, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII his verbis: *Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλου.)* Ii suos praefectos in regiones sibi subiectas mittebant, & *ἀρμοστὰς* eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & huius Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur *ἀνθύπατος*. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exakte *ῥωμαίζειν* facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed, ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie unitur alia voce, quae Laconismum redoleat, nec ipsum nomen *Μνήσιππος* videtur esse Laconis, sed

Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὸν ἀρμοστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto, fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine iurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet Budaeus in commentariis suis, qui haec ait: ἀρμοστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ αὐτῷ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur, fuisse Athenis ἀρμοστῆρας id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censurum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores: nisi sic sit, cur ita locutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. PALM. Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasse temporis esse recentioris, arguunt, cum de imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18, 32 & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule Spanh. p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyarus* sub Imperatoribus exilii locus. SOLAN. Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ez. Spanhemio in loco Nostri de morte Peregrini § 9, ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato, extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso; vid. Diff. 13, pag. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solemnibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32 συναρμοστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. GESN. Adde idem pluribus confirmantem Wesseling. ad Diod. Sic. XIII, c. 66, No. 4, ὅν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλουν· ubi licet magistratus Graecus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum Palmerium utitur. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ) Erasmus, *ad Persarum regem.*

Verte, *ad Imperatorem*. Solebant enim Praefides provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres, § 1 & 2 ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmus saltem admonuisset, loci Romanis exsiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincent. Obfopoeus argumento *εικόνων*. BOURD.

ead. l. 12. Κύκλῳ νῆσον τῶν Κυκλάδων) Cycladibus annumerat etiam Strabo 10, p. 334, atque Plin. 8, 29, f. 43; sed inter Sporadas refert idem Plin. 4, 12, f. 23, & Stephanus Byz. Ceterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici, *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. GESN.

ead. l. 15. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον) Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio l. Elfnerus ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογία οὐδεὶς μοι συμπαραγένητο, quae leguntur in 2 Epist. ad Timoth. IV, 16. Nimirum periclitantibus in iudiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum.) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis, Herald. ad ius Atticum. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Gyaris) Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I, 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num Solanus in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in Juven. lectum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762 ed. Casaub. Singularem utitur idem Juven. X, 170, *Ut Gyarae clausus scopulis, parvaque Seripho*. Cetera vid. Erasmus in Adag. REITZ.

Pag. 78. l. 3. Πορφύρεσι) Verte, ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam huius Dialogi narrationibus fusius. BOURD. Iam Strabo, cum appulisset ad hanc insulam, *κώμιον ἔγνω ὑπὸ ἀλιέων συνοικούμενον*, ut ipse ait X, p. 334, 48; ubi plura de eorum hominum paupertate. GESN.

ibid. τὸ γινόμενον) Conferri iusserat Solanus Somn. 1. Ibi enim legas, *ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον*. Vid. not. Hemsterh. Adde Alex. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo *γινόμενον*, modo *γινόμενον* esse in Luciano; modo in antiqq. edd. *γινόμεν.* ubi in recentr. *γινόμεν.* Hic quidem *γιν.* Fl. aequae ac l. & H. P. &c. Alibi non semper huiusmodi minutiis recensendis lectori fastidium pariemus. REITZ.

ead. l. 9. Πέντε &c.) Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo iam negotio scripti hu-

ius libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. SOLAN.
ead. l. 15. Εὐθύδικον) Et hi mihi ignoti. SOLAN.

Ραγ. 79. l. 4. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμονα τὸν Χαλκιδεά, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ) Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, & cum ipso *Damon Chalcidensis, eius amicus*. In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμονα, τὸν Χαλκιδεά καὶ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, & in eis *Damonem, hunc quoque Chalcidensem*, (aeque ut Euthydicus) *amicum eius*. Sic solent, cum duo in eodem conveniunt. GRON.

ead. l. 15. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κερείας) Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *pudae sunt antennae*. Hoc est in Actis Apostolicis XXVII, 12, χαλασαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat Scheff. de mil. nav. I, 4, p. 35. GESN.

ibid. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους) Primo audiamus Plutarchum περὶ ἀδολεσχίας p. 900: Νεὸς ἀρταγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quasi imperum. Sed quid est σπείρα; Scholium ad Odyss. Z, 269, σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἔλκονται αἱ ἡνέες. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est Hesychius, apud quem sub voc. σπεῖον continuatur oratio, οἱ περὶ τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio est, non minus, quam ea, quae sequuntur, & nisi fallor, ad hunc nostrum locum pertinent, καὶ νεὸς σκεῦος τι, καὶ σύστρεμμα ἐκ σχοινίου. Sequitur, ἡ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἰστία haec σπεῖον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque se debent apud Hesychium, σπεῖον, σπείρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad spiras nostras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia, *spira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat Pacuvii versum, haud dubito quin in tempestatis descriptione a poeta positum, *Quid cessatis socii eiicere spiras sparteas?* Huc refero etiam Isidori verba Orig. 19, 4, *Spirae, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant*. Servata res ad recentiora usque secula. Laudantur in Glossario Dufresniano Voc. *Spera*, n. 3, Glossae ad Fr. Barberini Documenti d'amore, p. 273: *Ligantur plures fascēs & proiiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractis*

themonibus : & dicuntur *sperae*, quasi *res*, quae faciunt tardare progressum. Praestant ergo *spirae* navi iactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo farmenta, *Schlepp-reifs* vocant rustici. GESN.

Pag. 80. l. 15. Ἐπὶ τούτων) Minus rectum videtur, quod Fl. habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut *res*, super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, insistimus, afferant illud Aeliani, (V. H. I, cap. 30) ἐπὶ ἵππῳ, id merito tamen suspectum est Perizon. qui ἐφ' ἵππων malit, ut est in Hist. animal. XII, 34. Vid. eius notam in ed. maiore; (nam in minore omissa erat, licet in eius Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud Long. Past. IV, 112 ed. Moll. ἐφ' ἵππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. Ephes. II, 20, ἐποικεδεμθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βούς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non consequitur, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aequè recte veritas, *bos APUD acervum*, (quod Erasmus in Adag. fecit) atque alterum βούς ἐπὶ φάτῃ, *bos AD praesepe*. Et sic ἐπὶ νηυσὶ non esse *in navibus*, sed *apud naves*, diximus supra ad Quom. Hist. cap. 28. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτῃ recte etiam vertatur alibi, *in praesepe*, ut apud Long. L. III haud ita longe a pr. (p. 69 f. Moll.) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτῃσι φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιόντων αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὧν ἐν τοῖς συφεοῖς ἀκυλον καὶ βαλάνους. Tunc *boves curabant in praesepebus palea, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *vescentes*. Quid enim hic differat ab ἐν, quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia afferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινὲς & ἐπὶ τινί. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ καθῆσθαι idem esset, atque ἐπὶ τραπέζῃς. E. c. apud Isocr. Trapez. p. 711, al. 860, τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, *qui ad mensam sedet*, non, *qui in ipsa*. Ap. Achill. Tat. ipso init. Σιδῶν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις, *Sidon urbs ad mare*. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam

non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas iam satis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπεζῇ, quod Iiocrati l. c. est *ad mensam*, Nostro tamen est *IN, SUPER mensa*, infra Asin. cap. 47 post med. ἔπειτα τράπεζαν μοι παραβείναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ καὶ ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλω ὄντι καταφάγειν. Ita ibid. c. 29 f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζον. Conf. c. XI g. Immo ἐπὶ φάτῃ etiam esse *ob*, *propter praesepere*, *apertum ex* Epiet. Sent. XXVI, p. 102, Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτῃ, καὶ φάλαροις, καὶ τάπησιν· οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. REITZ.

Pag. 81. l. 5. Ἐπικλωμένου) Vix operae foret exponere, quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) Erasimum vertisse, *imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis*, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου esse *fractum* sive *infractam* aquam; ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra pro Imag. c. 13, adeoque collisionem undarum ab vento disiectarum, sonitumque hinc orrum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem Alciph. I, 1, p. 4, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἰς ἀνοιδοῦντα ἐρήγγυτο. Ad quae verba Bergl. & hoc Luciani adducere non est oblitus. REITZ.

Pag. 82. l. 11. Εὐδαμίδας) Nihil de his invenio. SOLAN.

Pag. 83. l. 8. Αὐτῷ) Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. SOLAN.

ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιούντο) Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Pro Imag. c. 17 pr. ἐν μεγάλῳ τιθεμένη, & passim. REITZ.

ead. l. 14. Διαιτῶντες) Duplicem huius loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere διαιτῶντες, Aldus διαιτῶντες: qua Aldina lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab διαιτέω, sed διαιτάω, deducendum. Amisissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas: horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant. Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus eiusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Quamquam διαιτάω

plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest; quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discerno*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster in Abdicato c. 11, "Ἦν δὲ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit διαιτᾶν, nempe *discernere, cognoscere causam*. Sio apud Dionysium Hal. lib. IV Ἀρχαιολογ. δικαστὰς καθεζόμενοι δῖήτων. Hinc iudex passim διαιτητής dicitur, & δίαιτα non raro *arbitrium, iudicium* notat: sic apud Nostrium in Deor. D. XX, 1, Iuppiter contententes de formae praestantia tres Deas ad Parin reiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀποθούμαι τὴν διαίταν & iterum eadem pag. οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Iuno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν διαίταν. Adde, quae habet H. Stephanus, qui inter alia hunc ex Thucydide disertum affert locum, καὶ τοὶ πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διήτημαι, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀν-επιφθονα. Hic διαιτᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud Thucydidem δεδιήτημαι pro διήτηκα. Vide sis, quae supra ad Tom. I de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. IENS. (δεδιήτημαι legitur in Thucyd. & Steph. REITZ.) Rarior usus verbi διαιτᾶν in tali re videtur induxisse virum summum, Graevium, ut aliquid hic mutari veller. Est autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. Suidas, διαιτῶν, δικάζων, καὶ διαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Iudicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. GESN. Prorsus ab Luciani mente est alienum, quod Graev. substituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus, ut aliquid peturi aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant; neque iam, dum accurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat, quando id fuerit apertum; sed ipse eius contenta iam narrando patefecit, idque iam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi imposito iam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi; quo narrationis filo observato, verbum διαιτᾶν est aptissimum, quod *res ordinare, constituere, dispo-*

nere, disceptare, significat, adeoque cum seqq. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic διαίτα de *schikking*. Aristoph. Eccl. 669, τὴν δὲ διαίταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πάσιν. τὸ γὰρ ἄστυ μίαν οἰκῆσιν φημί ποιήσῃς συρρήξας' εἰς ἐν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς &c. Ac pro arbitrio Vesp. 522, quod expressis verbis a iudicio distinguit Liban. Ep. 118, Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέησεις, δεῖξον &c. Sed hoc posterius pueri norunt, cum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαίταν, *permittitur mihi arbitrium*. At Thucyd. VII, c. 77, πολλά τε ἐς θεοὺς νόμιμα δετήτηται. Quod Scholiast. exponit, ἐπιτίδευσαι πεπολίτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem appositissime. Pro *disceptare, componere*, Dionys. Hal. Isaëo. p. m. 107, οὐδὲ λόγον ποιήσασθαι, οὐδὲ διαίταν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII, pag. 457 f. τοὺς πατρικίους τὰ νεῖκη διαιτᾶν. Adde Harpocrat. v. διαιτηταί, p. 124. Conf. nott. Vales. pag. 19. Plura adderem; sed his scriptis video, Iensium idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res iam videbitur tanto manifestior. REITZ.

Pag. 84. l. 2. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε) Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat, filiam datis quinque talentis, quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. GRON.

ead. l. 9. Εὐδαμίδα) Leve mendum in omnibus edd. conspiciatur, quod vel a tirone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα πολυμᾶλλον θαύμασα τοῦ θάρρους, scribendum Εὐδαμίδα. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paulo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς τὰντα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἤκον εὐθύς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: At heredes, quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscetes ea, quae testamento erant mandata. Quid hoc? num διαιτᾶν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, *petentes, quae*

in testamento illis erant legata. Nam διατέω non memini apud quemquam inveniri: sed ἀπαιτέω Luciano est familiare. GRAEV. Εὐδαμίδα) Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Graev. vii Not. SOLAN. Εὐδαμίδα) Εὐδαμίδα. In addend. ed. Graev. Menag. Item Guyet. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς) Monente in marg. Hemsterhusio adii L. Bos ad Aët. Ap. V, 35, vidiquè illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; cum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. REITZ.

ead. l. 15. Ζηνοθεμιν) Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰταλίᾳ προσβύοντι) De se ipso loqui hic sub persona Lucianum putem. Confer cum his, quae in Somnio habet cap. 9. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Παράβητον) Enumeratur inter verba in Stephan. Thef. deficientia ab Iensio in longa illa nota ad Imag. Nec habent Poll. Suid. Hesych. Harpocr. Nec ego alibi legi. Hemsterhusianis arcibus opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed λεβητὸς notum, & ex eo alterum satis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων) Vid. Dionys. Vossii notas in lib. I Caes. de Bell. Civ. p. 302. LA CROZE. Quid prohibet Vossii notam ab la Croze indicatam compendiosè describere? Caes. enim B. Civ. I, c. 35, dixerat: *Evocat ad se Caesar Massiliensium XV primos &c.* ad quae Voss. „πεντεκαίδεκα προστώτας. Nam, ut ex Strabone discimus l. IV, διοικούνται ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομώτατα ἀνδρῶν χ' καταστήσαντες συνέδριον, διὰ βίου ταύτην ἔχοντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντεκαίδεκα δὲ εἰσι τοῦ συνεδρίου προστώτες, τούτοις δὲ τὰ πρόχειρα διοικεῖν δίδονται πάλιν δὲ τῶν ἰδ' ἐπὶ προκάθηται τρεῖς οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur sexcenti Senatores Massiliensibus, in his XV viri, quos Τιμούχους vocant, praecellebant, & inter Τιμούχους tres praesidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem egit, in Toxari, h. l. &c. Etiam Valer. Max. lib. II, cap. 6, ait: Venenum datur ei, qui causas sexcentis (id enim Senatus eius nomen est) exhibuit. — Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in Inscript. quam affert Sponius de pag. Atticis, p. m. 29:

H ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .

&c. &c.

Quamque sic supplendam arbitratur :

H ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΤΟΥ ΚΑΙ

H ΒΟΥΛΗ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ &c. REITZ.

Pag. 86. l. 5. Εὐγενῶν) De Menecratis filia deformi, ἥν οὐ δὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἤξιωσεν ἂν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥαδίας παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὕψιν. *Quam ne cum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset tam infelici.* Sic Erasmus vertit. Non est mirum, nullum τῶν εὐγενῶν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Ms. τῶν ἀγενῶν, obscurorum, ex ima plebe. GRAEV. Ἀγενῶν) Debetur haec genuina scriptura Ms. Gr. P. L. & edd. l. & V. 2. nam depravatissime in reliquis legitur εὐγενῶν. SOLAN.

ibid. Παραλαβεῖν) Proprium esse de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Elfner. ad Evang. Matth. I, 20, ubi legas, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. REITZ.

ead. l. 8. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνοῦμεν ἀποδύρετο) Verterat optime Erasmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spero posteri. GRON. Ἀποδύρετο) Turpis macula. Scribe ὀcius ἀποδύρετο. Vertit Salmuriensis *declararet*; quam futilem versionem iam castigavit Gronovius pag. 904 ed. Graev. IENS. Ἀποδύρετο) Hanc vocem emaculavimus. In omnibus enim exceptis Bass. ἀποδύρετο legebatur. SOLAN. Quod Gronov. monet, *cavebunt posteri*, id Gesner. vel sine hac monitione praestirisset, ut praestirir: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, cum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*: nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον quod vero Graeviana ed. id servavit, magis culpandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἦγεν) Sic recte L. In P. ἦσεν. In impressis vero ἦκεν. SOLAN.

Pag. 87. l. 6. Συγκαταζευγύμενον) Qui nescit, τὸ ζεύγυμς eiusque composita de matrimonio iunctis, aut iungendis adhiberi solitum, adeat Iac. Elfner. ad Evang. Marc. X, 9. REITZ.

Pag. 88. l. 3. Θαλλῶ ἐστεμμένον) Τὸ θαλλὸν ἐνταῦθα ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 6. Βουλῇ &c.) Citat haec verba Suidas in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτόν. Quod cum doctissimo editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea ed. omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea ed. ab eo summo labore praestita, nolim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιτίμιος) Bene monuit Hemsterh. in marg. ad-eundem Dukerum ad Thucyd. p. 339, No. 25. Cum enim & Thucyd. V, c. 34, habeat, καὶ ὄντες ἐπιτίμοι, & Duker. illud verbum ex Th. Mag. Suid. atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet, probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, qui integra fama & exsultatione est. REITZ.

ead. l. 11. Παλλακὰς) Plures fuisse Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit cap. 39. Idem de Thracibus ex Menandri fragmento constat a Strabone in eam rem adducto, calculoque suo comprobato, lib. VII, p. 297 ed. Par. qua de re infra pluribus. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοτρίου) Idem, de quo Philostratus IV, 24, qui VI, 33, in quibusdam Codd. Συριεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam nostrum Ὁρχ. c. 63. Unicus restat scrupulus, quod Demetrius iste, quicumque tandem est, etiam tum, cum auctor haec scriberet, in vivis fuisse videretur; vide cap. 33 & 34. SOLAN.

ead. l. 15. τῷ Ἀλωπεκῆθεν) Alciph. III, Ep. 37 pr. ἦεν εἰς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. Meurs. de pag. Att. Et reliq. Att. pag. 7. Ubi ex Aeschine docet, abfuisse ab urbe stadiis circiter duodecim. Et ex Aristaen. I, Ep. 4, ἰππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. affert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ παίδων) Modo ἐκ παίδος, ut Alciph. I, pag. 30, modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra cap. 12 φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde Demon. c. 3, & alibi. Herodian. III, 15, 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aequae a pueris dicunt, atque a puero, & prius quidem frequentius. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ) Quis ille Rhodius Sophista Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημοκ. cap. 3, &

Περ. c. 17? Sed si *Cynicus*, cur *Sophista* audit? Nisi forsan *imposforem* intelligat, ut Περ. c. 13, & passim. SOLAN.

ead. l. 5. Μέμνονα βοᾶν) Exultabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis statua. Vide Φιλοφ. c. 33, Philostr. pag. 232, & lege omnino Strabonem, qui ipse se eam Thebis vidisse narrat XVII, p. 816. SOLAN.

ead. l. 7. Πυραμίδων — Μέμνονος) Pyramides structurae sunt ex saxis aut lateribus, ab imo amplae, in summo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil, quam ad effundendum opes, inventae. Memnonis autem huius cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diversis locis singulis annis ad sepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur. Ovidius lib. XIII Metamorphos. Lucianus in Philop. COGN.

ibid. Ἀναπεπλύνκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα) Assumfit ab Erasmo Benedictus *sexium iam mensem adverso Nilo navigabat*. Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, qui non oportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumsisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc iam sextum mensem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Iove Tragoedo, scribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ τῷ Δαμίδι. GRON. *Adverso Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc significet; sed ob verbum ἀναπεπλύνκει, & ipsam rationem itineris, ab Alexandria, ut apparet, in Aegypti interiora instituti. Scrupulum de sex mensibus ipse iam vir doctus bene removit. Adverso fluvio navigavit Demetrius, sed non uno tenore scilicet, verum ut passim, quoties videretur, ad dextram, ad sinistram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud Herod. 4, 42. Quin plusquamperfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de profectioe; iam poterat esse occupatus in reditu. Sex menses enim satis superque his, quae de Antiphilo iam narrabuntur, sufficiunt. Recte igitur *adverso Nilo* servavit etiam Solanus. GESN.

ead. l. 14. Κηρύκειον) Sic libri omnes; forsan tamen aliud

quid sub hac voce latet, quod sine Codd. Mss. ope eruere non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐμπεσόντες) Iusserat in marg. Solan. conferri infra Διχ. § 5. Ibi invenias, *ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ ἐς τὸ δεσμοτήριον ἔμπεσόν.* Sed *ἐμπίπτειν εἰς τινὰ* est *irruere in aliquem*, *invadere*. Supra Tim. cap. 23, & passim. Long. Past. II, p. 78, *λύκος ἔμπεσόν*, de lupo irruente in gregem. At opposito sensu pro *incidere*, *obviā venire*, Long. Past. I, pag. 25, (al. 18) *ἡ μὲν — ἐπαυθὺν ἐπέπιπε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο.* Ubi forte tamen *ἐπ' αὐθὺν* discretim scribendum, sed legitur *ἐπαυθὺν* in tribus, quas consului, edd. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Ἀπεμπολοῦντες) Eisi simplex *πώλειω vendo* primam habet longam, ideoque suspicor, verius ad etymon accedere scripturam ed. P. quae *ἀπεμπωλ.* dedit; tamen ab ea recessi, non modo quia cett. edd. recedunt, sed quia & alibi apud Nostrum alioque media correpra scribitur constanter; ut supra de Merced. cond. cap. 23 pr. c. 24 vers. 34. Item Alciph. III, Ep. 3, p. 280. Et eod. lib. Ep. 46, pag. 376. Ut alia testimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in Piscat. c. 27 supine admissi; quandoquidem ibi Parisinae editionis orthographiam, *ἀπημπόλησεν* media longa exhibentis, sum secutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo accuratius perspicere neglexi, quod corrupte *ἀπημπωλ.* haberent. At hoc levius est, quam quod ibid. Codd. quoque in nota Solani dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non satis investigans confusiores notarum istarum scripturam, arbitrabar ita esse. Iam vero ista recognoscens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes Codicum sunt consignatae, invenio in his accurate notatum, Mss. O. P. L. omnino habere *ἀπημπόλησεν*, aequae ac in ceteris Luciani locis modo allegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc Aristophanis Acharn. v. 373, *Κῆρταυθα λαυθά- νουθ' ἀπεμπολώμενοι* unde etiam patet, syllabam *πολ.* in versu brevem esse. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν) Cur Solan. varietatem quae fuerit, nescio. Quidni enim *ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν* *custodiae praefectum* significet, aequae ac apud LXX, Dan. VI, 7, *οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας* *praepositos regno, satrapas aut praefides* notat, non video. Plenius Herodian. III, 3, 12, *οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες.* Sed & saepe *οἱ ἐπὶ*, sine substantivo personae usurpant, ut &

ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. conv. pag. 91, Obs. 6, notavit frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 471 — 2. REITZ.

Pag. 91. l. 5. τῷ ξύλῳ κατακελευσμένα) Ex mala interpolatione mala olim versio nata; cum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utroque qui humi cubaret, idque etiam noctu*: quare id comma sustuli, probe monente I. Ellnero ad Aët. Apost. XVI, 24, ubi habemus, τοὺς πῶδας αὐτῶν ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura afferre ad explicandum captivos ligno vinciendi morem: eum igitur adeat curiosus lector, cum Commentatoribus ad Aristophanis varia loca ibi producta. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ κλοιὸς ἤρκει) Haec instrumenta intellexisse arbitror Prudent. in hymn. 1 & 5 περὶ στεφάν. Catasta autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae, qua servi victi tenebantur, qualis a Prudentio describitur in Vincent. COGN. Conf. supra Apol. pro Merced. c. 1 p. m. REITZ.

Pag. 92. l. 1. Δεσμοφύλαξ) Non parui Florentinae, mediam longam exhibenti: nam & ipsa mox c. seqq. 31 & 32 δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰώθασιν) Sic P. optime. In reliq. εἰώθεσαν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀπαγαγὼν) P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτὸν τε) Sic etiam legere Florentinam adscripserat Solan. Quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ iungi, quis tandem dubitaverit? Vidimus id de Merced. c. 26 pr. Adde Hom. Il. 2, 351, — νέμεσιν τε καὶ αἰσχροῖα &c. Ibid. 310, Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλδ' ἄλγους, ac milites alibi. Herodian. I, 1, φράσεως τε καὶ εὐφωνίας. Aelian. II, 13 pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem N. Test. in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. REITZ. Αὐτὸν Basf. 4.

Pag. 93. l. 3. Ἐκτετριχωμένα) Th. Mag. v. περισπασθῆ haec Luciani afferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τριχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit pilis nudari: modo aliunde etiam constet, probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis huius constantia vel varietate Solanus noster: quare edd. novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετριχ. conspirare cognovi. REITZ.

ead. l. 7. Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθεσθὲν αὐτῷ — ἀπειργάζετο) Alciph. I, Ep. 23, p. 96, καὶ καταβαλὼν Lucian. Vol. VI. F f

ἔβολους δύο, καὶ τὸν βαλανέα τοῦτοις ἴλεον καταστήσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen, Berglerum ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. Scribit autem *τίθασσόν αὐτῷ* in Luciani loco, quod & ego feci, etsi edd. hic αὐτῷ habent. REITZ.

Pag. 94. l. 5. Προσελθὼν τῷ συναρ.) In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμωστὴν. Quae ultima vox magis arridet, quam vulgata. Quid enim est hic *συναρμωστής*; Ἀρμωστής autem quid sit, vidisti iam c. 17, nempe idem, quod mox c. 33 ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. SOLAN. Supra c. 17 f. ἀρμωστῇ. REITZ.

ibid. *συναρμωστῇ*) Uti supra c. 17 τὸν ἀρμωστὴν, ὃς ἤρμωσε τὴν Ἀσίαν, Proconsulem, Praefidem certe & Restorem provinciae *ordinarium* intelligebam: ita hic *συναρμωστὴν* Legatum dici arbitror, cui mandata a Praefide iurisdiclio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Propraetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit Spanh. diff. X, 1, p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἀρμωστὴν esse magistratum ordinarium, *συναρμωστὴν*, eius vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paulo post vocatur. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ἀχθεῖς παρὰ τὸν Ἀντίφ.) Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεῖς abesset: quod ut signarem, *dussus* in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεῖς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο quod si cum ἀχθεῖς iungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. GESN.

ead. l. 9. Παρ' αὐτοῦ) Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat παρὰ αὐτοῦ. SOLAN. Παρὰ αὐτοῦ) Non certe adeo rara est eiusmodi scriptura, ac Solanus praedicat, ut non semel iam vidimus. Conf. notata ad Apol. pr. Merc. c. 11, & Quom. Hist. c. 5. Addo hic Long. Past. IV, 222 ed. Moll. παρὰ ἀνδρός, & ὑπὸ αἰγός ibid. Ap. LXX in IV Reg. XII, 9, παρὰ Ἀμμαζεβί. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit Trommius; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in Astrol. § 26. Hoc Dial. § 1, ἀλλὰ ἀνδρας οὐδὲ ἐτίμησαν. Alciaphr. III, p. 444, κατὰ ἄστυ. Si vero Solani mens est, παρὰ rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. REITZ.

Pag. 95. l. 3. Διειρομένων) Narrat, cum quidam vinctorum

in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποπρίει τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδέδεντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Erasmus cum interpolatore Salmurienfi: *Catenam infecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo, quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, multo minus versione Erasmi *cyphonibus in eam insertis.* Δειρομαι est *quæro*, *interrogo.* Sed legendum ex Mf. *δειρογομένων*, *vinculis*, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. Ὁ κλοιὸς est *vinculum*, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad totum primum ostendit. Cur *cyphones* verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἰκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξείργασατο παρὰ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime *Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* Immo eadem catena. Solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem coniectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Senecae ep. 5, *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* Ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant maiori catenae, quam dixit *Lucianus ἄλυσιν.* Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam diffecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (sc. insertis) dirimentibus (sc. catenatos) solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincti compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae maiori. GRAEV. Non spernenda est altera, quam ex Mf. profert Graevius, *λέκτιο δειρογομένων.* Praeferam tamen ego vulgaram. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisse traiecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Δειρω est *traicio*, *innecto*, *implico*, *infero.* Infra c. 43, διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ δειρῶν τοὺς δακτύλους, *digitos inter dentes inferens.* In Pseudomanti c. 26 E. Γράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς δειρὰς, *gruum arteriis contextis, & per caput insertis.* IENS. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων) Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes capivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscuiusque in eam catenam erant inserta. Iam cum maior illa catena diffecta erat, solvebantur

omnes ab illa. Significat autem *διδείρειν* *traicere*, *transmittere*, *inserere*. Aelian. Hist. an. XI, 12, *διδείρειν ὁλόσχοιτον τῶν ῥινῶν*, *holoschoenum per nares traicere*. L. Bos. Vide Xenoph. 520, 24: *ὅτι μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἂν τις παρείρειε*. Vide Dion. Chrysost. 205 B. C. SOLAN. Non nego, *διδείρω* signif. etiam *infero*. At non quamvis insertionem notare arbitror, sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. Aelian. IV, 28, *διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν δούραν διείρας τὸν δάκτυλον*. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet: ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praeposit. *διὰ* additur τῷ *διδείρειν*; hic vero *eis*. Interim nec falsam esse, satis patet; nam etsi *διδείρω* cum Graevio substituas, tamen *eis* manet: at eodem hic redit, utrum eligas, Graevianam an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco Xenophontis Cyr. 8, quem Steph. profert, *διδεικνύσας τὰς χεῖρας διὰ τῶν καρδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἐπὶ διείρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὀρᾷ*. Ubi prius a *διδείρω* an *διδείρω* derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error Graevii in eo latet, quod non cogitarit, *διδειρόμενον* passivum esse a *διδείρω*, sed *διδείρωμαι* crediderit tantum significare posse *interrogo*. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκπῆδ' ὥσιν) De furibus cito aufugientibus *ἐκπῆδ' ἂν* Alciph. III, Ep. 53, p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. REITZ.

Pag. 96. l. 13. Οὐτὲ) Αὐτοῦς adscriptum in marg. *A. 1.* non addito signo, pertineatne ad οὐτὲ, an ad sequens αὐτῷ, quod in eodem legitur ed. Aldinae versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas, quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad αὐτὸς, v. 16. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτὸς ἂν) Rectius Mf. καὶ αὐτοῦς ἂν σοι τοὺς λόγους διέξηλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς, ipsas tibi orationes exponerem multas, & egregias. Αὐτὸς, quod in editionibus est, hic valde friget. Mox idem Codex exhibet φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος, *sis malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος & paulo ante illae membranae pro διηγνησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους, *tam bonos & generosos amicos*. Nec spernendum, quod sequente pag. in hoc Codice legitur, *εἰ ἀλυσθὲς ὁ κυβερνήτης ἐστὶ*, *versusne quis gubernator sit*. In editis est ἀγαθός. GRAEV.

Versionem Gesneri vulgatae lectioni αὐτὸς accommodatam quod mutaverim, Codicibus ac Graevio obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. REITZ.

ead. l. 17. Διοξήλθον) Indicativ. ille pro subiunct. non semel supra est indicatus. Et lector ei iam est assuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad Zeux. c. 5. Ipsumque Lucian. Abdic. c. 31 bis ter sic loquentem. Ex Lectt. Ien. ssi Lucianeis p. 28 tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adiecit ex Hom. II. N. 299 seqq. Οἷος δὲ ἑροτολουγὸς Ἄρης πολεμὸν δὲ μέτρισι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής Ἔσπετο, ὅστ' ἐρῶβησε τὰ λάφρονά περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis TERREAT quantumvis impravidum bellatorem.* Non terret, ut vulgò vertitur. Unam adiungo ex Herodian. II, 3, 12, ἄλλω μὲν ἂν τῷ θάρρους καὶ προθυμίας ἐνέβαλλεν. *Alium forsitan audaciorem atque alacriorem redderet,* recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce: nec ramen semper talia plane praeterire fas est, quia interpretibus saepe fraudi fuisse. REITZ.

Pag. 97. l. 7. Βεβαλούς) Vulgatam potiore arbitror, etsi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eger. REITZ.

ead. l. 14. Φαινόμενος) Ipsum marginis Aldinae vitium iuvat lectionem τοῦ φαινόμενος. REITZ.

Pag. 98. l. 15. Ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ) Sic supra in Alex. cap. 51, καὶ εἰρήνῃ βαθείᾳ πρὸς ἐκείνους ἦν. Herodian. IV, 10, 1, οὕτως εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adiectiv. vid. ad Reviv. cap. 41, Pisc. cap. 12, de Merced. cap. 25 & 33, Zeux. cap. 8, ac de Salt. c. 25. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Τποχαρούμεν ἐπὶ πάντας) Itane vero? An terga dare sic suos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquires? Dicam ἀποκρούμεν scripserat Lucianus, quod facile sic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. SOLAN.

Pag. 100. l. 2. Ἐντεμύντες — τοὺς δακτύλους) Scytharum amicitiae ut conciliantur, morem tradit, cui conforme est iusiurand. Carilinae, de quo Sallust. & Flor. COGN. Sallust. id, quod Cognatus ait, non liquido affirmat. Sed famam tantum fuisse: vid. eius Catil. c. 22. Sed moris huius, de quo Lucianus, diserte Tacitus meminit Annal. XII, c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: *Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dexteras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. Id foedus arcanum habetur, quasi mu-*

two cruore sacratum. Plura Lipsius & Gronovius ibi in notis REITZ. Describit eodem fere modo Herodotus IV, 70, Ὀρκω δὲ ποιοῦνται Σκυθαί, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Τούτο) Ita recte P. Plerique libri τοῦθ'. Fl. vero μετ' αὐτό. SOLAN. Τούτο ἡμᾶς) Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrium, & in Cod. invenitur, & Solan. ita mutavit, sic dedi. At poetis usitatus τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est, ut demonstrem. Vid. tamen Hom. Il. A, 193, ταῦθ' ὄρμαινε &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut Amor. cap. 19, διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis prosae scriptoribus, ut Alciph. III, Epist. 61, pag. 428, εἰς ταῦθ' ἔταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? REITZ.

ead. l. 6. Εἰσιέναι) Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, licet autem summum tres in foedus tale coire, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possumus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria, qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅστις ἂν πολυφίλος) Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. COGN.

ead. l. 15. Μὰ γὰρ τὸν Ἀρεμὸν καὶ τὸν Ἀκινάκην) Cum Barbaros per gladium iurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per lanceas iurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. Iustin. XIII.) neque per sceptrum iurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Eust. Il. A. Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25 C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυραμάται, ὡς φησὶν Ἰηέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem pag. 19 A. olim ab iis cultum ait. Ammian. XXXI. BROD. Immo hodieque, quod ex itinere legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, Arcum & Gladium ceteraque arma pro Diis habent. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἀρεμὸν καὶ τὸν Ἀκινάκην) Iusiurandum Scytharum, γὰρ τὸν Ἀκινάκην, καὶ γὰρ τὸν Ἀρεμὸν. Tamen si Acinaces vocabulum sit Persicum ensis significans, ut tradit Herodot. in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυραμάται, ὡς φησὶν Ἰηέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammian. L. XIII. Lu-

cian. in Tragoedo. COGN. Confer & Brod. Miscell. Part. II. p. 533. REITZ.

Paḡ. 102. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Εἰσπ—L. ut cap. 54. Sed hic aptior videtur recepta. SOLAN. Nihil mutare edd. norarat Solanus. Verum eas, quas in variantt. notavi, ipse consului & in P. tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰσ—όντες quod L. habet, non displicet. Sic rursus infra cap. 54 a. m. οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπτεσεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43 iterum ait. Long. Paḡ. III pr. ἐπιπεσόμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Herodian. I, 8, 11 &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπασόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit; vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπες. antiquarum edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. REITZ.

ead. l. 13. Τοῖς ἀρχιπλάνοις) Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. GESN.

Paḡ. 103. l. 1. Κατελαμβάνοντο αὐτάνδρους) Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλικομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἀμάξας. Αὐτάνδροι ἀμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. GRAEV. Non valde refert, tollasne id comma post κατελαμβάνοντο, quod in edd. est, necne. Sensus enim tamen potest prodire idem, quem Graevius vult. REITZ.

ead. l. 3. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας) Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod iam ante delibavimus ad 76 C. Egrege autem hinc confirmatur Menandrei fragmenti emendatio a Strabone, (VII, 297 ed. Paris. m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducti, quod adeo describere non pigebit. Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν αὐδὲ εἰς, εἰ μὴ δέκ' ἢ ἑνδεκά γυναῖκας, δάδεκά τε πλείους τινές. Ἄν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχη, Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, ἀθλιος, Ἀνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεί. Hic vero, ut quantum debeatur clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand. & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, quo vulgato καταστροφή τις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio eius exstat p. 97. SOLAN.

ead. l. 8. Διηρμένοι τοὺς ἄκοντας) lamdudum notatus & agni-

tus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *densatis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, cum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Utique cap. 55, ἡλευσε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διαρμένος, non interpretantur *densato*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo, cur voces eas καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκοντα iidem reddant *idque cum temet dedideris*; cum qui sic venit, & pronuntiat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi soluturum λύτρα, non ob se dedendum. GRON.

ead. l. 10. Τὸν Ζίριν) Ziris Guyetus scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὃ Ζίρις; quia βοᾶν, cum sit effectum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait Bud. in Lex. minore. Verum est, id generaliter *clamare, exclamare* significare, & potissimum sine accusativo usurpari. Interim & non semel cum eodem, ut Aelian. V. H. XII, 1, pag. 661 ed. minor. καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Diod. Sic. XIV, c. 7 f. τοὺς δὲ πολίτας βοῶντες ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν. Apud LXX vero aliquoties, ut 2 Reg. XX, 4, Βέσβον μοι τὸν ἄνδρα Ἰούδα &c. Esai. XII, 4, Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius apud eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & Aristoph. Av. v. 60, Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; Sic & Plautus *clamitare aliquem* dicit, Pseud. V, 1, 30, licet & hoc proprie sit verbum neutrum: ait autem Plaut. *clamitant me*, ut revertar. Ita *clamare aliquem*, Petron. c. 107, p. 493. Adde Burman. ad Ovid. II Metam. 443, — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. REITZ.

Pag. 104. l. 3. Ζίριν ἤκοντα) Forsan ἤχουῦντα, nam supra vocaverat Zirin. GUYET.

ead. l. 5. Ὁφθαλμούς — ἐκκρίπτειν) Oculos offerre erundos summum amoris signum esse, hoc Luciani aliorumque testimoniis ostendit I. Elsner. ad Epist. ad Galat. IV, 15, ubi legimus, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμούς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. REITZ.

Pag. 105. l. 7. Ἀγομέτους εἰ βούλει) Toxaris, ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) annumerare concedat, etiam sine iureiurando, ut multa tuto possint affingi, quo historia evadat mirabi-

hor. Fuit; cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicarer ἀνωμότω esse legendum: εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δόιη τις ἐπὶ πέντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότω, εἰ βούλει si quis alios decem ad quinque appumerare concederet tibi etiam iniurato, si placet. Iuraverant scilicet ambo, Mnesippus per Iovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώματος est iniuriatus, h. e. qui ipse non iuravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo, Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώματος. Et ipse Noster supra c. 18, καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώματος ὦν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ira scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώματος non modo is est, qui Latinis iniuriatus; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive iureiurando qualicunque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I Thucydides, ἔρκοις κατελημμένος. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώματος, (id quod unicum ad probandam hanc huius vocis notionem ab iis affertur) pax iureiurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra iusiurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eundem hunc usum habet ἀνώματος iterum apud Nostrum T. II, p. 113, ubi causa datur, quare Iuppiter potissimum insulam Delum ad partum Latoniae iusserit existere. Ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ἔρκα μεγάλη κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λατοὶ τῶν ὠδίων ὑποδοχὴν. ὃ τοίνυν νῆσος αὕτη (sic enim, non αὐτὴ, legendum, iam monuimus) ἀνώμοτος ἐστίν. Hic namque ἀνώματος νῆσος est, quae isto iureiurando, quo reliquam terram obstrinxerat Iuno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc Th. Magistro, qui in voce Ἀνώματος ita: Ἀνώματος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώματος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ἔρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ὁμώσας. Mox addit eum, quem novissimum adduximus, Luciani locum. IENS.

ead. l. 16. Τὸ δὲ λέγοντος) Leones Scythia non habet. (In addend. ed. Graev.) ΜΕΝΑΓ.

ibid. Εἶδε Βάσθην) Verisimilia haec non sunt: leones enim Scythia non habet. GUYET.

Pag. 106. l. 2. Ἐπιπίπτει) Conf. supra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium esse arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. REITZ.

ead. l. 4. Διείρων) Vide quae post Iensium de hoc verbo disputavi supra ad c. 33 huius Dial. REITZ.

cad. l. 15. Μαζαίας τῆς Λευκάδος τοῦ βασ. ἐν Βοθπ.) Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium esse duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos occurrere verosimile est. — Cave autem, quia βασιλεύσατος dicit, fato functum credas: mox enim vivum inducit. SOLAN.

Pag. 107. l. 4. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ) Quod vertitur, *respondet illi rex*, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad proprietatem verbi satis fuerat, iam *operam illi rex dederat*, ut *Ἰκαρομ. c. 26 de Iove*, qui audit modo; non respondet, *ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς*. GESN.

Pag. 108. l. 1. Ὅστις ἢ γένους — ἔχει) Legendum videtur ὥς τις, eo sensu, quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, *πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; quam dives es?* &c. sed possumne etiam, *τίς ἔχεις πλούτου;* GESN. Alleverat Solan. conferendam pag. 1, T. I. Ibi φύσεως ἔχον δεξιῶς legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc Herodiani I, 7, 7, *γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε*. Nec tamen plane idem est: nam cum οὕτως, πῶς, ac similibus adverbii est satis obvium, ut *ibid. IV, 9, 9, πῶς ἔχει ἡλικίας;* cum τις vero, ut *τίς ἔχει*, pro εἶν, non aliunde succurrit. Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Gesnerus divinarat. REITZ.

cad. l. 3. καὶ πλούτους) De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9. Adde Diod. Sic. I, c. 71 f. *καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον*. REITZ.

cad. l. 11. καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.) Sic supra Σκυθ. c. 1. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Alibi Ex. Fl. five Excerpta Florentina Solani concinunt cum ed. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Causam inquiremus in praefatione: ὑμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis indicat. REITZ.

cad. l. 11. Δέσεις, ἡμᾶς) Sic interpunge: ἡμᾶς enim melius cum *περιμένων* coniungatur, quam cum *δέσεις*. SOLAN.

cad. l. 16. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοδς) I. supplex implorat auxilia. Natum adagium a consuetudine sedendi in tergore bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus iungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse, testatur Zenodorus. COGN.

ibid. Βύρσης) Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit: unde & Suidas, quae habet in *ἐπὶ βύρσης*, confarcinavit. SOLAN.

Pag. 111. l. 9. Παραγαγόν) Suidas l. c. *περιγαγόν*. P. vero *παράγον*. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀπλίτας πεζούς) Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis iniuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolari bovis carne in frustra multa dissecta & tosta, in extenso tergore confidere, reiectis in terga manibus; appositarum vero carniū portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus imposito, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumtu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male coniuncti sunt Ὀπλίται & πεζοί, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. Ὀπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοί vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi Ὀπλίται & πεζοί, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, Ὀπλίται δὲ καὶ πεζοί συναμφοτέροι δισμύριοι. Nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic Ὀπλίται & πεζοί. Sic scimus, apud Latinos saepe milites distingui ab equestribus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint milites. De hoc vide I. Fr. Gronovium ad Livii XXVI, 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ Ὀπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ὁ πόσους ἂν δύνηται vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀντιθέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἡθροῖσθῃσαν αὐτῷ ἵπποις μὲν ἅμφοι τοὺς πεντακισχιλίους, Ὀπλίται &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἵπποις ἅμφοι τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia; idque non hic modo, sed & in Navigio seu Votis c. 28 fin. καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ Ὀπλιτικόν, ἵπποις δὲ, ἅμφοι τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia.* Nova profecto militiae ratio, ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Ceterum ut stupor eius, qui tam inficetam tersissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateat; is, qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἵπποις reddit quingenta millia equitum, paginae seq. sine verba haec, ἵππαρχον γὰρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, *nam te quinque millibus equitum praeficiam*: recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, lector, & versionibus tuto crede. IENS. ὈΠΛΙΤ. ἢ πεζούς) Cum Ὀπλίτας & πεζούς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. SOLAN.

Pag. 112. L. 14. Τοῦ τράχωνος) Id est, asperam regionem. Α τράχων est Τραχωνίτις, subintellecto γῆ. GUYET. Vid. 'Ιστ. β, cap. 30, unde discas, non esse nomen urbis, quod Erasmo fraudi fuit. SOLAN. Τοῦ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant edd. quasi nomen proprium esset, id praecunte Solano mutavi in hac ed. REITZ.

Pag. 114. l. 2. Ἡ μὲν) Par. ἥ cum puncto subscripto: sine illo Fl. I. H. S. Omnes tamen discretim. Alibi ἥ μιν iunxim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse iurandi formulam. Sed quis non videt, vanam hanc esse differentiam? Et recte ἥ μιν disiungi, & ὄντως significare, satis docuit Bud. in Comment. p. 520 f. & 521. REITZ.

Pag. 116. l. 6. Ὀμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὄν) Erasmus, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed ὁμόσκευος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὀμηροὶ τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευος, iisdem armis utuntur, quibus Scythae. Σαύη Graecis saepe sunt arma. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀφ' αἵματος) Belgicissimum similem cum hoc Graecismo comparat frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 427, adducto hoc Luciani loco, & Homer. Il. Z, 211, Ταύτης τοι γένεϊς τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. Item T, 105, — εἰδ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι, ubi Scholiast. ἀπὸ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum Elfner. ad A&. Apost. XVII, 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas, ad Evang. Ioan. I, 13. Plura adderem, nisi res foret nota. REITZ.

Pag. 117. l. 9. Ἐτέλεσεν ἐκ) Subaudi ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν, Pharsalum pervenit. Thucyd. (IV, 78.) GUYET. Adde Nostrium Tim. § 20, τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. REITZ.

Pag. 118. l. 1. Ὅσπερ ἂν ἡ ἀριστοτέρα) Ἀπ' ὅσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστοτέρα &c. GUYET.

ead. l. 13. Εὐβίοτος οὐ μετ') Delendum videtur οὐ. GUYET. Certe alterutrum necessario delendum: eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas cum Bas. an οὐ μετὰ πολὺ cum Fl quam secuti sumus ut antiquiorem. REITZ.

ead. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic Fl. Reliquae edd. & ipse P. οὐ μετ' οὐ πολὺ nisi quod B. 2. μετ' οὐ πολὺ habeat, quod genuinum censeo. SOLAN.

Pag. 119. l. 3. Αὐτοτελείς) Suis sumtibus viventes. GUYET.

ead. l. 9. Εἰς δύο διεκρίθη) Hanc phrasin probat contra Galtakerum Elfnerus ad Evang. Marc. XV, 38, ubi habemus, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Lucia-

ni, item alia ex eiusd. Dial. Meretr. XIII post med. & Deor. Dial. VIII pr. Item Sympōs. c. 44, ubi *διείλε τὸ κρανίον* — *ἐς δύο* videbimus, item ex Demosth. Phil. IV, pag. 58. Nec non Polyb. L. 2, c. 16, addit, qui plenius, *σχίζεται εἰς δύο μέρη* ait. Sed ut *μέρη* saepe abest in hac & aliis locutionibus, (de qua ellipsi. vid. L. Bos lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alciph. III, Epist. 54 pr. ἢ *πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη κατερέργατο ἑκάστιον φορῶ*; REITZ.

Pag. 120. l. 2. Πυρακταθεῖς) Corrupta haud dubie vox; cuius posterior pars *τρωθεῖς* fuit. Sed quaenam alia vox sub *πυρακτ.* lateat, sine Codicum ope meum hic divinare non est. Forsan tantum *πατατρωθεῖς*, forsā *κατατρωθεῖς* scripserat. In libris nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπίδα διηρμένος) At supra c. 9 circa fin. habuimus *διηρμένον* una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus sum, quod id reliquerim, ut in edd. inveni: nam & sic scribitur apud LXX, Dan. 2, 14. At in hoc Tox. cap. 40 pr. *διηρμένοι* exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diversam scripturam retinui, quia utraque videtur bona. REITZ. Sed distinguendum fuerat: nam *διηρμένος* est a *διαίρω*, *divido*; *διηρμένος* vero a *διαίρω*, *sollo*. Vid. ad-Bis Acc. cap. 2. IDEM in Addend.

Pag. 121. l. 5. Ἐπεισθημεν) In omnibus antea legebatur *ἐπεισθημεν* ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri possit recepta scriptura. Quid *σπένδομαι* valeat, notius est, quam ut moneam. SOLAN. Ἐπεισθημεν) Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes edd. & Codd. mutarem; maxime propter sequens *δέξαν*, ex quo magis consequitur, reliquis ex opinione aut suffragio Arfacomae persuasum, ut idem sentirent. Et si enim *σπένδομαι* egregium est, cum de pace aut foedere ineundo agitur; ut apud Herodian. II, 12, 5, *καταπέμποι γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβήρην, litteras misit, quibus foedus pangeret cum Severo*; (seu malis construere, *litteras misit ad Severum*) quis demonstraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur? Sed inventis nostris nimis gaudentes nobis de felici successu nimis etiam subito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et nescio, an quidem *ἐσπεισθημεν* sic passively pro medio dicatur. Nam cum Thucyd. III, 111, ait, Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἱς ἐσπείστο, — ἐξελθόντες ἀπήσαν, interea vera Mantinenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egressi abierunt, alia res est. REITZ.

ead. l. 9. Μύθοις ὁμοία) At re vera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex historia Timurbeki, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐς ὁμοσας) Supra enim cap. 38 huius Dial. dixerat: οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἀνεμόν καὶ τὸν Ἀκινάκην — οὐ σοὶ δοκοῦσιν ὁ Ἀνεμός καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; REITZ.

Pag. 122. l. 8. Ἀθήναζε ἀπῆειν) Conf. supr. Σκυθ. c. 1 & 4. SOLAN. Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τοῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti: nam & frequentatur aliis, ut Alciphr. III, Epist. 51, atque aliis. REITZ.

ead. l. 10. Ἐν προσβολῇ) Hemsterh. rursus in marg. monuit vidend. Duker. ad Thucyd. pag. 408, No. 83. Habet autem Thucyd. VI, c. 48, ἐν πύρρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibique Dukerus hoc Luciani pluraque alia ex ipso Thucyd. affert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV, cap. 53. Προσβολή, αἰτ, ἀντὶ τοῦ προσόρμισης καὶ καταγωγῇ. ἐπί-δεσις. REITZ.

ead. l. 11. Καράμβεως) Promontorium est Asiae, de quo vide Strabonem lib. II, p. 124 &c. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι ἡγοράζομεν) Ad haec ira notavit pater. Vertunt iam ab Erasmo, res quasdam importatas in portu spectassentus, in eumque c navi subduxisse, emimus. Immo καταγωγὴ, κατάλυμα, πανδοχεῖον, οἶκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt, & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. Hesych. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Aristophanes Λυσιστράτῃ pag. 860 Lugd. ed. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. Thucydides lib. VI, p. 214, καὶ ἐσελθόντες ἡγόραζον ἐς τὴν πόλιν ubi Scholiastes perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78, ἔχων δ' ἂν ταύτην Graecam vestem, ἡγόραζε. Et cap. 164, καὶ μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. Euterpe cap. 35, ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, et si hic vertant negotiantur. (Adde Salmas. de Usur. p. 339.) GRON.

ibid. Καταγωγὴν) Sedem, diverforium. GUYET.

ead. l. 16. Ἀνασπασάντες) Cf. infra Συμπ. c. 20 f. SOLAN.

ibid. Κλειῶρον) Omnes libri habebant hic κλειῶτρον quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepfit. Vide 'Αλ. c. 29, & Εὐχ. c. 42. SOLAN.

Pag. 123. l. 7. Πράξομεν) Pro πράξομεν, nescio an satis recte. Certe non memini, me sic usurpatum legisse. SOLAN.

ead. l. 15. Πομπήν) Quintil. Decl. IX: Cum ostentata per aenam perituroꝝ corpora mortis suae pompam ducerent. Vide & I. Capitol. in M. Aurelio c. 19. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Ἀνδρολογηθέντες) Ἀνδρολογεῖν milites conscribere, Alciph. I, Ep. XI, pag. 44. Ubi diligentiss. Bergler. ex Hesych. suam versionem, ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2 Macab. XII, 43. REITZ.

ead. l. 11. Δεδεμένους) Rarius hoc, sed fiebat tamen; praesertim in Christianos. Mos a Romanis inuestus, cuius alibi etiam meminit; ut 'Αλεξ. c. 44 &c. SOLAN.

Pag. 125. l. 6. Οὐ κατέθηκεν) Cf. Dial. seq. 'Ον. c. 3. SOLAN.

ead. l. 8. Καμπύλη τῷ Ξίφει ὑποσηθεῖς τὴν ἰγνύν) *Adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. Dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. GRAEV.

ead. l. 9. Ἰγνύν) Ἰγνύειν Noster supra 1 Hist. c. 23 m. Ibi vero ex Schol. discas, recte Graev. ἰγνύαν vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur, quam alii, maxime Hippocrat. & Aret. qui ἰγνύν Ionice aiunt, & Homer. quoque sic scribit, cuius Noster dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgatam sic relinquamus? etsi ἰγνύν dedisse Nostꝝm verosimilius sit. REITZ.

Pag. 126. l. 5. Ἀμαστριανῶν) Fuit, cum crederem huius Dialogi scenam Amastrin, aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi re vera scriptum, ubi de Scythiis tot inauduisse probabile sit. Neque enim, ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum Lucianum in his oris fuisse ex 'Αλεξ. c. 57 satis constet. Sed obstat, quod supra c. 57 Amastrim iis describit verbis, quae satis ostendunt, ibi non dici haec. Coniiciebam tunc, legendum περίσεις, pro πάρεσεις. Nunc autem Athenis scenam huius Dialogi esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. SOLAN.

Pag. 127. l. 5. Διακπαίσεις) Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπισκπαίειν pro ingredi, se intrudere, Aristoph. Plut. 804, εἰς τὴν οἰκίαν ἐπισκπαίειν, quod Scholiast. exponit, εἰσεπάδουσιν, εἰσῆλθον. Eund. Aristophan. loc. adducit

Bergler. ad Alciphro. III, pag. 408, quo probet suspicionem suam, etiam in Lucian. Sympos. (c. 8, vel 9, ut in illo Dial. videbimus) ἐπεισέπαισεν legendum, pro vulgato ἐπεισέπεισεν. Nam licet ἐκπίπτειν pro fuga elabi inveniatur, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe maiorem vim habet, & respondet actui Aeneae, patrem ex incendio Troiano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπεσεῖν Nostro potius est *extrudi*, *eici*, ut supra Alex. c. 19, & Abdic. c. 1; vel *excidere voto*, *exsibilari*, Nigr. § 9. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπακέαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός) Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, iuvante ellipsi in καθὼ ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπακέαυτο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non iuvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπακέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Ceterum de verbo διακπαίειν diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805. GESN.

Pag. 128. l. 10. Ἀγροίκον) Adleverat Solanus noster conferendum infra Iov. Trag. c. 32. Ibi invenies: ἀγροίκον τοῦτο αἶρηκας, καὶ δεινῶς βοιώτιον. REITZ.

ead. l. 14. Ἀγαπῶμεν) Contenti sumus. GUYET. Hoc addidisse videtur, quia Bened. dedit, nos invicem amplectimur. Erasmus vero plane omisit. Recte autem Guyetum sentire, multis probare liceret; sed contenti sumus Nostro, qui supra hoc Dial. cap. 3, καὶ μὴ ἀγαπήσαι, εἰ διαφεύξονται (διαφυλάσσονται vulg.) non contenti aufugisse. Adde, quae supra Amor. c. 33 de adverbio ἀγαπητῶς, vix, aegre, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad Amor. c. 22, No. 20, qui ἡκούμεθα vicissim interpretabatur ἡγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἡγαπώμεν ibi legendum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης) Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavis. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socrat. 2, 3, ubi fratres in concordiam revocat; & 2, 4, ubi amicitiam commendat: Ἄ δὲ αἱ τε χεῖρες ἑκάστω ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διαγύττονσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδένος λείπεται. GESN.

Pag. 129. l. 3. Γηρυόνη) Geryon, Erythrae insulae in Gadi-

tano mari rex, tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt, qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. COGN.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. I. I. ΛΟΥΚΙΟΣ) Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55, ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum Tan. Faber, not. ad Phaedr. 173 C. Photius Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX, ubi titulus eius libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apuleius ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide Salmas. prol. ad Exercit. Plin. AG. III, n. n. n. n. & Lamprid. Commod. cap. 11, ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud Philostr. in Herodis vita p. 556 Lucius quidam ἀνὴρ σαφὲς... ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας... ἐπιτηδεία τὰς ἡρώδης. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familiaris. SOLAN. Non de nihilo viderur, quod apud Photium Cod. 129, p. 165 Hoeschel. bis vocatur hic libellus Λουκίς ἢ ὄνος, nimirum ut Ἀτθίς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Ceterum fere est, ut assentiar Photio l. c. eo inclinanti, e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorē a Luciano contractam, adspersis hinc inde iocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apuleius, cuius ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. GESN.

ead. l. 2. Ἀθήειν — συμβόλαιον) Lucius, qui postea asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀθήειν ποτὲ ἐκ Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικὸν τι συμβόλαιον ἐκεί πρὸς ἄνδρῶπον ἐπιχώριον. Inscitissime interpres, Cum in Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum eius gentis viro, profisciscer. Verte: Fuit, cum profisciscer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum eius gentis viro. De tessera illis, beneficio eruditorum, res nota est ac discussa. IENS.

ibid. Θετταλίαν) Graeciae regionem, cuius montes sunt 24 nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa
Lucian. Vol. VI. G g

hiemalibus mensibus, & Larissa, a qua Achilles Larissaeus dictus. COGN. (Adscripserat huic norae Hemsterh. Patara Lyciae est, non Thessaliae, ut norum.) Hic *Patrae* legend.

ead. l. 3. Συμβολαίων) Cogitaram hic olim de tessera hospitali, sed frustra. Vide Philostr. pag. 549, *Syngrapha*, & Plat. ed. Bas. 135 B. SOLAN. Severe nimis pronuntiat Ienius. Probare potius debebat, συμβολαίων etiam dictum pro συμβόλω, hospitalitatis tessera. Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τοῦ συμβολαίου notionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. Budaei p. m. 768 seq. H. Stephani in Thes. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus Dukerus ad Thucyd. I, 77 pr. Sic Plut. Solo. pag. 156 H. Steph. obaeratis pollicetur Solon νέμειν, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati sint contractus: huic βεβαίωσει opponitur p. 158 τῶν συμβολαίων ἀναιρέσεις. De symbolo f. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματεῖον in Scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. GESN. Συμβολαίων quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, Dial. Meretr. II paulo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶτον ἐδίκασατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. I. e. *syngrapha*, vel *conscriptus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendantiis indignisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. Dion. Hal. Isoer. p. 102, v. 29 ed. Lips. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνεν μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex eiusmodi negotio, vel ratione pecuniaria. Idem de Demosth. gravit. pag. 197, 12, ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, οὓς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem Antiq. L. 2, p. 134, vers. 16 seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὅρων γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἢ τῶν συνόντων αἰδῶς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & Demosthenem. Sed quia Gesner. similia aliunde iam dedit, plura non addo. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἄλῶν) Nescio, num propter ἄλῶν Florentinam consuluerit Solanus, an quia punctum minus ante καὶ

& ibi legitur, aequae ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὰ ἴπματα) Siccine solent Graeci? SOLAN. An Solanus haec falsi arguit, quod ἐς pro ἐν positum sit? Vix credo. Aliam dubitationis eius causam tamen invenire non possum. Cumque mea sponte exempla non addidissim, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa, quae suppetit, copia subiungam. Demosth. p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt Rhodii. Eustath. in proverb. quod ad Pisc. cap. 20 adduxi, τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas, illud ἐς ibi significare, *ad, versus*, ecce aliud simile ex Ach. Tat. I, 1, ὡς χεῖμάζειν ἐν ταύτῃ, περιίζειν δὲ — εἰς τὸ προκόλπιον. Alciphr. III, Ep. 43 pr. λουσάμενοι εἰς τὸ βαλανεῖον. Long. Past. III, pag. 103, ὡς ὁμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἀντρον), quas nymphas aliquando adiuravi in illo antro. Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa eiusdem, quae adducit Mollius p. 62, ἐς δόνακας κρύπτεται, ἐς ἕλος ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Sophocl. Ai. frag. 80, εἰς δόμους μένειν. Noster mox cap. 17, καταλύμεν εἰς τινὰ ἑπαυλίαν. Evang. Matth. II, 23, κατέφησεν εἰς πόλιν, habitabat in urbe. Quinque similia vid. ap. Gunther. in Latin. Rest. T. 2, pag. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Evangelista l. c. ut ibi sit, *habitarum iuit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael. VII, 8, Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Ubi Scheff. quoque frustra ἐλθὼν excidisse purat; vid. Kuhn. & Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὼν & ἐν τῷ παρόντι, vid. Bud. Comm. pag. 553. Ne plura, quae in promptu forent, accumulem. Ita ἐν vicissim pro εἰς permultis demonstrat Maittaire de Dial. pag. 80, ubi & alia rursum habet, in quibus εἰς pro ἐν positum. Ita etiam εἰσω pro ἐνδον Alciphr. I, p. 18, ubi vid. not. Bergleri. REITZ.

ibid. Γράμματα) Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paulo post bis terve sic legas sine varietate. REITZ.

ead. l. 12. Εἰδέναι) Immerito igitur & hoc supra in Alex. c. 55 negavit Solan. Graece recte dici, pro *nosse aliquem*. Confer ibi notata. REITZ.

ibid. Ὅπν) Sic Ms. Reg. 3011. melius, quam quod est in impress. ὅποι.

ead. l. 13. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἰκάνει ἔχου) Cur ἔχου, & non ἔχει; ut τρέφει, quod sequitur. Non monuissim, nisi omnes editt. etiam Fl. consentire in hoc vitio tolerando vidissim; GRAEV.

ead. l. 14. Τρέφει) Quia in proxime praemisso ἔχει nihil varietatis inveni, in altero aurem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἔχει καὶ τρέφει, quod in omnib. edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui Codicem habet suffragantem, alioqui mallem cum Graevio ἔχει καὶ τρέφει, quia & οἰκεία praecedat, etsi coniunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorum deflectit oratio: ideoque οἰκεία cum suo ὅποι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἔχει καὶ τρέφει enuntietur. REITZ. Unius Codicis L. auctoritas non tantum apud nos valet, ut assentiamur Reitzio τρέφει in τρέφει mutanti, qui optativus nullum hic locum habere potest praecedente ὅτι, ut probe monuit cl. B. de Ball. Quare reposuimus omnium edd. lectionem τρέφει, quam etiam tuetur Mf. Reg. 2955, & ἔχει cum Graevio mutavimus in ἔχει.

Pag. 132. l. 3. Ἀνεκτὸν) I. e. *mediocris, modica*, ita tamen ut ferri possit. GUYET.

ead. l. 7. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κημίζω) Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνη, sed πυνθανομένη, quod forte per compendium scriptum a librarius mutatum in πυνθάνη. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quid vis, percontanti, literas, inquam, affero.* L. BOS. At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνη sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione iam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita Alciph. III, Epist. 54 pr. Τί δ' ἀκρίβεις; ἵσως ἔραση με, ἢ πῶθεν κατέαγα τὸ κρᾶνιον, ἢ πῶς τοῦτα — ἱμάτων φορῶ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῶ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. REITZ.

ead. l. 8. Δεκρινου) Fuit, cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. SOLAN. Περὶ Δεκρ.) Nihil hic varietatis annotavit Reitzius. Rectius tamen Salmurienfis παρὰ Δεκρ. quod reddere Luciano eo minus haesitavimus, quod & sic haberi videmus in Mf. Reg. 2955. Περὶ cum Reitziana etiam B. 4.

ead. l. 9. Πατρῴως) Nihil dubito, quin Πατρῴως legendum sit, id est, *Patrensis*. Mentio sit Δουναρείου Πατρῴου apud Ammonium de Interpr. p. 17. LA CROZE. Et sic ex Fl. dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπέδωκα) Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed

faepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπέδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. SOLAN.

ead. l. 16. Τῶν Ἑλλήνων) Si Patareus fuisset, scribendum erat τῶν Λυκίων. LA CROZE.

Pag. 133. l. 1. Παρ' ἐμῷ) Ita ex Ms. Reg. 3011. & ed. B. 2. pro vulgato παρ' ἐμοί, rescribi iussit cl. B. de Ball. cui obsecundavimus. Ἐμὸ agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 8. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτων) Interpretes omnes, ostensa quae domo pulcherrima. Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωματίον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112, εἰ μὲν δεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo. GRON.

Pag. 134. l. 4. Ἡ νῦν μοι ὁδὸς) Aberat ab editionibus artic. ἡ, quem addidimus ex Mss. Regg. 2955. & 3011.

ibid. Πάσαις ταῖς ἡμέραις) Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Τριῶν ἢ πάντε ἡμερῶν) Intellige διὰ. GUYET.

ead. l. 12. Κἄν τούτῳ) In lunc. κἄν erat sine puncto subscripto, quod & aliae vet. edd. saepe omisere. Sed cum Par. aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ inpositum, & sic melius distinguitur a κἄν εἴσι. Ut supra iam monui ad Lexiph. c. 22. REITZ.

ead. l. 14. ἱμάτια — ἀνθινὰ) Confer, si lubet, Alciph. III, Ep. 54, πὼς τὸ ἀνθινὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurreret rursus deinde. Confer interim not. Bourdelotii ad Nigr. cap. 13. REITZ.

Pag. 135. l. 1. Ἐγὼ Ἀβροέα εἰμι, εἰ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις) Intelligunt, ego Abroea sum, amica scilicet quia nunquam fuit tuae matris, cum non videantur eam adeo arcta coniunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, ego Abroea sum, si quam matris tuae amicam forsitan audis vel audisti eo nomine; ut poeta, Fando aliquid scilicet forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis. GRON.

ead. l. 6. Κατάγομαι παρὰ σοί) Solan. iubet conferri Κατάπλ. cap. 18. Sed ibi legas, καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. Et 2 Ver. Hist. § 6 pr. τούτοις ἅπασι κηλούμενοι κατήχθημεν. Quid tuum? REITZ.

ead. l. 12. Φυλάττου μοι) Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem, quae dedit frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 353 — 4. Et Alciph. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I, Ep. 26, p. 107. Ubi id saepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III, 30, pag. 340, ἐκ τούτων (στρουβίων) λαχόν μοι τὰς πύλας καὶ ἀσάρκους ἀπέσταλλα πάντα εἰκοσιν. Ex his passerculis partem electam nisi pinguiores tibi & carnosiores, ut vertit Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι scriptum oporteret. At si λαχόν pro λαχόν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius sibi quod placeret, non ut sibi fervaret. REITZ.

ead. l. 13. Μάγος) Non erant olim magi plebeiae sortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia stirpe proceres, in secretioribus philosophiae & artis mathematicae arcanis educati, sagacissimi sympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. COGN.

ead. l. 14. Μάχλος) Sic & infra de non tem. cred. Calumn. cap. 26, ὑπὸ μάχλου γυναικός, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλως. REITZ.

ibid. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν) Sic apud LXX. Genes. XXXIX, 7, ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque phrasis amatoribus & amatis propria, cuius plura exempla vid. apud I. Elsn. ad Evang. Matth. V, 28. REITZ.

ead. l. 15. Ὑπακούσει) Quod Solan. inquisierit, num quae ed. aliter haberet, suspicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitasse. Sed recte se habere indicativum, ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad Tim. § 33, ubi εἴσεται, οἷός με ὦσαρ ἀπολείψει habemus, quod alii frustra in ἀπολείψει mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi iam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim usitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subiunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς ζῶα) De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristot. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV Met. Plin. L. VIII, c. 22, Arist. L. IX, c. 36, L. VIII, c. 5, Solin. L. IX, Aug. L. XVIII de Civ. Dei, c. 16. Vulg. Eccl. VIII. COGN.

Pag. 136. l. 8. Ἀποδύου) Ab athletis metaphora. GUYET. Satis patet ex sequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adiectis satis apertum, non solum ad expugnationem eius mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed & nequities simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de strenuis potatoribus Persis utitur Aelian. V. Hist. XII, 1, p. 659 ed. Periz. οἱ Πέρσαι — οἰοῦντο πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύμενοι. Idem II, 30 f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, & accinxit se ad philosophiam. Alciphr. I, Ep. 37, pag. 170, ἐπ' αὐτοῖν γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται, ad huic auxiliandum Herpyllis se accingeret. REITZ.

ead. l. 11. Δούλοι γὰρ) Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinosèque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. COGN.

ead. l. 15. Παλαίστρα) Iocose inditum ancillae nomen, ut ap. Plaut. in Cistell. cuidam Gymnasium. COGN.

Pag. 137. l. 1. Ἡ δὲ ὄσφους ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάλματο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.) Vertunt, Tum illa, lumbi agilitate moventur — Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens. At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt tum illa, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὄσφους σὺ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis iuvenis, dicentisque, lumbi quidem tui agilitate mov. Sic omnia haec plana. Verrum sequentia mire administrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θραπέας ὀδύνης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ, ubi Basileenses vertunt, cuius curam haud facile sustinebis, Benedictus cuius curationem haud facile sustinebis, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscriptis, F. ἡδονῆς. Ver-tebat igitur, & ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod iudico verissimum. GRON. Ὡς εὐρίθμως, ἔφην, ὃ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις ἡ δὲ ὄσφους ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται) Interpres vertens, Quam venuste, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla

circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agilius moventur, ita agit, quam si voculae ἡ δὲ notent respondentis Παλαίστρας personam; cum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. Lumbi quoque molliet, agilius, vobis moventur. IENS.

ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς) Forſan ἥ μὴν, i. e. ὅπως vid. Hefychius. Aut ὑμῖν pro σοι, non plural. GUYET.

*ead. l. 3. Ἰταμὸν) Scholiaſt. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique; vid. Pollucem vel decies. E. c. I, Sect. 192. Ἐπαιῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἐρεῖς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναλδῆς. In Suida ἰταμὸς quoque legas, etſi ab ἰέσθαι derivat. Ex eadem pag. idem Suidas ait: Ἰτῆς. ἰταμὸς. ſκληρὸς. τολμῆρὸς καὶ δὲ αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριſτοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, aſperum, convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adſpectum* notat ap. Alciphr. III, p. 360, qui de philoſopho Cynico dicit: *θάλαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμπη αὐχμηρὰν ἀναſείον, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ.* Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum ſignificari, patet ex eodem p. 382, ubi ἡ παſῶν δὲ ἰταμοτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορρίδιον. Quare ſi ἰταμὸς generaliter veritas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. REITZ.*

ead. l. 5. Μεστὰ) Ταυτὶ poſt τὸ μεστὰ deſiderari videtur δεικτικῶς. GUYET.

ead. l. 6. Πυρίκαυτον) Conf. ſupra Τοξ. c. 55. SOLAN.

ibid. Παρεδρεύεις) Ἀπ παρεδρεύσεις; GUYET. Futurum ſententia poſtulat. SOLAN.

ead. l. 7. Θεραπεύσαι) Audacter mutavi accentum, cum edd. haberent θεραπεῦσαι, quaſi eſſet infinitivus. Sed eſt optativus. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῆς — ἰδύνης) Καὶ ταῖς — ἡδοναῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρδόμενος) Infra Διψ. cap. 4 f. πρεσβεκαύσεις ἐπάρδων τὴν νύσον. SOLAN. Sed Amor. c. 45 f. τοιαύταις ἀρεταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. REITZ.

*ead. l. 17. Καὶ μὴδὲ ἐγγὺς ὄντα) Illud μὴδὲ optime quidem Geſner. reddidit per *ne quidem*. Et ſic quoque vertendum in Long. Paſt. I, pag. 4, *ἔπειτα αἰδεσθεῖς εἰ μὴδὲ αἰγὺς φιλανδρωπῖαν μὴήσεται.* Item apud Alciphr. I, Ep. 32, ipſo principio, *μὴδὲ κρείττονος εἶν σοι τυχεῖν ἑραſτοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη*, ubi Bergler. ſimilia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, ane vulgata Luciani in Plut. contra Menipp. (Dial. Mort. I.) *ὡς οὐδὲ πανοσμίου μου, ſe tucri**

queat, cum Hemsterh. ibi οὐδέπω legi malit. Confer eundem in Prometh. 1 f. p. 25, ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. Long. Past. III, 110, 1, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster 1 Ver. Hist. c. 6, οὐκ ἔτ' οὐδὲ στείλαι τὴν ὀόνην δρυατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πῶρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγύς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πῶρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγύς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliiue affirmationem per negationem contrarii adiunctam solent corroborare, ut, ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρὸν· vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti Hom. II. E, 816, — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, *dicam verbum, nec celabo*. Z, 180, — ἐνν δεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. REITZ.

in Schol. L 1. Ἰταμὸν) Ita adspirare scriptum erat, forsahn studio, quia ab ἴσθαι derivat. Sed in Luciano & apud alios laevigatur; vid. notas. Suidas, ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμὸς, ἀναιδής. σκληρὸς. ὠμός. παρὰ τὸ ἴσθαι ὃ ἐστὶν ὀρμῆν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδείς. REITZ.

ibid. Ωμὸν) Non comparebat in editis. Sed inferuit, ex Suida credo, Solan. Itaque ex eodem οἱ ἀναιδείς pro καὶ ἀν— legi posset. REITZ.

Pag. 138. l. 9. τοὺς δεσπότης) Eadem prorsus ratione alibi apud Xenophontem τοὺς βασιλεῖς. Et apud Livium *reges*, de rege & regina dictum legas. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπνον) Ὑπνον legend. omnino videtur. GUYET. Quia edd. vet. & Codd. ου scribunt pro υ, facillime accidere potuit ut υ cum ρ permutaretur. Et unque ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καταψεύδεσθαι τινὸς pro *mentiri adversus aliquem*, per ellipsin τοῦ κατὰ, quod in composito iam inest, invenias frequenter, res tamen, quam mentior, simulo, accusativo efferatur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo usurpari. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπέστρωτο) Impersonaliter, pro κλίνει ὑπέστρωτο. GUYET.

Pag. 139. l. 2. τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ) Placet interpretibus vertere *aliae suis peculis exuitae*. Quid igitur? an non & λευμμένα quoque sic erant? Certe: sed illis λευμμένα videntur dictae, non colligatae in sertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera sic debent intelligi, *aliae sic nudae ut nascebantur* atque adeo integrae, (ut Athenaeus lib. 14 scribit, ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ')

αὐτὰ) *aliae solutae foliis non amplius cohaerentibus, sed abruptis, aliae in fecta plexae*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo post pro ἕμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότην & sane sic iam habent interpretes. GRON.

ibid. Δελυμένα) Rosae solutae, rosae fertae Apul. GUYET.

ead. L. 4. Τὸν συμπότην) Interpres vertens, *compotricem exspectabam*, legit τὴν συμπότιν videnturque eruditi id probasse, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus esset Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapse haec Palaestra Lucio dicit, ὦ μαιράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔσθην ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῇ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστῆς erat ipsa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diserte, per iocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστῆς ita D. Brutus, acerrimus, post caesum Caesarem, M. Antonii ἀνταγωνιστῆς, appellatur ab Antonio venefica; velut ex ipsius Antonii literis prodit Cicero Philipp. XIII, cap. 11. IENS. Nihil muto, quia non solum *compotor* per consuetudinem a potiori masculino genere dicere potuit, sed & dedita opera: nam non semel eandem ancillam vocat *magistrum*, ut cap. 10. Immo hoc cap. 8 iam ait ipsa, se *magistri* ac *praefidis* more eum erudituram. Quid quod & Dei nomine masc. gen. tam Latini, quam Graeci, utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam respiciunt. Ex Cic. 2 Inv. 3 dedit exemplum Iens. in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex Soph. Ai. flag. 86 subiiciam: Γενοῖτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνομένον· ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce Asinus mereret. Addam tamen, quod Ortwinus Iensio scripsit: Συμπότην & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra Clodius apud Cic. 1 ad Fam. Ep. 9, appellatur Furia muliebrium religionum, qui &c. — Vid. Gronov. ad Sen. Trag. Herc. fur. v. 1157. REITZ.

ead. L. 11. Γοργὸς) *Durus, exercitatus, exercitatione induratus*. Hesych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφής. GUYET.

ead. L. 12. Οὐκ ἂν ἴδεις) Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἀλλ' αὖκ' ἂν ἴδεις, ἔφην, φεύγοντά με &c. GUYET. Nihil varietatis hic notarat Solanus noster: quare edd. in variantt. notatas consului, cognovique, solam ex iis Parisianam habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex coniectura insertum est. REITZ.

Pag. 140. l. 6. Ὑπτίαν) Ὑπτίον forsan, ut infra κολλῶ αὐτῷ. GUYET.

ead. l. 7. Ὑποβάλλον) Forfan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μνηρῶν glossema videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὰ σκέλη) Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. GUYET.

ibid. Καὶ στήσας) Τὰ σκέλη (c. τὰ ἐμὰ vet. Interp. GUYET.

ibid. Κολλῶ) ἴσως, κόλῳ, id est, membro, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. iunge & agglutina, αὐτῷ, ut alterum sit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλᾶομαι, alterum dualis numeri. LONGOL. Cui notae inserta erant etiam haec verba: ἄλς fumisit pro salibus, more Latino. Alios hīscē de rebus enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorsus, si sapias. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰσχυῶ) Forfan ἰσχύη. Sic interpres. GUYET.

ibid. Ἐξελεύσας) Scil. τὸν ἀνταγωνιστὴν. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ πλάτους) Lege κατὰ βάθους. GUYET.

ibid. Διῆξον) Quatenam lectio melior sit, inquirere nolo, neque in asinina illa philosophia eruditus esse cupio: quare & in reliquis huius dialogi brevior ero. REITZ.

ead. l. 13. Ἄμμα) Ἰν κλινοπάλῃ nihili est τὸ ἄμα in his verbis τότε ἡδὲ ἐπιβάς, ἄμα κατ' ἰζύος δῆσας σύνεχε. Bene Mf. ἄμμα κατ' ἰζύος δῆσας, vincula ad illa alligans. GRAEV.

Pag. 141. l. 6. Πλείω) Lege πλείους. GUYET. Non credo Guyeto: nam omnis casus est πλείω, sive adverbii more usurpatur. Diodor. Sic. I, c. 92 pr. παραγενομένων δικαστῶν πλείω τῶν τετταράκοντα. Ubi Wesseling. No. 48: Rarior aliis hic usus vocis πλείω, Nostro tritissimus, qui passim adverbii potestate instruxit. Vid. modo XIV, 20, XVII, 115, XX, 63. Et H. Steph. ad XIII, 94. Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & καλλίω, supra Abdic. c. 16. REITZ.

ibid. Ἄλλα καὶ οὐ) An, ἀλλ' ἀκουε; Placet. GUYET. Ἄλλὰ καίου) Κέου, mendose P. In L. ἀκουε. SOLAN. Ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιτ.) Mitissimum sine dubio emendandi genus, quodque adhibuisse in omni librorum genere sine fraude esse debet, si sensus conveniens eruatur. Hic necessarium fuisse apparet, cum interpretes vel omiserint verba ἄλλὰ καίου, vel reddiderint sed urere. GESN. Illa coniectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis esse diligens in hoc sordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. Pell. quae congruit cum emendatione & versione Gesneri, nec abit ab edd. nisi quod accentum tantum mutavit, ἄλλα pro vulgata ἄλλὰ exhibens, quod vel sine Cod. licuisset. REITZ. Mf. Reg. 3011. ἀλλ' ἀκούοντα τὰ ἐπιτ.

quam unice veram lectionem putat cl. B. de Ball. mutato sc. *ποχ* seq. *παλαιόν* in *παλαίε*, h. f. *mais luttés en silence, sans raisonner*.

ead. l. 7. Θεραπείασα αὐτὴν) I. e. pudendo abluto & absterfo. GUYET.

ead. l. 9. Παλαιστῆς) Ita etiam *athletae* vocantur, quicunque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 53, No. 53. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ μέσα) Τὴν πυγὴν fortassis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπιπράσσει) Lege *ἐπιπράσσειν*. GUYET. Idem Gesner. iussit. REITZ. Ἐτι τρώσει, vel πέρασει, vult B. de Ball.

ibid. Ψιλόν) Intellige *ἀνταγωνιστὴν*, ut supra. GUYET.

ead. l. 13. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγει) Cum in Basileenfi ed. harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod aiumt, constringe*. Ut laudo curam, sic quale diſterium possit esse *ἄμμα σφίγγειν*, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque *κατὰ λόγον* ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo: *Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλοστήμῳ ἢν*. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit, vel pro more luctandi, velut nodum stringe*. Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, *τίνας ἕνεκα οἱ νόοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι &c.* licet haec quoque sit certa species luctae. GRON.

ibid. Ὡς ἄμμα σφίγγει) Scaliger ad Euseb. Incertus interpres huius Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum, qui scripserunt ad Milesias Apuleii, etiam ipse solus Apuleius hunc sibi proponens Dialogum, dum alia de suo connectit, interpretis fungitur officio. BOURD. Palaestrae vox *ἄμμα*, usurpata etiam Theocrito Dioscuris f. Id. 22, 66, — ubi male interpretes *oculos* dedit, quasi essent *ὄμματα*. GESN.

ead. l. 16. Κύνειον) Forſan *κύνειον*. GUYET.

ead. l. 17. Μὴ ἀνδράπασης) Locus in ambiguo. GUYET.

Pag. 142. l. 1. Ὑφειλε) Τὸ πέος forſan. GUYET.

ead. l. 2. Παραμβολὴν) *Le croq en jambe*, hic virile membrum. GUYET.

ead. l. 7. Κάθησον) Lege *κάθισον*. GUYET. Guyeti emendationi favet Mf. Reg. 2955. Sed *κάθησο* cum Pell. malit cl. B. de Ball. De differentia inter *καθίζω* & *καθίζομαι* vid. Soloeſiſt. § 11, ibique nott.

ibid. Εἴτα δοῦσα) Εἴτα λαβοῦσα, & *mox* pro τὸ λοιπὸν — καταμάττον, τὸ αἰδοῖον — κατέματτε, vel καταμάλαττε, legendum coni. cl. B. de Ball.

ibid. Κατὰ χειρὸς) Forſan, καὶ τῆς χειρὸς. GUYET.

ibid. Πάρα·φαι) *Lege* παρά·φαι. GUYET. P. I. & *Ven.* παρά·γρα·φαι. Quidam παρακύν·φαι. Coll. vulg. agnoscunt. SOLAN.

ead. L. 13. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν) Forſan ἐπὶ τοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. GUYET, 'Es non agnosci a Mss. a se collatis testatur cl. B. de Ball. quare eiecimus. *Mox* auctoritate Mss. Regg. 2954. & 3011. pro vulgato ἦλθεν reſcriptimus ἦθλουν. Quis enim ferat idem verbum bis occurrens in eodem commate: καὶ ποτὲ ἐπὶ τοῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἔνεκα ἦλθον. Adde, quod ἦθλουν, palaestrae verbum, optime convenit cum superioribus.

Pag. 143. l. 10. Μὰ τὴν κεφαλ. &c.) Hom. Il. O, 39. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην) *Sed hera mea fascinandī artem callet.* Sic Benedictus, cum tota haec periodus omitteretur in editione Basileensi. Itaque ut negligentia huius contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, *sed hera mea valde invida est erga artificium suum*, & studiose abscondit, nec sustinet, ut quisquam eius fiat conficius aut particeps. GRON.

ibid. Βάσκανος) *Invida est circa artem suam.* GUYET.

ead. L. 13. Αὐτῆς) *Lege* αὐτῆς. GUYET. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Εἰδεῖν) Sic omnes. Ego mallet *ἰδεῖν*. SOLAN.

ibid. Τὴν κεκτημένην) Sic ὁ κεκτημένος, *herus*, ap. Aristoph. Plut. 4, ad quem vid. not. Spanhemii, qui rationem huius significationis multis explicat, & inter alia etiam ex Aeschyl. Suppl. 340, & Concion. 1118, τὴν κεκτημένην, *dominam* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco. Conf. iterum infra cap. 27. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τούτοις) Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supra Tox. c. 20. Sed licet Gesner. ἐπὶ τούτοις ἐπομνήθημεν converterit, *in hisce acquievimus*, & infra cap. 17 pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aequè ac ap. Aristoph. Plut. 57, ἢ τὰ πρὸς τούτοις δρῶ, aut *post haec sic faciam*. Quod cum Scholiaſtes duplici modo exponat, significatio τοῦ *post haec* tamen firmatur ab Kuſtero ex Eurip. Phoen. 1214, Τὶ τὰ πρὸς τούτοις παῖδ' ἐμὸν δρᾶσειςτον; *quid post haec filii mei*.

facturi fins. Item Ione 256. Addo Herodian. I, 17, 2, ubi necessario quoque ἐπὶ τοῖς, valet *post hos*. Namque ait : Ὡς πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶποντο δὲ Λαίτῳ τε καὶ Ἐκλεκτῷ ἐπὶ δὲ τοῖς πολὺ πλῆθος τῶν συγκλήτου πρωτεύοντων. REITZ. Ἐπὶ τοῖς in *his* cum verti, respici putabam ad leges & condiciones pacti aut foederis, quasi dicat, tanto suavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. GESN.

ead. l. 17. Πάτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον) Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit *ad suum amatorem*, cum pag. 86 ea voce reddiderit ἐραστήν. Urique prudentius in Gallo pag. 181 puto ab eo verti *amatum*. Est enim in Graecis differentia. GRON.

Pag. 144. l. 2. Ἡ γὰρ ἔχει) *Potes.* GUYET.

in *Schol.* Ἀδρὸν) Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatus scribitur, sed ἀθρὸς laevigandum. Variant tamen edd. interdum inter ἀδρὸς & ἀδρὸς vid. 2 Ver. Hist. c. 40 f. Eandem ob causam paulo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Ἐκεῖνο) Forsan ἐκεῖνοι quaesivit Solan. Nec respuerem, si invenirem : facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba οἱ. Attamen invito non obrudo lectioni, quia & elliptice stare potest, (vid. notata ad Amor. c. 36) pro οἶον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο scil. κρώσσα, οἶον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνος magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικέρακες etiam vocantur, quod ex Aristot. Hist. Anim. VIII, c. 3, notum est. REITZ.

Pag. 146. l. 4. Αὐτὸν ἐώρων ὄνον) Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obsoeni in porcos, asinos, sive iumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. August. de Civ. Dei L. XVIII, c. 17 & seq. COGN. Ἐαυτὸν) Ita L. Codex & Fl. In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quamquam non desunt eiusmodi exempla. SOLAN. Quia Ἐαυτὸν pro ἐμαυτὸν valere potest, recte fatente Solano, non necesse erit id mutare; & quia Ἐαυτὸν a scribis saepe contractum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Cod. L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31 f. ἐκὼν Ἐαυτὸν ἐνσεῖσαιμι τῇ ἐστίᾳ, manifesto pro ἐμαυτὸν. Adde i

Ver. Hist. c. 6, & Catapl. c. 9, ubi Solanus id quoque frustra mutatum voluit. Alciph. etiam II, Ep. 1, p. 198, *εαυτῇ* pro *ἐμαυτῇ*. Sed ibid. Ep. 4, p. 236, *αὐτῆς* legas, ubi Bergl. cum Periz. tamen etiam *εαυτῆς*, idque pro *ἐμαυτῆς*, legi iubent. Bene: sed *αὐτῆς* forsitan & ibi sufficeret. *Εαυτοὺς* itidem pro *ἡμᾶς αὐτοὺς* est in 2 Ep. ad Corinth. X, 12, & passim in N. T. aliisque, quos omitto sciens. REITZ.

ead. l. 8. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον) Pristinus interpres satis dubie, *illa manibus demulcens caput*; cum verum videre potuisset sensum, si non ex affectu dolentis, certe ex Apuleio (s. potius Appuleio) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis*. Sed non libet singulas eius aberrationes repetere. REITZ.

ead. l. 12. Ῥᾶσθη) Ira *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis *ῤᾶων*, nisi quod *Fl.* mendose habet *ῤᾶον*. SOLAN. *Ῥᾶον*) Solan. iam correxerat *ῤᾶσθη*. Sed vereor, ne nimis festine. Quod enim *& Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald. 1.* quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet *ῤᾶων*. Quod probo, quia & sic Apuleius Met. III, pag. 59 ed. Pricaei: *Me trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, facilius quod reformationis huius medela suppeditat. Unde imitatio satis apparet*. REITZ. *Ῥᾶσθη* tamen Mf. Reg. 3011.

Pag. 147. l. 6. Ἀληθινὸν ὄνον) Vid. omnino L. Bos. in Epist. I Thess. I, 9, pag. 211, (quem adeundum Hemsterh. margini adscripserat) ubi is docet, *ἀληθὺς & ἀληθινὸν* quidem *verum* significare; sed non promiscue semper usurpari. *Ἀληθινὸν* enim saepe sumi de eo, quod *natura & revera* est, quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic *ὄνες ἀληθινὸς*, ac duabus paginis post, *ῤῥῶα ἀληθινὰ &c.* REITZ.

ead. l. 7. Δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου) Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & aemulatione. Arist. L. 2 Rhet. COGN.

ead. l. 8. Ἐπισείρχομαι) Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror, cur non indicarit, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 38 med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non est opus. REITZ.

ead. l. 12. Ὡς τῆς ἀκείρου ταύτης περιεργασίας) O intemperantiam hanc curiositatem! *Περιεργασία* non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis *περιεργάζομαι* legatur. Repone igitur ex MSto *περιεργίας*; GRAEV. *Περιεργίας* P. etiam; vide finem libelli. SOLAN.

Pag. 148. l. 8. 'Ως δὲ οὐδὲν ἄλλο) 'Ως δὲ οὐδὲν ἕδον ἄλλο S. & B. 4.

ead. l. 9. λαβόντες καὶ) Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὴν &c. An τὸ ἐμὲ excidit restituendum? Vid. lib. vett. GUYET. In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με reposui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit. SOLAN. Etsi non inveni illud με, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inferuerim, monente etiam Solano nostro. REITZ.

ead. l. 14. 'Ανυπόδετος) Omnes libri hic ἀνυπόδετος habent. Iidem c. 43, ἀνυπόδετος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam libri dabunt, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29, Κρον. 'Επιστ. c. 19, & Φιλοπ. c. 21. SOLAN. Non esse talia intelligenda de ferramentis, qualia hodie suppinguntur iumentorum pedibus, sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversae ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. v. solea, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. GESN. 'Ανυπόδετος etiam praeter loca ab Solano indicata scribitur in Icarom. c. 31, excepta S. & Amst. quae n in penultima dedere; hic vero s servarunt. Sed Phrynich. p. 196 ed. de Pauw peccatum in analogiam ait, si per s scribas, dicitque: 'Ανυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἀμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδέσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At P. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 80, v. 75, contra Phrynichum, Moerin, Suid. & Th. Magistr. pariter τὸ s damnantes, ex Diod. Lysia, Aeliano, Longo &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43, ubi η servavimus. REITZ.

ead. l. 15. 'Απωλλύμην) 'Απωλλύμην adscriptum in marg. Basf. z. delete ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in edd. ut & Codd. inveniam. 'Απόλετο ὑπὲρ τῆς ἀγῶνης ait quidem supra Tox. c. 14, & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam, quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrium oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. REITZ.

Pag. 149. l. 1. Καὶ εὐθὺς ἄλλος) Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐκ ἐπικολούθει) Et in hoc sinceriores edd. priores, habentes ἐπικολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eadem, καὶ γὰρ φιλέμασιν ἡσπάζοντο καὶ καταλύειν ἐκέλευον &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. IENS.

ead. l. 6. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων) 'Αλλως, ματαίως. MARCIL. 'Αλλως & ego praetulissem, si constaret, Pelleti scripturam ex Codice, non ex coniectura, esse. Et quamquam id non

constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini interpretes iam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes, *nihil ergo proficiens rudendo* &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare, *expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid* idem sit, atque *aliter clamavi*, scil. quam solebam, volebam; ideoque lectoris arbitrium esto eligendi quid malit. REITZ.

ead. l. 11. Ὅστε ἔσθην) Os dicit asino fuisse vinculo occlusum, ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet: ὥστε ἔσθην τότε, καὶ ἔμεινα ὅτος, iamque tunc steti, asinusque mansi. Quomodo stetit, cum tantopere properaret? Lege, ὥστε ἔβην τότε, tum sic obituro ore procedebam. GRAEV. Ὅστε ἐς τὴν τότε, sc. ἡμέραν, emendabat Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 13, notante cl. B. de Ball. Verissime.

ead. l. 12. Καταλύειν εἰς) Alias amat καταλύειν ἐν, ut mox, & c. 46, & alibi. Sed conf. ad c. 1, εἰς τὰ ὕπατα. Adde Arrian. IV, 16, p. 174 f. εἰς φυλακὴν εἶχον. REITZ.

ead. l. 15. Καταλύειν) Καὶ hic deesse videtur. Καὶ καταλύειν &c. Placet. GUYET.

ibid. Ἐν τῇ ἐπαύλει) Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. SOLAN. Cur ἐπὶ minus probem, videri potest ex iis, quae notavi ad Tox. c. 20. REITZ. Male adhuc desiderabatur in edd. artic. οἱ ante verba ἐν τῇ ἐπαύλει, quem addidimus ex Mff. Regg. 2954. & 2956. In ed. Reitz excidit τῇ post ἐν, operarum errore.

Pag. 150. l. 11. τὰ δὲ — τὰ δ') Consului edd. verr. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam ineffe, & ῥῶδα ἐκείνα frustra repetitum? Et quis ferat, ter ῥῶδα sic repeti duobus versibus? Quare posterius illud ῥῶδα ἐκείνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 13. Δάφνην) Haec omnia aut miseris modis scripta sunt, aut a librariis inquinata. Pro αὐτὰν in L. αὐτὰ legitur. SOLAN. Est rhododendron, nerion, rhododaphne, quod Plinius 6, 20, f. 33, describit sempiternum fronde, rosae similitudine, caulibus fruticosum. lumentis, caprisque, & ovibus venenum est. Apuleius l. 4 pr. Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicanes, quos — vulgus indoctum rosas laureas appellant, quarumque canctō pecori cibus letalis est. Hinc in suspicionem veni, an forte legendum sit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. GESN.

Pag. 151. l. 12. Παλινορμησας &c.) Iambus proverbialis, quem Erasmus exponit Tit. Sotius. Latine quoque usitatus vermiculus: *Est futurus regredi, quam male coepta sequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! REITZ.

Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμίονῳ) Supra ὄρον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμίονῳ. GUYET. ἡμίονῳ) Quem tamen supra passim ἀσινον dixit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδέν ὑπήκουε) Sic Belgae, adscript. in B. 1.

Pag. 153. l. 6. Ὁ δὲ ἀπῆκε κατὰ τὴν θάνατον ἐργάζμενος) Captauit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses, *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus, *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter, *ille deorsum abibat mortem salians.* GROS.

ead. l. 8. Ἐγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ) Ad verbum εὐγενῶς Solan. adscripta est, & sic esse in Fl. An speravit ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse statui, *decrevi*, quis dubiet? Conf. mox c. 39, ἔγνων κρεμάσαι ἑαυτὸν. Sic in vita Aristomenis ed. Oxi-niensis Corn. Nepotis annexa: Μεσσήνιοι — ἀφίστασθαι πάντως ἐγίγνωσκον, *Messenii demigrare consiliterunt.* Item ἐγνώσαν καλεῖν, Long. Past. I, pag. 5 ed. Iungerm. Idem III, pag. 115, γνοῦς, pro *scibat ei sententia.* Thucyd. I, cap. 120, πολλὰ γὰρ καλῶς γνῶσθέντα — κατόρθωθῃ, *multa male consulti — felicem exitum habuerit.* Τὰ ἐν ποσὶ vero esse praesentia, vid. Nigrin. c. 7, ibique commentatores, & ad Quom. Hist. c. 2. REITZ.

ead. l. 10. Eis ἐμειντὸν ἀνασωθήσεσθαι) Mira haec efficacia enuntiavit: sonat enim, *ut inde restituas in me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. REITZ.

ead. l. 12. Δοιπὸν) Et haec ita legi in Fl. notavit idem Noster, meliore paulo iure quam ante; sed commate post καταδύσουσι posito, quod iam feci, cum in edd. abesset, sensus mihi videtur apertior. REITZ.

Pag. 154. l. 3. Σκευάσασα ἔχω) Conferri iussit in marg. Solanus infra Δημ. c. 32. Ibi invenio similiter εἶχον θανμάσας. Item supra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, θανμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam, an facturum sim operae pretium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comments. pag. 211. Theocr. Eid. XIV, 8, παῖζεις ἔχον. Hesiod. Ἔργ. I, 42, κρύφαντες ἔχουσι, quod vel Scapula habet, licet haud addito

versu. Sic λαρεῖς ἔχων, & similia multa, profert Maittaire. de Dialect. p. 76 & 79 C. Adde Nostrum Icarom. c. 24 m. παι-
ζεις ἔχων ἔφη &c. Ubi tamen cum *Par.* ἐκὼν habeat pro ἔχων,
hoc inquiremus denuo. REITZ.

ead. l. 16. ἄρτον) *Lege ἄρτων.* GUYET. Recte corrigit Guyet.
Et vel sic ederem invitis edd. quae ἄρτον miro consensu ha-
bent. Nam etsi vulgatam lectionem ita construendo defende-
re possumus, ἡσδιον ἄρτον (scil. τινὰ) τῶν ἐνδον, comedi unum
ex panibus, qui intus erant, melius tamen procedit pluralis, ob
articul. τῶν, & Genitivus Atticismo aptior. Vid. Th. Mag. &
Moer. v. φάγω. REITZ.

Pag. 155. l. 13. Πάντα ἔκλας) Et sic legere *Fl.* bene notat
Solan. Sed & legitur in *I. P. H.* &c. & recte, atque elegan-
ter, pro κατὰ πάντα, perperuo, i. e. nihil aliud quam seba; ut
μοχ, πάντα καταπίπτοντα. Plura iam notarunt Lexicogra-
phi. Adde Herodian. V, 8, 8, ἄτε — ἀδελφὴ γενομένη, καὶ
τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα, i. e. perpe-
tuo cum illa versata. Nostrum infra c. 51 m. παιδίσκην πάντα
καλὴν, paulo alia notione, ellipsi tamen eadem. Ita fere μα-
κρὰ κλέειν Aristoph. Plut. 612, & alii passim. Sed & ἔκλας sic
apud Lucian. legi notavit Solan. cum tamen mox συνέκλαιον,
non συνέκλαον. At cum utrumque rectum, nihil ista varietas
me movet. Malim tamen interdum ἔκλασε, quam ἔκλας, scri-
bere, perspicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum
sit a κλέω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia se-
quentia satis aperiunt, quale verbum auctor voluerit. Alio-
qui in illo iota subscripto, quod facile ab hypothetis omitti-
tur, non satis est praesidii, veluti ap. Long. Past. IV, p. 110
ed. Mollii, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πτωσόμενοι τὸν
δισπότην ἔκλαον, quasi aor. 2 esset, quod legentem tamen
falleret, ni statim & ibi sequeretur ἔκλαυσον. REITZ.

Pag. 156. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) *Ἀν πάντη;* adscri-
psit Guyerus. Bene, si libri addicerent. Iam vero, dum non
addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἔκλας,
ubi vid. quae noto, nihil muto. REITZ.

Pag. 157. l. 3. ὧς ἀλλοτρίῳ) Alludit, ni fallor, ad Homer-
icum illud: Γυάμμοισιν ὧς ἀλλοτρίοισιν. Thucyd. I, 70 B. τοῖς
μὲν σώμασιν ἀλλοτρίωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόντος χρωῖνται. Greg.
Naz. Martyres omnia alacriter perpeffos esse, ait, ὥσπερ ἐν ἀλλο-
τρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41 ed. Bas. BC. SOLAN.

ead. l. 4. Γὰρ τοῦ θανάτου) Sic ego ex coniectura, pro δὲ,
quod in omnibus erat. SOLAN. 'Ο δὲ) Solanus γὰρ edī iussit,

non repugno; nec tamen facio: nam & saepe sic positum invenio, ubi usus γὰρ postulare. Vid. supra notata ad Amor. c. 38. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. cap. 17 f. τὰ δὲ — τὰ δέ. Nihil praeterea novi est, his δὲ post μὲν sequi, ut iam alibi, ni fallor, ostendi ex Long. Past. II, p. 48. Adde eund. III, 93. Et Alciphr. II, p. 202 & seq. ubi vel quinques δὲ habes post unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δέ τι τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὅποσόν τινας αὐτὰ ταχὺ μαραινομένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo eiciendum esse, bene monuit Bergler. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in Aristotele, I Polit. c. 3 med. Ἐστώσαν, ait, δ' αὐταὶ τρεῖς, ἅς εἰπομεν. Ἐστὶ δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἰπόμεν. REITZ.

cad. l. 7. Ἀναπεσόντες) In Ev. Marc. VI, 36, καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba I. Elln. ait: Ἀναπίπτειν, pro accumbere cibi capiendi causa, ratum est. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Aethenaeus I, 19, p. 23. Item Lucian. Asino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobiae II, 1, ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. Iudith XII, 16, & in his libris passim. Haec ille; cui addo: male ergo Phrynichus p. 92 id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπεσὶν οὐ καλὸς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum est, pro ἀθυμῆσαι aliis usurpari, ut vid. Thucyd. I, c. 70, καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν, & vixti quam nimis animo consternantur. Confer ibi Waffium. Et Philon. L. I de Mose, quem ad partes vocat Hoefchel. qui tamen idem pro discumbere etiam affert ex Ev. Luc. 17, 22, Ioan. 6, & Synes. Ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακλιθῆναι, ut est in ed. Blancardi. REITZ.

Pag. 158. l. 5. Λαμβάνεται μου) Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae με, non μου, hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούτων, ποδῶν, κεράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται μου· tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione: nam ut λύκον τῶν ὄτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi dicerēs, λύκου τῶν ὄτων; ita difficilior, λύκου ἐκ τῶν &c. At cum λαμβάνειν τινος, & λαμβάνειν οὐράς, item ἐκ τῆς

οὐράς, seorsum recte dicatur, nolim his coniunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Luciano stilo aptiorem videri; etsi duplex eiusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut Herodian. II, 3, 8, καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Χλαβρίωνος, & *prehensa manu Chlabrionis*. Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut Aelian. V. Hist. XII, 46, καὶ ἐκείνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χεῖρτος, & *ille apprehendit eius iubam*. REITZ. Dixi, minus commode dici λαμβάνεσθαι λύκου τῶν ὄτων iam vero video sic loqui Eustath. de Ismen. am. I, p. 26, καὶ λαβομένη μου τῶν ποδῶν. IDEM in *Addend. & Corrig.*

ead. l. 9. Δίκην κέρκου) Potest intelligi hic locus ita, ut interpretatus sum: nec de emendando in mentem venisset, nisi, dum forte Apuleium confero, invenirem ista, Met. VI, pag. 127, 29 Pric. de *virgine capticia*, ut ipse vocat: *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non tauro sed asino dependentem Dircen aniculam; sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum &c.* Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore huius libelli iudicemus; Apuleius certe quin eandem fabellam trahet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non *δίκην κέρκου*, ut nunc legitur, sed *δίκην Δίρκης*; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. GESN. Praeclaram Gesneri emendationem in sua Luciani versione secutus est cl. B. de Ball.

ead. l. 14. Ἦύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς) Soloeca locutio. Scribe, *σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ*, ut initio eiusdem huius pag. *φυγῇ σῶζε σεαυτὸν* & c. 34 E. *φυγῇ ἐσώζοντο*. IENS. Τῇ φυγῇ P. uti Ienius emendandum esset monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34. *Eripe nate fugam*, Virg. Aen. II, 619. SOLAN. Recte emendavit Ienius, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὴν etiam videtur velle mutare, non satis causae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Iam vero ne ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului. REITZ.

Pag. 159. l. 21. Σαρδόνιον) Sic Z. Tr. cap. 16. Vide Scholia. Omnes autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδόνιον & Σαρδόνιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. Homerus metri causa mutavit. Vide Od. γ, 302. SOLAN.

Recte producitur secunda in Σαρδάνιον. Et sic bene editum in Suidae Σαρδάνιος γέλως. De significatu eius proverbii vid. Erasmus in *Risus Sardonius*, & Suidas, ex cuius variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de iis, qui in proprio exitio rident. Sed huc magis convenit Scholiastae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui, dum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Σαρδ. γελ.) Complures huius proverbii interpretationes vid. apud Suid. quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. REITZ.

ibid. l. 6. Δὲ φησιν) Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. REITZ.

ibid. l. 7. Ἔτη) Excidit numerus. SOLAN. Suppleatur ergo ex Suida, qui ο, i. e. 70, addit. REITZ.

Pag. 160. l. 2. Τῷ μὲν εἶχον) Τὸ μὲν in dual, maluissimè, ita ut εἶχον tum esset plurale; sed propter adiunctum νουόμενος non licet. Alii mallent ἐν τῷ μὲν, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ ἐν, ut Homer. Iliad. E, 137, Ὀν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' αἰροπόκοις οἴσσει Χραύση — ubi ἀγρῷ valet ἐν ἀγρῷ. At si quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam Nigrin. cap. 14 in alia locutione similiter omisum est ἐν, legiturque, τοιαύτη ἐσθῆτι θωόμενος. Id vero merito suspectum est Hemsterh. REITZ.

ead. l. 15. Ἐδράξατο) Verba illa εἰ τῶν οἶκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur si domum suam aufugisset: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω fugio deducendum est, (quid namque διδράσκειν τῶν οἶκοι foret?) quemadmodum forte fecit interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράττω pertingo, consequor, assequor, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab Hesychio. Est ergo δράξασθαι τῶν οἶκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud Apollon. Rhod. I, 1130, dicitur Idaeos Daetylos peperisse δραξαμένη γαίης, apprehensa terra; ubi vide Scholiasten. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro afficere, studere. Callimachus Epigrammate I: Ταῦτ' αἶων ὁ ξείνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος. Verrit Vulcanius: His simul auditis maiores quaerere census Destitit, & puerum consilium arripuit. IENS. Vide sensum. Conf. infra Φιλοπ. cap. 22. SOLAN.

Non solum infra in Philopatr. loco ab Solano cit. legas, δρα-
 ξάμενός μου τοῦ λόπου· sed & apud Alciph. III, pag. 426,
 compositum ἐπιδράττω pro *prenhendo, nanciscor*: εἰ που τι τῶν
 πύκλων ἐπιδράξασθαι δύνησιν, ubi tamen etiam εἰτι δράξα-
 σθαι legi posse Bergl. non male existimat. REITZ.

Pag. 161. l. 10. Ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς) Supra τῷ ξί-
 φει ὑπεκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν. GUYET.

Pag. 162. l. 13. Ἀφριγμένοι) Sic I. ed. Reliquae ἀφριγμένοι,
 nisi quod P. ἀ—ένων fecit. SOLAN. Ἀφριγμένοι) Vides variari
 inter ἀφριγμένοι, —ένων, & —ένοι. Quae cum singula pos-
 sent admitti, id servavi, quod longe maximus priscae edd.
 numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbi-
 tror, quod facile imperitus librarius, vel credens, τὸ πλῆθος
 ἀφριγμένοι necessario dicendum, vel non satis attentus, muta-
 rit, et pro i substituens. Ac vix credo opus fore constructio-
 nem huiusmodi πλῆθος ἀφριγμένοι, testimoniis comprobari.
 Ecce tamen pauca: Noster supra Hermot. c. 72, ὁ πολὺς λεὼς
 πιστεύουσι. Timon. cap. 9 post Ἀττικὴν sequitur eo relatum
 αὐτοῖς. Conf. Hemsterh. ad Nigr. c. 1 pr. Adde Alciph. III,
 Epist. ult. f. eis αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. Philostr.
 Vit. Sophist. I, XXV, p. 536 pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατὴρ Ἡρακλεία
 τῶν Ἑλλήνων ἐπαιῶντες. Diod. Sic. I, c. 93, v. 4, οὐ δύναται
 ταῦτα προτρέψασθαι — τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμε-
 νοι, pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη
 vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut
 pro Imag. cap. 9, εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τέσσα
 ἀναβοῶντες ex Aristoph. Plut. 201, aliaque ad Ver. Hist. a me
 notata. Adde Wessell. ad Diod. Sic. II, c. 19, No. 34. REITZ.

Pag. 163. l. 8. Καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις, ἀριστον παρέχειτο
 μέδιμνος κριθῶν) Aliquid deest. An sic legendum? τῆς κεκτη-
 μένης οὕτω προσταξάσης. GUYET. Quid illud τοῖς κεκτημέ-
 νοις; Unde tertius ille casus? Interpretes vertit, *dominorum iussu*.
 Is quidem postulatursensus; non tamen cum in ipsis verbis
 video. An excidit παρὰ, legendumque καὶ μοι παρὰ τοῖς κε-
 κτημένοις ἀριστον παρέχειτο &c. ? Et mihi apud dominos appo-
 nebatur prandium &c. IENS. Τῶν κ—ένων) Ego τῆς κεκτημένης
 coniciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένων. Sed L. Co-
 dex τῶν κ—ένων & ipsum probum suppeditat. Malletm tamen
 παρὰ τῆς κ—. SOLAN. Τοῖς κεκτημένοις) Nimis violenta est
 Guyeti emendatio. Placeret παρὰ tantum addi: licet enim da-
 tivus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus
 Graecis, aequè ac Latinis, ut supra Tox. c. 25, ἐπεὶ δὲ ἐδε-

δείπντο αὐτοῖς, & infra hoc Afino c. 39 f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεται, item ap. Aristoph. Pac. v. 1260, τοῦτ' ἂν ὀνείσομαι, pro παρὰ τούτου, iterum apud Nostr. infra Iov. Trag. c. 7 pr. ἀρίστα κεκήρυχται σοι, & vel centies alibi: hic tamen propter alterum dativum accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit.) De potestate vero participii κεκτημένος vid. Alciph. III, Epist. 63, Spanh. ad Aristophan. Plut. v. 4, docentem, active & passive accipi, de domino ac de servo. Eundem ad v. 7, ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra huius fabulae c. 11 f. REITZ. *ead.* l. 12. Τοῦ πτανεῖον) Ταῖς πτανεῖον videtur fuisse in l. Sed Solan. ex aliis mutavit in τοῦ πτ. REITZ.

in Schol. Δοχεῖον) Referri haec debent necessario ad vocem τοῦ πτανεῖον, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. exstat πτανεῖον. SOLAN.

Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγέλ.) Sic necessario cum P. & S. legendum, aut τοῖς ἀγελαιῖς, ut in Fl. ed. est; non vero, ut in reliquis, τοῖς ἀγελαιαῖς. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ) Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. GESN.

ead. l. 8. Τὴν ἀγέλην) Non solum illud eis ante ἀγέλην abesse volo, propter proxime sequens eis; sed & articulum τὴν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλην caservatim, ut apud Aelian. in Hist. An. non semel. REITZ.

ead. l. 9. Κανδαύλη) Vide Herodot. I. SOLAN. Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae iussu interemti. Sed quid simile huic afino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulē nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, obiectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλη; GESN. Forfan & hic Ταυτάλη legend. ut Bis Acc. c. 21, monet I. I. Wettst. In Codd. nil opis invenio. REITZ. Χρὴν γὰρ Κανδαύλη γενέσθαι κακῶς, Herodot. I, 8. Quod imitatum Lucianum scripsisse ὥσπερ Κανδαύλη καμὸς γενέσθαι κακῶς &c. suspicatur cl. B. de Ball.

ead. l. 12. Κριθᾶς ἄλας) Hoc & quod sequitur μάζας ἄλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & inscite scripta. SOLAN.

Pag. 165. L. 1. Κατέπινεν) V. infra dicenda ad c. 47. REITZ.

ead. l. 4. Ἀρσίνων) Ἰππων (scil. GUYET.

ead. l. 15. Ἀκάθαρτον) Impurus, i. e. *sceleratus*. Terent. *Anus haud impura*, non *scelerata*, non *mala*, i. e. *bona*. GUYET. Locus Terentii est Heaut. IV, 1, 16. Sed nihil hoc novi. Ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32 pr. & alibi. REITZ.

Pag. 166. L. 14. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων) Confer supra notata ad Tox. c. 20, p. 440, & videbis genitivum casum hic interdum praeferendum; sed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel θεῖναι tamen non semel significare *in*, *super* aliquo loco *esse*, vel *poni*; licet Grammatici non satis idonea proferant testimonia. Verum ἐπὶ τοῦτοis potius valere *post haec*, vel *propter haec*, vid. supr. c. 11 f. & 17 pr. Nam ἐπὶ cum dat. sive ablat. alia potestate esse *intra*, ut in vulgatissimo Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῖν, quae sunt in nobis, i. e. in nostra potestate, nemo ignorat: componitur ita cum τὸ ἐν ab Sophocle, ut eidem eodem casu respondeat, in Antigone. v. 327, Ἐν τοῖσιν ὅσιν ἢ π' τῷ ψυχῇ δάκνῃ; *In auribusne, an in animo morderis?* REITZ.

ead. l. 16. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ δέσιν. Reinesius putat deesse ἐνκα, ante τοῦ. In L. pro οὐ, legitur οὐ, quod quo valeat, nescio. SOLAN. Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς) Pridem in mentem venerat, legendum hic non οὐ, sed οὐ, suadente rum re ipsa, tum Apuleiana paraphrasi lib. 7, p. 145 ed. Pric. *cum deberet egregius agaso* &c. Video autem idem placuisse viro docto Miscell. Obs. Vol. I, p. 148, & Vol. II, p. 373; nisi quod ille vult etiam mutari sequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi secus videtur. Nominativum hic ut alias positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem persona maneat. Τοῦ pro τὴν positum, cum semel οὐ in οὐ transiisset. Si quis etiam de lectione dubitet, illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem esse, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. GESN. Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδόυναι) Video, Anonymum quendam in Miscell. Obs. Brit. mens. Sept. & Oct. 1732, pag. 148, ad haec verba sic commentari: » Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τοῦ ἐπιδόυναι non est pura Graeca locutio: & praeterea si repetere eundem sensum circulo unius periodi eadem phrasi & constructione non sit proprie Battologia, fateor me nunquam aliquam vidisse. Οὐκ ἦν καταβὰς — ὁ δὲ οὐ κατῆλθεν. χεῖρά μοι ἐπιδόυναι — οὐ χεῖρα ἐπέδωκεν. Benedi-

Etus tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, & in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit, ultimamque clausulam omisit. Ideo legerem, & si non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticis iudicibus, ΟΥ γὰρ ἦν ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα &c. ac si dixisset, *ille, ad quem pertinebat haec officia praestare, ne unum quidem praestitit, sed contrarium prorsus.* Olim mihi scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν an sit pura phrasis, literatorum iudicio relinquam. Herod. Clio. cap. 80, ταύτας πᾶσας ἀλί-σας, (i. e. Camelos) καὶ ἀπέλυν τὰ ἄχθια. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν —. Ut mihi videtur, in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ οὕτε κατήλθεν — non recte sequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάτος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo solummodo ὁ δὲ loco ὁ δὲ. n Haec ille. Sed pleraque frustra. Nam primo ἦν καταβάς, pro κατέβαινε, periphrasis adeo est usitata, ut vix opus sit modice perito exempla commonstrare. Recte vero alius Anonymus B. in nott. ad easdem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque huius participii a Budaeo ac Steph. iam satis ostensum ait, additque Aelian. V. H. II, 4, ubi ἦν ἐσπουδακώς. Cui addo unum maxime efficax ex Aristot. IV Metaph. cap. 7: Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνειν ἐστίν, ἢ τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἀνθρώπος βαδίζειν ἐστίν ἢ τέμνων, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis similibus affert frater G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 402 — 3. (qui tamen cum doctiss. Ten Katen aliquantillum differentiae statuit: quod iam non disquirimus, contenti demonstrasse unique Graecam esse periphrasin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in Quom. Hist. c. 3, ἐν ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52, ἦν διδά-ξας. Et Gall. c. 19, ἀποσκώψας ἐσθ' & simil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut Sallust. declam. II, *es habens*. Dein τοῦ ἐπιδιδόναι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis τοῦ ἔνεκα, non sexcenties, sed sex millies frequentata? cum genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed & cum articulo & infinitivo, ut Heliod. Aeth. L. IX, p. 420, (quem ad partes vocat Ellsner. sed aliud agens, ad 2 Thess. 2, 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνᾶναι σαλεύων. Immo vel τοῦ solum pro τοῦ ἔνεκα Aristoph. Nub. 22. Tertio, frustra etiam ὁ δὲ sollicitatur, quod ἐπανόδω infervit. Vid. supra Hermot. c. 28 f. "Ος, δίδον τὴν πηλειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μέρινον ἔτο-μεν &c. Et Herodian. II, c. 8 f. Repetitio vero sic defenditur in notis Observatt. Miscell. „ Videtur asinus, aegerrime fe-

rens pueri huius insolentiam, hac repetitione voluisse indicare iniquitatis magnitudinem, torusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim descendere solebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: immo non solum non descendit, vel manum praebuit, verum a summo capite & auribus incipiens totum me fuisse dedolabat.* » Cum autem Apuleius, (f. potius Apuleius, ut est in Inscriptt. ap. Reines.) idem agens VII Metam. p. 145, dicat, *CUM DEBERET egregius agaso manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni οὐ δὲ ἥν modo non dixisset, haec Graeca non esse. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἐπέδωκεν pro glossmate habere velit, per me licet. Solanus quoque se non expedit, nesciens, quo οὐ, quod L. habet, sit referendum. Sed si οὐ cuius admittere libuerit, id iam placeret, nec nominativus sequens me offenderet, memorem eorum, quae Iens. collegit in Lectt. Luc. p. 71, 73 — 80. Non minus, inquam, quam in Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi accusativus & nominativus simul infinitivo iunguntur: quae constructio egregie defenditur a Iac. Elsnero, ex Aelian. V. Hist. XIII, 23, ubi βληθεὶς & παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex eodem XIV, 18 &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, si οὐ vel δέον habeamus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον) Χωρίον non est regio, ut putavit interpres; sed fundus, praedium, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude pag. 544, ὡς γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον &c. Div. Luc. in A& Apost. IV, 34, ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπάρχον. L. Bos.

ead. l. 3. Κομίσας) Id est, agens, ducens. GUYET. Sic iterum capite sequenti. An satis Graece, addubito. SOLAN. Non satis Graecum arbitratur Solanus, pro deducens, quia proprie notaret ferens, portans. Verum non modo rursus ita cap. seq. sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cuius stilus cum Nostri satis congruit. Ait autem Longus L. 2, p. 74 ed. Iungerm. Χλόην εἰς ἐσθλαμοὺς ἐκμίσαν, Chloën in conspectum adduxere. Et IV, 119 ed. Moll. (errore typogr. est p. 127) ἐπηγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσσειν εἰς τὴν πέλιν. Immo & Sophocl. Ai. flag. v. 63, Ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται. At ne credas, de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer versum praecedentem, Τοὺς ζῶντας αὐ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν, & videbis, de vivis loqui poetam, nec talia in Luciano sollicitabis. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Ἐαυτὸν) Ecce rursus pro ἑμαυτὸν. Conf. su-

pra ad cap. 13 f. & saepe alibi, ut patebit, spero, ex Indice; quare talia non mutanda. REITZ.

ead. l. 7. Κεμίσας) Confer modo notata ad c. 31. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτὸν) Lege αὐτοῦ. SOLAN. Neque opus est, ut cum viro docto Britanno in Miscell. Obs. Vol. II, pag. 374, αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque huc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς est *idem*: ad eundem suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad communem dominum. GESN.

ead. l. 15. Αὐτοὺς) Legendum putaram αὐτὰς, sed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. SOLAN.

Pag. 170. l. 1. Πλησιάζειν) *Congredi, coire*. GUYET.

ead. l. 6. Γαμψὴν ἐβούλετο) Sic γαμψθεῖσαν accipit Kusterus in Schol. ad Aristoph. Plut. 1082. GESN.

ead. l. 12. Τὰ κρέα) Vide Reines. Var. Lect. 289. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν ἔρηται) Ὁ δεσπότης deesse videtur. GUYET. Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum, hoc pronomine herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. Aristoph. Nub. v. 220, ἴθ' οὗτος, ἀναβήσων αὐτὸν μοι μέγα. Quod vel honoris causa fieri, recte ibi monet Scholiast. dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem Socratem intelligi, ex ipso Aristophane satis est apertum. Conf. & Scholiasten eius ad Nub. 195, ubi & ἐκείνος eod. more accipi multis tradit. REITZ.

Pag. 171. l. 13. Ολόκληρος) De potestate huius verbi vidi supra ad Amor. cap. 24. Et hic significari intelliges non castrum. REITZ.

ead. l. 15. Νῦξ βαθεῖα) Sic rursus infra cap. 56. Et βαθεῖα ἑσπέρα, in Quom. Hist. c. 28 m. Βαθεῖα εἰρήνη, Alex. c. 25, Tox. c. 36, Herodian. IV, 10, 1 &c. REITZ.

in Schol. Ἐκ παραλλήλου) Idem legi in C. testatur Solanus. Nec immerito id investigasse videtur, quia ὅποιον. Ego quidem sensum eius non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος: quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τοῦ ὁλοκλήρου, ut, qui *ineger* sit, etiam foret *innoxius*. REITZ.

Pag. 172. l. 2. Αὐτὸς) Vide not. ad Θ. Δ. X. SOLAN.

Pag. 173. l. 7. Εὐρίσκει) Legendum necessario aut εὐρίσκει, aut εὐρήσει. In utraque Veneta εὐρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὐρηκε. SOLAN. Qui memi-

perit, quoties *ι* & *η* male permutentur, maxime in ed. *Iunt.* facile videbit, eam, dum *εὐρίσκει* scribit, imitatam Ms. quod eo ipso *εὐρίσκει* dare voluit, sed bene distantem male excepit: ita eadem *Iunt.* cap. 20 huius Dial. *ξήφει* pro *ξίφει*. Vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio *η* instar *ι* proferendi non est adeo nova, atque auctores nonnulli, qui de Graeca pronunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur eius vestigia, ut *ἀνέθηκεν* pro *ἀνέθηκεν* in Inscriptt. Reines. p. 633, ac non semel alibi apud eundem. Cum Henningius recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae *η* balatui ovium comparasse, quae inde *μῆλη* dictae. At *εὐρίσκει* quoque inde conficerem, quod hic aequè bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas edd. & in *η* pro *ι* substituendo faciliores esse, quam ut *ι* inferant. Vulgatum *εὐρίσκει* languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod *εὐρίσκει* scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. REITZ.

Pag. 174. l. 6. *Τούτων — γάμων*) Modo plur. num. efferatur indiscretim, modo sing. Sic *ἀραιὸν ἥδη γάμου* habuimus supra Tox. c. 22, 1 Ver. Hist. c. 21 &c. & infra Dial. Mer. 2. Sed plural. Amor. c. 51 pr. Dial. Mer. VII. Aristoph. Av. 132. Item ter quater promiscue in Evang. Matth. XXII, 2 & seqq. *Ὁναίω* autem per contemptum dici, ut ap. Terent. And. V, 3, 18, *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile apparet. REITZ.

ead. l. 12. *Θεοφρόντος*) Illud certum videtur, hic pariter & paulo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini, sed designari *gerulum Deae*, ut Apuleius appellat. Sed utrum hoc significari possit *Θεοφρόντος*, quaeritur? Favet certe, quod ex Polybio profertur *ἀ-ληθοφρόντος*, iure suffragii carens, qui non fert suffragium. GESN.

ibid. *Ὁ δὲ αὐλητὴς ὄμιλος*) H. e. *ibicinum coetus*. Eleganter dictum pro *αὐλητικὸς ὄμιλος*, quemadmodum apud Comicum Pace 692, *τὸν δημότην ὄμιλον*, pro *δημοτικόν*. Vid. ib. Schol. L. Bos. *Αὐλητὴς ὄμιλος* nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. Eurip. Hec. 921: *Ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον*. SOLAN. Adscripserat Solan. vid. infra Παρασ. cap. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam *καὶ πᾶς οὗτος ὄμιλος* turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat, qua de re dubitet, de ipso apparatu musico huc non pertinente, an quod vitiosa constructio *αὐλητὴς ὄμιλος*. Sed

videamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus, *ταύτων οὐκέτι ὄρῳ ὁμιλον*, *nausicam non amplius videns multitudinem*. Unde iam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo *αὐλητῆς* pro *αὐλητικῆς*, quod *ταύτων* pro *ναυτικῶν* similiter est in Eurip. quodque ex Aristoph. modo etiam probavit Bos, nosque supra in 2 Ver. Hist. cap. 46, ubi *Ἑλλάδα φωνῇ* pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus, ut ex Hesiod. *Ἔργ. 191, ὕβριν ἀνέρα* &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi Aretaei in ed. Boerhavii p. 358 b. At multo minus de tibiis in sacris hisce adhibitis dubitare potuit. Quare apparet, stilum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis, quae Iens. ex Nostro aliisque profaiciis scriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco supra ad Ver. Hist. a me adducto. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπορρίψαντες — ἐλίσσοντες) De hac participiorum structura vid. ad Tox. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμοντο τοὺς πῆχεις) Non debeo hunc locum inobservatum praetermittere, quia sunt eadem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. Nec tamen nunc *πῆχεις* aliter vertunt, quam *lacetos*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio, qui intelligantur haec praecedentia, *τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες*, ubi Basileenses, *caput subius guttur ligantes*; Benedictus, *depressa cervice caput torquentes*. Nihil horum probari potest, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. GRON.

Pag. 175. l. 5. Τυρὲν καὶ οἶνον κάδον) Ridicule prorsus antehac legebatur *οἶνον καὶ τυροῦ κάδον*. Quod ex coniectura quidem, sed certissima, emendavimus. SOLAN.

Pag. 176. l. 11. Κακῶς — ἀκούειν) Phrasis Latinis aequae ac Graecis familiaris. Confer supra Nigr. cap. 22, ibique not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philostr. Vit. Soph. I, c. 2, pag. 505. Sic & *καλῶς ἀκούειν*, Epiet. Sent. VII. Alia similia dedit Iens. in Lectt. Luc. p. 172. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι) Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. Reinesius etiam in servis castigandis adhibita observat ex Plur. advers. Colot. & apparatus ex Apuleii VIII disci posse. SOLAN.

Pag. 177. l. 7. Εἰς) Pro *ἐν* confer supra dicta ad c. 1 huius fabulae. REITZ.

ead. l. 14. Ἔγνω) Vid. supra c. 20. REITZ.

Pag. 178. l. 10. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράχεται) Eadem confutatio est infra Iov. Trag. cap. 7 pr. Ἄριστα κεκήρυκται σοι. Conf. & supr. c. 24. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ οὐμός) Ita Fl. I. Ald. & Fr. At Basf. 2. P. S. & A. οὐμός. Ven. 2. vero ὁ ἑμός ut omnes libri scribunt cap. 46 & 55. SOLAN. Οὐμός) Quia res est parvi, & utrovis more scribitur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque nonnullarum, etsi mox cap. 46 & 55 eadem cum ceteris ὁ ἑμός exhibet. REITZ.

ead. l. 14. Κακίδος) P. & I. ed. κοκίδος. Sed aut genuina hic est vox κακίς, aut scriptum fuit τοῦ κινδύνου. SOLAN. Nisi κοκίδος ex κοκίδος malis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀνατρέπω) L. Bos in Evang. Ioan. c. 2, 15, (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέστρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium sit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055, item his Luciani verbis, & Gall. c. 12, ac Dial. Meretr. XV pr. alioque ex eiusd. Demonacte petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατραπάντος τοῦ σκάφους, subversa navi, quoque habemus. Aitque, suae coniecturae non obitare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν cum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in significato plane convenient, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem iam egit I. Gronov. supra (T. IV, Zeux. c. 10, p. hui. ed. 447) ubi ἄρματα ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, curtus subversos, cum sit conversos, redeuntes, circumactos. Confer etiam, si lubet, Bergl. ad Alciph. I, Ep. 27, ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας, me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet, de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέφθεις facile tamen intelligi inversas, cum & ἀναστροφή vulgo significet inversionem; ego vicissim aio, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando apud LXX, Ierem. XLVI, 26, al. 27, legimus, καὶ ἀναστρέψει Ἰακώβ, quod est, & revertetur Iacob ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψει, evertet; quam multum hoc differret? REITZ.

Pag. 179. l. 4. Γὰρ) Illud γὰρ, quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex coniectura addidimus. SOLAN.

ead. l. 13. Καινότερον) Non sperno lectionem Cod. P. ver-
toque, *aliquid maxime mirandum, s. nunquam ante visum audi-*
tumve. Long. Past. IV, p. 124 f. ed. Moll. (per errorem ope-
rarum est p. 132) *Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότερον, εὐρεθεὶς ἀπο-*
λώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortassis, quod*
maxime mireris, a suis iam inventus periisset Daphnis. Nec ideo
tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur,
quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum
potestas voci interim maneat eadem: nam & infra hoc Dial.
c. 52, *καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἑμοὶ ἐπιδειξόμενος.* REITZ.
in Schol. l. 2. Ἀπατέωσιν) Suidas: *Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζόν, καὶ*
ἀπατέων. Scribendum igitur *ἀπατέωσιν.* Schol. autem seq.
ἐτεραπεύσαντο adspirate editum mutavi, quia typosethae tan-
tum error est. REITZ.

Pag. 181. l. 10. Ὁδόνῃ) In Coll. & P. *ὁδὸν τὰ ὄμματά μου*
ἐκπᾶσαντες, SOLAN.

ead. l. 16. Ὡστε με) Sic habere dixi edd. quod verum est,
ratione particulae *ὥστε*, non ratione accentus; legunt enim
ὥστὲ με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, &
hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem
saepissime. REITZ.

ibid. Ὑπὸ) Indagavit Solan. num aliae *ἀπὸ* haberent, quod
alias facile permutatur. Sed *ἀδιαφορον* hic arbitror, & *ὕπὸ* re-
cte hic habet. Sic *ὕπὸ τινος πάσχειν* habuimus pro *Imag. c.*
1. Alia ratione *ὕπὸ* & *ἀπὸ* promiscue interdum usurpari pos-
se, supra monuit Hemsterh. T. I, ad Timon. (p. 332 sq. hu-
ius ed.) Sed quod propius huc spectat, *ἀπὸ* vicissim est in
Evang. Luc. VII, 35, *ἐδικαιώθη ἀπὸ* &c. ubi regulariter fo-
ret *ὕπὸ*. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficulta-
tis, testimonia non profundam frustra. REITZ.

ibid. Ὡς περ στρέψον ἐξαπίνης στρέφειν) Si Erasmus
ad Belgicisum solummodo attendisset, non vertisset, *ut e*
vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse,
qui plagas patitur, circumagitur instar turbinis. REITZ.

Pag. 182. l. 14. Ἀνυπόδηντος) Quia utrumque frequenter
invenitur, *ἀνυπόδηντος* & *ἀνυπόδετος* hoc loco sic edidi, ut
edd. & Codd. habent, etsi aliter supra cap. 16 &c. ubi vide,
quae Solanus & ego notamus. REITZ.

ibid. Πάλιν) Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis
πάνυ est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξίοντων) Non satis sanus hic locus est. SOLAN.

Pag. 183. l. 3. Ὅποι ἀπάγει) Sic Mss. Regg. 2956. &

3011. rectius, quam quod adhuc edebatur, *ἔπου ἀπάγοι. Fl.* quoque *ἔποι.*

ead. l. 11. Ἀκινδυνότατον) Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt, comparativos & superlativos *ἕτερος & ἕτατος*, sive *ἄτερος & ἄτατος* facere, quando penultima positiui habet vocalem communem: itaque hic *υ* praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si re vera faciat syllabam communem. At quando *ι* vel *υ* in positiivo quodam revera est longum, *ἕτατος* breve scribendum, & contra. Itaque *ἀκινδυνότατον* hic rectum, quia *υ* in *κίνδυ- νος* longum; vid. Hom. Batrach. v. 11. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν ταῖς πληγαῖς) Solan. in marg. *Iunt.* adscripserat, conferendum cap. 12 in Quom. Hist. At ibi quidem lectum *ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα*. Verum quia ibidem *ἐν* pro *ἐν* est in 2 Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad Herodot. c. 5, & Dial. Mort. XXIII, abunde sit demonstratum, *ἐν* saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instrumenti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod *ἐν* ne quidem commode hic abesset, cum in ipsis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti *ἐν τούτῳ* significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat fratris optimi Belg. Graecist. pag. 469, & Long. Paft. II, p. 59. Et eiusdem L. 2 pr. *πᾶς ἐν ἔργῳ*. Nostr. infra cap. 47 m. *ἐν γέλωτι*. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, habe tibi eandem locutionem ex Antiphon. supra prolata T. II, p. 523, *σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι*, & hoc loco τὸ *ἐν* ne sollicita. REITZ.

ead. l. 17. Ἐπέδωκε) Mallem *ἀπέδωκε*. Vide tamen c. 45; ubi eadem vox in vulgatis occurrit. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Οἰκημα ὑπερῶν) In Aët. Apost. I, 13, habemus, *ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν*. Ibi L. Bos demonstrat, *ὑπερῶν* esse adiectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & Eustath. voluere; sed ab *ὑπερὸς* *superus* tantum formatum, ut *πατρώος, μητρώος*, & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adiunctum inveniri, quae apud eund. videre licebit. REITZ.

ead. l. 6. Τότε) Lege *πότε*. SOLAN.

Pag. 185. l. 8. Ἐπέδωκαν) Παρέδωκαν correxerat in *Iunt.* Solanus, quia in P. sic erat, etli omnes edd. *ἐπέδωκαν* habent. Si illud *παρέδ* — in pluribus Codd. reperiretur, lubens in *Lucian. Vol. VI.*

contextum recepissim. Iam vero, cum & Herodian. ἐπιδιδόναι usurpat, pro *permittere*, *tradere se alicuius potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2, 1 fin. & 2, 7 pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri*, *crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est: quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. Ael. XII, 28, ἐπιδόντος αὐτὰς (συγατέρας) τοῦ Δεῶ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram familia. REITZ. Cum P. faciunt Mss. Regg. 2956. & 3011.

ead. l. 9. Ἀσβεστον ἐγέλων) Hom. II. A, 599, Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνὸρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ οὗτου παρακλήσεως) Vide Zenob. V, 39. SOLAN.

ead. l. 16. Πόλεως τῶν ἐν Μακ.) Supra Ζεῦξ. c. 8. SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Ταῖς τέχναις) *Furtis*. GUYET.

Pag. 187. l. 12. Προελθόντες) Ita recte FL. editio. Reliquae omnes προσελθόντες. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Καταπίνοντα) Qui nescit, καταπίνειν etiam de cibis solidis usurpari, meminerit, de piscibus hamum deglutientibus non semel dictum supra in Piscat. Adeatque Alciphron. I, Ep. 22 pr. ubi καταπίνουσιν πλακούντων inveniet, ibique Berglerum dicentem: *Conf. Horat. II, Serm. VIII*, Ridiculus totas simul absorbere placentas. Ita usurpatur καταπίνειν. Sic κατέπειν τεμάχῃ Aristoph. in Nub. v. 337, & Lucian. in Asino h. l. Ibidem supra c. 28, μᾶζας ὅλας κατέπειν. Quemadmodum & Teleclides ap. Athenaeum VI, p. 268, μᾶζαι — ἐκτείνουσαι καταπίνειν, mazaе orantes ut sese deglutias. Plato in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱοὺς κατέπειν οὐκ ἐν δίκῃ. De eodem Saturno Lucianus in Saturnaliis c. 5, — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπίνειν. Sed exemplorum tota agmina possent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutire*, quam καταπίνειν. Aristot. Hist. Anim. VIII, 3 pr. εἶσιν δὲ οὐδ' ἐὰν τις ψομίξῃ, δύναται καταπίνειν. Quid tamen differat a καταφάγειν & καταβρῶσκειν, facile apparet vel ex Lucian. Demon. c. 35, ubi pisces dicit καταβρῶσκειν τινὰ, i. e. cadaver hominis devorare, sive depascere, & καταφάγειν ἰχθῦς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo subito absorberi, deglutiri, ut alia esculenta. REITZ.

ead. l. 6. Ἐχθρὸν ἐπὶ τοῦ δεσπότης) Doct. I. Gavel in fin. Obs. ad Oryp. in Miscell. Obs. T. X, haud inepte emendat ἐπὶ τοῦ δεσπότης. REITZ.

ead. l. 9. Συμπόσιον) Ad convivium vertit Erasmus. Sed

hic significat *in triclinium*. Vid. Polluc. I, Segm. 79. REITZ.
ead. l. 10. Παραθεῖναι εἶπε) Hemsterh. in marg. adscripserat, consulendum Dukerum ad Thucyd. p. 462, 80, i. e. L. VII, c. 29, ubi is ex Thucyd. Lucian. ac Theocr. docet, εἶπεῖν saepe valere *κελεύειν*. Ac verbum *λέγειν* similiter *iubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. REITZ.

ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ) Posses *θεῖναι* coniecere, nisi nimis prope *παραθεῖναι* praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatius, vide supra ad Tox. c. 20, & hoc Asin. c. 44 f. ἐπ' ἐμοί. REITZ.

ead. l. 12. Κατακχευμένους) Legendum forte *κατακχυμένους*, nisi forsan legendum sit, ἐν γάρψ καὶ ἐλαίψ κειμένους. GUYET. Lege *κατακχυμένους*. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Κατχεῖν) Rursus infra Z. Tr. cap. 37 f. & Φιλοπ. c. 17. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Quod si inverso ordine legas ἡτουν τὸν οἶνονχον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμούς. REITZ.

ead. l. 7. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελὲς) Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ *habitus, apparatus*, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit apparatus, statim per partes enarratur. REITZ.

ead. l. 8. Πορφυρὰ) Lege *πορφυρᾷ*. GUYET. Πορφυρὰ scil. habebat S. Sed vett. recte *πορφυρᾷ*. REITZ.

ibid. Ἐμβάλλομαι) Vulgatam iterum potiore arbitror. Vide, quae notavi ad Amor. cap. 47, *γυναικας ἐξηρτημένας λίθους* &c. REITZ.

ead. l. 12. Δεῦρο) Quid hoc *δεῦρο* sibi velit, nemo, credo, expiscetur. SOLAN.

Pag. 191. l. 16. Τὴν ὄψιν ἰκανῶ) Salmurienfis τὴν ὄψιν *ιταμῶ*, facie impudenti: quam lectionis varietatem miramur praetermissam a diligentissimo ceteroquin Reitzio.

Pag. 192. l. 7. Εἶτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ) Benedictus, sive aliquid, sive nihil ex me faceret, ut voces palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileenses, qui *parum curans mei iacturam* &c. quos verissime afflecutos cenleo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, si quam mei partem illa imminueret ac corrumpere-

ret, *necne*. GRON. Plane diversa Gronovianae explicationi tradit L. Bos in Observ. Crit. pag. 45, ubi propositis Aristophanis verbis (ex eius Plut. v. 194—6.) 'Ἄλλ' ἢν τέλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκαταίδεκα. Κὰν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται, ait: Quid hic fit ἀνύσῃ, cognosci potest ex opposito, ἐπιθυμεῖν λαβεῖν, nimirum impetrare & obtinere, quod quis cupit & rogat. Elegans usus huius verbi est in hoc significatu, sed ad eum non semper attenderunt interpretes. Occurrit apud Hesiod. in Ἑργ. p. 395, — καὶ μὴδ' ἐν ἀνύσει, & nihil obtineas, vel impetres. Non satis accurate vertitur, & nihil efficias. Lucian. Asin. (h. l.) κακαῖος οὐδ' ἐν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνῃ ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ. Ubi nec Benedict. nec Basileenses recte ceperunt sensum. Benedict. Qui non curans, five aliquid, five nihil ex me faceret. Basil. Qui parum curans mei iacturam &c. Existimet ego, ἀνύσει hic etiam obtinendi significatum habere, ἀνύσει τι ἐκ τινός, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus est in Antholog. quem etiam in The-
sauro adduxit Steph. ἡνυσάμην τοῦτο ἐκ τῶν Μοιρῶν, haec impetravi a Parcis. Verterim igitur verba Luciani: Et ille nihil curans, five etiam obtineret illa aliquid a me, five non, accipit mercedem. Sic perficere Latinis est obtinere. Terent. Eun. Act. I, Sc. 2, (v. 99.) quam ioco Rem voluisti a me tandem, quin perfeceris? — Gesnerus recte iam dedit, impetraret; ei-
que assentiens Gronovium minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro conficio, consumo quoque sumtum, perdere possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se iam strenuum gloriatur mox ipse. REITZ.

Pag. 193. l. 8. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου) Mira phrasis; quid est χρὸς μύρου; SOLAN. Ἐρωτὶ legendum omnino. Guyet. Bene, sed mallet χρίσματι, ex cuius compendiosa scriptura mon-
strum χρωτὶ prodiisse mihi verosimilius videtur. REITZ.

ead. l. 17. Προσκαλουμένη) Mallet προκαλουμένη. SOLAN.

Pag. 194. l. 4. Τὸ φεύγον) Τῷ φεύγοντι legendum videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἐπιδειξόμενος) Veneta utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δὲ κατοχρήσατό μοι δεινῶς) Scribe, κατοχρή-
σατό μου δεινῶς. GRAEV. Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum viro cl. μου pro μοι, cum passim καταχρά-
σθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20, τοῦτο συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται &c in Mortuor. Dial. XIII, § 5, ὡς δὲ κατοχρήσθαι μου τῇ περὶ

παιδων (παιδείαν recte edidit Hemst.) φιλοτιμία. In verbis mox insequentibus, καί ποτε ἔλθων ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλαι τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, interpres insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse id me docuisset. IENS. Μοῦ P. & L. uti probe viderat vir clarissimus. Vide Ένυπν. c. 3, & N. Δ. XIII. SOLAN. Quod eruditiss. Solanus ad confirmandum genitivum Somn. c. 3 adducit, plane nihil est: ibi enim legas, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατηρξάτο, α κατάρχομαι, non α καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Iuni.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem, quae lensius ibidem subiecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa affirmat. In Dial. enim Mort. XIII illud μου non pertinet ad καταχρητο, sed φιλοτιμία μου cohaerent. Et in tertio loco de Lucio nihil quoque varietatis adiecit, neque ibi χορηγῶ καταχρῶνται emendat. Quare lensio assentior, vulgaram omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at cum iidem bis alibi quoque μοι cum edd. habeant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem sanis causae foret. Immo vero, quis ait καταχράομαι potius genitivo gaudent? Et cum simplex χράομαι dativum postulet, ut vel pueris et syntaxi notum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construant, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dativus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μου legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae Stephan. iam dedit, vid. & Herodian. VIII, 4, 22, Aelian. III, 13, & IX, 9 pr. Dion. Halic. Ant. VIII, pag. 487 med. ἀλλὰ καταχρησθῆ μοι &c. Sed καταχρῶνται in libr. Apocryph. Epist. Ieremiae v. 28 iungitur accusativo. Quare eo magis miror Graevii festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit. REITZ.

ead. l. 17. Ὡν — διδάξας) De hac periphrasi per participium vid. ad c. 30 huius Dialogi. REITZ.

Pag. 195. l. 7. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς) An legendum ἐν πάντων; GUYET. Ἐν πάντων ὀφθ.) Inferui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est, quam ut ideo hic apologiam parem. SOLAN. Καὶ ἐν πάντων merito legit Solanus, cum Guyeto, & parum aberat, quin inferuissem. Sed quia nusquam comparet ἐν, abstinui. Interim oportere inferi manifestum est. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπὸ χελώνης) Plerumque alias omittitur praepositio. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 6. Sed addit eam etiam Theocr. Eid. V, 95, αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρὸ τοῦ λεπτίμου, illa quidem habent tenuem ab illice corticulam. REITZ.

Pag. 196. l. 12. Φύλλα) I e. ramos. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ἀνθέων) A ramis. GUYET.

Pag. 197. l. 1. Ἐνδον) Lege ἐνθεν. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ γὰρ δραμὼν πρὸς τὸν ἀρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἐτυχε δὲ τῇ θείᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλαγον κατὰθεν ὅτι γυνή με θεσταλὴ — χρίσματι μαμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσσει) Ridicule interpretes, vertens, Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me a Thessala — ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuisse asinum, illud κατὰθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse verum, (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc locum sic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius asinus, quemadmodum denique in theatro propositus, ut ibi cum homine femina congrediretur, visis rosis, iisque comesis, repente pristinae humanae formae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore; cum alii eum tanquam praestigiatores igni cremandum censerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum ego, inquit, accurrens ad provinciae praesidem, aderat enim forte spectaculo, ex inferiori parte (theatri scilicet, unde se ad Praesidem superius confidentem obvertebat) memoravi, feminam Thessalam, Thessalae servam, me venefico unguento delibutum, fecisse asinum. IENS.

ead. l. 10. Κατὰθεν) Vide Iens. SOLAN.

ead. l. 14. Γεγονός) Frater monet emendandum γεγονός etsi prius edd. REITZ. Haud male Reitzius rescribi iussit γεγονός & sic omnino exaratum videmus in Ms. Reg. 2955.

ead. l. 16. Πατὴρ μὲν — Γάιος) Quomodo ista cohaerent? pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius. Interrogaverat Praefes primo de nomine novi ex asino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque suum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura orationis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi velle, fratri autem meo Caius? Itaque in versione ipsum hoc nomen s. praenomen potius, supplevimus. Ceterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, eiusmodi, πατὴρ μὲν ὅστις μοι — hic nominavit patrem & avum forte, & perrexit

deinde, ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάιος. Patrem & forte avum ab eo appellatum, satis responsio Praefidis indicat: sed qui potuit dissimulare suum? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quatenam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα, quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta, & consilio omissa, ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret: at ille certe debebat curare, ut melius cohaerent cetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit, ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse! Illud quidem apparet, Photii etiam tempore Λουκίου Πατρῆος solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, plenior. Vid. Cod. 129, p. 165 Hoeschel. GESN.

Pag. 198. l. 4. Πατρὶς δὲ ἡμῶν Πάτριαι.) Lucius Patrensis. Phot. Biblioth. GUYET. Hinc apparet, hoc opus esse Lucii Patrensis, sed compendio expressum. LA CROZE.

Pag. 199. l. 12. Φθείρει ὑπ' ἐμοῦ.) Lege ἂν' ἐμοῦ. GUYET. Recte Guyetus ἂν' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exulare iubeat, non potest φθείρειν aliud, quam *faceffere hunc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I, Ep. 13, p. 56, τῶν ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34, p. 142, προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρα (alias ἄβρα scribitur.) Habet vero indignationis notam, ut recte Bergler. ad Alciphr. Epist. prior loco adductam, ex Aristophane, Arriano, & Luciani Dial. Meretr. XV probat; ubi ἐκφείρου rursus ita positum videbimus. Quod igitur Bergl. Frischlinum reprehendit, qui illud Aristophanis in Plut. 610, τότε νοστήσεις νῦν δὲ φείρου, male verterit, *nunc pendaris*, cum sit vertendum, *tunc redibis; nunc autem i in malam rem*, neque iniuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula apud Aristoph. excludi potest, sequitur enim, αὐτὸ δὲ ἐὰν κλάσιν μακρὰ τὴν κεφαλὴν. Ibid. supra v. 598, ἀλλὰ φείρου, καὶ μὴ γρύζης, quoque vertitur, *sed percas, nec verbum musses*. Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati aiunt, *loop voor den hoekoek*, quod tamen est apertius, quando eis post imperativum additur. REITZ.

Pag. 200. l. 1. Σύρειν.) Caudam trahere. GUYET.

ead. l. 9. Τὴν — συμφορὰν) Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset*. Μέσσην esse συμφορὰν, apparet etiam Herod. I, 32 med. πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπος (optarim invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορὰ. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde Aristophan. Eq. 652, δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσπηγελμέναις Εὐαγγέλια δύειν. Diserte hic Scholiastes, μέσσην, αἰτ, ὄνομα ἡ συμφορὰ. Etiam Lyfistr. 1288, ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. GESN. Locus Herodoti ab Gesnero indicatus, in ed. Steph. p. 14 sic legitur: Οὕτω ὢν, ὃ Κροῖσος, πᾶς ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορὰ· cuius hanc ad verbum interpretationem Steph. apposuit margini, *omnis homo est ipsa calamitas*. At si iam ἀνθρώποις cum Gesnero legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii: nam πᾶς cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt Aristophanis verba ab eodem prolata. Quae in Equit. tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de Ambiguis p. 87, Tit. *casus*. Alio sensu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum est, hominem ipsum dici συμφορὰν nam & sic Sophocl. Aï. Flag. v. 68, Θαρσύν δὲ μέμνη, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἀνδρα· quod vertitur, *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturbaberis*. Proprie: *Ne accipe pro inexpectato ac timendo casu illum virum*. Quo tamen haud contendo, eundem significatum esse in Herodoto; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi, in ed. Herodoti Gronoviana, item Aldina & Camerarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V ad Graec. p. 71, sicuti & ἀνδραποῶς, (quod mihi humanissime indicavit P. Wesseling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non ausim: etsi relecta Gesneri nota iam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὁ γίνεταί ἀνθρώποις, συμφορὰ ἐστὶ, & sic πᾶσα locum non habere. Sed recte iam credo Horreum Obs. Crit. p. 42 exponere πᾶς ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορὰ, *omnis, i. e. totus homo (ipsa) calamitas est*, idque exemplis propemodum probat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ ὄνου περιεργίας) Non videntur sibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρακτὸς & ὄνου περιεργία, etsi conferas illam supra exclamationem novi asini, c. 15, ὃ τῆς

ἀκαίρου ταύτης περιργίας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακροῦ Attice scriptum pro μακρᾶς, ut post initium huius libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur; licet eius rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum potest concoquere, veritat, ex longis atque inanibus afini laboribus: quibus & me iam defunctum gaudeo. GESN.

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 1. ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ) Exstat libellus hac inscriptione: *Luciani Samosatensis* Ζεὺς ἐλεγχόμενος, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Dīs, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papismi idololatria, praedeterminantismus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore M. Io. Wilhelmo Peterfen Lubecensi. Giesſae Hassorum 1674, 4, pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imageretur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, iuvare possit. Ponit ille quidem totum libellum, sed Latine ex Vincent. Obsopaei versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione possunt, & controversiis intentus, quas acerbius tractat, quam ab ἀποκαταστάσεως praecone expectares: nempe iuvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus. GESN.

Pag. 202. l. 3. Εἰ ἀληθῆ) Respicit Homeri locum Iliad. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄφουκτα) Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φευκτὸς dicitur, & ἀνέκφευκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret: tamen rectius est, quod marg. A. 1 W. habet ἀφουκτα, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, & Nostro alibi sic centies effertur, ut supra Deor. Dial. XVII, cap. 1 f. συνέλεις ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν. Hermot. cap. 79, ἐς ἀφουκτα ἐμβαλεῖν. Quom. Hist. cap. 62, ubi ἀφουκτα quidem edd. habebant; sed Solan. correxit, ex ipso Luciano complura afferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. II non semel, ut mox c. 18, p. m. ἀνάγκη ἀφύκτῳ. Item de Gymn. c. 2, ἀφουκτότεροι εἶεν. Ibid. c. 29, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. Rurfus c. 32. De iust. c. 2 f. De Dipl. c. 2 f. &c. Aristot.

phan. Nub. 1043, ἔχον λαβὼν ἀφικτον. Et passim. Sed ἀφικ-
κτως afferens Stephanus, ἀφικτος similiter se nondum inve-
nisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi
Solanus, qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit;
etsi, inquam, bis iam in edd. ἀφικτον (interdum & corrupte
ἀφικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani alio-
rumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit
parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γεινομένη) Homer. Il. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει) Haud immerito Solan. ad-
scripserat, etiam sic legere *Flor. & Coll.* Quia non in Odyss.
sed in Iliad. γ, 336, hunc versum reperit. REITZ.

in Schol. l. 3. Ὁ θεός) Sic bis sine accentu scriptum inveni.
Forfan dedita opera, quia in antiquissimis monumentis
accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quo-
que ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen apposti erant.
REITZ.

Pag. 203. l. 9. Οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλωθὰ, Λάχεσις, ὀΐ-
μαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν) Mutilus simul & vi-
tiosus ad haec verba legitur Scholiastes: Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων
ἠπόρησεν. εἴτ' ἄλλό τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς
μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διδὼς ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας,
ἐποίησε τὸν Δία — περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Possumus
haec ita suppletes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία
ἀπορούντα περὶ αὐτῶν ἀποκρηθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito,
quin haec genuina sit Scholiastae commentatio. Plane id,
quod hic ab Scholiasta ita suppleto dicitur, ab Luciano in
hoc Dialogo fit. IENS.

Pag. 204. l. 4. Τὸ περὶ) Ex Mss. Ox. P. & edd. l. & Ven. 2.
est illud τὸ, reliqui enim libri habent πότε, quod mihi est.
SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμήρου ἐπῶν) Hom. Il. θ, 18 & seqq. SOLAN.

ibid. Ἐν οἷς) Cod. Ox. α, quod minime spernendum, quam-
vis repugnent ceteri libri. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Homer. Il. θ, 18 — 27. SOLAN.
Quia ἀναρτησόμε. recepi, etiam versionem ad id accommodavi.
Gesnerus, vulgatam secutus, dederat, *tanquam qui aurea
quadam catena suspensa habeas universa*. At cum mox quo-
que sequatur futurum καθήσκειν, manifestum est, minas illas
utrobique ad futuram actionem pertinere: cumque postero-
re demum loco dicat Iuppiter, se catenam demisurum, non
poterat ante narrari, eadem se omnia iam sursum traxisse,

ante quam eam demississet. Non igitur dolebit, spero, vir humanissimus, me hoc mutare ausum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti significationem habentem, admitti posse, nec exempla defunt, ubi sic futuro iungitur; ut ap. Diod. Sic. init. L. 2, Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράφομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & aor. indic. pro eiusmodi futur. Homer. Il. Δ, 161, — μεγάλη ἀπέτισσαν (ἀπέτισαν Clark. & Barnes.) magno luens, (luerint.) Et Herodot. I, X, p. 5, monente Horreo in Obs. Crit. pag. 19, ἐν τῷ ἔχουσα τίσασθαι τὴν Κανδαύλαια. Ubi Horr. vel nimius est in probandis eiusmodi aorist. infin. Sed cum futurum invenerim, id eo facilius arripui, utpote hic accuratius. In aliis enim exemplis paulo alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἐφης) Quod Fl. hic ἔφησα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra cap. 10 eadem cum ceteris: at cum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil mutuo. REITZ.

ibid. Μὲν τὴν) Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in impressis est, τὴν μὲν. SOLAN. Τὴν μὲν) Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum Solano praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκπρεμαννύμενος) Et si probum quoque, quod in Ox. est, ἐκπρεμαμένους servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen Nostro inusitata. Sic supra Tox. c. 6, ἐκπρεμαννύμενοι, ubi idem ex Thucydid. VII probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτῇ κεν) Homer. Il. Θ, 24. SOLAN.

in Schol. col. 1. Τοῦ Διὸς &c.) Hoc Schol. male relatum ad verba τοῦ λίνου αὐτῶν, in sedem suam restituit Solan. REITZ.

Pag. 205. l. 4. Γούν) Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7, βούλει γούν ἐπαγάγω sed memor, δὲ cum illo tories confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra Imag. c. 15 f. ubi bis δ' οὖν sine varietate legitur. REITZ.

ead. l. 6. Θεωροῦσα) Elegantius in veteri Codice scribitur: Δοκεῖ δ' οὖν μοι Δικαιότερον ἂν ἢ Κλωθὴ μεγαλαυχῆσθαι, ὥς καὶ αὐτὴν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἄλλοις ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe iustiore causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attrahit suspendet ex fuso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgati θεω-

ρουσα, quod quidem ferri potest; sed Ms. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. GRAEV. Αιωρουσα etiam Mss. Ox. P. & L. In reliquis θεωρουσα, minus eleganter. SOLAN. Αιωρουσα) Lubens arripui, quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Gesner. vulgatum θεωρουσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αιωρουσα potius ob oculos habuerit. REITZ.

Pag. 206. l. 14. 'Ο δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν προῖδον ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη· περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησὶν) Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac? Reddendum fuit, ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia. IENS.

ead. l. 15. 'Ημῖν προῖδον) Secutus sum scripturam Ms. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. SOLAN.

ead. l. 16. Περιττὰς εἶναι) Et hic in impressis additum erat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exulare iussimus. SOLAN.

ipid. φησὶν) Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. GUYET. Deletum etiam voluit Solan. sed immerito. At quia omnes edd. & Scholiastr. habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat Iuntinae, ας φησὶν deleat; sine dubio significans, utrumque verbum in eodem abesse, & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione Gesn. parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. REITZ.

Pag. 207. l. 2. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα. GUYET.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Utrum οὐ δυνατόν; non responderem, si invenirem. REITZ.

ead. l. 9. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω) Hic iam constanter γοῦν, & recte, non δ' οὐν. Conf. supra c. 4 f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa coniunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelotio, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. cap. 80, θέλεις διηγῆσθαι; Scyth. c. 9 pr. βούλεσθαι οὐν ἐπαγάγω ἥδη. REITZ.

ead. l. 12. Ἀντίδοσιν δὲ τίνα ποιοῦμενοι) Locus palam corruptus, quem ego sic refingo: ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δὲ τίνα ποιοῦμενοι ἢ τ. α. τ. β. SOLAN. Ego omnino cum O. expungerem illud δὲ, vel in τε muta-

rem, ut cum καὶ cohaereat, si ante ἢ velimus μάλλον intel-
ligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle
Deos, aut bona ab ipsis emere, (cum fateatur Iuppiter, eos
nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo
sensus verborum Iovis unice petendus, & ex eo satis intelligi
potest, etsi non satis pateat, quomodo verba sint constituenda.
Et video, Gesn. τὸ sed etiam in versione sua delesse. REITZ.

ead. l. 13. Ἡ τιμῶντες) Apparet ex interpretatione nostra,
omissum nos putare in priore membro μάλλον, ὅσον, vel simile
quid, quod ante τὴν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph.
Nef. 1420, Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τε
κλᾶειν. Thucyd. II, 89, Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει το-
πλέον πίστευσι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videba-
tur nobis ex tota serie apertum, removeri a causa sacrificio-
rum χρεῖαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ἀνέσθαι, relin-
qui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est Iov. Trag. c.
46, Οὐλοῦν ἔφρατ ὅμᾳς τότε ὁ ἀνεμος — ἢ οἱ ἐρέττοντες. Et in
ipso fine eius libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυ-
ρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. GESN. De omisso μάλλον, sed
facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. c. 3.
17 f. REITZ.

Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι) Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῆς
ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς δυσίας, χρηστότητι δὲ τινε
τῶν ἀνθρώπων τιμῶντων τὸ βέλτιον. Hoc satis est, si etiam dicis,
nullius utilitatis causa facta fieri: verum bonitate quadam homi-
num, quod praestantius est colentium. Sic recte interpres, colen-
dum scil. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. iuberet me non
praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνη, pro χρηστότη-
τι: hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, de-
clarat enim memorem, gratum & benevolum animum pro-
pter accepta beneficia. Sic pag. 123 idem Codex pro καὶ τι-
μαῖς γεραίροντες, scribit δυσίαις γεραίροντες. GRAEV.

ead. l. 3. Καθ' ὅτι) Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῆς τοὺς
θεούς: non καθ' ὅτι, ut vulgo. IENS.

ead. l. 17. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν) Hom. II. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Τὸν Ἀπόλλω) Apollo inter pastorum numi-
na numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pa-
visse dicitur. Virg. — & te memorande canemus Pastor ab Am-
phryso. COGN. Cum l. mox c. 6 med. item c. 10 in Iov. Trag.
& alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam eius ratio-
nem hic habendam patet. Grammatici quidem aiunt, Ἀπόλ-
ω pro Ἀπόλλωνι esse poeticum, per Doricam apocopen;

sed Atticis quoque familiare, Aristophani, Platoni, Xenophonti. Vid. ap. Maitrair. de Dialect. p. 22 B. ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. REITZ.

Pag. 210. l. 5. Χρόνου) Non improbum est illud χρόνου, etsi ab Oxon. Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. Tim. c. 3 & 23. Et Hemst. not. ad locum priorem, ubi id ex Aristid. quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronuntiat. Conf. tamen & Amor. cap. 26, ubi variat scriptura in ἀκαρῇ, ἀκαρῖ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere Alciph. III, Ep. 25, καὶ τὸν χρόνον οὐδὲ ἀκαρῇ θέλεις ὄρεσθαι. REITZ.

Pag. 211. l. 6. Ἐκείνου) Sic P. & L. melius quam ut in impressis est, ἐκείνη. SOLAN. Ἐκείνου) Solanus iam delebat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνου reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit, quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnauerim, nec diffitebor, ἐκείνου mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκείνους eodem casu iungi amant; vid. Aristoph. Plut. v. 84, ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebebat vulgata, ut patet ex versione Gesneri, nihil eam moverim. Immo accuratius rem consideranti facilius mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνου ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis — ὦν invenisset, alterum in — η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὦν ὦν haberent, cederem, ut cessi mox in τοιαῦτα pro τοιαῦτα recipiendo. REITZ.

ead. l. 9. Τοιαῦτα πρὸς μὲ) O. P. & L. In impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ἧς) Iam cett. edd. Florentinae consentiunt, ἐφ' ἧς pro ἧς exhibentes. Conf. supra c. 4 med. REITZ.

ibid. Ἐκτὸς) Sic O. & P. In impressis deest. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Καὶ δυσταῖς) Sic etiam Mf. O. & L. In reliquis τιμαῖς. SOLAN.

Pag. 213. l. 14. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φησὶ) Ita O. & P. Mf. In rel. εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. SOLAN. Εἰ μὴ ἀπὸ τοῦτο φ. Marcil. Non male; sed post inventum ἐκτὸς iam non utimur. REITZ.

ibid. Ὁ) Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθὼν. In impressis deerat. SOLAN.

Pag. 214. l. 2. Καθεύξας) Anne varia lectio ἐγχευόμενος ex glossa nata videtur, quam quis καθεύξας minus intelligens, dein assumsit? REITZ.

ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσαντα, καὶ παραδῶσει τῇ αἰχμῇ) Perspicuum est & ex sequenti παραδῶσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. IENS. Vide Herod. I, pag. 9. SOLAN. Plane assentior Iensio ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim, non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post coniunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδραστός) Archivorum rex, unus ex septem du-
cibus, qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum
Polynicem. COGN.

ead. l. 7. Λαῖον) Eurip. Phoeniss. 18. Oraculum ipsum ex-
hibet Scholiafles Aristoph. (167 G. F.) quale ab Apolline
redditum. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ σπεῖρς) Eurip. Phoen. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιτοῖτε) Etsi vulgata non vitiosa, elegantius
visum ac potentius, quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῖτε, i. e. non vi-
deo, quo iure mercedem repetere possitis. Quae vera vis optativi
est. REITZ. Sed tum scribendum foret ἀν ἀπαιτοῖτε, probe
monente cl. B. de Ball. Quare nihil mutamus. Vulgatam reti-
net etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 215. l. 1. Τὸν Ἄλυν) Halys Paphlagoniae fluvius ma-
ximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappado-
ciam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc.
L. III, Ovid. IV de Pont. COGN. Τὸν Ἄλυν — ἀρχὴν καταλύ-
σει) Vid. Herodot. I, p. 13. Notum est oraculum. Vid. Ἐπισκ.
cap. 11. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτοῦ) Ita edere nihil sum veritus, cum in edd.
αὐτοῦ laevigatum invenirem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρρεῖα κρέα) Apud eund. Herod. p. 11. Pro χελώ-
νης autem in O. est χελώνη, in Coll. vero χελώνεια. SOLAN.

ead. l. 6. Χελώνης) In ed. Hag. vir doctus χελώνη emenda-
rat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam Herodot. etiam
χελώνη dicit, tamen in eius verbis, quas legas pag. 20 D. ed.
Steph. praeter historiam nihil est praesidii; nam hic utrum-
que substantivae extulit, scribens: χελώνη καὶ ἄρτα καταλύ-
σας ἐμοῦ ἔπειτα αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκίῳ. At cum in vulgata
Luciani nihil sit difficultatis, cum facile κρέα ante χελώνης
denuo intelligas, eam servavi intactam. Deinde tamen Iov.
Conf. c. 30, ἄρτια κρέα καὶ χελώνη ἔσεται habemus; ubi cum

utrinque nominativus sit, etiam hic utrinque accusativo utendum dixeris: sed quis ait ita servilem in huiusmodi esse stili rationem, ut varietas in hisce nulla admitti debeat? REITZ.

Pag. 216. l. 11. Δρὺν τινα πολλάν) Lucret. L. VI. MARGIL.

ead. l. 12. Ἰστὺν) Cur ἰστὺν *malum navis* receperim, pro vulgato ἰστίον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quænam corpora fulmen disiicere amet. Sensisse id videtur Gesnerus, qui sponde *malum* convertit; cum ante, *navis velum* satis frigide, sed ad vulgatum accommodate versum esset. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Σέ τε καὶ) Non. . s recte abest illud τε in O. Euphoniae enim causa hic merito compareret, & alibi etiam saepe ante καὶ poni amat. Vid. supra ad Tox. cap. 30, & de Merced. cond. c. 26. Sed occurrit millies. REITZ.

ead. l. 4. Ἀριστείδης) Notum est, quod de eo Corn. Nep. in eius vita c. 3 scribit, *Hic qua fuerit abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae eius publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* REITZ.

ibid. Καλλίης) Vide Τιμ. c. 15, & not. Patrimonium dissolvissse & libidinosum fuisse, ait Scholiastes Aristophan. 232 D. eoque nomine a Comicis exagratum. SOLAN.

ead. l. 6. Μειδίας) De hoc consule Scholia ad Z. Tr. cap. 48. SOLAN.

ead. l. 8. Μέλιτος) Vide Ἀναβ. c. 10, & Δημοσ. c. 11, ubi recte Μέλιτος, uti & apud alios auctores scribitur. Diogen. Laërt. p. 42 & 43. Plat. pag. 1 A. & passim in Apol. Socr. In omnibus antea hic, & Δικ. cap. 6, prave legebatur Μέλιτος. SOLAN. Μέλιτος pro vulgato Μέλιτος legendum, etiam Guyetus monuerat. REITZ.

Pag. 218. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) Loge μάλλον ἤ. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀπὸ) An uxorem aliquis alius fecerit, nescio. Vid. Θυσ. c. 5. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Τινὰς) Studio accentum servavi, qui in edd. aderas, propter emphasin. REITZ.

Pag. 220. l. 9. Ἀφύκτω) Sic iam edd. recte, cum supra c. 1 ἀφύκτω scriberent: quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset. Vide, quæ ibi notamus. Non tamen est δύναται, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quæ saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum

Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. REITZ.

ead. l. 14. Σισύφου) De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege Virg. VI Aen. Ovid. XVI Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* COGN.

Pag. 221. l. 7. Ἐπίτονον) Wessel. coniicit *ἐπίτονον*. Probe. REITZ. At sic iam legitur in ed. S. & B. 4.

ibid. Ἀμοιβὴν) Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ εὐμοιβὴν exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam, nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe οὐκ ἀμοιβὴν τὰς μοίρας βίον βιοῦν significare, & *Parcas etiam fatalem vitam agere*; sive ad verbum, *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*. Et sic iam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paulo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγαπήσομεν) Iam dictum non semel supra. Vid. *saltem Tox. c. 3 & 62.* REITZ.

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. ΕΡΜΗΣ) Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τρυγῶδες, κατακλίσας τὴν αὐτοῦ χεῖρα, ὥς φασι, νῦν παρὰ Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III, pag. m. 217. LA CROZE.

ibid. ὦ Ζεῦ) Exordium ab attentione & rei magnitudine. COGN.

ibid. Καὶ καταμύνας) Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii iambici. 1) ὦ Ζεῦ &c. 2) Ὀχρὸς. 3) Ἐμοί. 4) Μὴ καταφρονήσης &c. hexametři. 1) Ναί. 2) Γουνοῦμαι. 3) Ἐξαῦδα. 4) Τίς μήτις. 5) Ἥ τί &c. senarii iambici. 1) Οὐκ ἐστίν. 2) Οὐδέ. 3) Ἥς οὐκ. 4) Ἀπολλόν. GUYET. Cum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui Guyeto monenti, versufque ex eius praecepto ordinavi, qui in edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec Solanus, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametři quidem ab Ναί πάτερ ad Ἥ τί βαρὺ in *Par.* iam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui iambi non ita divisi erant in eadem. REITZ.

cad. l. 3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα) Socratis scholae obiectus pallior ab Aristophane in Nubibus passim; v. g. v. 104, τοὺς ἀλαζόνες, τοὺς ὀχρίωντας, τοὺς ἀνυπαδόντους λέγεις. Add. 1110 &c. GESN.

cad. l. 4. Ἐμοὶ προσανάθου) Ex Tragico haud dubie desumpta haec sunt. SOLAN. Hemsterh. in marg. adscripserat videndum L. Bos in Ep. ad Gal. I, 16. Is vero ad verba Apostoli, Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, *te rade gaan*: eleganter enim προσανατίθεσθαι τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium*, *exponere alicui arcanum suum*, & *super eo ipsum consulere*. Sic ap. Lucian. in Iov. Trag. h. I. ἔμοι προσανάθου, λάβε με σύμβουλόν ποῶν; &c. Aliud exemplum ex Diodoro habet Gul. Budaeus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex L. Bos. REITZ.

cad. l. 5. Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου φλυαρίας) Ex Comico desumpta videntur haec ultima Mercurii verba. SOLAN.

cad. l. 6. Ναὶ πάτερ) Parodia ex variis Homeri locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. SOLAN. Ναὶ πάτερ) Homer. Il. Θ, 31. Solan. Nisi quod pro Ναὶ πάτερ ap. Hom. legatur ὦ πάτερ. Sed & in seqq. alia ab Luciano commutata & ad institutum suum accommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. REITZ.

cad. l. 8. Ἐξαύδα) Homer. Il. A, 363. SOLAN.

cad. l. 10. Ὀχρος) Scribe, ut in Mf. habetur, ὄχρος δέ σου εἶλε παρειάς. Est ex Iliad. Γ, v. 35, ubi est μιν, quod omnium est casuum. Mox scribe ex Euripidis Oreste, ἢς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος. Dein idem Codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείῃς ἐρεῖς. Mox ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν exponit verus Scholion ineditum ὑποτραγωδεῖν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexica annotarunt. Iuppiter ἐπετραγώδει, illi vero non poterant ὑποτραγωδεῖν. GRAEV. Ὀχρός τέ μιν εἶλε παρειάς, est in Homeri l. c. τέ etiam edd. Luciani, non δέ. REITZ.

ibid. Σου) Cod. Mf. Ox. & utraque Ven. recte. Reliqui libri σ. SOLAN.

cad. l. 11. Οὐκ) Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Iovi adaptans, adscribam: Οὐκ ἔστιν οὐδέν δεινόν, ᾧδ' εἰπεῖν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος ἢς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις. Ultimum versum iterum habes in fine Ὀκ. v. 167; ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide Muretum Var. Lect. VIII, 16. SOLAN. Haec omnia ex Euripid. Oreste I & seqq. Solan.

Immo mutatis personis. Sic ubi versu tertio Eurip. habet ἀνδρῶν φύσις, Noster ἡ θεῶν φύσις fecit &c. REITZ.

ibid. Ὡς εἰπεῖν) Ὡς alias legitur. GUYET. Nullam invenio ed. quae ὥς habeat, licet inspexerim *Fl. Ald. l. H. Fr. P. B. 1. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl. & B. 1.* ὧδε cum iota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit, ὧς εἰπεῖν alios auctt. amare. REITZ.

Pag. 224. l. 3. Ἀπολλων) Haec & sequentes parodiae Euripidis ex quibus fabulis desumptae sint, mihi non constat. De ποιμίσσον vide Rhef. 669. SOLAN.

ibid. Ἀρχὴ λόγων) Incipis. GUYET.

ead. l. 4. Ὡ παγκάκιστοι) Senarii. GUYET. Sed hos *Par. ed.* iam divisit. REITZ.

ead. l. 6. Οἰκείων) Etsi οἰκείων quoque erat in *P.* quam sequimur describendo. (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) & ex *God.* suo quoque sic legi videtur velle Graevius, nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum censerem; nam cum versus sit iambicus, cur trochaicum ei intruderemus? REITZ.

ead. l. 7. Τί [μοι] ῥέξεις;) Versus hexameter est e veteri poeta: τὸ μοι additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a Luciano ipso. GUYET. Recte iudicat Guyetus: quare μοι seclusi quidem, ut versus dimensio appareret, non tamen expunxi, quia studio videtur intextum. REITZ.

ead. l. 9. Ὀργάν) Quia Euripideum est, pro ὄργην, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 13. Ἥτις ἐστὶ σοι) Pleonasmus horum verborum (nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat Davis. ad Cic. De nat. Deor. I, c. 26, p. 65. Quem, indicante in margine Hemsterhusio, consului, exscribere nolo, quia hic notarum habemus satis. Conf. Gall. c. 12. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ εἶσθ') Versus senarius. GUYET.

Pag. 225. l. 6. Σάτυρον) Antiopam decepturus, quam c. 5 nominat: Νύκτει erat filia. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλου του) In vet. quibusdam edd. haec ita continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset, velut ὅστις plerumque iunctim scribere amant. Sed του sine accentu pro τινος valere, si quem fugit, adeat nos *supra* ad Tyran. c. 11, Gefner. ad Quom. Hist. cap. 51, Hemsterh. ad Prometh. c. 7; addatque Amor. c. 27, & Herodian. II, 3, 12. REITZ.

§16 ANNOTATIONES

ead. l. 10. ὦ μακαρία) Verba Iovis ἑνστιχα videntur, sicque corrigenda & ordinanda:

— — ὦ μάκαιρ'

Ἦτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς

Οἷσι δ' ἀμέτερα πράγματ' εἶναι· ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. GUYET.

ead. l. 13. Ἐν ἐσχάτοις) Senarii Ἐν ἐσχάτοις &c. Καὶ τοῦτε &c. Ἔστωκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἐστὶ.

Καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἂν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἡμελῆσθαι. GUYET. Non male quidem Guyetus rursus coniecit, & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicunque versus vestigia apparent, nihil de suo adiecisse Lucianum, quod & alibi eum fecitasse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut eiusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi ipse ait, se hoc vel illud poëtae afferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. REITZ.

ead. l. 14. Ξυροῦ) Mf. Ox. ξηροῦ νῦν, quod nihili est. Vide Iliad. K, 173, — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & iam in proverbium abierat. SOLAN.

Pag. 226. l. 1. Αὔθις) Ex Mf. Ox. inferuimus. SOLAN. Non diu haesitavi in recipiendo illo αὔθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὔθις clamant, etiam priore loco idem requiri. REITZ.

ead. l. 4. Θάρσει — θεοῖς) Senarius. GUYET. Parodia Euripid. in Phoen. 118: Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτε — παραλυπεῖ) Mff. Regg. 2954. 2955. & 3011. Vulg. παραλυποι.

ibid. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Sunt histriionum nomina, ut infra. COGN. τῶν τραγωιδιῶν ὑποκριταὶ fortasse. GUYET. De his vide Men. c. 16, & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, Plut. 1544, 1; 1558, 2; 1579, 2; 621, 1, & 1405 f. diu vixit. Vide etiam A. Gell. VII, 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit. Vide Demosth. p. m. 168 C. cum Aeschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. SOLAN.

ead. l. 8. Τιμοκλῆς — Δάμις) Timoclem Stoicum nullibi, nisi apud Nostrium, invenio. Hetoemocles Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de Merocond. librum scribit. Vide not. ad Mierd, c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Προνοίας περί διαλεγέσθην) Res & cardo totius negotii, prudentia. COGN.

ead. l. 14. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν) Non quidem arbitror huius verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Iac. Elsner. in Ep. ad Rom. XV, 30, ubi συναγωνίσασθαι μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II, p. 97, item III, p. 219, tradidisse, id significare primo, socium esse & adiutorem in belli certamine; tum, adesse periclitanti in iudicio, docente Biseto ad Aristophan. Theſmoph. v. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adiuuare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et Isocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphy. de Abstin. L. IV, § 13. Adderem Ioseph. Antiq. XII, 1, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In edd. Luciani autem ita promiscue se offert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις Herm. c. 18. Sed συνουσίαις ibid. c. 20. Conf. mox c. 6, ubi rurs. ξυνέλθετε & συνέλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in Timone intra 34 paragraphos octies σύν, quinquies tantum ξυν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis nunquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συλλάβοιμι, nunquam invenī ξυλλαβ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλάβοιμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi Solanus id faciat. REITZ.

ead. l. 3. Μετέωροι πάντες) Eos metaphorice quasi in aëre suspensos vocari, qui in magna versantur expectatione, si non satis notum est, conferas mox Icarom. c. 3 f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac Demosth. encom. c. 28, καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et Alciph. 2, Ep. 4, p. 250, πάντα μετέωρα εἶναι ἐστὶ βουλευμένα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων &c. adeasque Bergl. ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo Long. Past. 3, pag. 100, (ed. Moll.) καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβόν. Idem etiam de navi in altum evecta, L. 2, p. 58, τὴν ναὺν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ᾤφερεν. Item 2, 71 Iungerm. ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, quod Iungermannus convertit, naves in ancoris subrectas con-

sistit. Sed & de iis, quae incerta pendent, recte dici, videmus ex Plutarch. Num. p. m. 60 f. μετεώρου τοῦ πολιτείας-
τος ὄντος, *suspensa sine imperio Republ.* Quod paulo aliter ta-
men intelligendum ap. Herodian. II, 9, 3, πυνθανόμενος τὴν
Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάσαι, nempe, *princi-*
pium suspensum ac direptum expositum. Sed de *suspensio* *sive in-*
certo animo aequae, si non rectius, quam *pendere ex alicuius ore*,
(ut ibid. II, 13, 8, conversum legimus) verteretur hoc eius-
dem: Προείρητο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὅπνῃκα ἂν στῶ-
σιν εἰς τὸν βασιλέα ἀποβλέποντες, μετέωρον τε γυνάμην ἔχον-
τες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμῶν νόμῳ. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν στενῷ) Supra in Hermox. c. 63, συναλάνεις εἰς
στενόν. Mox infra cap. 30, ἐν τῷ στενῷ ἔχόμενος. Alciphr. I,
Ep. 24 f. μὴ δὲ περιιδῆς ἀγαθοὺς γέγονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ
φθειρομένους. Ubi Bergl. hoc Luciani quoque affert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνάγκη — ὀνόματα) Has duas voces delet Ox.
Mss. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτε-
ρα, & mox in iisdem impressis legitur δόξαντα: valde arridet
haec Mss. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. SOLAN.

Pag. 228. l. 2. Ἐπανενεργεῖν) Ex O. Codice hoc, pro vul-
gato ἐπαναγαγεῖν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπεισιν) Edd. praeter Fl. omnes ἀπῖσι. Sed in ἄπ-
εισιν conspirant Mss. Ox. Reg. 3011. & marg. A. 1. & sic re-
scribi iubebar cl. B. de Ball.

ead. l. 9. Ἀγνοῖσται) Rectius Mss. Regg. 2954. & 3011.
ἀγνοῖσται.

ead. l. 11. Κοινοῦμενος) Conf. infra Icarom. c. 29 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαντες ὁρθῶς γὰρ λέγεις. EPM.) Scripturam,
quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata prae-
stantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. SOLAN.

ead. l. 15. Συνέλθετε) Cum I. etiam haberet συνέλθ. Solan.
notarat Cod. O. habere συνέλθ. uti & mox συγκαλῶν. At cum
videam, eundem Codicem sic saepissime ξ pro σ exhibere,
ambigo, an opus sit id ubique in variantt. notare cum le-
ctoris fastidio. Vid. de eo iam notata ad cap. 4 huius Dial. v.
συνουσίας. REITZ.

Pag. 229. l. 13. Τὸν Ἀπόλλω) Hoc recte se habere, vid. ad
cap. 10. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας) Ἀσφαείας.
GUYET. (Idem notarat etiam la Croze. REITZ.) Pro ἀσφα-
λείας lego ἀσφαείας, & verito, *quampvis obscuritas multa tegat*.
Sic in Gallo χρησμούς ἀσφαεῖς dixit, c. 18 f. ἐν τοῖς ἀσφαεῖς

τῶν χρησμῶν. L. Bos. Recte emendatum est a Parisiensi editore, quod in edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαρτυκῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158 f. & 382 inf. cum Menagii not. SOLAN. Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëtos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐπικρυπτεύσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum Solanum, ex interpretatione Obsopoei, ab eo interpolata, colligo. GESN. Quod L. Bos monuit, id sic iam editum erat in Par. Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova ed. eius Ellipseων, brevi forsan proditura. REITZ.

Pag. 230. l. 8. Θήλεια δεδς) Το νῦν hic deest, aut alia particula δίχρονος. GUYET.

ibid. μήτε τις οὖν θήλεια δεδς, μήτε τις ἄρσση) Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νῶνυμοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali poëtae, & qui paulo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἡκίστα ποιητικός εἰμι. MARCIL. Parodia ex variis Homeri locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τότε post θήλεια δεδς, & ὅσσοι. SOLAN. Nihil mirum, si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex Homero ab Solano indicato restituiamus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens, καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensionem, non adeo intellectui satisfiebat. REITZ.

ead. l. 9. Μῖδ' αὐτῶν) Homer. II. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσοι — Νῶνυμοι) Mercurius iussu Iovis convocatur concilium Deorum, inter alia, quae βαλεθεῖ, & hoc ait: — ἀλλ' ἐς Δίδς ἔλθετε πάντες εἰς ἄγορην, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας, ὅσοι τ' αὖ μέσατορ, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ Νῶνυμοι, βομοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε. Emendarius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce νῶνυμοι claudicare dicat Marcilius pag. 131 ed. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νῶνυμος producitur. Hom. II. M., v. 70: Νῶνυμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς. Pro νῶνυμοι apud Lucianum in ed. Flor. legitur νῶνυμοι. Utrumque usitatum. IENS.

ead. l. 12. Ὅσσοι τ' αὖ) Hom. II. I, 228, & μοχ Νῶνυμνθ II. N, 227. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἄλλ' ἐς Διδος) Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, nolimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat, qui arrepta marium feminarumque inter Deos mentione, notam, quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco lectori obtrudit. Vid. Schol. 43 ad Θ. Δ. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι) Non dubitavi sic dare ex *Fl. & Homeri* loco ab Solano citato. Item ex *Iliad. E, 70*, ubi plane idem versus, quem *Iens. ex M, 70*, citat, recurrit, nec nomen νώνυμος, sed νωνύμους scribitur. Quin & *M, 70*, in ed. optimae notae Oxon. νωνύμους similiter legitur. Et quamvis erudit. Clarke νωνύμους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμους habere, aitque: *Nulla ex analogia produci potest illud v. Utrumne vero νωνύμους, quomodo nonnulli ediderunt, an νωνύμους aequae ac νωνύμους pronuntiarint Iones, non liquet.* Non tamen ausim repugnare *Iensio*, νωνύμους & νωνύμους promiscue inveniri, & prius etiam producti: nam in *Odys. priore* modo scribitur *A, 222*, — θεοὶ νωνύμον ὀπίσσω, in 3 edd. antiq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut *Od. E, 182*, Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης —, item *N, 239*, Οὕτω νωνυμός ἐστιν ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί' suspicio remanet, etiam priori *Od. loco* consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepit in *Luciano*, quod rurius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio, nimis iam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde lectorum plurimos capturos. REITZ.

ibid. Βωμοῖσι) Lege, ἐν βωμοῖς παρὰ κνίσσαις. GUYET. Recte quidem Guyetus vidit, in vulgaribus edd. deesse aliquid ad numerum. Iam vero, cum pro νώνυμοι, habeamus νωνύμοι, addito ἐν nihil est opus. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς ἀν' ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ) Indicarat Solanus in marg. conferend. *Dial. 1, T. I.* Ibi autem § 2 legas: φύσεως — ἔχον δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχῃ structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox. cap. 44 f. Ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι*, ibique obiter notata: nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. REITZ.

ead. l. 8. Εὐφράντορος) Miror, hunc inter statuarios nominari, omitti que hic Polycletum, qui paulo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Iove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Eu-

phranoris inter alia celebrabatur Iuno cuius & Noster meminit. Habet tamen etiam Lactantius inter statuarios L. II, 4, cum Polycleto & Phidia, p. m. 111 B. SOLAN.

Pag. 232. l. 1. τῶν χαλκῶν) Sola l. hic γὰρ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. SOLAN.

ead. l. 6. Πλουτίνδην — Ἀριστ.) Quid haec significant, docebit Aristot. Pol. IV, 157, 17. SOLAN.

ead. l. 10. Χαρίσντες) Conf. infra cap. 48, locaque ibi indicata. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφάντινοι) Iuppiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 71, & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Μυῶν) Sic Mf. O. Vide Ἀλλ. c. 24, ubi in impressis itidem peccatur: μυῶν enim utrobique habent omnes. SOLAN. Dedi hoc Mf. ac Solano, ut μυῶν ἀγ. murium greges, pro μυῶν muscarum, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, muribus quam muscis melius conveniat. Utrum autem infra Gallo c. 24 f. muscarum grex potior sit grege murium, quod Wessl. Obs. pag. 51 voluit, ibi disquiremus. REITZ.

Pag. 233. l. 1. Βενδῖς) Vide Ἰκαρ. cap. 24, & Strab. X, pag. 471. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Μῆν) Deus Lunus, qui a Phrygiis praecipue colebatur. Vide c. 42. Eius effigiem in nummis exhibet Spanh. p. 193, quem vide. Sic autem scribitur in O. & Fl. ed. In reliquis Μῆν. Nisi quod in P. Μῆν δ' ὅλ — scribitur, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.) Cum non satis discrete notasset Solanus, quid Fl. hic haberet, ego eam adiū, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ ποῦ τούτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τούτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens arripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem pretio exhibendum signif. cum alterum de eo, quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen eiusdem Fl. mutationes assumere non sum ausus, quod omissionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2 m. Alex. c. 61, Lexiph. c. 22, Amor. c. 48. Ac Bergl. ad Alciph. I, 30 f. Sic in aliis adiecit. Long. Past. III, p. 111, ἡ δὲ ἦγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλόης. REITZ.

ead. l. 4. Πού) Legatur ὅς. In O. deest. SOLAN.

Pag. 234. l. 3. Χρυσῇ) Homero nempe passim. SOLAN.

ead. l. 4. Πεντέλῃθεν) Πεντέλη locus in Attica. GUYET. Videtur notam ad Ἑρωτ. c. 13, ubi aliter traditur. SOLAN.

ead. l. 5. Δέξαν οὐτὼ Πραξιτέλει) Tale est Horatianum illud: *Cum faber incertus scamnum faceretne Priapum, maluit esse Deum* &c. GUYET.

ead. l. 10. καὶ γὰρ καὶ) Et si posterius καὶ, quod Fl. omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet nostro aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24, ibid. c. 28 pr. Imag. cap. 6 f. &c. REITZ.

ibid. τὸν Ἀπόλλων) Quod Solanus noster operae duxit notare consensum in Ἀπόλλων pro Ἀπόλλωνα, monet, id iam dictum recte se habere, ad Iov. Conf. c. 8. Et hoc Iov. Trag. c. 6 eodem modo legebatur. Et sic Diod. Sic. quoque τὸν Ἀπόλλων, L. 2, c. 47, atque alibi. REITZ.

ibid. Ἀπόλλων — πολύχρυσον) Dives dicitur Il. 1, 404; sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud Hom. πολύχρυσος, quod apud Hesiodum epithetum est Veneris passim, ut Ἔργ. 519. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγίταις) Cum mox τοῦ θητικοῦ, tum πεντακοσιομεδίμνον & ἱππάδος etiam mentio iniiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis censum, ad quem respicitur: faciemus hoc Plutarchi verbis, Solone p. 160 H. Steph. τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὕγροῖς (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas s. quingentas de unoquoque genere) ποιοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἱππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια· (trecentas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τοὺτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλουν. ζευγίταις δὲ οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὀνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul summi trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκάλουντο θήτας, οἷς οὐδ' αἰμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἀρχεῖν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ διακάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *classicos* vel *primi census* homines vocari posse πεντακοσιομεδίμναιους, *equestrem* Atticorum censum esse τὴν ἱππάδα, ζευγίταις s. *iugarios* dictos, quod duo iuncti unum equum publicum alerent, θήτας denique cum *capite census* Romanorum comparari utcunque posse. GERN.

ead. l. 13. Κόλλοπας) De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. SOLAN. Remittit Solan, ad Deor. Dial. VII, c. ult. Sed ibi ex Codd.

κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic mutò. Vide sis, quae sagacissimus Hemsterh. ibi est commentatus. REITZ.

Pag. 235. l. 1. Τῷ ἑπτακῶ) ἑπτακῶ infimae classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon diviserat, in πεντακοσιομεδίμους, ἱππάδας, ζευγίτας καὶ ἑπτακούς. Scholiast. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. BOURD.

ead. l. 3. ΚΟΛΟΣΣΟΣ) In l. & Fl. non hoc modo nomen, sed & pleraque interlocutorum integra scribuntur; adscriptit Solan. conferend. Quom. Hist. cap. 23. Ibi Colossi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ δ' οὐκ ὑπερφύῃ) Sententia postulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc sum secutus. GESN.

ead. l. 6. Τελέσματος) Primo trecenta talenta ex Demetrii apparatu sive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita sunt. Plin. 34, 7. Neque sufficiente hac summa, collata est praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπαποίνντο ἄν) De meo non inferuissim illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia Solanus noster id fecit, & sensus potius quam euphoniae ratio habenda, obsecundavi. Magis enim iam aperte declaratur, Rhodios non revera sedecim aureos Deos inde fecisse; sed, si voluissent, facere potuisse. Ceterum de praeterito passivo potestate activa usurpato dictum abunde supra. Conf. 1 Ver. Hist. cap. 35, & notam Iensii ad Tyrannic. cap. 12, ubi licet πεπραγμένου frustra active interpreteretur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non semel indicavimus. REITZ.

ibid. (Ἄν) Ex Ms. Ox. ante ὥστε. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ᾧ Ζεῦ) Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προσδρίαν inter Deos vult vindicare. Consulit de hac re Mercurius Iovem: τί, ᾧ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ εἰς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὅπσων τάλαντων κεχάλευται, ὑπὲρ τοῦς πεντακοσιομεδίμους καὶ τὴν ἱππάδα ἄν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: Quid factò opus, Iuppiter? Nam hoc iudicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam. Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impen-

fas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur *χρυσή*, dixisset, sibi quoque inter primi subisellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem *ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον*, inter zygitas sedentem, hoc est, tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, *μὴ πάνυ ἐν θητικῇ ἐκκλησιάζουσα*, si non inter imi subisellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat *τῶν ζευγιτῶν*, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant *θητῶν*. *Θῆτες* ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii* & *capite censi*. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat, si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super *πεντακοσιομέδιμους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη*, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. *Πεντακοσιομέδιμοι* erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. *Καὶ τὴν ἱππάδα* scil. *τελοῦντες*, hoc est, quod tributum equestrem penderent, hoc est, equirem cogerentur alere in usum reipublicae: quorum facultates erant modii trecenti, tributum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide Polluc. VIII, 10, Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀφ' ὀπώραν τάλαντων) Conf. supra Afin. c. 53, ἀπὸ χειλῶν πεποιημένη. Aristoph. Nub. 766, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι. Sed propius accedit, immo plane respondet hoc Demosthenis, quod Steph. affert, licet haud indicato loco, qui est De Coron. in decreto Chersones. pag. 326 A. ed. Hervag. στεφανοῦσιν — στεφάνω ἀπὸ τάλαντων ἐξήκοντα. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τοὺς) Cum id a Benedicto conversum esset, plures quam quingentos modios, Guyerus adscripserat, verendum *supra*. REITZ.

ibid. Πεντακοσ. — ἂν εἴη) Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post *πεντακ* — leguntur, καὶ τὴν ἱππάδα.

nam prius esse posteriore maius, quis ignorat? Cod. Ox. & ed. *Fl.* silente collatione *P.* omittunt, quod & ego secutus sum. REITZ.

ibid. καὶ τὴν ἱππάδα) Delerat haec verba Solanus in Iuntina, quod non exstarent in *O.* nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est, ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Gesner. in versione retinuit, nolui omittere. REITZ.

Pag. 237. *l.* 1. καθίζοντων) Quod *Fl.* exhibet, frustra est; & καθίζεσθωσαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθίζοντων pro καθίζεσθωσαν, vidimus non semel. Conf. Zeux. c. 5, & Notam, ἐπαινούντων pro ἐπαινεύσθωσαν. Adde Alciphr. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίροντων. Sic III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροί *ibid.* p. 394, ποιοούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθίζοντων malint, quia καθίζω est colloco, καθίζομαι sedeo. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic Long. Past. II, 83, Φιλητὰς καθίσας ὄρθιον, *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, collocans se erectum, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic Hom. II. Γ, 426, ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, *ibi sedebat Helena*, & alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Διανομὰς) Subaudi ποίει, ὦ Ζεῦ. GUYET. Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. SOLAN.

ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ) Non displicet scriptura Cod. *O.* ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, & perturbatis eiusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen, si lubet, Aristoph. Plut. 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι, ibique Spanhem. Item v. 643, ταχέως, ταχέως nec non v. 348. Sic apud LXX, Exod. I, 7, καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. REITZ.

ead. l. 7. Κοινὰς τὰς θυσίας) Subintellige ποίει, ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. GUYET.

ead. l. 11. Ἑλλήνων συνιάσιν) Quod φωνήν inferat *O.* glossa est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπὸ μιᾶς (sc. φωνῆς) in Ev. Luc. XIV, 18, monente L. Bos de Ellipsi. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Δία) Atqui non Iuppiter haec, sed Mercurius, loquitur. SOLAN.

Pag. 238. *l.* 1. Σοφιστῶν) Corrupta haud dubie haec scriptura: quis enim unquam fando audiit *mutos Sophistas*? Tritum in ea re proverbium postulat ἰχθύων, ut Ἀλ. cap. 1, & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Manuscriptorum opem exspecto, in quibus nihil adhuc subsidii. Silent enim

Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen; alicubi me legere *Sophistas* dici Pythagoreos; quo & hic respici volunt. Vide 'Αλ. cap. 4. SOLAN. Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed iocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophistarum in transitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat: dum enim Iovem ubivis traducit, quidni & falso hoc scommate eum rursus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. Eman. Thesaur. ideam argutae dictionis. REITZ.

ead. l. 8. Ὅτε ἡπείλεις) Ita ed. Fl. In Mf. Ox. & P. ὅτε ἀπειλοῖς. In reliquis ὁπότεν ἡπείλεις. SOLAN.

ibid. Ἠπείλεις. GUYET. Hom. Il. Θ, 18. SOLAN. Noli tamen credere, etiam ἡπείλεις ex Homeri loco probari. Vulgatum ἡπείλεις, quod edd. obsedit, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam Guyeti emendationem vidissem. Quod autem ait, eam etiam ὅτε pro ὁπότεν habere, fallitur: nam ὁπότεν etiam exhibet cum cett. Sed error calami est in eius nota, inde natus, quod in collat. in marg. l. instituta tantum signarit ὁ. ἡπείλεις Fl. Vulgatam enim plane falsam patebit attendenti, cum subiunctivus augmentum in hoc tempore non admittat, sed ἀπειλῆς dicendum fuisset. Florent. vero lectionem probam esse, testimoniis nihil indiget, alioqui afferrem Hom. Il. O, 179, Ἠπείλεις κακῆϊνος &c. Forsan tamen optativi forma usus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae se ferunt; sed quia Fl. lectio a vulgata propius abest, eamque minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus. In ὁπότεν vero nihil mutavi: nam & sic rursus deinde cap. 19 m. ὁπότεν ὁρῶσι τοσαύτην — τὴν ταραχὴν, ubi L. solus etiam ὅτε. REITZ.

Paq. 239. l. 4. Ἀκούσσειν) Hic mirari subit Scholiastae tarditatem, qui cum in suo Codice προύσειν legisset, uti & in Ox. scriptum est, neque consulto alio, neque tantillum dubitans scripturam depravatissimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum sit, hinc facile intelligas. SOLAN.

ead. l. 9. Κέκλυτέ μεν) Homer. Il. Θ, 5. Illud μεν ex O. & Fl. est, qui Codd. etiam reiciunt τε, post πάντες, sed in eo nolui imitari. SOLAN.

ead. l. 10. Πεπαρόνται) Inquinatissime antehac legebatur πεπαρόνται, neque in impressis tantum, sed & in O. & Coll. & Excerpt. SOLAN. Quamquam παροινεῖν de iis, qui ebriorum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ser-

mo sit, & respiciat ad parodias illas tragicas, quas Iuppiter protulit c. 1, 3, 4, ita certa visa mihi Solani emendatio, ex ipso Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam versionem Gesneri, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam contumeliam effudisti*. Sed obitare videtur sequens *πλὴν*, quod cum pro adversativa coniunctione acceperint interpretes, non potuere cogitare de *παρὰ δὲ*. At si, quod revera significat, *πλὴν* reddas, quod reliquum est, iam belle procedent omnia. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Προῦσσεσθαι) Hoc Scholium, nisi per Ox. Cod. foret, quo referretur non esset. Sed ex eo patet, in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro *ἀκούσσεσθαι* quod verum esse, locus ipse Scholii satis confirmat, cum inter *εὐπροσωποτάτη & διαμέλλεις* in Voss. Mf. positum sit. SOLAN.

Pag. 240. l. 1. Ἀρξομαι) Haec verba in quibusdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro *ἄρξομαι*, sit *ἄρξαι*, & ante *ἀντὶ* . . . ponitur *Ζεὺς*. Ego hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Iovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel illud *ἀνδρες* excidat, quod voce *θεοὶ* emendare mox conatur. SOLAN. Si cum *Fl. ἀρξαι* legas, recte Mercurii persona praemittitur, & Iovis denuo ante *ἀντὶ* collocatur. Sed cum in *ἄρξαι* consentiant ceterae, hoc servavi. Nimis autem earundem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Iovis nomine, cum deinde, c. 18 f. denuo Merc. loquens induceretur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντὶ πολλῶν &c.) Demosth. Ol. I. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑμᾶς) O. Fr. S. recte. In reliquis *ἡμᾶς*. SOLAN. Retinuerat Parisinae ed. interpres *ἡμᾶς*, ac tamen *vos* dederat, quod sensus postulat. Quare talia vel sine Codice mutarem. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Περιπατήσασαι τὸ δειλινόν) Sunt verba LXX Interpret. Genes. III, 8. LA CROZE. Verba Genes. I. c. sunt: *καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατούντος ἐν τῇ παραδείσῳ τὸ δειλινόν*. Ellipsis autem videtur, pro *κατὰ τὸ δειλινόν*, qua etiam utitur Long. Past. IV, p. 106 f. ed. Moll. *ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἰγὰς) πάντῃ ἴωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν*. Idem L. 2, pag. 43, *συνέρχονται τὸ ἰωδινόν*. Sic mox Dial. Galli sequente, *τὸ ἰωδινόν*. Quare assentior diligentissimo Berglero, τὸ ἰωδινόν quoque pro τὸν ἰωδινόν legendum in Al-

ciphr. I, Ep. 34, p. 148, ubi simul haec Luciani afferens ait; haec suppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. REITZ.

ead. l. 8. λιβανωτοῦ χόνδρας τέτταρας εὖ μάλα εὖρ.) Si τέτταρας excipias, plane iidem verbis utitur Alciphr. in describendo pauperrimorum hominum sacrificio. L. III, Ep. 35 f. ὁ δὲ ἐτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὖρωτιῶντας. Quo loco Bergler. & hoc Luciani proferre non est oblitus. Gfnerus in sua correxerat εὖρωτιῶντες, & *micidi* veterat; bene, ut seq. παρασχόντος respondeat. Quare & hoc malim, aut potius παρασχόντας cum Pell. recipere, quia & Alciphr. l. d. εὖρωτιῶντας habet. Vulgatum tamen non movi, quia παρασχόντος ad λιβανωτοῦ relatum videbatur stare posse. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπισβεσθῆναι) L. optime. In reliquis ἀποσβ— SOLAN. Ἀποσβεσθῆναι) Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in Alciphronis loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam, Solani aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum eiusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellips. praeposit. συν, ut *is statim una cum carbone exstinguere*—tur, qualem ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad 1° Ver. Hist. c. 33 med. Verum videns, aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi Solanum ἐπισβεσθῆναι ideo accuratius existimasse, quoniam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis auct. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu, quo diximus, cumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur, quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum ture exstinctae. REITZ.

ead. l. 10. Ὀσφραῖσθαι τοῦ καπνοῦ) Cum Iuppiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum Diis promississet hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana turis, ὥς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἀκρ. τῇ ῥινὶ ὀσφραῖνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος, ut in pruna statim exstinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus. Mf. ὀσφῆσθαι. Sed lege ὀσφραῖσθαι. Idem quidem est, quod ὀσφραῖνεσθαι sed Grammatici observarunt, malle Atticos ὀσφραῖσθαι, quam ὀσφραῖνεσθαι. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐχέμενον) Haec omnia de Caphareo promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. καθηρεύς, inquit, ἐκαλείτο, ὅτι τοὺς πλέοντας ἐκεῖ ἐκαθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεύς est Graece, quod Καφαρεύς fuit lingua Phoenicia: nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant, qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Caanan lib. I, cap. 13; qui tamen veram huius vocis originem non est assecutus. CLER.

Pag. 242. l. 5. Θάκων) Narrat Iuppiter, se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θάκων καθήμενους, in cathedris sedentes. Sed Mf. θάκων, & quidem rectius. Nam θάκος est poeticum, quo Homerus alique sunt usi, sed θάκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, confessum; quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem. GRAEV. Θάκων) Ita etiam Mf. Ox. & P. vide Schol. Aristoph. 128 E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem iuniores dicuntur τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. SOLAN.

ead. l. 8. Νεφέλην) Uti solent apud Homerum passim. Sed verba non sunt HomERICA. SOLAN.

ead. l. 9. Πάγων) Atqui Iuppiter barbatus ipse pingitur Θυσ. c. 11. Verum prolixior fuisse videtur barba philosophorum. De ἐπισπασ. vide Ρητ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Παραγκωνισάμενος) Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praeferat ω. Alciph. I, p. 26, παραγκωνισάσθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλευμένους, ubi Bergler. eodem modo exaratum ex Helioid. & Nostro de Calumn. affert. REITZ.

Pag. 243. l. 1. Ἐξεκέκοπτο) Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam Tox. c. 40 f. edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam sic emendari, Solan. etiam iubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vide, quae de augmento plusquamperfecti omisso iam saepe dixi, pro Imag. c. 3, & 1 Ver. Hist. c. 13 &c. REITZ.

ibid. Το Σαρδώνιον) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὕγισι. Sic in Asin. Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον, i. e. Sardonicè ridentes aiebant. COGN.

ead. l. 6. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδ' ἕθλως ἡμᾶς εἶναι λέγων) Obsol. Lucian. Vol. VI.

poeus: breviter, nihil aliud, quam in universum nos non esse; quæ quidem singula unde colligat, præsertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, nihil aliud, quam nos non esse, dicens. Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud, quam Deos non esse, dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Iovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere locutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut οὐδενείαν Deorum, aut non-providentiam, non secus ac si prorsus nos non effemus, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud, quam si penitus non essent. GRON. Locus est corruptus. O. οὐδέν. ἀλλά. Quid reponendum sit, mihi non liquet. SOLAN.

Pag. 244. l. 1. Ἐπεξελεύσασθαι τὸ σκέμμα) Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. SOLAN.

ead. l. 3. Παρ' αὐτοῦς) In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. SOLAN.

ead. l. 10. Σφῶν αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ἄτιμα) P. ἀτίμητα, sed non placet. SOLAN.

Pag. 245. l. 5. Ἐκ τοῦ νόμου) Formula sequitur in concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. SOLAN.

ibid. Ἀνιστάμενοι) De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde coniiicere est, non semper ea adhibita, sed stantes tantum conciones habuisse. Vide & Ἐκκλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 8. Τελείων θεῶν) Alii hoc aliter intelligunt. Ego de ætate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26, Apollinem audio, sententiam sibi, utpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, p. 133, 35. Plut. τέλειον ἱμάτιον pro toga virili usurpat in Anton. Vide etiam Nostrium Ἐκκλ. c. 1 & 15. Facessivit tamen hæc vox negotium viris etiam doctissimis: inter quos S. Petitus de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disiuncta pro τελείων fiat τε λείων. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοί Luciano ii sunt, quibus per ætatem sententiae dicendae ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam ætatem. Et quia mos apud Athenienses obrinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad

aetatem virilem nondum pervenisse rite censi poterant: Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius Chrysostomi locum addam Homil. XIX ad Pop. Antioch. p. m. 183, 2: οἱ υἱοὶ καὶν εὐγενεῖς ὄσιν, ὅσοι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδοίκασι. Alium tamen sensum, quem vir eruditissimus huic voci tribuit, dum Callimachum enarrat, si lubet, vide. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν) Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν. MARCIL. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες) Apud Homerum & in O. πάντες. In omnibus impressis ἅπαντες. SOLAN. Homer. II. Θ, 99. Ex quo ὑμῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in eius edd. ne Fl. quidem excepta, male ἅπαντες lageretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. REITZ.

ead. l. 12. Μετὰ παρρησίας &c.) Conf. infra Deor. Contil. sub init. REITZ.

ead. l. 15. Τῷ συμφέροντι παρ.) Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti iam antea conieceram, pro vulgato τό. B. 2. & Fr. aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι π. quin & π — τό — B. 2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παρρησιαζόμενος. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Τάγε ἀπὸ καρδίας) Ex Euripidis Erechtr. quae verba a Plut. laudantur p. 63, II ed. Han. de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis ed. Barnesii non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia. Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται Πτωχοῦ κακίαν, ὅστις ἂν εὖνους ἔμοι φόβον παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ. Nisi proverbialem vocem iam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ καρδίας) Proverbium, de quo dixi ad Petron. BOURD. Saepe ad verbum respondet Belgicismo. Exempla ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29, v. 4, dedit frater Gul. Otto, in Belg. Graeciss. pag. 437. Alia de eodem Elsner. ad Ev. Marc. XII, 30. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπότε) Conf. supra c. 19 med. REITZ.

ead. l. 15. Τυμπανιζομένους) Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad supplicium. Dixi alibi. BOURD. Τυμπανιζομένους quid sit, non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiaften Aristoph. 50. SOLAN. Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. LA CROZE.

Pag. 247. l. 2. Οὐδὲ) Sic optime Codex O. In reliquis οὐδέν. SOLAN.

ead. l. 4. Διαβὰς τὸν Ἄλυν) Vide Herodorum l. c. *Κροῖσος Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicero-
ne verum: Croesus Halyn penetrans magnam perveriet opum
vim. SOLAN.*

ead. l. 7. Ὡς εἰν Σαλαμῖς) Vid. Herod. VII, p. 271, in decantato de muris ligneis oraculo, cuius sensum Themistocles aperuisse traditur. Vide c. 31. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ) Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. GUYET. *Ἐν οὐδενὶ λόγῳ*) Ex Codice Ox. est illud ἐν. SOLAN. Bene divinabat Guyetus; nec ego dubitavi absentem in edd. praepositionem revocare, quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro Imag. c. 17, ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et Quom. Hist. c. 32, ἐν γέλῳ τιθεσθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. REITZ.

Pag. 248. l. 5. Ἐν τῷ συλλόγῳ) Non agnoscunt O. & P. illud ἐν, retinui tamen. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Πιτυοκάμπτην) Et sic, non ut est in O. editum Prometh. c. 7 f. ubi omnino vid. notam Hemst. REITZ.

ead. l. 9. Καθήμεθα) Conf. supra de Sacrif. c. 9 pr. SOLAN.

Pag. 250. l. 1. Περὶ) Servavi scripturam, quam Gesnerus in versione expressit. Nec quisquam obiecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus: nam περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπειδὴν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὐρίσκωσιν οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ δῶοι νῆμῖν καὶ τὰς σπονδὰς πέμποιεν) Quod si, inquit Momus, homines paulo attentius rem confiderent, facile deprehendant, nihil sibi prodesse, si nobis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Graevius in Mf. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti, εἰ δῶοιεν ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν, sit omnino γνήσιος. Voce δῶειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solemnes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor, praesertim cum, eam probam esse, doceat nos insignis locus in Demosthenis Or. I contra Philippum p. 50 E. Αἰὲν ἰλλεὶς ὁρατορ, Εἰ γὰρ ἐροῖτό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δὲ οὐχ ἡμεῖς γε, εἰ ποῖτ' ἂν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξίαρχους καὶ στρατηγούς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἰσπάρχους δύο; Τί οὖν οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν

ἐνδὸς ἀνδρὸς οὐκ ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, disfluri sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miserius ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis. Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱμάτιον διὰ χρυσοῦ τοῖσπαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διούρου πομπὴν &c. Cum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἐρᾶν ἐρωτᾶ. Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι. Κινεῖν κίνησιν. Τόλμην τόλμημα. Ἐλπίζειν ἐλπίδας. Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι. Γαμεῖν γάμους. Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν. Ὑβρίζειν ὕβριν. Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλήν. Κινδυνεύειν κινδύνους. Περθεῖν πέθος. Νίκην νικᾶν. Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Ceterum si de σπονδαῖς potius, quam πομπαῖς, voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum iam locutus fuerat in Timone c. 43: Καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα. Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus. IENS.

ead. l. 4. Ἀνακύπτοντες) Conferri iusserat Solanus Somn. c. 7, ubi pro lection. *Iunt.* quae ἀνανήφων δὲ οὐδέποτε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ. quod al. edd. habebant; erit in notis dixerit, utrumque illic aprum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum divisione ab Hemsterh. facta, iam vid. Somn. § 13, ubi ille editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit; quem vide. REITZ.

ead. l. 5. Πομπὰς. Mss. Gr. Ox. & P. In impressis est σπονδὰς. V. Iens. SOLAN. Σπονδὰς πέμπειν) Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. Mittere etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum Virgilio atque Ovidio. GESN. Πομπὰς πέμπειν) Neque tamen im-

probarem σπονδὰς. Sed propter Codicum numerum, & viro-
rum doctorum ποιπὰς praeferentium consensum, hoc reci-
pere sum permotus. V. Dion. p. 279 A. Plat. de Rep. I, pag.
571 A. REITZ.

ead. l. 6. Εἴτ' ἐν βραχεὶ ὅφει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπι-
κούρους) Momus ad Iovem: εἴτ' ἐν βραχεὶ ὅφει καταγελῶ-
τας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδόρους, καὶ Δάμιδας, κρα-
τουμένους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέ-
ρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irriterentes Epi-
curos, Metrodorus, & Damidas, victosque & iugulatos ab ipsis pa-
tronos hosce nostros.* Apud Latinos sane iugulare adversarium le-
gitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces
σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nul-
lum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex
Ms. καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν. Patronos hosce nostros vi-
ctos, & os eis obstructum esse. Nam ἀποσφάττειν est os obturare
adversario, ut ne hiscere possit. Pollux VIII, 15, ἀποστρέφειν
τὴν γλῶτταν, ἀποσφάττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est infe-
rius c. 43, cum Momo intempestiva interpellatione obtunden-
te Deos, Iuppiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶ-
με; quod non est, *tu mactas nos, Mome*, ut interpretes; sed Lati-
ni dicunt, *enecas nos, Mome*: ut Terentius in Andria IV, 1, *Cur
me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando*. Sed
in hoc ipso dialogo c. 52 f. hoc verbum ex Ms. reponendum
est, ἵδ' ἢ γὰρ σε τοῦτ' ὁστράκῃ ἀποσφάξω, *ego te hac testa inter-
ficiam*. Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis versibus ante: τὰ
δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχῃ ἕκαστον παρασυρόμε-
να. Melius Ms. παρασυρόμενον, *ut quaevis forte trahitur*, a vi flu-
minis scilicet. Παρασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. Sed in iis,
quae modo praecesserunt, non probociusdem libri scriptu-
ram, quae pro τὰς σπονδὰς πέμπουεν, prae se fert τὰς ποι-
πὰς πέμπουεν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum ho-
norem instituerentur, tamen ποιπὰς πέμπειν nemo dixerit.
Ibidem statim & sic cum Ms. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη,
quare vestrarum esset partium, non ἡμέτερον, sequentia indicant
verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένην, quod
in edd. exstat. Non possum tamen non indicare, in vetere
libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων, *vobis solis sacrificia
in epulis comedentibus*; cum nunc partem sibi vindicent sacer-
dotes, partem qui sacrificant: & id magis arridet, genioque
Luciani est convenientius. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀποσφαττομένους) Ita optime O. & P. etiam. Quod

enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. SOLAN. καὶ ἀποσφαττομένους) Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *iugulistos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praefertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττει etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego, ἀποσφαττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποσφαττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra. GESN. Ἀποσφαττομένους) Non potui denegare quatuor Codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, Solani-que diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est, ἀποσφαττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit cap. 43, idem esse, etiam hic vulgatum servarem: quod si deinde comperiam, fatebor, me huius etiam mutationis poenitere. REITZ.

ead. l. 10. τῶν) Quasi dixisset ὑμῶν. SOLAN.

ead. l. 12. τῶν τιμωμένων ἦν) Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam, quae alibi ex Aristoph. Plut. dixi, εἰ γὰρ τῶν φίλων, & similia. REITZ.

ead. l. 16. Δημοσθένης) Demosthenis verba Olynth. I, p. m. 6 B. sunt: Το μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν, ἴσως φῆσαι τις ἂν, ῥᾶδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. SOLAN.

Pag. 251. l. 6. Κατ' ἑμαυτὸν εἰς ὅσον) Illud εἰς ὅσον ἑμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἑμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur: quod ut non nego, ira tamen mihime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἑμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem, quod κατ' ἑμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcaesque, quarum necessitati & se aequae ac Iovem fateretur subiectum, quasi diceret, si modo per fatum fieri potest. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκποδῶν) Iam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. Adde Soph. Ai. 1020, ubi ἐκποδῶν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cuius exempla vid. supra l. c. Licet fatear, saepe nihil interesse. Ap. Xenoph. autem in edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. Cyrop. L. III sub init. f. ed. Bas. 1555, pag. 43, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare*. Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, e conspectu, veritas. REITZ.

ead. l. 11. Ἦτοι κεραυνῶ) Ex Ms. legendum, ἦτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλη τινι μηχανῇ, non ut edd. praeterunt, ἦτοι κεραυνῶ τινι, ἢ ἄλλη μηχανῇ. GRAEV. Ms. Ox. ἦ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιλέλῃσαι οὐδέν) Legendum videtur, ἐπιλέλῃσαι ὅτι οὐδέν &c. GUYET. Bene coniecerat Guyetus, coniunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς οὐδέν) Ex Ms. Ox. est illud ὥς. SOLAN.

Paḡ. 252. l. 4. Πλοκάμων — ἔλκοντα) Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἔλκοντας. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 6. Γεραιστῶ) Veram esse hanc scripturam, patet ex Thucyd. III, 3, (quem adeundum Hemsterh. in marg. monuit.) Nam licet Hudson. in variant. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, Waffius tamen bene monet, etiam Latinis Geographis Geraestus scribi, ac Dukerus ex Liv. XXXI, 45, Geraestum nobilem Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro Γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota editum conspiciatur. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δ' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἀνδρα οὐ περιμείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἀνδρα, facile pater, & locutio fatisest vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut I, c. 17, § 3, καὶ λοιποὺς πατρώους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII, 1, 7. Quod supra iam exhibuimus. Et Nostro supra Tyrannic. c. 1, atque alibi. REITZ.

Paḡ. 253. l. 1. Τίνα ταύτην) Subaudi ἰδόν. GUYET. Vid. Bos de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 9. Νέοις) Ante trigefimum aetatis annum pro concione dicere leges Atheniensium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide Plut. 1404, 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προκείσθαι τὸν λόγον) Horum verborum sensum non sunt assecuti interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus.* Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo, quo Mnesiphilus apud Plut. Conviv. 7 Sapient. p. 154: Ἐγὼ τοι

ὁ Περίαςδρε, τὸν λόγον ἀξιώ καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτίνην μηδὲ Ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρατίᾳ νέμεσθαι καὶ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. pag. 65 habebat L. Bos. REITZ.

Pag. 254. l. 4. Ληξιαρχικὸν) Subaudi βιβλίον. GUYET.

ead. l. 7. Βαθυπύγωνα) Conf. supra Reviv. c. 6. REITZ.

ead. l. 8. Εὐγένειον) Vid. infra Icarom. c. 10 pr. Ubi iterum de *barbato*, s. pulchro circa mentum, usurpat; nam quod etiam *generosum* significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενὴς quoque fiat εὐγένεια, *nobilitas*, non mirarer, si etiam εὐγένειος adiective eod. significatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. REITZ.

Pag. 255. l. 4. Ἄλλ' οὐ σέ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Ridiculus est Benedictus, cum ab Obsopoeo, verbum Graecum vertente per Latinum *permittere*, sic abit, ut putet, id notare *mandata dare* vel *iniungere*, cum in Toxari c. 37, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσέναι, ipse clare videtur, recte id verbum ab Obsopoeo sumtum esse. GRON.

ibid. τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Parum hic distant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφίεναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subiungitur, ἢν οὗτος καλούσῃ. Placuit praesertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praesidis potestas commode exprimitur. GESN.

ead. l. 8. Ἔοικε) Aut post ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit, aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβής, & μοχ ἡκριβωκὸς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Πισανδρ) Sic L. & Ven. 2. Basf. 2. In reliquis πισανδρς, prave. SOLAN.

ead. l. 13. τὴν φωνὴν ιδιώτης) Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur, *ιδιώτας* appellari, praeter alios etiam docet Iac. Elsner. ad 2 Ep. ad Corinth. c. XI, 6, p. m. 159. Et Iensf. in Lectr. Lucian. p. 91, de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis iam notum, & vidimus supra in Hermot. in Amor. &c. REITZ.

Pag. 256. l. 2. Συνεῖναι) Συνεῖναι alibi dedimus, ut de Salt. versf. fin. Ac Iensius haec verba adducens ad de Salt. § 1, etfi aliud agens, quoque scribit συνεῖναι. Et hoc differentiae causa melius puto: quia tamen iam crebrius συνεῖναι scribi video, quam ante suspicabar, vulgaram quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera Davisium haec Luciani citantem in

Addendis ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 3, συνιέναι scripsisse arbitrator. Usus autem erat Cicero simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id, quod sentit, polite eloqui non possit: sed mandare quatenus literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero ed. *Amst.* hic male habeat συνιέναι — ὁξίς ἐστι, non opus erit monuisse. REITZ.

Pag. 257. l. 1. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς) Id est, in medium proiiciens oracula, ut incertum sit, ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Έκκλ. cap. 3, τὴν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπερρίπται σοι ὁ λόγος &c. KUSTER. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a librariis. Vide c. 6, & Άλ. c. 18. Fl. non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Άλεξ. c. 22 & 49. SOLAN.

ibid. Ές τὸ μεταίχμιον) Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam huius loci assequatur, cui similis alter est in δραπέταις non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies, iam iam concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc μεταίχμῳ, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, proiicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. GESN.

ibid. Άσφαλῶς ἀπορρίπτων) Άσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6 med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra Pseudol. c. 3 a. m. ἀσαφῆς pro ἀσφαλῆς. GUYET. Et si supra c. 6 ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, cum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobreter; dubito tamen, an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορρίπτων aequè recte coniungitur ἀσφαλῶς, caute, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam eius respici videtur, qua cavet, ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη supra c. 6, prudenter respondeas, ne cariare: notumque est vetus verbum ex Eurip. Phoen. 597. Άσφαλῆς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi cautus miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum seqq. ὥς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δῆσθαι Πυθίου, quo certe obscuritas, non cautio significatur. REITZ.

ead. l. 11. Δάμιν αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν) Nescio,

utrum Obfopoeus omiferit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit Benedictus, non satis considerans vim eius, & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aequae praesens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & maior est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat, eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλλος in Timone p. 76 ed. Salmur. tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in Gallo simile occurrit, ὥσπερ ποτε ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμάρτυετο. GRON.

ead. l. 16. Ἐπινοήσομεν) Codex Ox. ἐπινοήσομεν, mendose: neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. SOLAN.

Pag. 258. l. 9. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος) Conf. supra dicta ad c. 4 f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. REITZ.

ead. l. 15. Κολοφῶνι) Vide not. ad Δικ. c. 1. SOLAN.

Pag. 259. l. 1. Ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων) Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide Tatian. 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a Nostro recensetur Ἡσιόδ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναδέξασθε δὲ, εἰ καὶ ἑμμετρα λέγοιμι) Quae accipietis, etiam si sint concepta carmine. Εἰ καὶ ἑμμετρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἑμμ. Excusat se, si, ut ceteri Dii, pedestri sermone non utatur. GUYET. Ἀνέξασθε) Ex edd. Ven. & Mf. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξασθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. SOLAN. Ἀνέξασθε) Haec lectio etiam adscripta erat margini ed. meae Hagenoanae; & quia Iunt. & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36, ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέχασθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξασθε hic vertendo recipietis, (ut Gesnerus dederat) sensum non malum fundat; ac δέχασθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. Aristoph. Pl. 63, Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Θεοῦ· alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. Guyetus vero leviori mutatione pro ἑμμετρα, ἄμμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in affirmativam mutare. Non possum tamen, quin addam, quae L. Bos in Obf. Crit. p. 66 super hoc loco affert, ait autem: Insulse interpretes, quorum alter, quod

caperetis, nisi carmine responsum darem. Alter: suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero. Sensus est, recipietis autem in vos, si non metro constant iusto, quae dicam. q. d. Si iam non pedibus suis constant carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui, me solitis instrumentis meis hic deslitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliprice dixit, ἀναδέξεσθε pro ἀναδέξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν quemadmodum in Parasito p. 24, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis, eo magis impulsus sum ad reiiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio & ellipsis: quin etiam ἀναδέξεσθε οὖν porius, quam δὲ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali coniciere voluerit. REITZ. Mihi satis facit, ut nihil certe aliud requiram, vulgatum ἀναδέξεσθε, recipietis, aequi bonique consuletis. Ἀνέξεσθε tamen nec ipsum damnare ausim. GESN.

ead. l. 6. Ἡ ἐμπνέως) Cum καὶ pro ἢ haberent edd. posterius ex l. recepti, & ex marg. Hag. Et si lunt. ἢ καὶ exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; & ut quis dicat, καὶ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, aut interprete etiam, nondum tamen permoveor, ut credam eo opus esse: nam an plus est interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant iam olim, aut interpretis, licet καὶ retinerent; cumque sic adiuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem iure lectionem Graecam iuvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud καὶ satis iam hic & alibi frequentatum, reiiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ χελώνη) Et hic securi sumus auctoritatem Mss. Ox. P. & edd. Ven. cum in aliis legeretur ἢ pro καὶ vide Herod. I, 47, p. 11, & Nostrum Z. Ἐλ. c. 14, & Δικ. c. 1. SOLAN. Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καί: nam vulgata historiae repugnat: simul enim & permixtas testudinis agnique carnes coctas fuisse, supra iam cap. 14 Iov. Conf. vidimus ex Herodot. I, 47. (al. p. 20.) Et sic Noster de re eadem infra in Bis Acc. sub init. ἄρνεα κρέα, καὶ χελώνας & supra l. c. etiam ἄρνεα κρέα καὶ χελώνης. Nec abhorrerem a ξυνέψεται recipiendo; pro quo deinde ait εἰς αὐτὸ ψέσται. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. REITZ.

ead. l. 11. Κόμη ἀνασοβουμένη) Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est, crispata coma, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius, comarum

semiet erigentium horror. Horrentes enim & iactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. Heliodorus libro III dicit τήντε κόμην διασεύσας καὶ τοὺς κατόχους μιμούμενος. GRON.

in Schol. col. 2. l. 9. Κορύβαντες) De hisce vid. Strabo lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1) Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, i. e. antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐνοπλίῳ κινήσει, quam memorat Strabo. Hebraice *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat I. Spencerus de ritualibus Mosis legibus p. 764; unde angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est, fortes, ut alibi dicuntur *Abbirim*, quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2) Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice *Cheroub* & *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3) Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus Herodoto & Strabone, quibus adiungas licet Spencerum & Bochartum. 4) Idem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis *Brichim*, ut ostendit Bochartus. Verum ista γαίματος χάριν, donec Mythicorum temporum Historiam edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. CLER. De varia δαιμόνων opinione, significatione ac denominatione multa Iacob. Odé, in eruditissimo opere de Angelis, p. 172 — 188. Etsi *Corybantes* his non annumerat, quia revera erant homines. REITZ.

Pag. 260. l. 1. Κέκλυτε) Adi Aristoph. Ἰππ. 298 B. & 348, unde hoc imitatus est Lucianus. SOLAN.

ead. l. 4. Μύθοισι κορυσσομένοι πικινούσι) *Subtilibus armati sermonibus.* GUYET.

ead. l. 5. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μύθου) Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μύθου. MARCIL. Quod Marcil. inferendum monet, id in edd. iam inveni, & Homero familiarissimum est ἔνθα καὶ ἔνθα, ut II. B, 462, E, 223, H, 156 &c. REITZ.

ead. l. 6. Ταρφέος ἀκρα κορύμβα) Ridiculus sit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, ταρφῆς est densus, ut silva, ut fruges, κορύμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαῖα, uniuscuiusque rei, ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; ἐχέτλην stivam esse aratri, constat; poni nunquam etiam pro sulco, monet Hesychius. Igitur vel hic

sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis fulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iovis imprimis, anxietatem & sollicitudinem pertineat, *ταρφέος ἐχέτης ἀκρα κόρυμβα* est absurda, & similis oraculis alius descriptio coeli, Deorumque. Nam *ἐχέτης*, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro *ἀμάξῃ* s. plastro illo coelesti, (vid. Iliad. Σ, 488) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui *ἀκρα κόρυμβα* tribuere non inepte potuit; coelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro *ἀκρίς* potest alludere ad *τεττιγορορίαν* Atheniensem, si, ut videtur, Timocles Atheniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momo. Quorsum pertineant *ὄξυρβαι, κλωγμυς, κορώναι, ὄναι, ἡμίονοι*, & verba prope omnia, nempe ad iniuriam & irrisionem philosophorum, non est obscurum, si quis velit attendere. GESN.

ead. l. 7. Ἄλλ' ὅταν αἰγ.) Homer. Odyss. X, 302. SOLAN.

ibid. Αἰγυπιδε) Mf. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vid. Od. X, 302, & Il. Π, 428. SOLAN.

ead. l. 16. λέγει) Ex Mf. Reg. 2955. pro vulg. λέγοι.

ead. l. 17. Θεμιστοκλέους) Consule, si non meministi, Corn. Nepotem in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *se se muris ligneis tutari* Athenienses iubebantur. Vide supra c. 10, & adde Polyaen. Strat. I, p. 40. SOLAN. Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. *Gayer*. Idem notum ex Corn. Nep. in vit. Themistoclis c. 2. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Κανθήλιους) Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus peius quid asino est *κανθήλιος*. Εἰ μὴ τεθεῖσαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ. Εἰ δὲ τεθεῖσαι, μὴ τεθήρευσαι, ὄνος. Εἰ δ' εὐαρεστών ἀποτράχεις, κανθήλιος. Haec ex notis Rittershusii ad Porphyr. No. 18. SOLAN.

Pag. 262. l. 1. Βοιώτιον) Sic Horatius: *Boeotorum in crasso iurares aëre natum*. SOLAN.

ibid. Εὐναπολέσαι ἐπὶ πονηρῷ τοσούτους) Sic omnes, quos vidi, Codices. Sed non dubito, quin legendum sit *ἐνὶ* pro *ἐπὶ*, ut infra Somn. L. Bos. Mihi non est dubium, legendum esse *ἐνὶ πονηρῷ*. Calligraphorum vicini in utraque vacula exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. GESN. Recte divinarunt L. Bos, & I. M. Gein. *ἐνὶ* legendum pro *ἐπὶ*. Quare, cum *Fl.* etiam id habeat, sic Luciano reddidi. REITZ.

ead. l. 2. Αὐτῷ Μαραθῶνι) Pugna enim Marathonica in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima eius imago poneretur, ipseque hortaretur milites, proeliumque committeret*, teste Corn. Nep. in Milt. De Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statuem ei aeneam nullam fuisse constat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Πυτ. cap. 18, quem locum ipse inspicito. SOLAN.

ead. l. 4. Τὴν μεγίστην — ὑπόβειν) Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud causabatur, se non habiturum, ubi pileum imposeret. Nempe deridet iusiurandum illud Demosthenis, Οὐ μὲ τούς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit Longinus s. 16, ubi omnia, quae hic dici possent, viri docti, praefertim Tollius. Add. tamen Spanhem. ad Aristophan. Nesp. 982. GESN.

ead. l. 6. Ἴσως) Ex Mf. Ox. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκοῦν καὶ ὁπότε) Ducibus Mff. Regg. 1955. & 3011. inferuimus illud καὶ inter οὐκοῦν & ὁπότε, quod ignorabant edd.

Pag. 263. l. 5. Ὁ κωμικὸς) Aristophanes, sed locus non succurrit. V. Συγγρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς) Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Asino: καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo: ὁ Ἀχιλλέως ἵππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρημετιζέειν. Pagina tamen 229: μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. GRON. Μακρὰ χαίρειν) Quia sic supra Asin. cap. 46, infra Gall. c. 2, atque alibi apud Nostrum invenitur, & Cod. P. id suppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & Aristoph. Pl. 612, μακρὰ κλάειν. Item Eccl. 425, & passim, non μακρὰν. Gronov. recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi, (v. eius Dial. cap. 21 post med.) sed cum ibi Iuntina quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur. Licet μακρὰν non omnino damnare ausim; quid prohibet id assumere, quod manifesto probum est? REITZ.

ead. l. 7. Καὶ κρίσῃ) Homer. Odyss. A, 606. SOLAN.

ead. l. 11. Εὖ γε) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ibid. Διόθεν ὁ μάρτυς) Testis domesticus. Dixi de hoc pro-

verbio alibi. Cetera huius Dialogi sunt centones Homerici & Euripidei. BOURD. Οικοθεν) Id est: Tu, o Hercules fili, testis domesticus es, cuius testimonium contra nos valitutum est. GUYET.

ibid. Ἀπέσωσας) Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, subintellige & aliis ἀδελφείοις. GUYET.

ead. l. 12. Ταῦτα) Id est, superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. GUYET.

ead. l. 15. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ) Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσπέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic scribitur in antiquo Codice: pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio. Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilen est. Itaque picem est reiectus, cum quotidie a statuariis exprimitur, sc. eius forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος forensis, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, Mercurius ad portulam, cuius crebra apud veteres mentio. Vide Harpocrationem, & quae ad illum notat Valesius, nec non Meursii Athenas Atticas lib. 1, cap. 5. Verba mox sequentia, ἐτυγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττώμενος, στέρον τε καὶ μετὰ φρενον ᾧραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς παρκοῶρητο μιμηλὴ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντετυπωμένους vertunt, cum ad porticum iam fabricaret aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungeret, fascesque inepte thorac corpori meo appenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur balthus. Illepide sane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: Cum fabri aerarii picem illevissent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicuius Tragici, quamvis in responsione Iovis pro παῦον ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῶδῶν legatur in Mf. ἱαμβίζον. Μιμηλὴ τέχνῃ, est ars, quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a love voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. GRAEV.

ibid. Ὁ ἀγοραῖος) Ὁ Ἑρμῆς ἀγ. GUYET. Pausan. Att. p. 27, 22: Ἰοῦσι τρὶς τὴν στοάν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. GESN. P. 264. l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic etiam P. & L. Propria

huic rei vox. Vide Plat. Πολ. Γ. p. ed. Ald. 35 P. SOLAN. Alci-
ciph. III, Ep. 64, p. 434: 'Ο δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον
ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactissime expressit ma-*
gistrum. Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod
quatuor Codd. habebant, cuius glossa ἀναπλαττέμενος vi-
detur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro mi-
nus vulgari saepe solet. REITZ.

ead. l. 9. Ἐτύχανον μὲν ἀρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος
στέρνον τε καὶ μετὰ φρον. Ut mirifice gessit se Lucianus in
commentanda hac locutione, sic mirifici quoque fuerunt in-
terpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda.
Nam cum vertunt *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*, pas-
sivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse per-
hibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa,
notantque, *eram fabricans vel fingens aera*, & ideo *obductus*
pice pectori & tergo. Quod cum de se iactat hic in statua Her-
magoras, ultro satis intelligendum praebet, id fieri per fa-
bros aerarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Grae-
cis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax*
autem ridiculus (utpote ex fragili materia & nullius munimen-
ti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aeris cae-*
laturam impressum habens. GRON. Ἐτύχανον μὲν ἀρτι χαλ-
κουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετὰ φρον. Δόραξ δὲ
μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πᾶσι δαί, παρηώρητο μιμητῇ τῇ τέ-
χῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος. ὁρῶ δ' ὅχλον καὶ
τινας δύο ὠχρούς κεκράκτας, πυγμαίχους σφισμάτων, Δά-
μιν τε, καί. ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδού-
μενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercuril, ad Iovem,
cuius Hermagorae statua erat ad Poecilen, ut praecessit. Sed
verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid
est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος; Interpres vertit, *cum ad*
porticum iam fabricarer aeneus. Λῆροι. An χαλκουργῶν est ae-
neus? an ὑποπιττούμενος est *cum fabricarer*? Deinde in Sal-
muriensi ed. unde nos haec descripsimus, desideratur vox
στείχοντα post ὅχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑπο-
πιττούμενος per anastrophēn praepositionis usitatissimam,
praecipue poëtis. Sic Euripides in Phoenissis v. 299: Ἐμῶν
τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὑπο. Meorum dominorum, a quibus mis-
sa sum. Aeschylus in Prometheus v. 367: Ἰπνούμενος ῥίζασι
Αἰτναλαῖς ὑπο. Ubi torretur sub Aetnae radicibus. Idem fit in
aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνά, frequentissime. Sae-
pe quoque Lucianus profae orationis scriptor περὶ per ana-
Lucian. Vol. VI. M m

strophen (πῆρι) habet. Est ergo χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, cum a fabris aerariis pice lineret. Ceterum sunt omnes iambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumpsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poematum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Iuppiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παῖον, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδούμενος. Legendum quoque μιμητὴ τέχῃ, eiecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut iam in textu curavimus.) IENS. Iambi septem sic distinguendi &c. Guyet. Eodem modo Guyetus distinxit, ut Iensius. Idem fecerat la Croze; quare eadem iam non repetam. REITZ.

ibid. Χαλκουργῶν ὑποπιτ.) Vide Iens. Parodia est Euripidis Orest. 867 & 872. SOLAN.

ead. l. 14. Στείχοντα) Cur Iens. dicat στείχοντα in Salmur. ed. deesse, nescio; nam omnino adest in illa, aequè ac in Amsl. B. 1. ceterisque. Alias στείχοντα non signif. tumultuantem, sed euntem, immo ordine ire, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, Homero frequens. Item στίχος, unde distichon. Hom. Od. 1, 418. De Cyclope: Εἴ τι νᾶ που μοτ' ὅσσοι λάβοι στείχοντα δῦραζε. Si qua quendam prehendere possit cum omnibus foras exeuntem. Sed cum ἔχλον addatur, eodem iure veritas tumultuantem, quo exeuntem, quando δῦραζε additur. Ceterum & στίχῳ inveniri in prael. pro στείχῳ, non repetam ex I. Horrei Observationibus Criticis pag. 13. REITZ.

Pag. 265. l. 1. Δάμιν τε καὶ) Ἰαμβικὴ διποδία. GUYET.

ead. l. 2. Ἑρμαγόρα) Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος scribendum videtur. GUYET.

ibid. Τραγῶδῶν) In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 7. Τί οὖν ἔτι) Senarius, sed ita scribendus: Τί οὖν ποιεῖν ἔτι χρὴ λοιπὸν, ὦ θεοί. GUYET. Facilis & plana videtur emendatio Guyeti versum restituere conantis: nondum tamen sic edi curo; quia non certum est, versum ipsum voluisse proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia Guyetus quarta sede spondeum relinquit. Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus seqq. liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad usus suos detorto versiculo non constat; ideoque nimis diligens in uno eiusmodi restituendo esse nolim, REITZ.

Pag. 266. l. 1. Σιγῇ ἐφ' ἡμῶν) Parodia est ex Homero de-
sorta, quem vide ll. H, 194. SOLAN.

ead. l. 4. ΔΑΜ. Οὐκ) I. e. οὐκ εἰσὶ θεοί, οὐ προνοοῦσι. GUYET.

ead. l. 9. Εὐφρονότερον) Depravate, ut arbitror. Scripserat,
credo, εὐτονώτερον. SOLAN.

ibid. Ἐπῆχει) Legend. videtur ἐπῆχει pro ἐπῆχε. GUYET.
Ἐπῆχει L. optime, ut alibi usurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀναβ. c.
22, & Πητ. c. 16. In omnibus impressis ἐπύχει. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπιστομίζων) Cum Pricaeus arbitraretur, in Ep.
ad Tit. I, v. 11, οὓς δὲ ἔπιστομίζειν, non significare os obtu-
rare, sed freno coercere, recte ab I. Elsn. p. 321, Observ. T. II,
hoc Luciani testimonio, item alio ex Aristoph. Eq. 840, nec
non Heliod. ac Plutarch. refutatur. Ceterum pro *refrenare* ta-
men Pollux p. 972. Forsan & *facere ut quis pronus in os cadat*,
vide coniectatum supra pro Imag. c. 10. REITZ.

Pag. 267. col. 2. l. 3. Καθάρμιον) Adscripserat Hemsterh.
Lege: ἐν Π. δῆπουσσι κάρθαρος λιμήν. REITZ.

Pag. 268. l. 9. ὦν — τῶν ἄλλων) Subaudi ἔνεκα, vel ἀν-
τί. GUYET.

ead. l. 14. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Ἀνεπαγγέλτοις) Ἀντεπαγγέλτοις legendum
videtur. GUYET. Dicit, Deos saepius ad Aethiopas epula-
tum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, etiam invocatos. Sed Mf. αὐτ-
επαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, qui se ipsos invi-
tant, qui condicunt. Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut
apud Cic. 1 ad fam. 9 alicui significare, se apud eum coena-
turum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπαγγέλτος, sed illud
tamen exquisitius. GRAEV. Recte coniecit Guyetus, idque
quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuis-
set. REITZ.

ead. l. 14. Τὸ ζητούμενον) Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, Aristot.
GUYET.

Pag. 270. l. 2. Ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα) Contingit enim,
ut haec incepta sint, Benedictus: iam enim alias incepta sunt, Ob-
sopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquennis. Verte:
Potest enim esse, ut aliter (quam scilicet munere providentiae)
vel temere & fortuito incepta &c. Nec vero in praecedentibus
illa αὐτὸ που τὸ ζητούμενον συναρπάξεις interprete aut cum
Benedicto tu quidem quaestionem corripis, vel cum Obsopoeo
tu quidem quaestionem discerpis, sed pro argumento latenter ar-
ripis & producis id ipsum, quod quaeritur, & sic fraudem
facis. Ex nisi fallor, hunc locum innuit, eumque sic exponen-

dum putavit, Henr. Valesius in postumis ad Harpocratio-
nem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in
versione καὶ ἐπαινούντι at recte Obfopoeus, ac laudibus effe-
ras. GRON.

ead. l. 8. Διαλλάττεσθαι) Manifestum mendum est in his
verbis Epicurei philosophi, quibus dixerat, Stoicos ipsos τά-
ξιν vocare ἀνάγκην. Εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἰ τις σοι
μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποια ἐστὶ, καταριθμουμέ-
νῳ καὶ ἐπαινούντι, οἰομένῳ τε ἀποδείξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ
προνοῖα διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: Deinde
scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea, quae sunt,
qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum
unumquodque immutari providentia. Atqui non permutantur,
sed eundem servant ordinem illi siderum motus, temporum
vices, & quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut
est in Ms. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic
paulo ante Timocles quaerebat, αὐδ' ὑπὸ τινι οὖν θεῷ τάττε-
ται ἡ τῶν ὄλων ἐπιμέλεια; Hoc igitur universum nullane provi-
dentia regitur? GRAEV. Διατάττεσθαι) Ex Ms. Gr. P. & L. In-
fra iterum διέταττες ἕκαστα. SOLAN. Διατάττεσθαι praeu-
li vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iuebant,
& melius videtur; versionem Gesneri tamen non attigi, quae
non multum abest ab restituta lectione. REITZ.

ibid. τὸν κομικόν) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄλλο — μαι) Inter duas hasce voces insertum erat
δὲ, quod exfulare, duce Fl. ed. iussimus. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Μάλοι) Sic Ven. utraque. O. μάλλισι. Reliqui
libri μέλειν, minus eleganter. SOLAN. Μάλοι etiam Ms. Reg.
3011. quod cur reddere Luciano dubitavit Reitzius, cau-
sam non videmus.

ead. l. 7. Ὀμήρου) Vide eum Iliad. A, 399. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα) Hom. Iliad. B, 6 &
seqq. SOLAN.

Pag. 272. l. 3. Διομήδης μὲν ἄτρωστος τὴν Ἀφροδίτην) Ho-
mer. II. E, 335. SOLAN.

ibid. Εἴτα τὸν Ἄρην) Iliad. E, 855. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμονομάχουν ἀναμῖξ &c.) Homer. Iliad. Γ, 70;
75. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀντοὶ δ' ἀντέστη) Homer. Iliad. XX. MARCIL. Id
est, II. Γ, 72. REITZ.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδος — μεμψ.) Hom. II. I, 529. SOLAN.

Pag. 273. l. 2. Ἀπαρρίψων τὴν ἀσπίδα) Clypeum abiicere

dixit pro eo, quod est causae diffidere & contentionem relinquare. Desperat enim, quisquis in bello arma abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem expectat. Graeci simplici vocabulo *φιλάσπιδος* vocant timidos. Id cognominis Demosthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristoph. in Fuc. *ἀσπίδαπύβλης* appellatur. Plato libro de Leg. XII declarat, *φιλάσπιδος* nomen multo probrosum esse. COGN.

ead. l. 10. Πῶλον, καὶ Ἀριστίδ.) Τὸς ὑποκριτάς. GUYET. Vide supra not. ad Men. cap. 16, & hoc ipso opusculo cap. 3. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐμβάδας) Sic P. Sed *ἐμβάτας* l. B. 1. H. S. Ergo sic iam lego, notamque ad Scholion eiusdem verbi plane deleo. Sed rectius haec distincta & expressa Adv. Indoct. c. 6, & Saturn. cap. 19. REITZ. in *Addend. & Corrig.* Nota ad Scholion sic habebat: *Ἐμβάτας*) Sic bis scriptum in Schol. cum *ἐμβάδας* recte in textu Luciani. Sed utrovis modo scribitur, *ἐμβάς*, *άδος*, & *οἱ ἐμβάται*. Vid. Poll.

ead. l. 13. Προγαστρίδια) Cum *προγαστρός* sit, cui venter prominet, possis *προγαστρίδια* putare pulvillos assimulando ventri prominulo aptos. Sed etiam possit vestis esse ante ventrem suspendi solita &c. GERN.

ead. l. 14. Σομάτια) Bis ad licenae apparatus & vestimenta histrionica refert Pollux. Quid si origo inde Gallici *corset*, eodem modo formati, & Germanici *Leibgen*? quibus nominibus notari vestem, muliebrem praesertim, qua arctius corpus stringitur, notum est. GERN.

Pag. 274. l. 1. Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὀπτόταν ὁ Εὐριπίδης) Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὀπτόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκούντα οἱ λέγει, ἀκούσας αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου. Sic lege & interpunge. Ἀκούσας pro vulgato ἀκούση, quod tamen cum in hac, tum in Sabauriensis ed. typographorum vitio est omissum, & τότε ex Ms. reposui. Cum ex sua sententia Euripides, nulla necessitate fabularum compulsus, quae ipsi videntur, profert, audi tunc libere loquentem GRAEV. Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὀπτότας ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκούντα οἱ λέγει, ἀκούσας (hanc vocem omiserunt sequiores editores) αὐτοῦ ποτὶ παρρησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum esse, recte monuit Graevius pag. 874 ed. Amst. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui sit sincerissimus. Disputant Damis & Timocles, ille, non esse eos, qui vulgo ferantur;

Deos; hic, vere eos esse, contententes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil sani iudicet dicere Euripidem, cum Deos in scenam inducens, eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, si hoc modo tibi, o bone, persuaserint Tragicici, oportet ut Deos censeas vel ipsos hypocritas, (qui nempe partes in scena agunt) vel oorthurnos, & reliquam Tragicam *σκευήν*, quibus illi Tragoediae maiestatem augent. Si ita existimas, id vero maxime ridiculum iudico; cum (sic verto Graeca verba, quae proposui) *ubi per se Euripides, nulla fabularum necessitate id exigente, ea, quae sibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronuntiantem, 'Ὅρῳ τὸν ἰσοῦ, τὸν δ' ἄπειρον αἰθέρα, καὶ γὰρ περίξ' ἔχοντ' ὑγραῖς ἐν ἀγνάλαϊς, τοῦτον νόμιζε Ζηνά· τὸν δ' ἠγού δαόν. Vides supernum finem, & immensum aethera, Terram humidis circumplectentem brachiis, Illum Iovem arbitrare; hunc esse puta Deum. Ἀκούσῃ* est secunda persona Aor. 1. Subi. Medii. In quo hallucinatus est interpretes, vertens *audies*, quasi esset hic ab *ἀκούσμαι*, cum sit ab *ἀκούσσομαι*. IENS.

ead. l. 2. 'Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε) In Ox. *ἄκουσον αὐτοῦ τότε*. In L. etiam *τότε*, quod & genuinum censeo. SOLAN. *'Ἀκούσῃ & ἄπειρον*) Cum in marg. *Ald. ἄμουσον* sine signo, quo pertineat, ita adscriptum esset inter *ἄπειρον & ἀκούσῃ*, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem *ἄκουσον* pro *ἀκούσῃ* notare voluisse, quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia *ἄμουσον* re vera magis respondebat *τῷ ἄπειρον*, i. e. quando ab recto *ἄπειρος* oritur, & *rudem* notar, id in variantt. eo apponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adiectivo sic sensit; nam hic *ἄπειρος* esse a nominativo *ἄπειρον*, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in edd. deficientem addidi, ut valeat pro *ἄπειρονα*. REITZ.

ead. l. 4. 'Ὅρῳ &c.) Inter Euripidis fragmenta, quorum ignorantur fabulae, v. 1. Cic. de Nat. Deor. II, & Plut. 1066 f. 1397, & 1695, 2, meminere horum versuum, apud quos omnes *ὑγραῖς* legitur. Vid. etiam Clem. Alex. p. m. 12, 2. P. tamen etiam *θερμαῖς* agnoscit, & Athenaeus p. 53 D. SOLAN. Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum posuit Barnesius. Dedimus, quam & ipse servavit, versionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro *ὑγραῖς* ipse nimis ad verbum dedit *vidis*; quod puto potius est, ut

reposuimus, *mollibus*. Paulo licentius Cicero de N. D. 2, 25: *Vides sublime fufum, immoderatum aethera, Qui terram tenero circumiectu amplectitur? Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Iovem*. Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, Davifius. Adde Euseb. Praep. Evang. 13, 13, & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in Sublimem, cum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem*, quod iam vidit Nic. Loëns. Epiphyll. 5, 14; qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum, quem tractamus, locum esse desumptum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur, & cum superioribus coniungitur ab Athenagora Legat. c. 6, p. 23 Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. GESN.

ead. l. 5. Τγραις ἐν ἀγκάλας) In versu Euripidis pro *ὑγραις ἐν ἀγκάλας* Mf. *θερμαῖς ἐν ἀγκάλας*. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte, *quicumque Iuppiter sit*. GRAEV. Servavi vulgaram *ὑγραις*, quia coelum tellurem ambiens recte dicit solet *humidum*. Nec tamen disliteor, *θερμαῖς* de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus*, quod Gesnerus dedit, satisfacit utrique. REITZ.
ead. l. 8. Ζεὺς — κλύων) Ultimam vocem non agnoscit Fl. ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non exstant in O. Vide etiam Hec. 488, Or. 418. SOLAN.

ead. l. 15. Πῶς) Cum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset. Est quidem eius pleonasmus haud infrequens. Sic Icarom. c. 1, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. Bud. Comment. p. 290, ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Ἀκινάκη δυνάτες) Vide supra Toξ. cap. 38. SOLAN. De hoc ritu nonnihil habet Brod. Misc. p. 533, Thefaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut Tox. c. 38, atque ante. REITZ.

ibid. Ζαμόλαξι) Consule Herod. IV, pag. 159, ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρακες, Certe a Scythis celebratur Σκυ. c. 1. An etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Ιατρ. β, cap. 17, vocatur. SOLAN.

ead. l. 3. Μηνι) Vide supra c. 18. Clem. Alex. 12, 2, προσ-
εκύνησαν ἡλιον, ὡς Ἰνδοί, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scri-
bitur Μηνι, quod rectius, quam quod in omnibus impressis
est Μήνη· ideoque in textum recepi. SOLAN. Ego nihil miror.
Vid. Hesych. & Hom. II. Ψ, 455. REITZ.

ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι) Quis sit Phales, cui sacra faciant
Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui do-
cuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphi-
cis versibus, ab Athenagora Legat. c. 16, p. 72, servatis,
itemque aliis, quos debemus Macrobio Sat. I, 18. Qui etiam
docet tum l. c. tum c. 17, Solem esse Phanetā. Si quis dicat,
tum demum aliquid verosimile habituram coniecturam no-
stram, si a Cyllenii sic cultum constet Apollinem, ut notum
est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde haesit: huic ego
respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19, Mercurii ipsum
numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia Eschenbachius
in Epigene. GESN. Principio notae-Gesneri adscripsit Wessel.
V. Hesych. φαλητις, & Dion. Chrysost. p. 412 D. REITZ.

ead. l. 4. Φάλητι) Quis hic sit nescio. SOLAN.

ibid. Περιστέρᾳ) Vide infra. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑδατι) An Nilo? GUYET. Quidni animalia in
aquis habitantia, crocodilos, hippopotamos &c. per meto-
nymiam? Vid. Davif. (cuius Hemsterh. in marg. admonuit)
ad Cic. I De nat. Deor. c. 29, p. m. 72. (Hemsterhusio 68.)
Ubi inter alia huc facientia etiam haec affert ex Ioseph. in
Apion. I, c. 71: Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲν τῷ Πατρι-
στίῃ ἰσὶ εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοις Αἰγυπτίοις οὐχ ἰσὶ. REITZ.

ead. l. 8. Κροκίδειλος) Spanhem. 178; & confer cum his
omnibus ea, quae habentur Έκκλ. c. 10. SOLAN.

ibid. Κυνοκεφαλος) Anubis. GUYET.

ead. l. 11. Ποτήριον) Vide Pignorii mensam Isiamam p. 37,
Sed *modius* est nostris, quod *poeculum* vocat. SOLAN.

Pag. 276. l. 9. Τῷ Ἀνδρῷ) Confer Έπισκ. c. 11, Z. ελ. c. 14,
& hoc ipso opusculo c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁμοιοι, πρὸς) Sic Fl. In rel. inter has voces erat
καὶ prave. Eadem Fl. ἐπιστραφῆς· sed vulgata proba. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ἄλεβρος) Croesum perni-
ciem Sardoniam vocat, a Sardibus eius regia, unde & Ho-
rat. I Ep. Quid Croesi regia Sardis? Et patet ex hac locutione,
non temere ἄλεβροι sine auctoritate mutandum in ἁλέβροι su-
pra, Pseudom. c. 11, ubi habuimus ἄλεβροι ἐκεῖνοι Παφλαγῶ-
νες· nam et si pluralis ibi sit, & ἁλέβροι deinde dicat adiecti-

ve; tamen & substantive de Salt. c. 5, ἐλέθρη τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut iam perquirere, ubi etiam ἐλέθροι legitur amplius, operae non videatur. REITZ.

ead. l. 5. καθαρόδης) Apollo, an Mercurius? GUYET.

ead. l. 7. Ἐπισφάττεις) Vocem nanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. SOLAN. *Μάσας* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est *ἐπισφάττεις*. Conf. tamen supra *ἀποσφαττομένους* in var. Lectr. c. 22. REITZ. Ἀποσφάττεις Mf. Reg. 2955.

Pag. 278. l. 3. Κακὸν ἐπηχεῖ) Τοῦτ' ἔστιν ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπηχεῖ; Mf. τοῦτ' ἔστιν ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπὶ ἡλθεν; GRAEV. Ἐπῆλθεν Mff. Ox. & P. & utraque *Venetæ* rectius, quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In Coll. tamen Scholii tantum vicem obtinet. SOLAN.

ead. l. 6. Μάρπτει) Vide Homer. Il. O, 137. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν δεῶν ἀφηγμένος) Ἀπὸ ἀν' ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Bas.* habet *περὶ*, quae lectio non placet: verus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκείθεν ποθεν ἐκ τῶν δεῶν ἀφηγμένος. GUYET. Post inventum *παρὰ* non iam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud, quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit Guyetus, *περὶ* & ἐπὶ falsum esse. REITZ.

ead. l. 15. Τάφος) Vide Lactantium haec fusius differentem I, 11, & Nostrum Τιμ. c. 4. SOLAN.

Pag. 279. l. 9. Ἀγαθησάμνος τῶν ὕτων) Hercules Gallicus haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit. SOLAN.

ead. l. 11. Σειρὴν χρυσεῖν) Hom. Il. Θ, 18. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐμπιπλᾶς) Recte rursus edd. nec opus ἐμπιπλᾶς inserto *μ* semper scribere, ut alibi voluit Solanus. Vid. notata ad Amor. c. 24. REITZ.

ibid. τὰ ἀκάτια) Id est, *ιστία*, Hesych. GUYET.

ibid. Ἡ οἱ ἐρέττοντες) Omissa ante ἢ vox *μᾶλλον*. Vide ad Iov. Conf. c. 7, & finem huius ipsius libelli. GESN.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) Ex coniectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Iuppiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori ceterorum hoc addidit, quod pro *ὁ Τιμ.* reposuit *ὁ Τιμὸς*. Idemque mox nomen, cum statim importune recurret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. SOLAN.

ead. v. 12. Ἀλυσιτελὲς δὲ) Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ αλογον αὐ-

δέν τι εἶχεν ἢ ταῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mf. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς, quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem. GRAEV.

ead. l. 13. ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν) Haec etiam Ox. Codex, &c, quod miror, ed. P. unde nasci, nescio: raro enim in textu quidquam mutare consuevit. SOLAN. Verba Parisinae ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando, οὐδέν τι εἶχεν ἢ ταῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς: quod Gesnerus verterat, *nihil habebas navis, quod non ipsis esset usui*. Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis editionis aut unius Codicis omisso facile transire solet ad posteriores edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Gesnerus, me versionem etiam sex verbis auxisse. REITZ.

Pag. 281. L. 1. Ὁ μὲν πρότονος) Προτόνους & πρότονα explicant Homeri interpretes ad Il. A, 434, & Od. B, 425, itemque Hesychius, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur, navi, πρότονος vim nominis sui servare debet, & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cuius opē erigatur demissus antea malus, qui renitatur, nec versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat deiici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168, in qua protonus non est protonus, sed epitonus: i. e. navis Schefferi similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. GESN.

ead. l. 2. Οἱ πῶδες δὲ ἐς τὴν πρόραν) Nempe πῶδες, h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158 seq. De *cherisco* nihil opus est monere, cum vel ipse noster eum aliis locis satis declaret. GESN.

ead. l. 7. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην) *Dupliciarium* aut *tripliciarium*. Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona &c. GUYET. De his silent, qui de re nautica veterum scripsere: nec alibi temere posterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat Livius, quem vide L. II. Consule Turneb. Adv. XXI, 28. Stipendium autem simplex diurnum Athenis tres oboli, seu dimidia drachma. SOLAN. Cum ex contrario appareat, hic

non tam de stipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc sequi, quod & Scholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari potest, & confirmatur ex Aeliani Tacticis, apud quem pag. 20 Blanc. λόχος in aliquot ἐνομοτίας dividitur; deinde dicitur p. 21, τὰς δὲ δύο ἐνομοτίας διμοιρίας, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet, praefecturae cuiusdam nomen apud Aelianum διμοιρίτην potius esse, quam commodi. GESN.

ead. l. 8. Δεινόν) Ἀοκνον, quod edd. omnes praeter *Sunt*. habebant, videtur fuisse interpretatio τοῦ δεινόν, & sic irrepsisse. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Maiorem enim vim habet, si *mirabilem* & quasi *terribilem* narando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *strenuum* tamen edi passus sum, quia δεινός usitato Latino vocabulo vix tamen satis ἐνεργητικῶς reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* satisfaceret lectori Latina sola intelligenti. Exempli vero phraseos δεινός ποιεῖν τι sunt obvia. Alciphr. I, Ep. 10, pag. 38, οἱ τὰ μετέωρα δεινοί i. e. *Astronomi*. Aelian. V. Hist. III, 1, κατὰ χειρουργίαν δεινός. Adde Suid. v. κλείσοφος. Et Interpret. ad Ael. I, 1, ubi δεινοί κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινός λέγειν, Aristoph. Ach. 428; quod recte tamen ibi vertitur *dicax*, in malam fere partem. Nam δεινός proprie *malum* quid esse, recte quidem ex Plat. in Protag. pag. 206, ait Horreus in Obs. Crit. ad Herodot. pag. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλὸν ἐστίν. οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκάστοτε δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς υὔγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας· ὥς τοῦ ΔΕΙΝΟΤ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin ususetiam ad res bonas transfulerit: nam & ipse Plato, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστὶν ἀνὴρ, dicit. Rursus Aristoph. Nub. 242, νόσος — ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν, i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis, quam ad simplicem narrationem, hic respiciendum, etsi κολλημβῶν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuisset dicere, si de nandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 6. Ἀρετὴν τέλεισι) Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. At vero sic etiam legitur in Exc. G. & in margine C. SOLAN.

Pag. 282. l. 2. *Χαρίεντας*) Pro *erudiis* ac *poliis* habuimus supra, Quom. Hist. c. 16, *ἀλλὰ δὲ τινὶ χαρίεντι, καὶ δυνήσομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προτεπονῆως*. Ubi vid. not. Graevii meamque. Gesnerus illic reddidit, *venusto*; hic *honeflos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde Barnes. ad Anacr. v. 894 & 1192. Nostrum supra c. 8, ubi *χαρίεντες καὶ εὐπρόσωποι* iunguntur, adeoque prius ibi certe *venustum* significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντροφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπτύοντες) Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. GUYET. Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se maiores erant, contumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subiecti erant, (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. IENS. Ὑφ' αὐτοῖς Mf. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτοὺς. Iensius ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in *καταπτύοντες* aliquid mendi latere puto. Forſan scriptum fuerat *καταπατῶντες*, uti supra dixerat *πατοῦμένους*. Certe aliter solet construi *καταπτύω* vel *καταπτύομαι*. Vide not. ad N. Δ. XX. SOLAN. (Immo recte genitivo iungitur.) Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Iensii & Guyeri coniecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam, quoque cum Iensio hic fere praeferrem, satius tamen duxi Codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Gesnero conversum, & *multum se praestantiores viros despuentes*, primo adſpectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius inveniēti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quæso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? an vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumeliose tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse. At hoc ipsum iam non excluditur: nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbactum Sardanapalus, sed meliorem, (vid. Iustin. I, 2.) ambigue tamen nimis eius virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Gesnerus in Praefat. me castigabit; lector autem vulgatam potiorem exstimans, eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii

in verbis praemissis, *χαρίεντας πολλοὺς* — ὑπὸ χειρόνων πα-
τουμένων, quibus similiter conqueritur, praestantiores ab in-
ferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus iam dici-
tur eodem more, quo superiores in navi collocati (licet in-
digni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se
positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta
lectio sic accuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe
haec sunt aptanda. REITZ. Bonum factum puto, quod rece-
ptum in contextum & interpretationem illud ὑφ' αὐτοῖς. GESN.

Pag. 283. l. 8. Πρώτας ἐπιμελητῆς) Πρωτεύς hic vulgo au-
diebat. 'Ετ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas pro-
ximus. *Famulum gubernatoris* vocat Xenophon *Οἰκονομ.* Post
hunc τοῖχου ἀρχων, de cuius officio disceptratur. Vide Plut.
1458, initio fere vitae Agidis, & Xenoph. 'Αναβ. V, p. 217,
25: ὅταν δὲ χειμῶν ᾖ, οὐχ ὁρᾷτε, ὅτι καὶ τεύματος μόνου ἐνε-
κα χαλεπαίνει μὲν πρῶτος τοῖς ἐν πρώτῳ, χαλεπαίνει δὲ κυ-
βερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. SOLAN.

ibid. τοῖχου ἀρχων) Hic vulgo dicebatur τοῖχαρχος. Vide
Suidam voce τοῖχαρχος. KUSTER.

ead. l. 14. Ροῦν) Ven. utraque ροῦν. Reliquae edd. & Ox.
ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato
enim κ. ροῦν ἀγωνιῶ τὴν δίκην scripsit, ed. *Bas.* p. 1 f. SOLAN.

Pag. 284. l. 1. Οὐδὲν ἰσχυρὸν) At, inquires, laudantem pau-
lo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ri-
dicule haec dicuntur a Iove. Nec verbum commutaturus sat
scio, quibus vis Comica nota est. Haecenus de Luciano men-
te: rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operaq;
in oculis emendandis, elegantis restituendis, obscuris illu-
strandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & mo-
mentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum
Iove Luciano risum spectatorum adaugeam, quod multi ho-
die facitant, homines γέλως ἀκρατέστατοι, Luciano, ut in-
genio minores, ita scelestiores multo, cum in tanta Christianae
veritatis luce non caecutiant modo, sed, quod nefariae
impietatis summum est, dictis scriptisque id unum admitti com-
periantur, ut religionis fundamenta aut convellant, aut ludi-
brio sui similium, summo conatu, exponant. Sic, ut alios
omittam, repertus nuper apud Anglos nostros, qui immorta-
litatem animarum, totamque adeo religionem Christianam,
nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coe-
lum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut aiunt us-
que ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde &

in Anglia tandem notatus. Sed his missis, quae dolor extorfit, ad Lucianum iam redeamus. Damidis adversus providentiam argumentorum tora vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta, aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti iudices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non iam regeram. At ut facilis dem, bonos esse, in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil, ob quod petantur, habent. Tutiores itaque, quae felicitaris non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt . . . Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & observata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum, quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu coniuncta est: ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max. cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima, dare decet. Unde iam satis liquet, *ei non statim male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquit Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala, inopia, contemptus, iniuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint, vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex revelatione penitus perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis

ex hac vita solum exspectes, ut de beatitudine eius pronunties; sed, quid hanc vitam sequatur, respice, & in rationes refer, quicumque de providentia iudicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, leviam & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas, tum patientia, quae, ut resipiscant, invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii De Providentia librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. de Div. Prov. Non vides, quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari iubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrimas excutunt. Lactantius V, 22: Si quis autem volet scire plenius, cur malos & iniustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros, inopes esse patiat: sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidunt, cum sit providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac paene divinitus elocutus est &c. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπαντλῆς) Vid. infra not. Iensii ad Mort. Peregr. c. 5 m. qui *ἐπαντλῆς* (*ἀγους*) exemplis probat atque illustrat. REITZ.

ead. l. 6. Δὴ) Ox. ἥδ᾽. Sed nondum a me impetrare valeo; ut illud *δὴ* repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. SOLAN.

Pag. 285. l. 12. Τυμβωρύχος) Deservi scripturam editorum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & Aristoph. Ran. 1180, *οὕτω γ' ἀνεῖν πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος*. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ ὥς) Ox. & Fl. ed. In reliquis *ὥς καὶ*, prave; nisi quod B. 2. *ὅς καὶ* fecit, minus apte. SOLAN.

Pag. 286. l. 2. Πανγὰς λαβὼν) Crebro utitur hac phrasi. Noster, quam cum Belgicissimo Graeco comparat frater consultiss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 495. Conf. Somn. cap. 2. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποθραύσω) Etsi supra c. 43 f. *ἐπισφάττεις* non plane signif. mactas, iugulas, tamen pro occidis valet. Qui au-

tem hic ἀποσφάττειν, quod Graev. illic, vel ad c. 22 moner, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video: nam ut recte per iocum procedit oratio, *ne fugito, antequam verbera tuleris*; ita nimis ridiculum videtur, addere, *mane, donec te occidero, deinde fugies*. Nisi & hunc risum ex ἀδυνάτω captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen, cum in oppido nobis vicino maleficus iudicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales faceras sententias collegit ac forsan in lucem emittet ampliss. van Bynkershoek. Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per iocum imitari liceat? Verum cum facilioris intellectus verbum habeant edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν, cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. REITZ.

cad. l. 4. Ἀπεισιν) Etsi abis, discedis, recte se hic habet; tamen dixerit quis, ἀποτρέχει maiorem hic vim habere, quia fugere iussus est. Sed cum ridens discedat, patet eum alterius minas pro ioco accepisse, & contempsisse; unde consequitur, vulgatum ἀπεισιν melius, & ἀποτρέχει glossam eius esse. REITZ.

cad. l. 8. Καμικὸς) Menander, teste Plut. Π. εἰδύμ. 844, 2, & 1064, 1. V. Stob. γυνμ. pag. 315, & Grot. Flor. 457, (s. Stob. Flor. CVIII) ubi μηδέν pro Nostri οὐδέν. In nupera frag. Men. editione adduntur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252, & Em. p. 93. SOLAN.

cad. l. 11. Εἰσιν) Fere adducor, ut credam potiore esse Fl. lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. REITZ.

cad. l. 14. Δαρειῖον) Vide Herodot. III. SOLAN.

cad. l. 15. Ζωπύριον) Vid. Herodot. fin. lib. III. REITZ.

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 3. Ὁ κάκιστος ἀλεκτρῶν, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίβει) Alciph. III, Ep. 10, eadem fere habet, quae Ep. sic incipit: Ἐπιτρίβειν, καὶ κακὸς κακῶς ἀπὸ λειτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρῶν καὶ μακρότατος, ὅς με, ἡδὺν ἄνευρον θωάμενον, ἀναβόσας, ἐξήγειρεν. ἐδῶκουν γὰρ — λαμπρὸς τις εἶναι, καὶ βαθυπλουτος &c. Ad quae quid notarit Bergler. adscribere hic non dubito: Haec epistola, & Luciani Somnium sive Gallus initio,

ideo inter se conveniunt, sicut & alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fontibus sua hausserint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & forte Lucianus a Nostro: ad ferme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Ἀλκιφρονem Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatanitur apud Lucianum. REITZ. ead. l. 6. Διάτορον) *Perçant.* GUYET. Διάτορον τι καὶ γεγωνός) Hoc loco uti poterat Iac. Gronovius ad defendendum Aelianum V. H. 2, 44, ab importuna correctione Perizonii; ubi eadem verba occurrunt, Διάτορον τε καὶ γεγωνός ὅτι μάλιστα. Sed ipse agnovit errorem suum Perizonius, & usum verbi declaravit ex Aristot. Probl. 11, 25, *τί τί ὅταν ἀχὺα ρυθῶσιν αἱ ἐρχήσονται, ἥττον οἱ χοροὶ γεγωνάσιν.* Vid. Diss. de morte Iudae cap. 10, p. 76. Nec dissimulavit nuper editor, Abr. Gronovius. GESN. Adscripseram & ego nonnihil de loco Aeliani 2, 44. Sed videns, Gesnerum idem agere, meae exsulare iussi. Hoc tamen addam, male in ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνός media brevi, cum Kuhniana rectius γεγωνός dederit. Nam γεγωνός est *natus*; γεγωνός, *quod aures ferit*. Et sic Alciphr. III, Ep. 48, *τοῦ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρυσάμενος* (sic enim, pro φωνήματι, cum Bergl. legendum) ad quae verba Bergler. haec Luciani aequae ac Aeliani afferre haud neglexit. Adde Homer. II. Θ, 227, *Ἥῃσιν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνός, vociferatus autem est intense, Danaos inclamans.* Ne plura ap. eund. obvia accumulem. REITZ.

Pag. 289. l. 3. Εὐθὺς σι) Recte hic edd. εὐθὺς, etsi σ sequitur; nam ita scribendum, quando tempus significatur, εὐθὺν vero, quando locus, monent Phrynichus & Ammonius, non prorsus immerito: licet enim exempla non desint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθὺς, ut supra Amor. c. 53, *οὐκ εὐθὺν περὶ σπυρον*, non statim nimis curiosum illud: ibid. c. 8, *εὐθὺ γὰρ μου — προσέρρησαν*, statim ad me — confluebant: item c. 42, *εὐθὺ τὰ μακρὰ λούτρα* &c. tamen ibi fretus Luciani edd. aliisque exemplis, quae notata habebam, per festinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confusa invenero, hoc disputabo accuratius, & exempla complura subiungam, ubi distinguatur, ubi confundatur. REITZ. Pro εὐθὺς cl. Bel. de Ball. ex Ms. Reg. 3011. reponi iubet ἀμέλει, propter vicinum nimis alterum εὐθὺς, paucis interiectis antecedens. Sed conponenda forte ista repetitio indignationi Micylli. Admodum tamen blanditur etiam nobis illud ἀμέλει.

ibid. Συτρίβων τῇ βακτηρίᾳ) Caleb. D'Abblancourt haec
Luciano Vol. VI.

Gallice reddens, *je lui tordrai le cou*, ait, hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. REITZ.

cad. l. 4. Νῦν γὰρ μοι) Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae dē hic habet; idque quia iam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur; vid. Alex. c. 44 & 46, ubi dē fere pro γὰρ, & Amor. c. 38, ubi contra γὰρ pro δέ. Conf. & Hermot. cap. 29 f. Quo ipso discrimen maximum has inter coniunctiones non tollo, sed esse aio, ubi utraque sensui satisfaciāt: aequae enim dixeris, non iam puniam te, *nam cras* potius id fiet; quam, non iam puniam te, *sed cras*, vel *cras vero*, potius id fiet. Conf. Stephan. ad Scholiast. Thucyd. pag. 602, N°. 11, ubi Scholiastae adversatur, dē pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eund. p. 611, ubi assentitur eidem Scholiastae, dē ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum affirmanti. Sunt autem Thucydidis verba L. I, c. 77 m. Ἐκείνους δὲ οὐδ' αὖν αὐτοὶ ἀντέλεγον, illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent. Iterum ibid. c. 102, ubi rursus Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac bis, ter, alibi. REITZ.

ibid. Μοι πράγματα παρέξοις) Casaub. ad Suet. Sic p. 811. (i. e. de Lucret. c. 16.) BOURD.

cad. l. 5. Μεταπηδῶν) Sic P. & L. melius, quam ut est in reliquis ἀναπηδῶν. SOLAN.

cad. l. 7. Ὅπως αὖν δυναίμην) Omissum in edd. αὖν inseruimus ex Mss. Regg. 2955 & 3011.

cad. l. 8. Ἦν γοῦν πρὶν) In Gallo, Ἦν γοῦν πρὶν ἀγατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρητίδα ἐργάσαι. Mf. Ἦν γοῦν πρὶν ἀνίχειν τὸν ἥλιον μίαν κρητίδα ἐργάσαι. Leg. ἀνίσχειν. Sed perinde est, siue sequaris editos, siue Mf. Sic & inferius idem Codex pag. 160, ὅποτε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. GRAEV.

cad. l. 9. Ἐργάσαι, προσδοῦ ἴση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα) Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἴν' ἴσθης τὰ ἄλφιστα. BOURD. Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed servavi scripturam edd. Non deerunt, qui προσδῶν malint; neque iis adversarer: nam id *vestigal* signif. ap. Diod. Sic. L. 2, c. 48, ἐκ βαλσάμου πρόσδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. Somn. c. 9, εὐτελὲς δὲ τὴν πρόσδον ante lectum, iam vero πρόσδον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τοῦ προσδῶν satis notus est aliunde. Vid. Asin. c. 50 pr. πρόσδον εὔρεν ἐξ ἐμοῦ. Et Herodian. III, 1, 11, πρόσδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὀφειλτο.

Nam cum sit construendum, ἔστι πεπονηκὸς τοῦτο προσέδου, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaesitum*, *lucrum*, quem laborando quaerit futor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ἔδου, licet *operae pretium* veritas, prae altero languet. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Εἰς τὸ αὐτὸ) Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. SOLAN.

ibid. l. 8. (Ὁς Κρίδς) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν Heraclitus de incredibilibus c. 24. CLER.

ibid. l. 13. Ἐφῶτε) Leg. ἐφοῖτα. REITZ. Wesseling, melius ἐφ' ᾧ τε. IDEM in Addend.

ibid. col. 2. l. 5. Δύνη) Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήση. SOLAN.

ibid. l. 21. Σύν τε δ') Ex II. K, 224. SOLAN.

Pag. 290. l. 2. Ἀφρονότερος — ἰχθύων) Arist. 2 de an. adimit omnibus piscibus vocem, excepto scaphro & porco fluviali. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔλλοπα, quod vocem edere non posset. Unde Plut. in Symp. & Athen. existimant, Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἰχθυόμειν. COG.

ead. l. 3. Ὅναρ πλουτῶν) Simile protulit Cic. in Sallust. Pastor quidam apud Theocr. in Ecl. IX: — ἔχω δέ τοι ὅσος ἐν οἴκῳ φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς πολλὰς δὲ χίμαιρας. Possis deo, quaecumque solent sub nocte videri In somnis, vim magnam onium, multasque capellas. COGN. Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. REITZ.

ead. l. 5. Ζεῦ τεράστιε) Τεράστιος Ζεὺς Sophocl. in Oedip. Oed. Colon. Ζεῦ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; Hesych. ait, Τεραστίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. COGN.

ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακς) Alciph. III, Ep. 47 pr. Ἐρμῇ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακς Ἡράκλεις, ἀπεσώθη. Ubi Bergl. hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h. l. Aristoph. Schol. & Apoll. Rhod. docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀχιλλέως ἵππος) Hom. II. T, in fine. COGN. i. e. v. 404. SOLAN.

ibid. Ἐάνθος) lunone suggerente: αὐδέντα δ' ἔθηκε δέα λευκώλενος Ἥρη. LEED.

ibid. Μακρὰ χαίρειν) Conf. supr. Iov. Conf. c. 32 f. Et infra c. 23. REITZ.

Pag. 291. l. 6. Ἀργεὺς) Dicitur fuisse prima navis, in qua Iason cum 54 heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab eiusdem nominis artifice;

alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Iovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde poëtae finxerunt, hanc navem fuisse vocalem. Apoll. L. IV Argon. COGN.

ead. l. 7. Φηγύς) Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum: species enim τῆς δρῦς ἢ φηγός, si Pausaniae credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγούς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat, Trach. 175; veriu autem 1175, δρῦν. LEED.

ibid. Αὐτόφωνος) Quid hoc sit, & quando oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. cap. 26: vix enim apud alium invenies. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας &c.) Nihil ad hunc locum Gilb. Cognatus commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco allusit Lucianus, Odyss. M: Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον, Εἰρπον μὲν ῥίνοι, κρέα δ' ἑμφ' ὀβελοῖς ἐμυμύκει, Ὀπταλία τε καὶ ὀμά. βοῶν δ' ὅς γινετο φωνή. Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis focii fame coacti solis boves mactavere. PALM. Homer. Od. M, 395. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐχ εὐμυθίας) Alciph. III, p. 406, τὴν ἐχ εὐμυθίας ὑποσημαίνων, *silentium* Pythagoricum *subindicans*. Noster Lexiphan. c. 9. REITZ.

Pag. 292. l. 10. Παραδοξότατον σοι λόγον ὅτι λέγω) In Flor. Cod. deest λόγον. Sed similibus originationibus gaudere Lucianum supra monui. BOURD. Vid. de his cognatorum verborum additionibus Iensf. ad Iov. Conf. ubi πομπὰς πέμπων, & sexcenta similia. Quare & hic λόγον ante λέγω non eiicio cum Fl. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Μεμνηχάνης) Correxerat Solan. ἐμμενχ. Sed nihil opus esse augmento addito, saltem in his temporibus, plus satis inculcarum ad Alex. c. 22, pro Imag. c. 3 & 19, & 1 Ver. Hist. c. 13, ubi exemplorum dedi affatim, quae si non sufficiant, adde Wessel. ad Diod. Sic. L. 2, cap. 8, N°. 63, qui duodecim etiam testimonia neglecti augmenti asserens, ad Iungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non satis assequor ex annotatione eiusdem Solani, in inferiore marg. *Iuninae* sic adscripta: ἐμμε — L. ἐπεποίητο. Nam praeter consuetudinem sic iam literam Codicis inter duo verba inserit. Interim, eum omnino voluisse ἐμμενχάνης

το legi, certum est, quod praeterea é ipsi etiam textui appo-
fuerit. Coniicio tamen, in L. prius verbum cum augmento
fuisse scriptum, eiusque glossam ἐπαύριτο vel margini eius-
dem adpictam, vel ipsi quoque contextui infartam. REITZ.

ibid. Ἀφείντα δὲ, ὡς ἀφείθῃ, τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ
τοῦ Ἀλεκτρυόνης) Mirum, ni illud ὡς ἀφείθῃ sit glossema τοῦ
ἀφείντα. Ego certe ita existimem. Narrat Micyllus fabulam
Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis prae-
cipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigiliis ageret,
dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol,
vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque
ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcano proditos. Tum
vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano
cum Venere esset comprehensus, prae indignatione mutasse
Gallum in avem. IENS. Ὡς ἀφείθῃ) Tam manifesta haec est
explicatio praemissi participii ἀφείντα, ut vix mihi tempera-
rim, quin contra edd. omnes eiecissem. Sed ne temerarius vi-
dear, uncis ut suspectum seclusi. REITZ.

ead. L. 14. Τὸν Ἄρην) Utrovis more dici Ἄρην & Ἄρην, ex
Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθένῃ, ad
Demosth. Encom. cap. 2 & 9. Ideoque a vulgata non re-
cessi. REITZ.

Pag. 294. l. 8. Πυθαγόραν Μνησ.) Addidit ed. P. Μνησαρχί-
δην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genui-
num existimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου παῖς voca-
tur. In eodem Codice pro οἷδα ἄρα, legitur ἀκούεις τιτὰ
Π. SOLAN.

ibid. Μνησαρχίδην Σάμιον) Samii Mnesarchi annulorum
sculptoris, de quo Laërt. COGN.

ead. l. 10. Ὡς ἐνομοθέτει) De disciplina Pythagorica Gell.
L. I, c. 9; L. IV, 11. Ovid. XV Metam. COGN.

ead. l. 11. Μῆτε κρείων γένεσθαι) Senec. Ep. 19. COGN. Ari-
stoxenus apud Laërtium p. 219 A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα
συγχωρεῖν ἐσθίειν ἑμψυχὰ, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀρ-
τῆρος βόδης, καὶ κριοῦ a quibus, nisi cui absunt alia, quis non
abstinet? LEED.

ead. l. 12. Τοῦν — ἀποφαίνων) Non agnoscit ἄπονον Fl. ed.
quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. SOLAN.

ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον) Legendum videtur ἀπονον ἐκτρά-
πεζον. GUYET. Si καὶ additum usquam invenissem, transposi-
tionem Gelfneri etiam in textum recepissem. Iam vero & ali-
quid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis

habui lectionem *Fl.* revocare, sensum optimum exhibentis. Interpres Parisinae, intellectui consulturus, ἀπovον reddiderat *salubre & parabile*. REITZ.

ibid. Ἀπovον ἀποφαινων) Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ ἀπovον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex ed. Florentina, quae hac voce omnino caret, didici, eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαινων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, lector, opinatus eram ego, pro ἀπovον legendum esse ἀπὸρρητον. Ἀπὸρρητα scilicet ea sunt, quae religionis causa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. seq. eisdem hos κνήμευς, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπὸρρητον τρωάν. Sic οὐρανὸς apud Nostrum de Sacrificiis c. 9 f. dicitur ἀβατος καὶ ἀπὸρρητος τῷ θνητῶν γένει. Nimirum vox ἀπὸρρητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικά, & vulgo enuntiari vetita. Sic τελεταὶ ἀπὸρρηται apud Nostrum in Amoribus c. 42, & ἐξαγορεύειν ἀπὸρρητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enuntiabant. Vide Nostrum in Reviv. c. 33. Sed, ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἀπovον, vel pro eo quodcunque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. IENS. Duas habeo de hoc loco coniecturas: unam, ut ἀπovον transponamus, & adiiciamus copulam, hoc modo, ἡδιστον ἐμοὶ γούρ ὄψον καὶ ἀπovον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἀπovον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo futor ita putaverit. Certe alvum facile transire κνήμεν, etiam illi non negant, qui flatulentum esse aiunt. Altera coniectura nostra est, an forte legendum sit ἀπovον, qua ratione locum servare posset suum, & iungi cum ἐμπράττειον. Nempe ἀπovον significare puto contrarium nominis εὐovος: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἀπovον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed coniectura utraque est: qua melius quid afferri opto. GESN.

ead. l. 15. Εὐφορβος) Nobilis Troianus, Iliaco in bello a Menelao occisus, cuius animam Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. L. XV Metam. COGN. Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibusex Ovidio aliisque nota. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καί τι) Corrupta haec. Lege ὅτι pro καί τι. SOLAN. Καί τοι rectius legit I. I. Wetstenius. REITZ.

Pag. 295. l. 3. 'Εκείνος αὐτὸς) Paraphrasis est huius versus: *'Εκείνος οὗτος εἰμὶ· λοιδορεῖ δὲ μοί.* BOURD.

ead. l. 6. Τοῦτ' αὐτὸ μακρῶ ἐκείνου τερατ.) In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τερατὶ δέστερα. BOURD.

ead. l. 7. Μνηστάρχου παῖ) Herodot. IV, 159 f. & supra initio huius capituli. SOLAN.

ead. l. 9. Ταναγραῖος) A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III, c. 5, Plin. L. X, cap. 2. COGN. Varro de R. R. III, 9, & Colum. VIII, 2. LEED. Vide Plinium X, 21, de gallis Tanagraeis, quos fortissimos fuisse ait. Et adde, quae Noster habet de certaminibus gallorum apud Athenienses Γμιν. cap. 37. SOLAN. Nimirum *Tanagram galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobilitarunt*. Plin. X, 21, 24. Add. Colum. VIII, 2, 4 & 13. GESN.

Pag. 296. l. 1. Ἦκον) Quod Solanus ἦκα coniecerit, eius rei causam aliam non video, quam euphoniā. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλα) Antea legebatur ἄλλο. Mutavit Par. merito, sed sola. SOLAN. Servavi quidem Parisinae ed. lectionem, & Solano momenti parui; licet suspicer & eius editorem tamen ἄλλο legisse, cum in versione dederit, *cum aliud quiddam sit*. Credoque, eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat: eademque ratio me movit, ut meliora sequeretur; alioqui vulgata facile defendi posset. REITZ.

ibid. Ἡ Πυθαγόρα ὄντι παρανομοικῆναι καὶ τὸ ἴσον ἡσεβῆκεναι κύαμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδεδόκει. Aut si Pythagoras, peccasse, & aequè impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagorei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὲ μόνον, ἀλλὰ κατὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλὰι τεκνῶν ἐνθάδε. *Da modo.* Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim, hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis. Ubi nescio, cur interpretes verant κεφαλὰι testiculos: quamvis non ignorem, alios hanc quoque tradere causam, cur Pythagoras fabis abstineret, quia virides fabae similes sunt ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίῳν πράξει. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom. Οὐδὲ μὲν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασται κύαμος κατὰ τὸ ἐπίπλυνον, ἴσον τοι κύαμους τρώγων, κεφαλὰς τε το-

κίων. Fabas, inquit, prohibuisse Pythagoram, quod sit legitimus status excitans, non quod parentis capiti sit simile, ut velis ille versus, Idem est, fabas atque caput patris edere. GRAEV.

ead. l. 4. Φαγόντα) Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera sunt, quae huius farinae admisit. SOLAN. Paulo inclementius Solanus pronuntiat; quasi per errorem ita scripserit Noster, pro φαγόντι. Immo cum dativo absurdus sensus erit, qui fabas edit, fabas edenti similis est; & dativus quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum ἡσθιεύειν respicit, pro ὡς φαγὼν ἡσθίηκας. Et si innumera talia inveniantur, & quidem quorum ratio constructioque satis apparet, id linguae genio proprium esse statuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc Dial. c. 26, ubi similiter praecedente dativo sequitur accusat. cum infin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲν — ἀμάξαι ἐνταμύοντα. REITZ.

ead. l. 5. Κροαλήν) Vide N. Δ. XX, Clem. Alex. Strom. III, Ovid. Met. XV, v. 2, A. Gell. XI, 4. LEED.

ead. l. 11. Ἐν ὅσοις — ἐβιότουν βίοις) Bíos generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam Alciph. I, 29, p. 120, χρηστοτέρῳ γὰρ ἦναι κέχρησαι τοῦ βίου, probioribus enim moribus, quam pro isto (scil. meretricio) vitae genere, uteris. Plura ibi similia affert Bergler. Alias ὁ βίος etiam homines vertendum, vid. apud Nostrum Amor. 20 & cap. 33, & Tim. § 25 &c. De usitata autem repetitione verbi cognati satis dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paulo ante Iov. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter eodem lectorem ablegare necessitas cogat. REITZ.

Pag. 297. l. 8. Ἀμενηνὴν) Homer. Od. K, 521 &c. SOLAN. Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα, imbecilla capita. Adde Odyss. I, 560, — ἀμενηνῶν εἰσιεν ὄνειρον. Ac saepe alibi. REITZ.

ead. l. 15. Γάργαλον) Adscripserat Noster, V. Th. M. Eius autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἶπες, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὄρῳμενα. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐσπτίου, εἴγε πτηνὸς ὢν &c.) Pater voci οἰστιάει adscripsit ἐσπτίου, cum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scripsisse, vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸν ἔρωτα referri possint, sed debeant ad ipsum ἐσπτίον. Equidem hic locus simili-

mus est Livianis illis XXVII, 27: *L. Caelius triplicem rei gestae ordinem edit: unam traditam fama, alteram scriptam, tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert. Ubi possem suspicari, tō ordinem venisse ex permutatis & contractis literis pro rationem. Sed simile existare video in Varrone lib. 1 R. R. c. 12: Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum, ne adversum eum ponas, quasi putasset se scripsisse fluvium vel amnem.* Item in Vitruvii praefatione libri VII: *Itaque quoniam sexta volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Ceterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχον τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt, metasque volandi praescriptas habeas *somnium*. Ita apud interpretes infomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. GRON. Ἐνυπνίου) Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae huiuscemodi sunt frequentes, de quibus supra non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2 Ver. Hist. c. 37, Tyran. c. 8, Imag. c. 9, aliaque, quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc Theocriti Eid. XX, 31, καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι τὰ δ' ἄστυκά μ' οὐκ ἐφίλειον, *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum: ἄστυκά vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. REITZ.

ead. l. 2. Εἴ γε πτηνὸς ὄν) Ὑποβλοῖζον, ut etiam mox illa, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὲς φαινόμενος &c. Neque dixeris, haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis, quam dictione, cogitantis παράρρημα. MARCIL. Πτανδὸν ὄντιον vocat Eurip. Phoenis. 1539, & iterum Iph. Taur. p. 416 C. Virg. etiam Aen. VI f. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα) Vid. Zenod. qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. Mercur. de Gymn. II, 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα vocatum.) Vide Plat. Κρατύλῃ, ed. Bas. p. 58 B. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐνδιατρίβει ἀνεωρόσι τοῖς ὄφθ.) Thom. Mag. haec eodem modo habet in ANEWTEN. REITZ.

ead. l. 6. Τριπίθης) Habuimus etiam in Quom. Hist. cap. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. REITZ.

ead. l. 7. Ἐτοιμος λέγειν) Additamentum videtur. GUYET.

ibid. Τὸ μεμνηῆσαι, καὶ διεξιέναι τι) Praeuentibus Mff. Regg. 2955. & 3011. eiecimus illud τι, quod male vulgo legebatur post μεμνηῆσαι. Non agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 11. Τὸ νῦν) Non tanti feci omissionem Fl. (quae c. 9 eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet) ut articulum abicerem, qui adest in cett. & mox cap. 20 f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est, adverbis temporis aequae ac adiectivis adverbialiter positus sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aequae ac τὸ παλαιόν, οἷον, τὸ ἑωθινόν, παρὰ, & simil. quae ante vidimus, Iov. Trag. c. 15; facile colliges ex Diod. Sic. L. II, c. 1, τὸ τῆνικαῦτα. Item L. I, cap. ult. v. 43. Vid. plura in not. Wessel. Adde Act. Apost. IV, 29, καὶ τὰ νῦν Κύρις ἐπιδεῖν ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alciph. III, p. 318 E. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I, 15, Οὐδέ μιν — τὸ μεσημέριον — Συρίσθεν, non licet circa meridiem cantare. Τὸ τελευταῖον tandem, bis in c. 55, L. III Diod. Sic. Item τὸ προτοῦ ibidem & apud alios. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφαντίνων πυλῶν) Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. Virgil. Homeri somnia imitantem. Aen. VI, 894: *Sunt geminae somni portae* &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὑπὲρ) Περὶ editum, correxit Solan. Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλὸς τις, ex Coll. quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen accuratum; sed vel Φαυλὸς scribendum, vel cum Suida (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φάυλος. REITZ. Cl. Wesseling. monuit videndum Zenob. VI, 23, & ibi Schott. IDEM in Addend.

ibid. l. 6. εἴ ποδας) Forſan κ' scribendum. Certe non εἴ. SOLAN.

Pag. 299. l. 1. Πυθαγόρα) Atqui duas Hom. Od. T. Δαμνί γάρ τε πυλαὶ ἀμνηνῶν εἰσὶν ἀνείρων. Virg. VI Aen. *Sunt geminae somni portae* &c. COGN.

ead. l. 2. Ὀμηρος) Od. T, 560. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκείνου) Τοῦ χρυσοῦ scil. GUYET.

ibid. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσοῦ κεκομίσθαι μοι δοκεῖς) Idem

terpres: & *solidas auri venas mihi videris adduxisse*. Μέταλλα ὅ-
λα χρύσεια, totas auri fodinas, aut auraria metalla. Metalla
Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effo-
diuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: *Auraria in Thessalia, ar-
genti metalla in Thracia occupat*. Sic *damnari ad metalla*. GRAEV.
ead. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Ita Fl. & L. nisi quod in hoc men-
dose scriptum est *κεκοιμῆσθαι*. Vide 'Ικαρ. c. 1 extremo. In re-
liquis *κεκοιμῆσθαι*. SOLAN.

Pag. 300. l. 6. Ἀριστον μὲν ὕδαρ) Pind. Ol. I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς περ τοῦ τούμην) Ὡς περ οὖν τούμην. MARCIL.
Recte quidem lectionem, quam invenit, malam, corrigit
Marcil. Sed cum pro illo *τοῦ* iam γὰρ habeamus, mutatione
nihil amplius opus erit. REITZ.

ead. l. 13. Εὐκράτης) Verum fuisse nomen, ob infanda, quae
in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοφ.
c. 5, ubi nomen idem occurrit. SOLAN.

ead. l. 14. Λουσαμένον) Vera hic observatur verbi medii po-
restas, i. e. *cum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab
activo distinguit Long. Past. I, p. 35 f. (p. vero 27 ed. Moll.)
λοῦσι τὸν Δάφνιν ἢ Χλόην — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. No-
ster supra c. 3, *ὕμᾱς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει*. Quod & me-
dia & passiva forma potest exponi. Sed post Kutteri de ver-
bis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias
ocasio sciendi, in multis verbis promiscue usurpari me-
dium, reciproca, & activa sive transitiva potestate. REITZ.

ibid. Ἠκέλι ἐκέλευε τὴν ὥραν) Pro *πρὸς* vel *κατὰ τὴν ὥραν*,
ut in Ev. Ioan. IV, 52, *χθὲς ἐβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός*.
Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici,
quod Gronov. demonstrat ad Arr. 2, 2, No. 10. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀθλητῇ) Sub Pythagorae ipsius persona:
primum enim fuisse aiunt, qui *πυγμα* secundum artem O-
lympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. Diog. Laërt. in Pyth.
p. 225 E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura.
Eius victoriam ad Ol. LI refert Syncellus. Haec ex Loydio
de Olympionicis &c. Consule de ea re R. Bentleii, & Henr.
Dodwelli controversiam; illum dissertatione de Phalar. Epist.
52, hunc de aetate Pyth. p. 153. Prior de philosopho intelli-
git; posterior de alio. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀμπρον ἀμβροσίην) Hom. Il. B, 56. SOLAN.

ead. l. 13. Προάγοντα) Καλύει γὰρ οὐδὲν αὐθις σε δειπτεῖν;
ὥς περ ὄνειρόν τινα τοῦ δειπνοῦ ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμνη-
στικώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil*

enim prohibet, quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reduces, & quae tunc ederis, rursus commemoratione quasi rumines. Προάγειν num est reducere? immo id est educere, producere. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo Codice, ἀναπλάττοντα, si veluti coenae illius somnium imaginæris, animo concipias. Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, imaginari, animo deformare. GRAEV.

Pag. 302. l. 6. Ἐστὶν γενέθλια) Sic ἔστιν γάμος, epulas nuptiales celebrare, Aristoph. Av. v. 131, & Ael. V. H. VIII, 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Μαλακῶς ἔχοντα) Phrasis eadem utitur Alciph. III, Ep. 19, p. 318: Ὁ δὲ συργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ πῦν, subulcus vero iam aegrotat. REITZ.

ead. l. 11. Προσκυνήσας) In Flor. Cod. deest προσκυνήσας. BOURD. Προσκυνήσας non agnoscit Fl. ed. neque in P. existisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra cap. 14. dicit, ὅφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, sed in maius haud dubie rem extollens. SOLAN. Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος, me non adeo offendunt, cum similia dederim ad Tox. c. 2; quam verbum ipsum προσκυνήσας, de quo recte Solan. sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. Ael. I, 21, qui Persarum regem adorare nolens, ne in patrios mores peccaret, humi proiecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. Sed & Liban. Ep. 78, ἐκείνοις δὲ παρταχοῦ προσκυνεῖν. Conf. not. Wolfii no. 11. Ita ut Lucianus etiam pro stilo sui temporis hoc verbo usus videri possit, non respiciens ad morem antiquum. REITZ. Verbum προσκυνεῖν hic me non offendit. Actum iam erat tempore huius scenae de illa libertate Graeca. Vid. Lucian. Nigrin. c. 21. GESN.

ead. l. 12. Ἠπιάλον) Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore, qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, Alciph. III, pag. ult. καὶ Ἠπιάλῳ συσχεθεῖς, εἰς τὴν αὖ ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingueretur aeger. Vulgatum ἐπιήλῳ enim nihili esse, recte notat Bergler. l. c. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφεδρος) Vid. Spanh. ad Ioseph. Ant. XVI, c. 3, § 3, ubi Iosephus ait: διὰ καὶ καθάπερ ἔφεδρον τινα τὸν Ἀντί-

πατρον εισηγαγεν. Ad quae verba ille: *Approfite hic ἑφεδρος Antipater, quasi tertiarius in duorum fratrum vicem subsidiarius, iuxta Scholiast. ad Aiace. Soph. v. 618: ἑφεδρος δὲ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινες παλαίωσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in Gallo &c. Vide plura, quae noto de hac voce ad Aeschyl. Choeph. v. 861, μένος ἦν ἑφεδρος Δίσσοις μέλλει θεός Ὀρέστῃς. Idem vero hic Zonaras pag. 245 B. ὡς ἑφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγεν. Infra ἄλως. L. 1, c. 42, ὥσπερ ἐπιτείχισμα τοῖς νίοις. Addo Aristoph. Ran. v. 804: — ἔμελλεν — ἑφεδρος καθεδεῖσθαι καὶ μὲν Αἰσχυλὸς κρατῇ, Ἐξείν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνισέσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. REITZ.*

ead. l. 15. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἶναι) Subinde respiciens, quot pedum esset solarium umbra. Recte sic Salmurientis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8: *τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἑδῶν ἢ καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δὲ κάπουν τὸ στοιχεῖον εἶναι. Umbra vero tempus ad coenam eundi indicabant; quam & στοιχεῖον vocabant. Εἰ στοιχεῖον decem pedum existente libandum erat. Legendum autem ἔδει σπένδειν, praeprandum erat ad coenam, cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exerc. Plin. Aristophanes in Ἐκκλησίᾳ. (v. 648) Σοὶ δὲ μελήσει Ὅταν ἢ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον λιπαρὸς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον. Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire. GRAEV.*

in Schol. col. 1. l. 1. Σὺν τριβαλῶν) Verum Scholion fuit ἐν — τριβωνί) Σὺν τριβωνί. SOLAN.

ibid. l. 2. Ἠπιάλον) Hoc Scholion antea ad πλευρίτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri volumus, quamvis in enarratione sciamus esse, quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. SOLAN. Tamen & Hesych. Ἠπιάλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλον, ῥίγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος ἡπιάλον φασιν. Cui & assentitur Galenus. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. qui recte docet, & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro febre miti accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febre ipsa hic valet generaliter; vid. not. ad sextum Luciani. REITZ.

ibid. col. 2. l. 4. Εἰσερχόμενος) Vid. Lucian. Ἑρμ. cap. 40. SOLAN.

Pag. 303. l. 1. Ὀποσάπου) Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicuius solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit Schronerus in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores, iuxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum sol facit. LEED. Vide Κρονος. c. 8, & Λεξ. c. 4. Salmas. Plin. Ex. 446 B. & 455, quem consultavit Dion. Petavius Diss. Var. VII, 7. Poll. I, 72; VI, 48 & c. Suid. δεκάπου. & Arist. pag. 744, & Athen. 8 C. & Casaub. ad eius lib. VI, c. 10. SOLAN.

ibid. τὸ στοιχείον) Litera redditum erat in *Par.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti agnosco; sed *numerus* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπορρίψας) Quia de balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρίπτειν apud Plut. dicitur, (v. p. 868 B.) emendandum putaram, & legendum ἀπορρίψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster, ἴστ. α', cap. 30, mutatam nolimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatientis raptim lavat. Vide etiam Polyæn. Strat. IV, pag. 237 C. Adde lambl. No. 74, & 77 A. — σπίλους. SOLAN. Ἀπορρίψας pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab Solano adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρίψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo, qui de lecto subito desilit, *se deiecit*, habuimus Asini cap. 54. REITZ.

ead. l. 5. Ἀναβολή) Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέφας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γίνεται ἡ ἀναβολή. Ab eo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut, qua esset parte purissimum, ea videretur. Sic interpretes. Nec reprehendo, nec hic audio veterem Codicem, qui pro ἀναβολῇ legit μεταβολή. Sed ἀναβολή est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή, amictus, amiculum. Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὲς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito. Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est, qui incedit pallio decore composito. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀρχιβίου) Nomen videtur fictitium. SOLAN. Al-ciphr. III, Ep. 55, p. 406: Ἀρχιβίος ὁ Πυθαγορικὸς ὄχλος ἐπὶ

τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Suidae commemoretur, huc nihil facere arbitror. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Οὕτως δὲ) Consuetudo postulareτ οὕτω, sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis auct. interdum sic scribi video, ut Diod. Sic. II, cap. 50 sub init. οὕτως φλογώδης. Item Alcipher. III, p. 348, οὕτως τήν. Et vicissim οὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Τὰ καθήκοντα) Officia; & sic recte idem interpretres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδῶσιν, qui officia norunt. BOURD.

ead. l. 4. Πρὸς ἡμῶν) Flor. πρὸς ἡμᾶς. BOURD.

ead. l. 6. Ἐβέλης) Ira correximus ex Mss. Regg. 1428. & 3011. cum vulg. legeretur ἐβέλους.

ead. l. 10. Θεσμόπολιν) Verum nomen. Stoicus is philosophus, de quo Noster nominatim Μισθ. c. 33 & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀμα λέγων) Esti abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Confer μεταξὺ eadem structura Iov. Conf. c. 4. Et de Salt. c. 11 pr. REITZ.

ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ) Hanc scripturam secutus est interpretres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπεριερχόμενον τ. οἶκ. BOURD.

Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) Flor. κελεύω. BOURD.

ead. l. 2. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἐστιαθῆναι) Angl. ἐστιαθῆσαι. De hoc loco Heinl. ad Hesiod. BOURD.

ead. l. 3. Χώραν ἔχης) Sic fere supra pro Imag. c. 9, κατὰ χώραν ἔαν, suo loco relinquere. Et Long. Paft. II, pag. 75, κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) REITZ.

ibid. Λύκος χαλῶν) Fab. Aesopi. SOLAN. Qui nescit, videat fabulam eius 138, inscriptam Λύκος καὶ γρᾶυς vel Avian. F. I. REITZ.

ead. l. 7. Νὴ Δία) Erunt, qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adiuncta dici amat, vid. notas ad Dial. Mort. XX fin. immo per se fere negat; cum νὴ Δία affirmantis sit. Distinxit Aristoph. Ran. 790, — κ' οὐκ ἐβάλλετο Μὰ Δί' item v. 800, Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793, — Νὴ Δί' οὐράνιον γ' ἔσον affirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequen-

tissime omnium hac formula utitur. Idem obiter Ienius monuit ad Abdic. cap. 2. Et non opus est probare, Nā affirmantis tantum esse. Sed μὰ τamen etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Iovem*. Sic apud Alciph. L. II, 4 pr. μὰ τὴν Καλλογένειαν, ἐν ᾗ (ἢς) γυνίμι, κατέχειρον. Ad quae Bergl. *Alias usitate negantis particula iurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen exempla. Apud Aristae. I, Ep. 10. Apud eund. I, Ep. 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. pag. 206, ἀνάγκην οὐσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ ποταμαχεῖν, καὶ μὰ Δία, ποταμαχεῖν. Ubi alius posuisset γὰρ πρὸ μὰ ἐς. Addo Aristoph. Plut. 187, καὶ γὰρ μὰ Δία, τούτων γε πολλὰ πλείονα. Verum cum contra, etiam semel, quod sciam, Aristoph. γὰρ addat negationi, Thesm. v. 647, καὶ γὰρ Δία, τίττους γ', ὅσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει* apud Nostrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, non sine molestia, revera fit affirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare sum ausus. REITZ.

ead. l. 8. Περιβύσαντες) Adscripsit Solanus, vidend. supra Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρεμβέβυστο. Quid tum? REITZ.

ead. l. 11. Κατακλίνουσι) Εἶτα μὲν οὖν ἀποχευόμενους πλείους κατακλίσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὥς ὁμοτράπεζοι εἰμεν. In Mf. ὑποκατακλίνουσιν quod minime damnandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere iuxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto iaceremus. Sic hic locus interpretandus. Ὅμοτράπεζοι sunt, qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos, nemo humanior paulo nescire potest. GRAEV.

ead. l. 12. Ὅμοτράπεζοι) Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse: ὁμόκλιον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor supellex, tabula, laux, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Norum est Virgilianum illud Aen. VII, 115, *Heus etiam mensas consumimus*; ubi apparet e locis Dionysii Hal. atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τράπεζα. Firmantur his ea, quae ad Petron. c. 34, p. 137, de privis id genus mensis dedit Burmannus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ἀρετήν τινα) Supra Tim. c. 9. Infra de Mort. Peregr. c. 3. Bis Accus. c. 11, & passim. REITZ.

ead. l. 4. Κέρτα) Conf. Dial. Mort. I. SOLAN. Ibi autem,

6. 2, habemus, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις: deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vorfii, ac Solani nostri. REITZ.

ead. l. 6. Σύνειρε) Σύνειρε. GUYET. Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. REITZ.

ead. l. 11. Ἄκουε) Scribendum, ἄκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. Sic Mf. GRAEV.

ibid. Δῆ) Conf. supra lov. Conf. c. 51 pr. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀένναον) Sine dubio Solan. quaequivit, num quae ἀένναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras edd. excussi, & cum in ἀένναον consentire viderem, ita dedi; licet Steph. id poëticum dicat, cum in prosa ἀένναος dicatur. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Conf. supra de Merc. cond. c. 3. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ πρέθεον πολλοί) Alciphr. paulo aliter III, p. 300, εἴτα οἰκετὼν ἐπεπεσδαί μοι στίφος (ἐδόκουν) &c. REITZ.

ead. l. 6. Δακτυλίου βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα) Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. MARCIL. Alciphr. l. c. Ἐφ' αὖτε δὲ καὶ τὸν χεῖρα δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυτάλαντους λίθους περιφέρειν. Ubi Bergl. Lucianea comparans ait: Videtur Lucian. πολυτάλαντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in Amoribus c. 41, ubi alium Alciphronis locum (qui est Epist. XI, L. III) imitatur, ubi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βριθος dicit, multorum talentorum pondus, satis hyperbolice. Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. Τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? REITZ.

ead. l. 7. Ἐξημμένος) Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis, vere Lucianum esse, quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμένους τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Συμπ. c. 42, & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ira apponebantur in partes divisa, efferrī ut dicantur, non sinunt veterum mores. SOLAN. Ἐξημμένους) Ne Solani diligentiam defraudem, dicam, ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένος, optime, ut mox cap. 13 pr. Et Catapl. c. 3, τινα, καὶ πῆραν ἐξημμένον, non — μένην. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταρτάσμαι, solemnī ellipsi praep. κατὰ, vel hyp-

allage, quod indicavi ad Amor. c. 41. Sic Afm. c. 48, ἐπιβάλλομαι στρώματα πορφύρα, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. REITZ. Quod Solanus probe divinarat legendum ἐξημμένος, id iam Luciano reddidimus auctoritate Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. Τὸ δειπνον ἀρτι συγκαμιζέτο) Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοησιῶν locum fuisse, cum Hesychni descriptio docet, πρόποσις τις μετὰ τὸ δειπνον ὑπὲρ φιλαίας, tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicutae poculo, apud Aelianum V. H. I, 16, & XII, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent Ald. 2. & Hag. utraque ἐκκομιζομένου. GESN.

ead. l. 10. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο) Ut in Nigrin. BOURD. At Scholiast. τὸ ποτὲν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra 1 Ver. Hist. c. 23, ποτὲν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν &c. ubi idem ex Ceb. tab. quoque probavi. Adde infra Icar. c. 7 f. Et Diod. Sic. L. III, c. 33, v. 89, ubi τοῦτο τὰ ποτὲν in variant. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis iam sat multis firmatum ex aliis Luciano locis, aliisque auct. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, Ammonius quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert, scribens: Πότος βαρυτόνος, καὶ ποτὸς ὀξύτόνος διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυτόνος τὸ συμπόσιον ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι. ὀξύτόνος δὲ αὐτὸ τὸ ἐκπομαῖ ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν. Sic iam πότος & ποτὸς, & ποτὲν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur, non habeo; nec probabile puto: nam ποτὲν revera neutrum est adiectivi ποτὸς potabilis; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. REITZ.

ead. l. 11. Φιλοησιᾶς προπίνοντα) Vide Iul. Capitol. in Vero, quem ait convivas ita donasse. SOLAN.

ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις) Sic bibere in poculo, pro ex, habuimus supra, Deor. Dial. VI, § 2, ἐν ἐκπόματι πίνειν. Item de Merc. cond. cap. 26 f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in libello de Ambiguis. Sic etiam Athenaeus XI, pag. 483, cap. 10, πίνουσιν ἐν πιθάκταις cum duobus ante versibus dixisset, πίνουσιν ἐκ κεραι-

μένων ποτηρίων. Sed in Graecis ibi frequentius, quam in REITZ.

ead. l. 12. Εἰσκομιζόμενον) Veterem scripturam ἐκκομ— mutavit editor Salmuriensis in εἰσκομ—. Recte. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνέτρεψας) Vid. supra de hoc verbo, ad Afin. cap. 40. Et conf. rursus, si lubet, Alciphronem, satis iam indicatum, qui dulce somnium galli cantu similiter interruptum ait. REITZ.

Pag. 308. l. 5. Τὸ πολὺ) Ita Ms. Reg. 1955. In edd. deest artic.

ead. l. 8. Ἐξήεις πολεμήσων) Hom. Il. P, 51. SOLAN.

ead. l. 11. Διαδεδεμένους) Ἀναδεδεμένους L. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 12. Χαρίτεσσιν ὁμοίαι) Parvae sunt duae labe, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσσιν ὁμοίαι, pro χαρίτεσσιν ὁμοίαι & ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκοντο, pro ἐσφῆκοντο. Sic enim apud Homerum Il. P, v. 51, cuius sunt, ut liquet, verba. GRAEV. Χαρίτεσσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque Homerum secutus mutavi. Vid. Il. P, 16. Et ad verba seq. vid. eund. ibid. v. 52. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐσφῆκοντο) Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφῆκοντο. At Fl. Ven. utraque Ald. & Fr. & ipse Homerus, uti restituimus, habent. SOLAN.

Pag. 309. l. 2. Ὡς ποτε) Omnes praeter P. ὥς (P. autem ὅποτε.) Atqui melius & ad scripturam propius ὥς ποτε. SOLAN. Scripturam ed. P. ὅποτε exhibentis non sperno, neque ab ea discessissem, nisi iusta suspicio esset, eam ex coniectura sic emendasse ceterarum ὥς ποτε. REITZ.

ead. l. 13. Ἦψουν) Ὅτε τὸ ἔντος ἤψουν τοῖς κροτοῖς, δύο τῶν τοῦ ἀλλαντος ἐμβαλόν. Cum duobus exteriorum frustis iniectis legumen coquerem Saturnalibus. Ἐψω quidem muruatur sua tempora ab ἐψέω, sed quod dudum repudiabant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἤψουν malebam olim ἤψον, sed postea Ms. mihi ostendit legendum esse ἤψουσα, & pro τῶν τοῦ, τειμάχη. Sed ἀλλαντες sunt boiuli, sarcimina, non intestina. GRAEV. Ἐψέω earum esse Grammatici primum, non plane damnant: ideoque impari inde formatum servavi quidem, facile tamen permittens, ut ἤψουσα cum duobus Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf. ἐψέω ab ἐψέω Aret. Cappad. L. 2 Morb. Acut. c. 2, p. m. 97 A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpa-

tur. Ἐφεῖν vero dici de eo, qui quid coquendum curat, ait Casaub. ad Athen. L. IV animadv. cap. 15 versus fin. In ipso vero Athen. sub init. eiusd. cap. ἐφεῖν quoque praesens est, φακὺν ἐφεῖν — μεμαθῆκεν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud Diodor. Sic. I, cap. 84, praef. ἐφῶντες legitur, quasi foret ab ἐφῶ, ideoque Wessell. N°. 29 ἐφῶντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Casaub. dicat ἐφῶ esse, coqui curo, id ira verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicitur dominus, qui id servis imperat. Nam ἐφῶ per se esse coquo, probarem, si quid opus foret, ex Pind. Ol. A, — ἐν σκότῳ καθήμενος ἐφοί (γῆρας), & ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Σίμων) In P. & I. Σίμονα, prave. SOLAN.

ibid. κεραμεύων τρύβλιον) Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus, qualia Numae fictilia: & ira videtur interpretari τρύβλιον Hesych. ποτήριον μυστηρίου. BOURD.

ead. l. 7. ληίζομένους ἡμᾶς) Active & passive usurpari ληίζομαι vid. Duker. ad Thucyd. III, cap. 85, quem adeundum monebat Hemsterh. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχόμενος) Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est, unde pendeant ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias iuxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hysginoque tincta veste indutus. Που κείνται in Graecis Simon ille gaudens effert?* Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: *At simul ac mortuus est puer, universis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria patella, qui patellum circum lungebat, gaudens purpura ostroque circumiectus.* In his nulla sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἴλε, quod vitio libriorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid perit: ὃ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ nihil habent, unde

pendeant, & nihil significant. Sed ex Mf. haec iactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere Codice hic locus scribitur: Ἐπὶ δὲ ἀπέθανε πρόνῃ, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπὶ δὲ ἀπέθανε πρόνῃ, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχόμενος. Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille, qui rumpis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus. Ἄσμενος ἐξελαύνει est laeto & alacri animo equo vehi: ἐλαύνειν est, subauditō ἵππον, equitare. Ut apud Latinos velhere sc. se equo, pro vehi, frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξήλαυνε ἐς ἦθεα τὰ ἑαυτοῦ, equitavit ad suam domum. Ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est uirriden. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen coccineus verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmas. exercirat. Plinian. GRAEV. Puto ego, Graevii Codicem, ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum est, ut qui illi ereptum eat, non nosse virum videatur: ostendunt copiose viri docti ad Νεκρ. 10, 4. Sed neque non commodē (in futoris praesertim semidocti sermone familiari, & ad sapientiam ostendendam abrupto) iungi videntur ista ἅπαντα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon exiit, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum iubet, dum illis qua domi, qua in publico, utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat solemnem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἄσμενος illud iungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκεῖνα, & quae sequuntur, verbum ἔχει. GESN. Non improbamus cum cl. Bel. de Ball. scripturam Mff. Regg. 2955. & 3011. sic exhibentium: ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστι καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων (περιέλων vult idem vir cl. sine causa) ἄσμενος ἐξελαύνει. Nihil tamen vul-

garam mutavimus, ex qua sensum haud absurdum elicit Gesnerus.

ead. l. 14. Τὰ πιναρὰ) Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἡμφισμέσιν, aut simile quid. GUYET. Immo intelligitur, ut bene monet Gesner. Exempla dedere Iensf. aliique ad Mort. Dial. X, § 4. Conf. infr. Bis Acc. c. 14, ὁ τὴν σύριγγα. REITZ. *ibid.* Τὸ τρυβλίον) Quia & paulo supra, & infr. c. 29, & alibi hoc accentu in edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum Iung. ad Poll. VI, Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. REITZ.

ead. l. 15. ἄσμενος) Pone comma post ἄσμενος. KUSTER. Ego in περιλήξων ἄσμενος mendum latere puto. SOLAN.

ibid. Ἐξελαύνει) Currui vestis in publicum prodit &c. Male interpretes. GUYET. Vidit igitur iam Guyetus idem, quod Graev. Ita simplex ἐλαύνειν pro proficisci, Thucyd. VIII, cap. 108, ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας, solvens (navim) properabat in Ioniam. Aelian. V. H. I, 31 pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεὺς, cum rex in Persidem equitat. Ibid. cap. 33, Ἀρταξέρξης ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, Artaxerxi per Persidem equitanti. Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. Rhet. praec. c. 5, ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et Alex. c. 46 f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαίνειν pro adventare, in Quom. Hist. c. 3. Ἐξελαύνειν autem rursus hoc Dial. c. 25, ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον — ἀρχοντα. REITZ.

ibid. Ὑσγινοβαφῇ) Ὑσγινον, plantae genus, cuius succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter auctores. Sunt, qui dicunt, ὕσγινη esse plantam, & ὕσγινον, quae exinde fit, tineturam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsitan huic loco; nam differunt, opinor, inter se ἀλουργές, καὶ τὸ ὕσγινοβαφές. LEED. Aelian. V. H. III, cap. 9, Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξέται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὕσγινοβαφῇ. Ubi Periz. ex Salmaf. Exerc. Plin. p. 272 docet, colorem ὕσγινοβαφῇ medium fuisse inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura Salmaf. p. m. 193. REITZ.

Pag. 311. l. 3. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσίοντα) An non προϊόντα? Ut infra in hoc libello, ὥστε ὁπότε προίσιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύουν. GRON.

ead. l. 9. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς) Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς sed magis tamen

probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνθρωπείην αὐτάς, *minantur se ipsas suspensuras*. Hae sunt & minae & facinora mulierum perditae amantium. In hoc ipso Luciano non unum est exemplum. GRAEV.

ead. l. 14. Ὁ χυρσὲ) Homer. II. E, 214. Eur. fr. Belleroph. 70, v. 6, Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. Pro βροτοῖς autem legitur hic κτέρας, quod observandum. Apud Athenag. legitur ἀξίωμα pro δ—. Leopard. 44. Apud Grotium δεξ—. SOLAN. Dedimus interpretationem prioris versiculi Euripidei apud Senecam Ep. 115, servati etiam a Barnesio fragm. Belleroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτέρας, sed βροτοῖς, quam substituere fortasse, qui insolentiam illius vitarent: Est cereteroque κτέρας apud Heliychium κτήμα, quod probe huc convenit. Alterum versiculum & ad Incerta retulit Barnesius v. 387, & in Add. Belleroph. v. 6, ubi etiam ita vertit, *Aurum est, quod homines vincit imperio suo*. GESN.

ibid. Κάλλιστον κτέρας) In Euripide κ. βροτοῖς. BOURD.

ibid. Κτέρας) Κτέρας hic locum habere non videtur. GUYET. Recipiat ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. verraturque: *Aurum res iucundissima mortalibus*. REITZ.

Pag. 312. l. 12. Λοιδορεῖσθαι σοι) Suspecta videtur Solano haec fuisse lectio, quod asterisco appposito significavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur passivum esse, & σοι pro ὑπὸ σου valet, q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σου sive ἵνα σοι λοιδοροῦμαι. Quid causae lateat, cur igitur improbarit, non satis assequor. An quia λοιδοροῦμαι plerumque medium esse solet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινι activa potestate dici solet, hic vero λοιδορεῖσθαι με dici visum fuerit? Vix credo, quia με ad προάγειν pertinere, satis videre potuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad Icarom. c. 30 f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accusativo iungitur, manifesto contriuebatur cum dativo in edd. REITZ.

Pag. 313. l. 1. Ἀπόλλωνος) Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδεὶς ἀν ἀμφισβητήσει, affirmat Iamblichus in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit Plato Tim. ed. Bas. 1556, p. 478, l. 40. *Alatam* esse, Phaedone p. 204, l. 33. LEED. Vide N. Δ. XX, & Diog. Laërt. post pag. 507 B. SOLAN. Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent; se esse Apollinem. Vid. Iamblichus f. 177, & Porphyr. f. 28. GESN.

ead. l. 3. Καταδίκην) Memorat Clem. Alex. Strom. III, Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρόνται δὲ καὶ οἱ παλαῖοι θεολόγοι τε καὶ μαρτεῖς, ὡς διὰ τινὰς τιμωρίαν ἂν ψυχὰ τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τοῦτο τεύαπται. Huius sententiae Orpheum esse auctorem, tradit Plato Cratyl. p. 55, l. penult. LEED.

ead. l. 12. Μύρμηξ Ἰνδικός) De qua Prop. III, 13: *Inda ca- vis aurum mittit formica metallis*. Et mira de eadem narrat Plin. XI, 31, cui non multum ab simile narrat etiam Herodorus in Thalia. LEED. Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex Aeliano discas de anim. III, 4. De his etiam Philostr. 229, ubi in nota habes auctorum loca de iis, quae nos, ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Έν. δ. ultimum. SOLAN.

ead. l. 14. Εἶτα ὠκνοῦν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψημάτων ἥκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἑκείνου ὀπισθιστάμενος) Salmurienſis: *Itane neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo essem alitus*. Sed ἥκειν ψήματα ἐς βίον significatne frustra importare in vitam? In ed. Basileensi Graeca 1555 legitur, ὀλίγων τῶν ψημάτων ἥκειν. Constat sane, ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum εὖ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives*. Εὖ ἥκω φρονῶν apud eundem, *sum prudens*. Sed tum semper εὖ aut πόρρω, adiunctum habet. Quod concise dicunt εὖ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, εὖ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγον legi in Mf. Flor. *Alid* ceterisque edd. In Florentina vero ed. scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi, excidisse & hic verbum φέρων. Et legendum ἥκειν φέροντα, *omisi ferre in vitam*. Est loquendi genus, ut multa huius generis alia, Graecis peculiare: ἥκω φέρων est fero. Isaeus, οὐ γενομένης διαθήκας ἥκει φέρων, *non affert factas testamenti tabulas*. Apud poëtas vero, imprimis apud Homerum, infinita talium locutionum sunt exempla. GRAEV. Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψημάτων. Idque sanius. Ceterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel paucula frustra in vitam importare, cum illo essem alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis, qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane ego infelix pigritus fui in vitam venire, pauculis inde frustis pro commeatu mecum sumtis?* IENS. Nihil deest ad sensum, modo aliter construantur verba,

quam adhuc factum, aut levissima transpositione iuventur, ad quam Gesneri versio pronum iter monstrat. Quod enim Graevius *φέρωντα* ingerit, concederem, si plane opus esset, &, si *φέρων* dixisset, bene haberet, idque voluit, credo, sed non attendit ad sequentem nominat. *ἐπισιτισάμενος*. Conf. supr. Alex. c. 6, *ἐπισιτισάμενός τε τὰ ἀρκοῦντα*. Arrian. L. III, cap. 20 f. *ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρόσω χώραν ἤκουεν*. Nostrium infra Icar. c. 11, & Bis Accus. c. 28 pr. *ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐπισιτίσαστο*. Unde videbis, non esse *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, sed *in viaticum capio*, s. de frumento mihi prospicio. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκειν — ἐπισιτισάμενος) Supple partic. *ἄγων*, aut *φέρων*. LEED. Vide N. Δ. I, *Ἐπισκ.* c. 20, & Eurip. Orch. 1323. De *ἐπισιτ* — vide *Ἰκαρ.* c. 11. SOLAN.

ibid. Τόνδε) Admisimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 314. l. 5. Ἐπ' Ἰλίου) Omnes edd. praeter Venetas, *ἐν Ἰλίῳ*, quod & ferri poterat, quia Troianus Euphorbus. Vide *Συμπ.* c. 35. SOLAN. *Ἐν Ἰλίῳ*) Non ausus sum *ἐπ'* recipere, quia mox post versum hinc sextum eodem respiciens *ἐν Ἰλίῳ* rursus ait; & quamvis pugna revera non *intra*, sed ad Ilium gesta sit, tamen & *ἐν* sic uritur Homer. quem indicavi ad Quom. Hist. c. 28. Ubi Lucian. etiam *ἐν Εὐρώπῃ*, & c. 38, *ἐν Ὀλύμπῳ* pro *ἐπὶ*. REITZ.

ibid. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.) Hom. Il. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 6. Χρόνῳ ὕστερον) Diog. Laërtius Hermorimum & Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215 B. A. Gellius post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam Deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce. IV, 11. (Vide Menag. ad Diog. Laërt. l. c. p. 26 D. E.) Aethalidem praeter alios inserit Porphy. N°. 45, & Tertullianus de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide Iambl. N°. 63, & 134, & Diog. Laërt. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 3. Κασίγνητοί τε ἔται τε) Hom. Iliad. Π, 456. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον) Scribe: *ἐγὼ δὲ τοσοῦτον σοι φημι ὑπερφυὲς μὴδὲν γενέσθαι τότῃ*. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes edd. Graecae *μὴδὲ*. GRAEV. *Μὴδὲν* P. & L. uti emendare iusserat Graevius. In impr. *μὴδὲ*, aut disiunctim *μὴ δὲ*. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφίδεας) Diodor. Siculus habet in singulari *Ἀ-*

φίδναν IV : φοβηθεὶς ὁ Θησεύς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τῶν Ἀττικῶν πόλεων. LEED.

ead. l. 9. Τοὺς τότε) Recte addita haec sunt, ut ad Euphorum referantur, non ad Pythagoram. SOLAN.

Pag. 316. l. 2. Πάτροκλον) Hom. II. Π, 808. SOLAN.

ibid. Ἀπέκτεινα) Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum: Hector peremit, v. 818 & seqq. LEED.

ead. l. 4. Ὁ Μενέλαος &c.) Hom. II. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 11. Βίβλους τὰς Ὠρου) Orum aiunt regem Aegypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. Gilb. Cognatus eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Aegyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. Isidis autem librorum meminit Plato in II Dial. de Legumlatione, vocatque τῆς Ἰσίδος ποιήματα, τὰ τὴν πολὺν τοῦτον σισυωμένα χρόνον μέλη. LEED.

ibid. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν) Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἰδόν με. Interpolator: *Ei cum in Italiam rursus vela fecissem, eo affectu Graecos eius temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* Palmerius cum vidisset, in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata literula vidi puer fere, scribendum esse, ὥστε θεὸν ἡγοῦν με, ut me pro Deo ducerent, seu haberent. Et vere me vidisse, Mf. postea declaravit, qui eandem servavit scripturam. GRAEV.

ead. l. 12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα) Τὰ χαρία' ut Aristoph. Nub. II, 1, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, non alia sunt praeter haec loca. LEED. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας) L. Bos de Ellips. p. 93 super hoc loco ait, perperam interpretem haec Luciani vertisse, *Graecos eius temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum, *Graecos, qui isthic erant.* Id quod pluribus demonstratum videas ibid. REITZ.

ead. l. 13. Ὡστε θεὸν ἰδὼν με) Lego, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. PALM.

ead. l. 14. Ἀναβεβηκέναι) Diog. Laërtius p. 219 A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ἄδου, atque ibi vidisse Hesiodi & Homeri animas, nescio quas poenas luentes. LEED.

ead. l. 15. Χρυσούν τὸν μηρὸν) Iambl. in vita Pythag. N°. 92, & Diog. Laërt. p. 216 E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνα-

δέντος τὸν μηρὸν ὀρθῆναι χρυσοῦν. Porphyrius ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti, ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. LEED.

Pag. 317. l. 6. Περὶ αὐτῶν) Sic *Fl.* ed. melius, quam ut in reliquis est ὑπέρ. SOLAN. Ὑπέρ αὐτῶν) Lubens admitterem περὶ cum *Fl.* si plures addicerent. Sed ὑπέρ nondum reiicio cum Solano, qui id iam delerat: nam etsi norim, qui differat ὑπέρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπέρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aequae ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex Virg. Aen. I fin. *Multa super Priamo rogians, super Hectore multa.* Ita Diogen. Laërt. videtur τῷ περὶ substituisse ὑπέρ, in prooem. pag. 8, Segm. 10 pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περὶ τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, i. e. *philosophiam de Diis & iustitia.* Aelian. XII, 52 pr. Ἰσχυράτης ὁ ῥήτωρ ἐλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἐταιραῖς. REITZ.

cad. l. 9. Οὐδὲν ὕγιες) Vide Iambl. N°. 105 & 227, ubi fatetur, ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. SOLAN.

cad. l. 11. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι) Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad Dial. pro Laps. c. 12, Quom. Hist. c. 17, & Phal. I, 1; item πλείους post ὅσῳ omissum c. 8, ibique notata. Pro Imag. c. 17 &c. Anacr. Od. XI, 11, Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης, *quo magis mors appropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adiectivi post ὅσον intelligendus in Long. Past. III, 118, ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο, *sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat,* i. e. quanto *serius* inceperat. Adde Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὅπως ἂν ὑρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις: ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὅπως idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foefio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. Alciph. III, Ep. 70, p. 444, Ἀττικῆς στρωμυλίας καὶ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαίων. Plura Gefner. ad Iov. Conf. c. 7, ubi inter exempla, quae affert, aptissimum hoc ex eiusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἕνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? cum posterioris huius ellipseos tot iam produxerit testimonia L. Bos de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus Meibomium in Epiḡeto, (supra pro Laps. c. 12) ita ad alteram non attendisse videtur interpres Hero-

diani I, 17, 16, dum haec verba, *συντίθενται φάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν*, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid*. Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim, eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis vel potius* omitttere, haud infrequens. Tacit. de mor. Germ. c. 6 f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur*. Sallust. Catil. 48, 5, *Tanta vis hominis leniundae quam exagitant* videbatur, ubi plura Cor. Adde Gron. Duker. ac Drakenb. ad Liv. I, XXV, § 13, Ienf. Lectr. Luc. p. 278—9, & Wopkens Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi *ξενίζομαι*, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Iac. Elfner. ad Ep. Divi Petri IV, 4, ubi *ἐν ᾧ ξενίζονται* hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. REITZ.

Pag. 318. l. 1. *Ἐν τῷ μέρει*) Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I, ubi Scholiastes exponit *ἐν τῷ ἴσῳ μέρει* & II, 1, Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur *ἐν τῷ ἐτέρῳ μέρει*, ex altera parte, vel vicissim. LEED.

ead. l. 5. *Ἀποδυσάμενος*) *Υ* & *η* toties male confunduntur in edd. vet. ut vix opus sit monuisse, aut ad edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. REITZ.

ead. l. 7. *Ἀσπασίαν*) Meretricem etiam factam tradit A. Gellius, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV, 11. SOLAN.

ead. l. 15. *Καιρὺς*) Vid. Ant. Liberalem Met. c. 16. Elarus rex erat Lapitharum. SOLAN.

Pag. 319. l. 4. *Ὦπυεν*) Forſan *ὤπυεν*. GUYET. *Ὦπυεν*) Vox non inhonestae ſignificationis. Heſychius exponit *ἐγάμαι*. LEED. Sic *Fl.* ſola. In reliquis *ὤπυεν*. SOLAN. *Ὦπυεν* & ſcribi curavi ſupra, Eun. cap. 12, ubi itidem edd. vulgo *ι* medium omiferant. In *l.* hic eſt *ὤπυεν*, iota initio ſubſcripto, quod tamen manu perperam additum, non impreſſum ſuſpicor. Ignosce, lector, Crenianae huic diligentiae. Interim *ὀπύσει* ſine *ι* eſt ap. Ariſtoph. Ach. v. 254, — *ὡς μακάριος ὅς τις σ' ὀπύσει*. Quod neſcio ane poëticum ſit, ad corripiendam ſyl- labam. REITZ.

ead. l. 5. *Ὀρῶς*) Sic melius P. & L. quam in impr. *οἶδας*. SOLAN.

ead. l. 7. *Εὐρεπίδης*) Locus eſt Medae v. 250: *Ὡς τρίς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ*. Laudat Barnesius verſionem Ennii, *Nam ter ſub armis malo vitam cernere, Quam ſemel modo parere*. GESN.

ead. l. 9. Στῆναι) Τοι excidisse videtur, *στῆναι τοι*, ἢ ἄπαξ &c. GUYET. Non male olfecit Guyet. aliquid ad verbum deesse; at cum in Eurip. legatur, *Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἄπαξ τεκεῖν*, patet, non ipsum verbum, sed sententiam tantum eius ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὀδίνουσας) Inscite vertunt: immo praemoneo te, paulo post puerperam fore. Sensus enim est: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies*: id satis liquet, tum ex iis, quae antecedunt, tum ex iis, quae sequuntur. L. BOS.

ead. l. 11. 'Ὀδίνουσας) 'Ὀδινούσας legendum, ut sit futuri temporis. GUYET. Assentior Guyeto, nil tamen mutavi. Ammat futurum *εἰς μακρὰν*, vid. Aristoph. Thesm. 389, & Vesp. 452. Alciphr. I, Epist. 35 f. *οὐκ εἰς μακρὰν ἀνιασομένοις*. Sed praefens hic nil habet incommodi. REITZ.

Pag. 320. l. 1. Σὲ οὖν) Unde habeat, haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noster, serio in Alex. exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cuius aetate vixisse traditur. Vide Iambl. N°. 11. Adoleſcebat enim Pythagoras cum &c. Diog. Laërt. pag. 214 D. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ) Iac. Elsner. haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa ad Roman. VII, 3, afferens vertit, *Aspasiā nupſisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo *ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἐτέρῳ*. Sed minus profecto accurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasiā vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi iunxit, de qua Aelian. XII, 1, quamque probe distinxit Loydus in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tunc, galle, exstisti Aspasia tyranno?* unde minime consequitur, verbum *γένεσθαι τινι* hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accidat, ut de coniunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud *σε* modo praepositum & omnino cum *γένεσθαι* cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem τοῦ *γένεσθαι* hic esse significationem. Interim alia Elsnerus habet testimonia, unde nubendi sensus probatur. REITZ.

ead. l. 3. Τίς δὲ δὴ) Scripturam hanc suppeditarunt Mss.

Regg. 2955. & 3011. Edd. non consentiunt, quarum pars tantum *tis δὲ*, aliae *tis δὴ* habent.

ead. l. 6. Διοσκώρω) Ita impr. In Coll. Διοσκώρω, uti & 'Ετ. Δ. XIV scribitur. SOLAN. Infra Dial. Mer. XIV f. iterum τῷ Διοσκώρω. At in Merc. Cond. c. 1, & alibi, Διοσκώρους, & sic fere perpetuo scribitur; vid. exempla compluria in praelonga illa, sed pererudita nota Hemsterhusii, ad Deor. Dial. XXVI, § 1, de ovo Castoris & Pollucis agente. Steph. fatetur, etiam Δίοσκοροι scribi, licet nullum afferat exemplum. Sed Δίοσκουροι tantum habent Suid. Hesych. Poll. REITZ.

ead. l. 10. Μακρὸν) Mf. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμεῖσθαι ἕκαστα. GRAEV.

ead. l. 12. Ἦσθην γὰρ τῷ βίῳ) Refert gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoran, dein Aspasiam, Philosophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe gallum: nam, inquit, *delectabar hac vita*, galli nempe. Veram itaque huius loci scripturam opinor esse, Ἦσθην γὰρ τοῦτῃ τῷ βίῳ. Neque enim, quamvis magnam saepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic sic simpliciter sufficere. IENS. Mf. Regg. 2955. & 3011. Ἦσθην γὰρ τοιοῦτῃ τῷ βίῳ, quod recepinus.

Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν) Duce Fl. expunxerat Solanus hoc αὐτῶν, & fateor, recte posse abesse. Interim quia non insolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ablectione ceterarum edd. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex Diod. Sic. dedit Wesseling. in nott. ad lib. I, c. 97, ubi miserabilis pleonasmus in verbis, πῖθον εἶναι τετραμμένον, εἰς δὴ — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia sunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita, reterto illo, & εἰ χουσιιν abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex Davisio vid. ad Iov. Trag. cap. 2, cuius verba cum ibi non addiderim, pauca hic subiiciam. Ex Soph. Ai. Flag. 18 affert: Ὀρεῖ, Ὀδυσσεύ, τῶν Θεῶν ἰσχύιν, ὅση; Electr. v. 954: Παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σὺ πον φίλον, ὥς οὐ τις ἡμῖν ἐστίν &c. Polyaen. Strat. VIII, c. 8: Τὸν βασιλεῖα τὸν Πορσίαν οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. Iov. Trag. l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἐστὶ σοὶ &c. quae apud Davif. ad Cic. Nat. D. I, c. 26, videre licet. Abundat & alio modo pronomen apud Nostrium de Merc. Cond. cap. 19 pr. τοῦτο μὲν ἥδιστα

ἐκείνο δεῖπνον. Alii pleonasmī norabuntur infra Icar. cap. 1, ubi διοπτῆς ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonasmō notas ad Dial. Mar. III. (Vol. II, pag. 354 sqq. h. ed.) REITZ.

ead. l. 10. Τὸ νῦν) Conf. supra huius Dial. c. 6 m. REITZ.

Pag. 322. l. 5. Τὸν ἄγρὸν τέμνωσιν) Respicitur ad arbores ac legetes, quas hostis succidit. Thucyd. VI, 7, τῆς τε γῆς ἐτέμον οὐ πολλὴν, καὶ σίτον ἀνεκόμισαν. REITZ.

ead. l. 6. Ἐμβαλόντες) Intellecto ἑαυτοῦς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. iniicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. Thucyd. II, cap. 84 pr. δίκησιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν, *opinionem praebentes invadendi*, quod Schol. ibi recte exponit, *προσπεσεῖν*. Idem VI, 70, καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὀπλίτας. Et saepissime alibi. Arr. I, c. 2 m. Ἀλεξάνδρος δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβάλλειν. Ibid. ὥς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτοὺς. Idem V, 16 ε. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιούμενος. Et sic alternis fere paginis. Horodian. VI, 5, 11, τὸ στρατιωτικὴν — ἐμβαλὼν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV, 16, ἐπέγειν, & similia passim obvia. Thucyd. I, 49 pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις, *in se mutuo irruere*, proelium committere. Adde Nostr. de Salt. c. 76, προσβαλεῖν ταῖς χερσὶ. Liban. Ep. 12, p. 3 f. προσβάλλοντα νοσήματα, *morbi; quibus infestor*. Sed desino congerere, quae inveniuntur ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσφέρειν) Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ut Plutarchus in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adiectione. Atque hinc est, quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλοςμα, *tributum*. LEED.

ead. l. 14. Οἰσύνην) Vide Thucyd. IV, 8, & Virgil. VII, 632, — *flectuntque salignas Umbonum crates*. Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud Tacitum etiam Ann. II, 27, *scuta Germanorum dicuntur fuisse viminum textus*. SOLAN.

Pag. 323. l. 8. Οὐδὲ λόγου μεταδιδούς) Ad ostracismum, puto, & tacita illa restarum, ut Romae tabellarum, suffragia respicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. GESN.

ead. l. 13. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος) Vertunt: *neque supputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus conflictaris*,

neque curis distraheris. Sed cui persuadebit, πρὸς φροντίδας λογιζέσθαι esse curis distrahi? ne dicam, τὸ λογιζόμενος esse in eadem περιχοπῇ repetitum inscire, & in ultimis verbis esse ἀπροσδιόνυσον. Optime Mf. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος, & talibus curis distractus, talibus curis pressus. Μεριζέσθαι πρὸς τι est alicuius rei participem fieri. Obvia sunt exempla. GRAEV.

ead. l. 15. Τοσαύτας φροντίδας μερίζ.) P. L. & P. ed. τοσαύτας. P. & L. μὲρ—. In impressis reliquis τὰς φ. λογίζ— Conf. Δικ. c. 2, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος. SOLAN.

Pag. 324. l. 1. Ἐπαναστὰς περὶ δειλὴν ὥλειαν, λουσάμενος ἢν δοκῇ) Vertunt: Sero surgis crepusculo, &, si libuerit, lavaris. Praestat sera vespere. Duplex enim erat vespere, prior, & serior. Vespere prior statim erat a prandio, posterior, cum sol occideret, Atticis, δειλὴν, πρωία, καὶ ὥλια. Suidas: Δειλὴν ὥλια ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. δειλὴν πρωία, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἀρίστον. Sera vespere circa solis occasum. Vespere prior, quae est a prandio. Nam verba ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, sunt tanquam insulsa delenda. Hesych. δειλὴν πρωία, ἢ μετ' ἀρίστον ὥρα. δειλὴν ὥλια, ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. Vespere prior est tempus a prandio. Vespere serior, quod est circa solis occasum. Hinc & serus vesper Latinis. Varro: Nescis, quid serus vesper vehat. GRAEV.

ead. l. 2. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κραιμύων κεφαλίδας) Cum sic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus, vertens, & maenide pisciculo, & Benedictus vel maenide; cum Lucianus clare ista numeri varietate subindiceret, unam maenida ad coenam satis non esse, sed saperdae non nisi maenidas pares esse. Unde & brevem maenam dixit Martialis. GRON.

ead. l. 11. Ἐπιλάβηται) Sic supra Nigr. § 29 f. ἡ ἵππομανία — ἐπέληπται. Ubi Solanus huius verbi potestatem, quae hic & illic est, corripi morbo, recte contra Gronov. asserit. Vid. Foef. Oecon. Hipp. ex quo vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem Bergler. ad Alciph. I, pag. 9, activa & med. forma; nam Alciph. si χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. Thucyd. vero ἄβινε καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε, oppressit. Herodot. VIII, 115, ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸν στρατὸν — ἐφθειρε. Dio Chrys. de Regno II, διὰ τὴν ἐπιλαβοῦσαν νόσον. Adderem Herodian. 2, ἡμέρας ἐπιλαβοῦσης, die ingruente; item Diod. Sic. aliosque, si quid opus crederem. REITZ.

Pag. 325. l. 1. Μακρὰ οἰμῶζειν) *Μακρὰν* vulgo legebatur, quod praeunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic potestulat. Vid. supra Ion. Conf. c. 32. Et hoc Dial. c. 2, ubi *μακρὰ χαίρειν* etiam, non *μακρὰν*. REITZ.

ibid. Ταῖς ἱατρικαῖς περιόδους) Conf. supra Nigr. § 22 f. *ἱατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων*, ibique notam Bourdelotii. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ Ἰκαρος) Conf. Imag. c. 21. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Δαίδαλον) Supra Imagin. cap. 21 p. med. SOLAN.

Pag. 326. l. 1. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος) Affert eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει) Salmurienfis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi literas docet. Latinis abdicare magistratum dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: abrogatur vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Maillem igitur, abrogata tyrannide, aut exutus tyrannide. Sed Mf. non inscite, ἡ Διονύσιος καταδύσης τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Aut Dionysius, postquam exstincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens. Γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices: Grammatici vero, qui poëtas & alios scriptores interpretabantur. Pro ἀναγκάζων idem Codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίου πότε ἐπειράθης ἐκαίνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τινὸς ἐπειράθης ἐκαίνου τοῦ βίου, quale illud vitae genus esse olim expertus es. Nam τινὸς ἐκαίνου non bene iunguntur. GRAEV.*

Pag. 327. l. 1. Ἐν ταῖς μάλιστα) Conf. infra Ἀποφρ. cap. 14 f. SOLAN. Immo vide notam Hemsterh. ad T. I, Somn. § 2. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς) Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subiicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγχομένη. Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens. Quid sit tragoedia principatus ingens, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum, reliquusque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγωδία ἀρχῆς est regii fastus choragium, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant*
Lucian. Vol. VI.

potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus, ut superius notavimus. GRAEV.

ead. l. 10. Τὰ τέγῃ) De testis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide, si lubet, Casaubon. ad Athen. IV, 12; indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discas. SOLAN.

ead. l. 12. τοὺς προπέμποντας) Alios conscensis testis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους, anteambulones, & a tergo sequentes. Optime Mf. τοὺς προπομπεύοντας, qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est *praemittentes*. GRAEV.

Pag. 328. l. 1. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.) Senarii duo sic legendi :

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος

Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένος. GUYET.

ibid. Ἡ Ζεὺς ἐστὶ) Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, aut Iuppiter omnibus partibus decorus, aut & eoque compactus. Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος; Mf. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Quis dubitet sic scribendum? GRAEV.

ibid. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος) Mf. Graevii p. 879 ed. Amst. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἁλλειπτικῶς, id liber Mf. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπὸ. Sic supra in Pro Imag. c. 23 dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in Philop. cap. 17, σιδήρου πεποιημένους & saepius alibi. Aelianus IX Ποικιλ. 14, μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri Hermot. c. 39 pr. ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ. pag. praecedenti simpliciter dixerat, ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ οἱ δὲ ἀργύρου οἱ δὲ χρυσοῦ οἱ δὲ κασιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. In Dial. Mort. XI, c. 3, εἶχεν δὲ πᾶν καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου ποιησάμενος. Aeschylus in Prometheus v. 239: Σιδηρόφρον τε καὶ σίτρας εἰργασμένος. Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in Asino c. 53 pr. κλιπὴ ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. IENS. Conf. supra de Sacrif. c. 11, & passim. SOLAN. Quamquam recte ἐκ possit addi, ut Diod. Sic. I, c. 64 m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν & ἐκπληροῦν, tamen secutus sum numerum Codd. & edd. longe maiorem, qui ἐκ omittunt: est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsis praepos. ἐκ & ἀπὸ solere efferri, no-

nissimum. Vide 1 Ver. Hist. cap. 7, & L. 2, c. 33, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam satis superque est exemplorum in nota. Iensii & L. Bos de Ellipsi. p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque, qui Graev. interroget, unde pender χρυσού; & necessario ἐκ addendum esse credat. Solanus vero, cum ad Dial. de Sacrif. remittit, id ideo non facit, ut ἐκ insertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλάσαντος ibi legas, quod nihil huc facit: sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me versum ex Guyeto non restituisse, cum nec ex praemisso versu pateret, Lucianum senarios proferre voluisse. Nam Ζεὺς ἑστὶ σpondeum facit male. REITZ.

ead. l. 4. Μοχλοῦς) Audi, quid de Colosso omnium longe maximo Plin. XXXIV, 7: *Spectantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliverat constituens.* SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πῖτται ὑπόπληον) Sequitur pervenuſſa comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vestes, clavos, stipites, καὶ πῖτται ὑπόπληον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam* Sed Mss. καὶ πῖτται, καὶ πηλόν, & *picem*, & *lutum*. Ὑπόπληος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πῆλινος. Sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque, ubi Micyllus dicit, οὐδέ τω ἐφῆσθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοῦς, οἵτινες εἰν τῆς ἀρχῆς. *Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vestes regni.* GRAEV.

ead. l. 7. Μυῖων πλῆθος) Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, id est, *foricum & murium araneorum copia.* Nam forices & mures aranei melius conveniunt, quam muscae. PALM. Μυῶν) Vide supra ad Z. Tr. cap. 8. Hirundines etiam infestasse statuas Deorum, narrat Clem. Alexandr. p. 21 B. SOLAN. Cur μυῶν legam, vid. omnino supra Iov. Trag. c. 8, ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυῖων dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur hoc loco, quae mures maiores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Wessel. Obs. p. 51, qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis Hom. Batr. 174, Plut. Syll. p. 455. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξελάυνειν) Conf. supra notata ad cap. 14 huius Dial. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ προσκυτούμενον) Confer supra huius Dial. cap. 9 med. ibique notata. Sed adde Wolf. ad Liban. Epist. 78. REITZ.

ead. l. 14. Ἔοικεν οὕτως) Lege ὅντως. GUYET.

ibid. Κολοσσιαίῳ) Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra Imag. c. 17, atque alibi, scribitur. REITZ.

Pag. 329. l. 2. Δήγματα) *P. δήματα*. Veneta utraque *δείγματα*, unde coniicio scriptum fuisse *δείματα*. SOLAN. Cum in *l.* esset *δείγματα*, Solanus delero γ. *δείματα* inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A. i. W.* sed & marg. *Hag.* ex quo Solan. id accipere potuit, quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed cum Gesnerus vulgatam servans dederit *morfus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si *δείματα* legamus, gradatio bipartita longe elegantiorē faciet sermonem; nam *pavor* plus est, quam *metus*: adeoque *metus* ac pavores, suspiciones & odia, sese consequentur iusto ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμέμνωνα) *Ποιμένα λαῶν*, aut quid simile hic deesse videtur. GUYET. Hom. II. K, 3. SOLAN. Ubi cum *ποιμένα λαῶν* addatur, potest Luciano inferere, quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis arroganter factum foret, nec sensus id requirit. REITZ.

ead. l. 14. Λυδῶν) Croesum. Vid. Xenoph. Cyrop. VII, p. 108, 14, & Herodotum, & Nostrium *Ἱ. εἰκ.* c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑπὸς κωφὸς ὢν) Dixi ad ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, sive ad Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) MARCIL.

ibid. Πέρσῃν) Xerxem. Vid. Xenoph. *Ἀναβ.* SOLAN.

ead. l. 15. Δίων) Dionysium. SOLAN.

Pag. 330. l. 1. Κοινολογούμενος) Conf. supra Nigr. cap. 14 med. (iam est c. 24.) Et Dear. Iudic. c. 2. SOLAN.

ibid. Παρμενίων) Alexandrum ipsum. Consule Curtium VII, 2, & Diodor. Sic. XVII. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖον) Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae molestiam creavit: cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius*. V. Iust. XXVII, 2. LEED.

ead. l. 8. Ἐλπίζειν) Sic Virgil. Aen. I, 547, IV, 419. Aristoteles Rhet. 5 opponit *θάρος* τῷ φόβῳ, non *ἐλπίδα*. LEED. De mali expectatione *ἐλπίδα* vidimus supra Tyran. c. 3, & alibi. *Ἐλπίζω* vero Long. Past. I, pag. 7, (al. 5 f.) de quavis expectatione: οὐδὲν εἶδεν, ὃν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν πᾶν ἀνθρώπινος τὴν δῆλην εἰς ἀφρονόν. REITZ.

ibid. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν) Sic fere Imag. c. 1, ὑπὸ τοῦ παύσαι. Diod. Sic. p. 297 f. (ed. Bas.) θανάτῳ περιέτεσσεν αὐν, ὑπὸ τοῦ πλείους. Aelian. XII, 55, τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc posset intelligi, quod ipsorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ designari, quia caesus ordinario succumbit. Et ita Homerus millies ait, *sub* meis manibus domabitur, cadet. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ὁ δὲ κίνδυνος) Adscripserat Solanus conf. Συγγρ. p. 413, i. e. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. REITZ.

ibid. Εἰ παρολισθοῖ) Εἰ παρολίσθοι forsan. GUYET. Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed cum & ab ὀλισθέω possit, nihil in accentu muto. Vid. Scoti Grammat. p. 489, atque alibi. REITZ.

ead. l. 3. Αἰμάξαι) In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris Codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμῖλιον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐδῷ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paululum aberret smilion, defleatque a recta incisione, summum secantis digiti ungue tingat sanguine. Αἰμάσσειν non construitur cum secundo casu. Sed legendum ex Ms. αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι & vertendus totus locus, mihi enim hoc unum periculum est, ut si scalpellum aborret, defleatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret. GRAEV. Assentior quidem Graevio δακτύλους scribi posse, aequae ac supra Tox. c. 37, licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, αἰμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἰμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi, eoque minus iam immuto, quod his scriptis video, Gesner. etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοι, qui meminerit ἐντεμόντα αἰμάξαι nihil aliud esse, quam ὥς vel ὅτι ἐντεμόν αἰμάξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cuius exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4 f. ἐψεύσαι σοι ἀνάγκη — καὶ ἡσβηνεῖναι φαγόντα, quod frustra improbabat Solanus noster. Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latinorum,

non licet mihi otiosum esse, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι, quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. Luc. VI, 4. Vid. nos ad de Sacrif. c. ult. f. Addo Aelian. XIV, 18, ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur: nam πολλῶ αὖτ, γὰρ ὄρετο μικρότερον, ὥς τὸ εἶδος, εἶναι τ. μοριαν ἐκείνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεωμένος — ὀπτασθαι, ἢ ἀλεῖν μύλην παραδοθέντα. Noster lov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτους εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia, quae annoravi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulat. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide apud Kusterum ad Aristoph. Plut. v. 55, & 220, & 531. REITZ.

ead. l. 8. Εἶψη ἐλεφαντῶπα) Heliod. lib. 2. BOURD. Regi scenico tribuit Micyllus ξίψη ἐλεφαντῶπα, καὶ ἐπίσειστον κῆμν, *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, sic interpret. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κῆμν ἐπίσειστος est *coma promissa*, quae flagellat cervices, *coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19, ubi agit de personis Comicis: τῷ δὲ ἐπίσειστῳ στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόντι, καὶ τὴν χροῖαν μέλανι, καὶ τὴν κῆμν, ἐπίσεινται αἱ τρίχες. *Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίσειστος, & iactabundo, est color & coma niger, moventur seu vibrantur capilli.* Philostratus in imaginibus describit Cyclopem, χαίτην ἀγασείοντα ὀρθήν, καὶ ἀμφιλαφεῖ πύτυος δίκην, *iactantem rectos crines & multos instar quercus.* Talis ἐπίσειστος κῆμν mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, rum Iacobus Sponius nuperius attulit in Antiquitatibus curiosis Gallice editis. GRAEV.

ead. l. 10. Προσκρούσας — παρήχε) De histrionibus regis personam gerentibus, ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται, προσκρούσας τις αὐτὸν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπίσῃ, γέλωτα δαλαδὴ παρήχε τοῖς θεαταῖς. Quod si, quilibet plerumque accidit, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus. Sic interpretantur. In Ms. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας, & pro παρήχε, παρήχει. Vocabulum rarium est κενεμβατήν, in locum vacuum venire, ubi sit cadendum, ut si quis paret se per scalas, illis ablatiis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plutarchus in Flaminio, cum narrasset, Graecos in ludis lithmiis, praeconis vocem, qua liberos illos esse iusserat, tanto excepsisse plautu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam huius rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ ἀέρος ῥύξις. ἔταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὰ καὶ μεγάλη

φέρται, διασπόμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερίδει τοῖς πετομέ-
νοις, ἀλλ' ὁλισθήμα ποιεῖ, καθάπερ κενοβατοῦσιν. *Causa est*
divisio aëris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea
non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire, qui
in loca vacua veniunt, ubi nullum est solum, cui insistent, ubi
est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena planā
illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore
loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia,
ubi totum corpus gravi illorum κενοβατούντων lapsū vulne-
rari, & violari ait. Huius vocabuli vim cum non caperent
scioli, supposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse ve-
ro in theatris non unum locum, ubi histriones poterant prae-
cipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquo-
rum locis, tum ex Pollucis lib. IV, cap. 19, ubi agit de thea-
tri partibus. GRAEV.

ead. l. 13. Αὐτῷ διαδήματι) Τὸ σὺν ἐλλείπει. GUYET. Bene
Guyet. ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra
1 Ver. Hist. cap. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est
obvium, nisi incideret, Perizonium ad Aelian. I, cap. 3, fru-
stra σὺν addere iubere, cum recte in Aeliani textu sit κα-
ταπίσιν αὐτὸν εὐτὼ τῷ καλάμῳ. Ellipsi prorsus eadem. Tria
similia dedit Bergl. ad Alciph. pag. 12. Addo igitur, (quia &
Spanhemium in eo errasse observat ille) ex Nostro T. I, Tim.
§ 22, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. Soph. Ai. 56, λείας ἀπά-
σας καὶ κατηναρισμένας, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Hom.
Il. Θ, 24, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι. — Arrian. II, c. 2 f. ἔκτῳ
μὲν ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo Icar. c. 27, κα-
πνὸν αὐτῇ κρίσῃ. Et cap. 33, ἐπιτρέπονται αὐτῇ διαλεκτικῇ.
Ne plura iam congeram. Nam vel centies in Luciano occur-
rit. REITZ.

ead. l. 16. Πάκια δύστηνα) Tangit scenicas vestes servo-
rum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut pa-
tet apud I. Polluc. c. 13, l. 7. Eorum, qui servos fingeant,
vestes centriculi ex parvulis pannis. Sic p. 1029, αἱ τραγικαὶ
ἐσθῆτες ἐκ βαλῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκομμένας. Hinc centu-
culum mimi, apud Apul. Apol. 1. Hinc iocus ille Plautinus:
Confusus tunicis huc advenio, non dolis. BOURD.

ibid. Ἐμβάδων) Ex glossa natum καθόρνων. Ἐμβάδων supra
habuimus Iov. Trag. cap. 41 m. atque alibi. Vid. Indicem.
REITZ. Anne & hic ἐμβάτων leg. quia de tragicis fermo? Vid.
Adv. Indoct. c. 6. IDEM in Addend.

Pag. 332. l. 7. Τὸς κεφάλαιον) Supra Nigr. c. 1, ἐν κεφα-
P p 4

λαίῳ *summatim* est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28 f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια, *ipsa capita & summaria*. Item Char. c. 2, τὰ κεφάλαια τῶν γυγνομένων. Asin. cap. 29 pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν, *summa, cumulus malorum*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐμμεμετρημένος) Dicit Aleſtryon, nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ἔμμεμετρημένος, *naturalibus dumtaxat cupiditatibus & usibus circumscripta*. Sed quis dixit ἔμμετρέω, aut ubi legitur ἔμμεμετρημένος; Nusquam, quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Ms. noster scribit *ἑμμεμετρημένος*. Optime. Thucydides lib. II, ἐν οἷς εὐδαιμονησαὶ τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι *ἑμμετρήθη*, *quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est*, hoc est, qui vivi & morientes fuerunt felices. GRAEV. Simplex μεμετρημένος quod Fl. habet, non displicet; & sic supra de Merc. cond. c. 30 pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Hemsterh. ad Nigr. c. 15. Conf. & pro Imag. cap. 21 f. REITZ.

Pag. 333. l. 2. Ἐκ παίδων) Modo plurali numero efferri, etſi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior. Diod. Sic. L. II, cap. 55 pr. ἐκ παίδων ἦν ἐξηλεκτός. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter Alciph. ibi adductum, etiam est apud Nostrium, Tox. c. 57 med. ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν. Ac rursus apud Diod. Sic. III, cap. 32 f. ἐκ νηπίου — ἀποτέμνονται, pro ἐκ νηπίων. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγὼ σε ἰάσομαι) In Evang. Matth. XIII, 15, καὶ ἰάσομαι αὐτοὺς legimus, ubi I. Elſner. haec Luciani afferens monet, id in genere esse, *iuvabo, malo liberabo*, (immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5, & Cat. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν) Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. MARCIL. Laborare hunc locum vidit Marcilius; sed remedium praesentius nobis Ms. offert, in quo legitur, εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις; *Num tu me compelles parietes perfodere?* Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμέναν θυρῶν; *quomodo hoc fieri poterit, clausis foribus?* GRAEV. Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν etiam P. & L. Ceterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ — est, pro συναν — quae his mutatis satis iam commode habent; ideoque servavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπικαμπές ἐστι) Post τὸ ἐστὶ reponendum vide-

tur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλαι, quod excidit librario. GUYET. Non credo excidisse ἀποτίλλαι. Sed medium galli sermonem cupidus interruptit Micyllus: continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσας &c. Exempla eiusmodi interruptio- num apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. Icarom. cap. 11 fin. REITZ.

Pag. 334. l. 8. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα) Locus est, qui me diu torfit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse, nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις περιτρώζεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt, at ille rursum coria calceis assuendū obrodet, ebibetque. Serice aut Scythice si interpretes locutus esset, acque intelligeretur ac nunc intelligitur. Quid enim ebibet? quid bibere ad corii rofionem? Dein ubi in Graecis sunt coria calceis assuenda? καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινούν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexpli- cabilem. Πινόω est sordibus inquino, maculo, ἀποπινόω est sordibus purgo, emaculo. Hesych. ἀποπινούται, ἀπορυπού- ται. Πίνος γὰρ ὁ ῥυπός. Ἀποπινούται est sordibus purgatur. Πί- νος enim est sordes. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim H. Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπινούται & recte Stephanum legisse, hic Luciani locus argumentum est. Sententia igitur Graecorum Luciani verborum haec est: at ille rursum soleas obrodens sordibus purget. Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. GRAEV. Sermo est de homine, qui cum fuisset sutor, dives postea e- vaferat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo il- le iterum, inquit, circumrodet, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum viro magno I. G. Graevio. Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύματα; At sagacitas eiusdem viri cl. si- bi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum huius loci genuinum pervestigavit, eruto ex Hesy- chio ἀποπινούται, ἀπορυπούται, sordibus purgatur, lectoque ἀποπινού pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποπινού pro ἀποπίνων scriptum esse in viri cl. Animadversionibus. Nam ἀποπινών requiritur, sordibus purgans. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito

modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa viri cl. animadversione, cogitaveram ἀποπλύνων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. IENS. *Lege ἀποτείνων. Guyet.* Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve, sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. Martialis de sutore, quem Simonis huius Lucianei archetypum dicas, adeo similis est, IX, 74: *Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποτείνων τὰ καττύματα, quod inter distantem & scribentem, iotacistae ut sunt Graeci a pluribus inde seculis, facillime in ἀποπίνων mutari ponuit. Certe sic interpretatus sum. GESN. Iensii emendatio ἀποπινῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτείνων quoque apprime appositum est. Graevii ἀποπινῶν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradi-gmate verbi χρυσῶν, in Grammatica Verweiana χρυσῶν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adiecta, idque in edd. duabus tribusve. REITZ. Haud male divinavit Gesnerus ἀποτείνων legendum pro vulg. ἀποπίνων, quod minime erat ferendum. Quare cum Mss. Regg. 1428. & 3011. etiam id habeant, sic rescribere non dubitavimus.

ead. l. 12. Καταφωρᾶσαι) Th. Mag. v. φωρῶ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τιλον) V. Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

Pag. 335. l. 6. Παρὰ τὸν Σίμωνα) Florent. *περὶ τὸν Σ.* De hac mutatione nominum eleganter Casaubonus ad Athen. c. 14, lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. BOURD. *Παρὰ τὸν Σίμωνα Fl. ed. & V. 2. Bened. ἐπὶ.* Reliqui impressi *περὶ.* SOLAN. Recte indicavit. Confuse Bourd. REITZ.

ead. l. 10. Κλειῶτρον) Cum nihil variant edd. cur id apposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non assequor. Sed forsan suspicatus est κλειῶτρον in quibusdam esse, ut supra Tox. c. 57, quod ibi recte in κλειῶτρον mutatum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀμαυράν γε) Sic impressi plerique; recte. Ven. utraque *τε.* SOLAN.

Pag. 336. l. 6. τὰ δὲ ἑκαίδεκα εἶδε Σωσύλος) Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est, *τὰ δὲ ἑκαίδεκα εἶδεν, οἷμαι, Σωσύλος, at sedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num vide-

rit, ex sequentibus licet cognoscere. Paulo inferius: *σιώπησον, ὦ Μικυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς*. Verrunt: *Tace, Micylle, ne nos praesentes prodas in furto*. Quis furabatur? Atqui iam gallus praedixerat, furari non licere, nec quidquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere. GRAEV.

ead. l. 7. ὅλος γοῦν) Si quis Cod. ὅλος haberet, non spernerem: causam vid. ex not. nostra sequi. Satis tamen tolerabile est ὅλος. REITZ.

ead. l. 8. Περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν &c.) Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus edd. inveniretur. Scribendum enim *περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν &c.* GRAEV.

ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὢν) Delendum τ' & sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absurdum, quem secutus prior interpret est. SOLAN. Quia nimis brevis est Solani nota, sed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam. Versio, quam ille absurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*. Graeca enim sic legébantur: ὅλος γοῦν περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν οὐ πᾶν ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὢν. Gellnerus sic: *Etenim circa equile non valde iam diligens est, qui neque alias laboriosus sit*. Nec poterat aliter ex vulgata, quam, distinctione murata, & το ειεῖτο, nunc in sensum plane contrarium converti: rem enim ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae praetextu occasionem capret subinde aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata hero furti suspicio, & insolitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum sui stabuli, iam adeo frequentem atque in purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex versione iam satis patet, prae quo pristina lectio sponte iam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti suspitione cohaeret, nisi dixeris, *quia ex furto iam dives factus est, negligit stabulum*. At ut hoc per se nihili est, ita magis friget, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*: quid ergo sic praeter solitum facit? REITZ. Recte administratam curationem loci a corruptione laborantis arbitror. GESN.

ead. l. 10. Ὁ Τίβιος) Vid. supra Tim. c. 14 m. SOLAN. I. e. huius ed. c. 22. Servi nomen. REITZ.

ead. l. 12. Τὰμὰ — τοῦ κακοδαίμονος) Sic nostros vidisti stentis ocellos. LEED.

Pag. 337. l. 3. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω) Elegantius & ἀττικότερως Ml. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paulo ante monui. GRAEV.

ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης) Alludit ad furtum Simonis, de quo supra cap. 14, ὃς τὸ τρύβλιον καραμοῦν ὑφελόμενος ὤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. GUYET. Malletm τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπειμι ἔχων) P. etiam. Pro quibus in impressis tantum ἔχω. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀριθμήσω αὐθις) Theophrastus in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suam facit p. 51. SOLAN.

Pag. 338. l. 7. Γνίφωνα) Conf. supra Tim. c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφων. Alciph. III, Ep. 34 f. Φεῖδωνος καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι, ut recte Bergl. legit, nostrumque etiam citat in Vir. Aufst. cap. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον. Et ubi iam malletm edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρᾳς — τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Ὅρᾳς ἐπαγρυπνεῖντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα. Interpres: Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem. Sed δακτύλους κατεσκληκῶς, non est contortis digitis, sed cuius digiti contabuerunt. Sic paulo ante de Simonide: καὶ κατέσκληκεν ὅλος ἐκτετηκῶς ὑπὸ φροντίδων, & totius contabui, & extenuatus est curis. Sic igitur verte: Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & eius digitos contabuisse, ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. Posses etiam vertere, digitos eius occalluisse, callo fuisse obductos, sive callo induruisse assidua supputatione; & hoc malo. Mox nescio, cur σίλφῃ Latine vertatur *silpha*, ut paulo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scaipellum*. GRAEV.

ibid. Ἐπὶ φροντίδων) Sic omnes libri nostri. Ego malletm ὑπὸ. SOLAN. Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra cap. 29 paulo ante med. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti foli occallescant, tractanda multum pecunia. Sed *blatta*, *culex*, *musca* sit, & iam est,

hic Gniphō, *totus contabuit*, ἐκτέθηκε ὅλος, ut statim dicitur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, norum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἢ διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Nam revera & *usuras* & *digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. GESN.

ead. l. 12. Σίλφην) Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. SOLAN.

Pag. 339. l. 4. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον) Supra Dial. Mort. V f. etiam passive, τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. Long. Paft. IV, pag. 129, (137) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου) Subaudi περαινόμενον. GUYET.

ead. l. 14. Ἔστι) Ex l. ἐστο Solan. noster ἔστω fecerat, ut cum χαίρετω conveniret. Concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δὲ, quo indicaretur haec sibi respondere. Iam vero nihil opus est, & accuratius insipienti apparet, illud ἐστο propius accedere ad reliquarum ἐστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἐστο, accentu retracto, eadem aequè exhibet ac ceterae, adeoque editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare: quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. REITZ.

Erratum

p. 260. l. 5. Ἑτερακλεῖ, leg. Ἑτερακλεῖ.